

НОРА РОБЪРТС ВЯРНОСТ В СМЪРТТА

Част 9 от „В смъртта“

Превод от английски: Весела Прошкова, 1999

chitanka.info

„Каквото са мухите за децата,
това сме, хората, за боговете

—
убиват ни, когато им е скучно,
за развлечение.“^[1]

Шекспир

„Политиката в най-общия смисъл на
думата всъщност е другото лице на
корупцията.“

Джонатан Суифт

ПРОЛОГ

Скъпи Другарю,
Ние сме Касандра.

Най-сетне започва онова, за което всички положихме толкова много усилия, заради което дълги години се обучавахме, заради което давахме свидни жертви. След мрака най-после идва зората. Ще постигнем целите, които си поставихме преди трийсет години, ще изпълним обещанията си. И най-после ще отмъстим за пролятата кръв на мъчениците.

Знаем, че милееш за нашето дело. Знаем, че си изключително предпазлив и мъдър и че благодарение на тези качества си се издигнал до генералския чин. Уверяваме те, че сме взели присърце съветите и предупрежденията ти. Нарушаваме мораториума върху тази справедлива и жестока война, защото сме сигурни, че ще победим. Добре въоръжени сме, каузата ни е подкрепяна от хора с големи финансови възможности, внимателно сме обмислили действията си и евентуалните последици.

Изпращаме ти настоящето съобщение, скъпи приятелю, докато с радост се подготвяме да продължим мисията си. Щастливи сме, защото първата кръв вече е пролята. По стечение на обстоятелствата се сблъскахме с противник, който заслужава твоето внимание... всъщност това е жена на име Ив Далас, лейтенант от така наречената нюйоркска полиция. Приложено ти изпращаме нейното досие, за да се запознаеш с нашия противник.

След като този враг бъде съкрушен, победата ни ще има още по-голяма стойност. Та нали Ив Далас е символ на корумпираната и потисническа система, която ще унищожим.

Следвайки мъдрите ти напътствия, избрахме този град. Дълго живяхме в алчните прегръдки на едно слабохарактерно общество, а маските ни с изписани върху тях усмивки прикриваха презрението ни към отблъскващия град и политиката на репресии, водеща до разложение на обществената система. Невежите така и не разбраха, че не принадлежим към тяхната раса. Никой не ни забелязва, докато се движим по мръсните улици в царството на порока. Ние сме невидими, ние сме като сенки между сенките, тъй като заедно с онзи, когото и ние обичахме, ни учехте, за да станем отлични бойци.

А когато един след друг унищожим символите на това презадоволено общество, като демонстрираме нашата сила, когато изложим плана си за създаване на страна без пороци и корупция, ще затреперят от страх. Ще ни видят и ще си спомнят за него. Първият символ на славната ни победа ще бъде посветен на този човек, на паметта му.

Верни сме до гроб и не забравяме нито доброто, нито злото, което са ни причинили.

Утре ще чуеш грохота на първата битка. Събщи за нас на всички патриоти, на всички, които са верни на каузата ни.

Ние сме Касандра.

[1] „Крал Лир“, превод В. Петров. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Смъртта не подбира жертвите си. Поразява богатите и привилегированите, които водят безгрижен живот в сребърните кули на огромния град, както и бедните, отчаяни несретници, борещи се за оцеляване по улиците, минаващи под разкошните небостъргачи.

През тази съдбовна нощ някакъв просяк умря в съня си под скамейка в Грийнпийс Парк. Преподавател по история беше заклан пред вратата на жилището си заради дванайсетте долара в джоба си. Жена нададе предсмъртен писък, сетне се строполи на пода под безмилостните юмручни удари на любовника си.

Ала смъртта още не се беше наситила. Вдигна костеливия си пръст, сетне закачливо чукна по челото петдесетгодишния Джей Кларънс Брансън, който бе един от президентите на компанията „Брансън тулс енд тойс“.

Джей Кларънс беше богат, неженен и с успешна кариера като съсобственик на една от най-големите междупланетни корпорации. Принадлежеше към третото поколение на фамилията Брансън, която снабдяваше хората на Земята и на нейните спътници с инструменти и най-различни играчки. Бе живял в разкош, но смъртта му беше нелепа.

Любовницата му — жена със сурови очи — беше пронизала сърцето му с бормашина, произведена от собствената му компания. Тя беше приковала мъртвеца към стената, след което се бе обадила в полицията. Когато служителите на реда пристигнаха на местопрестъплението, я завариха невъзмутимо да отпива от чашата си с червено вино. Докато Ив Далас оглеждаше трупа, любовницата дори не помръдна от удобното си кресло пред камината, където гореше огън, създаден чрез способа на виртуалната реалност.

— Уверявам ви, че е мъртъв — невъзмутимо заяви тя. Казваше се Лизбет Кук и работеше в рекламния отдел на компанията на мъртвия си любовник. Беше четирийсетгодишна, привлекателна и много добра професионалистка. — „Брансън 8000“ е отличен продукт, предназначен да задоволява потребностите както на професионалисти,

така и на хора, които извършват различни поправки в дома си като хоби. Инструментът е много мощен и работи с изключителна точност.

— А-ха — разсеяно промърмори Ив, докато оглеждаше лицето на жертвата. Мъртвецът изглеждаше изненадан. Макар да бяха изкривени в предсмъртна агония, чертите му бяха правилни. Личеше си, че е бил хубав мъж. Кръвта, която бликаше от раната на гърдите му, се процеждаше през синия кадифен халат и образуваше локва на пода. — Пийбоди, съобщи на госпожа Кук какви са правата й.

Помощничката й се подчини, а Ив продиктува на записващото устройство часа на извършване на убийството и причината за смъртта, за да бъдат включени в официалния протокол. Макар престъпничката да беше направила самопризнание, разследването щеше да бъде извършено според правилника. Оръжието трябваше да се занесе в лабораторията, тъй като беше най-важното веществено доказателство, трупът да бъде закаран за аутопсия в моргата, местопрестъплението да бъде изолирано.

Ив направи знак на колегите си да се заемат със задълженията си, сетне прекоси помещението, стъпвайки по разкошния червен килим, и седна срещу Лизбет. Огънят в камината весело пращеше и излъчваше приятна топлина. Младата жена мълчеше — интересуваше я реакцията на елегантната брюнетка, чийто жълт костюм беше изпръскан с кръв. Лизбет въпросително я погледна, ето защо Ив промърмори:

— Искаш ли... ще обясниш ли какво се случи?

— Той ми изневеряваше — отсече брюнетката. — Ето защо го убих.

Ив се втренчи в зелените й очи и видя, че проблясват от гняв, но изражението на жената не подсказваше, че тя съжалява за стореното.

— Скарахте ли се?

— Разменихме по няколко думи. — Лизбет поднесе чашата към устните си, които бяха рубиненочервени като виното. — Всъщност говорих предимно аз. Джей беше... слабохарактерен. — Сви рамене и коприненото й сако прошумоля. — Приемах тази му слабост, дори я намирах очарователна, ала бяхме сключили споразумение. Заради него пропуснах три години от живота си. — Тя се приведе и студените й очи заискриха. — Три години, през които можех да си създам нови връзки, да се запозная с други мъже. Бях му вярна, но той ми изневери.

— Пое си въздух, отново се облегна назад и устните ѝ потрепнаха, сякаш искаше да се усмихне. — А сега е мъртъв.

— Това вече е ясно. — Ив чу неприятния стържещ звук, когато колегите ѝ с усилие извадиха свредела на бормашината, който беше проникнал дълбоко в плътта на мъртвеца. — Лизбет, ти ли донесе инструмента? Може би си възнамерявала да го използваш като оръжие?

— Не, на Джей е. От време на време поправя това-онова в апартамента. Сигурно и днес се е занимавал с това... — Брюнетката равнодушно наблюдаваше как полицаите с усилие отделят трупа от стената, към която беше прикован. — Видях бормашината на масата и си помислих, че сякаш е поставена там като по поръчка. Грабнах я, натиснах бутона за включване... и я използвах.

„Самопризнанието ѝ изобщо не ме улеснява“ — каза си Ив и се изправи.

— Полицаите ще те отведат в централното управление. Налага се да ти задам още няколко въпроса.

Лизбет послушно пресуши чашата си и я остави на масичката.

— Почакайте минутка — трябва да си взема връхна дреха.

Тя облече дълго палто от норки върху окървавените си дрехи и с царствена походка излезе, последвана от двамата униформени. Приличаше на жена, която отива на изискан прием.

Пийбоди поклати глава.

— Бива си я госпожата. Пробива дупка в гърдите на любовника си, сетне прави пълни самопризнания и неимоверно улеснява работата ни.

Ив облече коженото си яке и посегна към чантичката с пособия, необходими при огледа на всяко местопрестъпление. Извади шишенцето с разтворителя и се зае да почисти пръстите си от кръвта и специалното покритие. „Метачите“ щяха да си свършат работата, след което щяха да запечатат вратата на апартамента.

— Не ще успеем да я накиснем за предумишлено престъпление, макар да е действала хладнокръвно. Бас държа, че само след четирийсет и осем часа ще я обвинят в непредумишлено убийство.

— Какво? — Пийбоди смаяно изгледа началничката си, когато заедно се качиха в асансьора. — Невъзможно е, лейтенант. Няма начин.

— Ето какъв е начинът. — Ив се втренчи в тъмните очи на помощничката си, в сериозното ѝ лице, обрамчено от късо подстриганата ѝ коса. Не ѝ се искаше да разочарова по-младата си колежка, която още вярваше в справедливостта на съдебната система. — Ако се докаже, че бормашината е принадлежала на жертвата, отпада обвинението в предумишлени действия. В момента хубавата Лизбет е замаяна от гнева и от чувството за накърнено достойнство, но след като прекара няколко часа в килията (а може би още по-рано) инстинктът ѝ за оцеляване ще надделее и тя ще побърза да си намери защитник. Умна е и навярно има умен адвокат.

— Но нали самата тя призна, че е действала предумишлено? Показанията ѝ са записани в протокола.

„Така е според законната постановка“ — помисли си Ив. Самата тя вярваше в законите, но знаеше, че понякога текстовете им са доста мъгляви.

— Права си. Не е нужно госпожа Кук да отрича показанията си, трябва само да ги поукраси. Скарала се е с любовника си, била е съкрушена от изневярата му. Възможно е да я е заплашил. В момент на раздразнение... а може би дори от страх, тя е грабнала бормашината.

Двете слязоха от асансьора и прекосиха просторното фоайе с колони от розов мрамор, украсено с дръвчета, засадени в огромни вази. Ив продължи монолога си:

— Лизбет ще твърди, че временно е загубила ума си. Възможно е да твърди, че е извършила убийството при самозащита, което е пълен абсурд. Но Брансън е бил висок около метър и осемдесет и е тежал над сто килограма. В сравнение с него тя изглежда съвсем крехка... Нищо чудно номерът със самоотбраната да мине пред прокурора. Ще твърдят, че след убийството Лизбет е изпаднала в шок и незабавно се е обадила на полицията. Не се е опитала да избяга или да отрича стореното. Напротив — поела е отговорността, което ще ѝ спечели симпатиите на съдебните заседатели, ако се стигне до съд. Прокурорът го знае, затова ще я обвини само в непредумишлено убийство.

— Ужасно несправедливо е.

— Ще я тикнат в затвора — продължи Ив, когато излязоха навън и ги лъхна вятърът — студен и хаплив като измамената любовница, която вече беше в ареста. — Ще загуби работата си и ще пръсне куп

пари за адвоката. Помисли за нещастията ѝ и ще разбереш, че ще бъде доста сурово наказана.

Пийбоди погледна към камионетката на моргата, сетне промърмори:

— Всичко изглежда ясно като бял ден.

— Понякога лесните на пръв поглед случаи се оказват доста заплетени. — Ив се поусмихна и отключи колата. — Не се отчайвай, Пийбоди. Ще изпратим тази жена в затвора. Трябва да бъдем доволни и от малкото, което ще постигнем.

— Не го е убила от любов — промърмори по-младата жена и като видя изражението на началничката си, добави: — Личи си от пръв поглед. Побесняла е, защото любовникът ѝ си е позволил да ѝ изневери.

— Ето защо го е „завинтила“ за стената. Запомни, че изневярата се наказва. — Тя включи двигателя, в този миг видеотелефонът на колата извънтя. — Тук Далас.

— Здравей, Далас. Обажда се Плъха.

Ив се втренчи в пронизващите малки очи на събеседника си и си каза, че прякорът му е напълно заслужен.

— Не думай! Изобщо нямаше да се досетя.

Човекът със странното лице хрипливо си пое въздух, сетне се изкиска.

— Както винаги си духовита. Слушай, имам нещо за теб. Какво ще кажеш да се срещнем някъде и да се разберем?

— Тръгвам към управлението. Чака ме много работа. Освен това дежурството ми свърши преди десет минути, затова...

— Знам нещо, което положително ще те заинтересува. Гарантирам, че си струва парите.

— Всеки път твърдиш същото. Не ми губи времето.

— Информацията си я бива. — Сините му очи се въртяха като стъклени топчета за игра. — След десет минути ще те чакам в „Халбата“.

— Ще те изслушам само ако говориш по същество. — Ив прекъсна връзката и насочи колата към центъра на града.

— Това е един от вашите информатори, нали? — обади се Пийбоди. — Спомням си, че видях снимката му в картотеката ви.

— Току-що е напуснал изправителния лагер, където е прекарал цели три месеца. Удължиха срока на наказанието му заради непристойно поведение на обществено място. Когато се напие, Плъха обича да демонстрира мъжествеността си. Всъщност е напълно безобиден. В повечето случаи сведенията му не струват пукната пара, но от време на време се добира до ценна информация. „Халбата“ ни е на път, а госпожа Кук може да почака. Провери по серийния номер дали бормашината е била собственост на жертвата, после открий най-близките роднини на покойния. Ще ги уведомя за смъртта му веднага, щом изпратим Кук в ареста.

Ноцта беше ясна и студена, леденият вятър виеше в „каньоните“ между небостъргачите и малцината пешеходци бързаха към домовете си. Собствениците на подвижните павилиони за храна упорито стояха на поста си. Зъзнеха от студ, притваряха очи срещу дима от печащите се соеви наденички и се надяваха, че ще се появи клиент, който е толкова гладен, че е готов да рискува да измръзне до смърт.

Зимата на 2059 година беше необикновено студена и търговията на уличните продавачи не вървеше.

Автомобилът премина през богаташкия квартал в източния район на града, където тротоарите блестяха от чистота, а входовете на сградите се охраняваха от униформени портиери, и се отправи на югозапад. Тук улиците бяха тесни и шумни, а пешеходците се движеха бързо, с наведени глави, и стискаха портфейлите си.

Навсякъде се виждаха купчини мръсен сняг. Тук-там тротоарите бяха заледени и гладките повърхности сякаш дебнеха непредпазливите минувачи. Високо над сградите се издигаше огромно рекламno табло, изобразяващо примамливо синьо море и плаж, покрит със ситен като захар пясък. От вълните излизаше оскъдно облечена едрогърдеста блондинка, която приканваше жителите на Ню Йорк да посетят екзотичните острови и да се позабавляват.

Ив се учудваше, че някой нюйоркчанин, на когото е омръзнала безкрайната зима, не е забил въздушния си скутер между поклащащите се гърди на русокосата красавица.

Докато се опитваше да преодолее обичайните задръствания в движението, Ив си мислеше с какво удоволствие би прекарала ден-два на острова, където се намираше вилата на Рурк. Слънцето, топлият пясък и сексът щяха да ѝ се отразят добре. Изкушаваше се от мисълта

да предложи на съпруга си да заминат, после реши да отложи пътуването със седмица или две. Трябваше да навакса с изостаналата си писмена работа, да се яви на няколко дела в съда и да оформи рапортите по приключени разследвания.

Освен това се страхуваше да излезе в отпуск, чувстваше се несигурна за мястото си в полицията.

Още не беше забравила преживяното, когато ѝ бяха отнели значката и едва не беше загубила разума си. Сега не желаше да пренебрегне служебните си задължения, за да се отдаде на кратка почивка.

Докато намери място за паркиране близо до „Халбата“, помощничката ѝ беше получила исканата информация.

— Според серийния номер оръдието на убийството е било собственост на жертвата.

— В такъв случай обвинението ще бъде в непредумишлено убийство — въздъхна Ив. — Прокурорът няма да се опита да докаже обратното.

— Но вие сте сигурна, че госпожа Кук е отишла при любовника си с намерението да го убие.

— Точно така. — Ив прекоси платното и се отправи към кръчмата, над която имаше светлинна реклама, изобразяваща халба със сивкава пяна, стичаща се отстрани.

„Специалитет“ на заведението бяха евтините напитки и гранясалите солени ядки. Редовните посетители бяха изпаднали мошеници, дребни чиновници, длънопробни проститутки и разорени амбулантни търговци.

В салона беше прекалено горещо и задушно, повечето посетители не разговаряха, някои заговорнически си шепнеха. Светлината беше приглушена, но появяването на двете жени предизвика любопитни погледи, после клиентите бързо извързаха очи.

Дори да не беше придружавана от униформената Пийбоди, външността на Ив издаваше, че тя е ченге. Стройното ѝ тяло беше напрегнато като навита пружина, кехлибарените ѝ очи не пропускаха дори най-малките подробности.

Само онези, които случайно бяха попаднали тук, виждаха жена с къса, неравно подстригана коса, издължено лице с остри черти и

чаровна трапчинка на брадичката. Повечето посетители на „Халбата“ не бяха вчерашни и моментално надушваха появата на ченге.

Ив видя Плъха; дребното му лице почти беше скрито от халбата с бира, която той жадно пиеше. Тя тръгна към масата му и дочу как клиентите бързаха да отместят столовете си, за да не попаднат в полезрението ѝ; мнозина машинално свеждаха погледи.

„Всички до един са гузни“ — помисли си тя и престорено радушно се усмихна на информатора си.

— Кръчмата си е все същата... и ти не си се променил.

Плъха отново хрипливо се изсмя, но неспокойните му очи не се отделяха от Пийбоди, която както винаги носеше идеално изгладена униформа.

— Притрябвало ти е да водиш подкрепление, Далас. Мамка му, мислех, че сме приятели.

— Моите приятели се къпят редовно. — Ив направи знак на помощничката си да седне, сетне се настани близо до Плъха и му прошепна: — Тя е под мое командване.

— Да, чух, че си започнала да обучаваш някаква новачка. — Информаторът се ухили, при което стана ясно, че е немарлив по отношение на зъбната хигиена. Пийбоди мълчеше и го фиксираше с леден поглед. — Добре, сигурно малката е наред, щом е твоя подчинена. Аз също съм твой човек, нали, Далас?

— Чувствам се поласкана от този факт. — Ив вдигна поглед към приближаващата се сервитьорка, при което жената се отправи към съседната маса и ги остави насаме. — Какво имаш да ми съобщиш?

— Разполагам с ценна информация, мога да ти доставя и още интересни сведения. — По грозноватото му лице се разля лукава усмивка и той намигна на Ив. — Срещу известна сума, разбира се.

— Няма да ти дам пукната пара. Какво ми гарантира, че няма да изчезнеш поне за шест месеца?

Той отново изхриптя, шумно отпи от бирата си и обнадеждено впери в Ив сълзящите си очички.

— Ще играя почтено с теб, Далас.

— Тогава започвай.

— Дадено. — Плъха се приведе и хлътналите му гърди покриха халбата. Ив забеляза, че плешивото му теме е розово като задниче на бебе. Гледката беше някак трогателна и далеч по-приятна от гледката

на мръсносивите кичури коса, които стърчаха от скалпа му. — Познаваш Майстора, нали?

— Разбира се. — Тя се облегна назад, за да избегне вонящия му дъх. — Още ли е жив? Бога ми, сигурно е поне сто и петдесетгодишен.

— Ами, не беше толкова стар. Май беше малко над деветдесетте, обаче си го биваше. Голям свежар беше. — Плъха закима и мазните кичури коса заподскачаха. — Грижеше се за себе си. Хранеше се добре и редовно посещаваше публичния дом на авеню В. Викаше, че сексът тонизирал мозъка и тялото.

— Прав е — промърмори Пийбоди, а началничката ѝ гневно я изгледа, после се обърна към информатора.

— Защо говориш за него в минало време?

Плъха смаяно примигна.

— А?

— Случило ли се е нещо с Майстора?

— Да... но имай търпение. Май поизбързах. — Той пъкна костеливите си пръсти в купичката с гранясали фъстъци. Задъвка ги с няколкото си останали зъба и впери поглед в тавана, сякаш се опитваше да събере мислите си. — Преди около месец ми падна... купих си видео уредба, която имаше нужда от малка поправка...

Ив иронично повдигна вежди.

— Искаш да кажеш, че е трябвало да се промени това-онова, за да не се разбере, че предметът е откраднат.

Плъха задавено се изкиска и отново отпи от халбата си.

— Видеото ми падна, така да се каже, затуй го занесох на Майстора. Той има златни ръце, честна дума. Щом поправи нещо, то работи като чисто ново.

— Ръцете му са толкова златни, че умее да сменя серийните номера.

— Така си е. — Плъха невинно се усмихна. — Заговорихме се, щото Майстора знае как все търся допълнителна работа. Рече, че имал ново бачкане и му плащали адски гот. От него се искало да прави часовникови механизми, устройства за дистанционно управление, подслушватели и други такива. Поръчали му били и няколко бомби.

— Нима е споделил с теб, че е изработвал взривни устройства?

— Ами... с него бяхме приятелчета, та си споделяхме туй-онуй. Онези хора разбрали, че се е занимавал с тези неща, докато е бил в

армията. Плащаха му яко...

— Кой му е плащал?

— Нямам представа. Май и той не знаеше. Разправяше, че двама типа отивали при него, давали му списък на разни неща, също и мангизи. Той изпълнявал поръчката, после се обаждал на номера, дето му били дали, и оставял съобщение. Щом кажел, че работата е свършена, онези двамата пак идвали, взимали си нещата и му давали останалите пари.

— А той как смяташе — защо са им били тези... „неща“?

Плъха вдигна кльощавите си рамене и жално погледна празната си чаша. Ив разбра намека му и му поръча още едно питие. По лицето му се разля широка усмивка.

— Страшно съм ти задължен, Далас. Нали знаеш — когато човек говори, гърлото му пресъхва.

— В такъв случай побързай с обясненията, докато още имаш слюнка в устата.

Той лъчезарно се усмихна на сервитьорката, която наля в чашата му течност с цвят на урина.

— Дадено, Далас. Моят човек мислеше, че онези типове искат да оберат я банка, я бижутерски магазин. Тъкмо майстореше някакво устройство, което му бяха поръчали и му беше хрумнало, че часовниковите механизми и дистанционните приспособления всъщност задействали бомбите, дето вече им ги беше предал. Рече ми, че може би ще им трябва дребосък, който да познава тунелите по улиците. Обеща да ме препоръча.

— Приятел в нужда се познава, нали?

— Абсолютно си права. След седмица-две ми се обади, обаче здравата се беше паникьосал. Все повтаряше, че се е забъркал в каша, в много голяма каша. Дърдореше втели-некипели, наистина беше изплашен до смърт. Спомена нещо за Арлингтън и че трябвало да се покрие за известно време. Попита ме дали ще може да живее при мен, докато реши какво да прави. Рекох му да заповяда, но той така и не дойде.

— Може би се е скрил другаде?

— Друг път! След няколко дни извадиха трупа му от реката близо до Ню Джързи.

— Съжалявам...

— Има защо. — Плъха печално се втренчи в бирата си. — Беше симпатяга и готино копеле. Говори се, че езикът му бил отрязан. — Той вдигна очи и изгледа Ив. — Що за хора са тези, дето режат езици?

— Приятелят ти се е забъркал в опасен бизнес, където хората не си поплюват. Слушай, не се занимавам с този случай, но мога да погледна полицейските рапорти... макар да съм сигурна, че ще бъде безполезно.

— Пречукали са го, защото се е досетил какво ще правят, нали?

— Така мисля.

— Надявам се и ти да разбереш, Далас. Тогава ще можеш да им попречиш и да ги тикнеш в затвора, задето пречукаха Майстора. Нали се занимаваш с убийства — тъкмо работа за теб.

— Не е толкова лесно. Вече ти казах, че не се занимавам с разследването на този случай. Щом са извадили удавника край Ню Джързи, с тази работа се занимават местните полицаи. Едва ли ще им бъде приятно да си пъхам носа в делата им.

— Смяташ ли, че ченгетата ще си мръднат пръста заради човек като Майстора?

Ив въздъхна и търпеливо обясни:

— Имаш погрешно мнение за колегите ми. Сигурна съм, че местните полицаи ще направят всичко възможно да заловят убийците.

— Ти ще направиш повече — протичко каза Плъха и впери в нея по детски доверчивите си очи. Ив почувства угризения на съвестта, защото не беше напълно убедена в думите си. — Обещавам да ти помогна, ще поразпитам наоколо. Щом Майстора е споделял туй-онуй с мен, може би е говорил и пред други хора. Бога ми, не беше страхливец. Беше преживял Градските войни. Ама когато го чух за последен път, адски се беше шубелисал. Мисля си, че онези, дето са го очистили, са намислили нещо по-страшно от банков обир.

— Може би имаш право — промърмори младата жена, макар да знаеше, че в този град убиват дори за обикновен ръчен часовник. — Ще се поинтересувам докъде е стигнало разследването, но не ти обещавам големи резултати. Обади ми се, ако научиш нещо ново.

— Дадено. — Той се ухили. — Сигурен съм, че ще разбереш кой е подредил Майстора. Другите ченгета нямат представа в какво се е бил забъркал. Това беше информацията, дето исках да я научиш.

— Разбрахме се. — Тя стана, извади от джоба си няколко монети и ги остави на масата.

— Искате ли да науча подробности за мъртвия? — попита Пийбоди, когато излязоха на улицата.

— Да, още утре. — Докато вървяха към колата, Ив пъкна ръце в джобовете си. — Проучи и всичко, свързано с думата „Арлингтън“ — сгради, улици, хора и компании, които носят това име. Ако открием нещо, ще го съобщим на колегата, който разследва случая.

— Майстора бил ли е информатор на някого?

— Не. — Ив седна зад волана. — Мразеше ченгетата. — За момент тя замълча, намръщи се и забарабани с пръсти върху таблото на колата. — Плъха има мозък колкото бобено зърно, но преценката му за Майстора е правилна. Покойният беше безстрашен и много алчен. Не затваряше работилницата си дори в неделя и всичко правеше сам, без помощник. Казваха, че държал под ръка армейски бластер и ловджийски нож. Чувала съм го да се хвали, че може да разфасова човек с бързината, с която почиства пъстърва.

— Май наистина е бил голям симпатяга.

— Беше жилав човек, бе огорчен от живота и по-скоро би заплюл ченге, отколкото да му съдейства. Щом е искал да се измъкне от „делката“ с онези хора, значи животът му е бил в опасност. Иначе не би се отказал за нищо на света.

— Какво чувам? — Пийбоди наклони глава. — Май зъбчатите колелца в мозъка ви започват да се въртят.

Ив изведе колата на улицата и промърмори:

— Млъквай, Пийбоди.

Не успя да се прибере за вечеря, но това се случваше редовно и не я раздразни. Вбеси я фактът, че се бе оказала права и че прокурорът беше обвинил Лизбет Кук в непредумишлено убийство. Докато отключваше входната врата на дома си, гневно си помисли, че той би трябвало да прояви повече характер.

Часове след като Ив беше арестувала убийцата на Джей Брансън, последната беше освободена под гаранция и най-вероятно вече седеше в апартамента си, пиеше червено вино и доволно се усмихваше.

Икономът Съмърсет безшумно се появи във фойето, укоризнено изгледа Ив и презрително изсумтя:

— Отново безбожно закъсняхте.

— Не думай. А пък ти си все същият грозник. — Младата жена захвърли якето си на парапета и добави: — Внимавай, утре може да се върна навреме.

Икономът забеляза, че тя не беше бледа, нито изглеждаше уморена — най-сигурните признаци, че отново е работила до изнемогване. Ала би предпочел да отиде в ада, отколкото да признае дори пред себе си, че беше загрижен за здравето ѝ.

Когато Ив побърза да го отмине и се отправи във вътрешната стълба, той надменно я уведоми:

— Рурк е във видео залата. — Повдигна вежда и добави: — Намира се на втори етаж, четвъртата врата вдясно.

— Много добре знам къде е видео залата — излъга младата жена и си помисли, че положително щеше да я открие, макар къщата да беше огромна — истински лабиринт от стаи, пълни със съкровища и изненади. Съпругът ѝ не се лишаваше от нищо. „И с пълно право“ — помисли си тя. Като дете беше живял в бедност и използвайки ума си, сам беше натрупал огромното си богатство, въпреки че на моменти бе използвал не съвсем законни методи.

Въпреки че живееше тук повече от година, още не беше свикнала с огромната къща с високи кули, която беше построена сред разкошна градина. Понякога ѝ се струваше, че никога няма да свикне с богатствата на Рурк, който можеше да си позволи този приказен дом, старинни и съвременни произведения на изкуството и семпло, но изискано обзавеждане.

Всъщност доста се беше колебала да се омъжи за Рурк именно заради парите му и заради начина, по който ги беше спечелил. Беше лудо влюбена в него, обичаше го въпреки слабостите му и заради положителните му черти.

Влезе в залата, обзаведена с удобни канапета. На стените имаше огромни екрани, близо до сложното командно табло имаше старомоден бар, пред който бяха наредени високи месингови столчета. В шкафа, украсен с дърворезба, се съхраняваха дисковете със записи на стари филми, към които Рурк имаше слабост.

Полираният под беше застлан с пъстри килими. В камината, облицована с черен мрамор, гореше истински огън (Рурк не признаваше компютърните изображения), а на килимчето пред нея спеше голям котарак. Миризмата на горящите съчки се смесваше с уханието на цветята, поставени във ваза, висока почти колкото Ив, и с аромата на свещите, чиито пламъци хвърляха златисти отблясъци.

На един от екраните се нижеха кадри от черно-бял филм, показващи някакво изискано празненство.

Ала вниманието на всеки влязъл в залата неизбежно щеше да бъде привлечено от човека, излегнал се върху разкошното канапе, който отпиваше от чашата си с вино.

Старите черно-бели филми бяха романтични, чувствени и загадъчни също като мъжа, проявяващ слабост към тях. И за разлика от изображенията на екрана, той беше от плът и кръв.

Рурк също беше облечен в черно и бяло, яката на елегантната му риза беше разкопчана. Черните панталони прилепваха към стройните му бедра, краката му бяха боси. За кой ли път Ив се запита защо изпитва подобно сексуално влечение към собствения си съпруг.

Ала най-силно я привличаше лицето му — красивото лице на ангел, който с усмивка се хвърля в пламъците на ада, а в яркосините му очи проблясва греховна страст. Гарвановочерната му коса стигаше почти до раменете и жените мечтаеха да вплетат пръсти в копринените кичури.

Ив знаеше, че се беше влюбила в него още първия миг, когато бе зърнала лицето му на монитора си по време на разследването на едно убийство. Когато Рурк беше сред малцината заподозрени.

Изминала беше само година от първата им среща, която безвъзвратно беше променила живота и на двамата...

Въпреки че беше влязла безшумно в залата и не пристъпи към Рурк, той обърна глава, срещна погледа ѝ и се усмихна. Сърцето ѝ подскочи и тя мислено се укори, задето беше толкова влюбена в съпруга си.

— Здравей, лейтенант. — Той ѝ протегна ръка.

Ив прекоси залата и вплете пръсти в неговите.

— Здравсти. Какво гледаш?

— „Горчива победа“ с Бети Дейвис. Главната героиня ослепява и умира.

— Ама че отвратителен завършек на романтичен филм!

— Но тя толкова храбро се бори със слепотата... — Рурк я притегли до себе си на канапето.

Ив се притисна до него, а той се усмихна. На съпругата му й беше необходимо доста време, докато свикне да му се доверява и напълно да се отпуска в негово присъствие, да приема онова, което той копнееше да й даде.

Помилва косите й и си помисли: „Моето безумно смело ченге, което се мъчи да забрави ужасяващото си детство! Моята съпруга, която води напрегнат живот, но винаги е готова да се люби с мен“. Ив отпусна глава на рамото му, а той леко се отмести.

Младата жена въздъхна доволно, събу тежките си обувки и отпи от чашата на Рурк, после промърмори:

— Защо гледаш филма, след като знаеш как завършва?

— По-интересно е онова, което се случва преди края. Вечеряла ли си?

Тя отрицателно поклати глава и му подаде обратно чашата.

— След малко ще хапна нещо. Забавих се заради убийство, за което ми съобщиха малко преди края на дежурството ми. Някаква жена беше приковала към стената любовника си със собствената му бормашина.

Рурк едва не се задави с виното, после отново подаде чашата на съпругата си и възкликна:

— Не може да бъде!

Ив се усмихна.

— Повярвай ми. Използвала е мощна бормашина „Брансън 8000“.

— Ох, чак мен ме заболя, като си представих гледката.

— Не беше от най-приятните.

— Откъде знаеш, че именно тази жена е виновна?

— След като го е забола на стената, е побързала да се обади в полицията. Обясни, че били любовници, а когато открила, че й изневерява, забила шейсетсантиметрова бургия в предателското му сърце.

— Бих казал, че това е добър урок — насмешливо произнесе Рурк, а в гласа му се промъкна мекият ирландски акцент. Ив вдигна глава, погледна го и заяви:

— На нейно място щях да му отрежа топките. Мисля, че в случая е било по-уместно, нали?

— Скъпа Ив, безпощадна си. — Той се наведе и леко докосна устните ѝ със своите.

Почувства как тялото ѝ сякаш пламна; Ив се вкопчи в гъстата му черна коса и го привлече по-близо до себе си. Преди да е успял да остави чашата, съпругата му го преобърна по гръб и го възседна, а кристалната чаша полетя на пода.

Рурк повдигна вежди, а очите му заблестяха, докато умело разкопчаваше ризата ѝ.

— И двамата с теб знаем как ще свърши това, нали?

— Да. — Ив усмихнато се наведе и ухапа долната му устна. — Да видим какво ще се случи преди края.

ВТОРА ГЛАВА

Ив намръщено продължи да се взира във видеотелефона, след като от канцеларията на прокурора я бяха уведомили, че Лизбет Кук е била обвинена в непредумишлено убийство.

„И това ако е непредумишлено, здраве му кажи — помисли си. — Лизбет най-хладнокръвно е отнела живота на любовника си, само защото не е успял да потисне нагона си.“

Убийцата щеше да прекара максимум една година в затвор с лек режим, където щеше да поддържа маникюра си и да играе тенис. После положително щеше да получи солидна сума срещу правото историята ѝ да бъде филмирана и щеше охолно да заживее на остров Мартиника.

Ив беше казала на помощничката си да се задоволява и с малкото, но не беше предполагала, че ще бъде толкова нищожно.

Беше заявила на безгръбначното мекотело, което се наричаше „главен прокурор“, че е негово задължение да уведоми роднините на починалия защо са пуснали под гаранция убийцата, без дори да изчакат официалния рапорт на полицейския служител.

Стисна зъби, удари с юмрук компютъра, предчувствайки номерата, които щеше да ѝ изиграе, и се свърза с патолога, за да научи резултатите от аутопсията.

Съдебният лекар ѝ съобщи, че Брансън е бил в отлично здравословно състояние. По тялото не са били открити белези или наранявания, с изключение на огромната дупка, направена от свредела на бормашината. В кръвта му са липсвали наркотични вещества или алкохол. Няколко индикации за скорошно полово сношение. Изследването на съдържанието на стомаха му показало, че Брансън се е хранил един час преди да бъде убит, а след вечерята е пил билков чай.

„Прекалено прозаично е за един донжуан“ — помисли си тя.

Всъщност само убийцата беше твърдяла, че на Брансън му е бил слаб ангелът. В бързината си от прокуратурата не ѝ бяха дали време да

открие истинския мотив за убийството.

Когато медиите разгласяха за случилото се, навярно мнозина сексуални партньори, на които е омръзнало съвместното съжителство, щяха да посегнат към бормашината.

„Ако любовникът ви изневерява, използвайте «Брансън 8000» — изборът на професионалистите!“ Лизбет Кук положително щеше да се облагодетелства, ако издигнеше подобен рекламен лозунг.

Печалбите на компанията производител рязко щяха да нараснат.

Сексуалните връзки сякаш бяха най-бруталното забавление на обществото, в сравнение с което най-кървавият боксов мач изглеждаше като невинна детска игра. И все пак самотниците търсеха партньори, ревнуваха ги и скърбяха, когато ги загубеха.

Нищо чудно, че светът беше пълен с ненормални.

Погледът на Ив попадна върху блестящата ѝ брачна халка, която я накара да потръпне. Побърза да се самоуспокои, че с нея е било различно. Не беше търсила силните чувства, любовта беше дошла ненадейно и я беше завладяла. Но ако някога Рурк поискаше развод, може би нямаше да го убие.

Ала щеше да го подреди така, че той да прекара в гипсово корито остатъка от живота си.

Почувства се отвратена от всичко, обърна се към компютъра и се зае да пише рапорт, от който прокурорът очевидно не се интересуваше.

Вдигна поглед, когато на прага на миниатюрната ѝ канцелария застана детектив Макнаб от отдела за електронна обработка на информацията. Днес дългата му руса коса беше сплетена на плитка, а на ухото му се полюшваше само една лъскава обеца. Навярно опитвайки се да смекчи „консервативния“ си вид, Макнаб се беше издокарал с пуловер в крещящо синьо и зелено, черни тесни панталони и лачени сини ботуши.

Усмивка озари красивото му лице, а зелените му очи закачливо проблеснаха.

— Здравейте, лейтенант. Прегледах записите от видеотелефона и в дневника на убийтия. Току-що донесоха материалите, които са намерили в кабинета му, но реших, че ще искате да узнаете какво съм научил до този момент.

— В такъв случай рапортът ти би трябвало вече да е на бюрото ми — кисело отбеляза тя.

— Реших лично да го донеса. — Макнаб дружелюбно се усмихна, остави диска и приседна на ръба на бюрото.

— В момента Пийбоди е заета — осведоми го Ив.

— Ами... — Младежът сви рамене. — Дали е в канцеларията си?

— Тя не се интересува от теб, приятел, нима още не си го разбрал?

Макнаб вдигна ръка и внимателно заоглежда ноктите си, сетне промърмори:

— Защо смятате, че си падам по нея? Питам се дали още излиза с онзи Мънро...

— Не сме разговаряли по този въпрос.

Спогледаха се, сякаш безмълвно изразяваха неодобрението си от връзката на Пийбоди с жиголото.

— Все пак ми е любопитно — продължи младежът.

— Предлагам сам да я попиташ — сопна се Ив, а мислено добави: „И да ми съобщиш какво ти е отговорила“.

— Добре. — Той отново се усмихна. — Тъкмо ще й дам повод да ме наругае... Знаете ли, забелязал съм, че има много хубави зъби.

Младежът стана и се заразхожда из тясната канцелария. И двамата с Ив щяха да се изненадат, ако разберяха, че в момента мислите им са настроени на една и съща вълна: сексуалните взаимоотношения.

Предишната вечер Макнаб беше разочарован от срещата си с красивата стюардеса, обслужваща междупланетни полети. Почувствал беше отегчение, което беше абсурдно, като се има предвид, че младата жена носеше сребриста прозрачна дреха, излагаща на показ едрите й гърди.

Ала той сякаш не ги забелязваше, тъй като мислите му бяха завладени от една заядлива полицайка с идеално изгладена униформа.

„Какво ли носи под проклетата куртка?“ — питаше се той. Същият въпрос си беше задавал и снощи, което го накара да изостави стюардесата и да се прости с възможността да докосне великолепните й гърди, щом преодолееше абсурдния си копнеж по Пийбоди.

Макнаб реши, че прекарва прекалено много вечери сам вкъщи пред телевизора. Което го подсети за нещо друго.

— Лейтенант, снощи гледах по телевизията клипа на Мейвис. Страхотен е.

— Съгласна съм. — Ив с умиление си спомни за приятелката си, която в момента беше на рекламно турне във връзка с първия ѝ диск, издаден от музикалната компания на Рурк. Отдавна беше отминало времето, когато Мейвис Фрийстоун пееше за дрогираните посетители на долнопробни заведения като „Синята катерица“.

— Отзивите за изпълненията ѝ са отлични. Според Рурк следващата седмица дискът ще влезе в класацията на двайсетте най-слушани мелодии.

Макнаб подрънка монетите в джоба си и промърмори:

— Гордея се, че я познавам от времето, когато беше неизвестна певица...

Ив знаеше, че младежът търси предлог по-дълго да остане в канцеларията ѝ, с надеждата да види Пийбоди. Ето защо обясни:

— Мисля, че Рурк ще организира голямо празненство, когато тя приключи турнето.

— Така ли? Много се радвам... — Той наостри уши, когато дочу скърцането на униформени обувки по износения линолеум. Успя да пхне ръце в джобовете си и щом Пийбоди влезе, я изгледа с престорено безразличие.

— Най-сетне получихме... — Тя млъкна, намръщи се и се сопна: — Какво искаш, Макнаб?

— Множество оргазми, ама вие двете май не разбирате от тези работи.

Пийбоди усети, че в гърлото ѝ напират смях, но успя да го потисне.

— Лейтенант Далас няма време за тъпите ти шегички.

— Всъщност тази ми хареса — заяви Ив и забели очи, когато подчинената ѝ гневно я изгледа. — Изчезвай, Макнаб, междучасието свърши...

— Мислех, че информацията ми ще ви заинтересува — невъзмутимо я прекъсна младежът. — Когато прегледах записите от видеотелефона и в електронния дневник на покойния, установих, че не е разговарял с друга жена, освен с нападателката и с негови служителки. В дневника му липсват данни, подсказващи, че е изневерявал на любовницата си. — Той намигна на Пийбоди и продължи: — Отбелязани са само срещите му с Лизбет, която често нарича „моята скъпа Лизи“.

— Интересно. — Ив се замисли. — Ами ако е имал любовник?

— Не се е срещал с мъже извън деловите ангажименти. По всичко личи, че не е бил бисексуален.

— Добре си се справил, Макнаб. Прослушай записите от служебния му видеотелефон. Питам се дали „скъпата Лизи“ не е излъгала за мотивите си... и поради каква причина го е убила.

— Веднага ще се заема. — Преди да излезе Макнаб изпрати на Пийбоди въздушна целувка.

— Този тип е пълен глупак! — избухна тя.

— Може би те дразни, но...

— Дразни ме и още как!

— Но благодарение на съобразителността му може би ще разплетем този случай.

Пийбоди настръхна при мисълта, че Макнаб си пъха носа в нейната работа.

— Но случаят „Кук“ е приключен. Извършителката призна престъплението си.

— Обвинена е в непредумишлено убийство. Ако докажем, че не е извършила убийството заради изневярата на любовника си, може би ще ѝ дадат по-голяма присъда. Струва си да разберем дали Брансън действително е чукал друга мадама, или пък „скъпата Лизи“ е съчинила всичко, за да прикрие истинския си мотив. Днес ще се отбием в службата му и ще разпитаме подчинените му. Междувременно... — Тя протегна ръка към диска, който помощничката ѝ беше донесла. Пийбоди ѝ го подаде и заобяснява:

— Разследването е било поверено на детектив Сали, който няма нищо против да ни помогне... може би защото се е озовал в задънена улица. Трупът е бил в реката минимум трийсет и шест часа, преди да го открият. Няма свидетели на убийството. Мъртвецът не е имал пукната пара в джоба си, но е носел личната си карта, както и кредитни карти. Ръчният му часовник (добро копие на марката „Картие“) още бил на китката му. Ето защо Сали решил, че не става въпрос за обикновен грабеж, а подозренията му се оправдали, когато при аутопсията се установило, че езикът на жертвата бил отрязан.

— Това е важна улика — промълви Ив и пъхна диска в компютъра си.

— Според заключението на съдебния лекар езикът е бил отрязан преди човекът да умре. Многобройните разрези и синини на врата и липсата на наранявания, получени при самозащита, подсказват, че Майстора е бил удрян до загуба на съзнание преди импровизираната „операция“, след което е бил хвърлен в реката със завързани ръце и крака. Всъщност смъртта му е причинена от удавяне.

Ив се замисли, сетне попита:

— Има ли смисъл да чета рапорта, Пийбоди?

Помощничката ѝ се усмихна.

— Детектив Сали се оказа доста разговорлив. Мисля, че не ще има нещо против, ако ви прехвърли разследването. Подчерта, че жертвата е живеела в Ню Йорк и не се знаело дали е убита там или на другия бряг на реката.

— Нямам намерение да поема случая, само се интересувам от него. Какво откри за Арлингтън?

— Всичко е записано от обратната страна на диска.

— Прекрасно. Ще прегледам информацията, после ще отидем в службата на Брансън.

Ив изненадано вдигна глава, когато на вратата на канцеларията ѝ застана човек с износени джинси и старомодна канадка. Беше двайсетинагодишен, а гълъбовосивите му очи бяха толкова невинни, че тя сякаш виждаше как уличните крадци се надпреварват да бъркат в джобовете му. Лицето му беше издължено, с аскетични черти, сякаш принадлежеше на мъченик или на учен; дългата му кестенява коса, завързана на опашка, беше изсветляла от слънцето.

Непознатият колебливо се усмихна.

— Търсите ли някого? — попита Ив. Пийбоди се обърна, зяпна от изумление, сетне пронизително изпищя.

— Здравсти, Дий. — Гласът на непознатия беше прегракнал като на човек, който рядко говори.

— Зийк! О, Господи, Зийк! — Тя скочи право в обятията му.

Ив смаяно наблюдаваше как помощничката ѝ, без да я е грижа за старателно изгладената униформа, се притискаше към младия мъж, кискаше се (звукът, който издаваше, не можеше да се определи по друг начин) и обсипваше с целувки аскетичното му лице.

— Какво търсиш тук? — извика Пийбоди. — Кога пристигна? Толкова се радвам, че те виждам! Колко време ще останеш в Ню Йорк?

— Дий — промърмори младежът, повдигна я и я целуна по страната.

— Извинете. — Ив знаеше с каква скорост се разпространяваха клюките в отдела, ето защо побърза да се намеси. — Полицай Пийбоди, предлагам да уреждаш... хм... срещите си в извънработно време.

— Прощавайте, лейтенант. Пусни ме, Зийк. — Ала дори когато стъпи на пода, тя продължи да държи под ръка непознатия, сетне заяви: — Зийк е дошъл!

— Това вече го разбрах.

— Той ми е брат.

— Така ли? — Ив отново огледа младежа, напразно търсейки някаква прилика с набитата, дори пълничка Пийбоди. — Приятно ми е да се запозная с вас.

— Не исках да ви преча. — Зийк леко се изчерви, протегна широката си длан. — Дий ми е говорила много хубави неща за вас, лейтенант.

— Радвам се. — Ръката ѝ сякаш потъна в огромната му, сякаш издялана от гранит длан, която беше учудващо мека. — А сега ще ми обясните ли кой подред сте от многото ѝ братя?

— Зийк е най-малкият — обясни Пийбоди и изгледа младежа с такова обожание, че Ив неволно се усмихна.

— Изобщо не изглежда малък. Колко сте висок, млади момко? Навярно метър и деветдесет.

— Метър деветдесет и пет — уточни Зийк и срамежливо се усмихна.

— Метнал се е на татко — и двамата са високи и кльоцави. — Пийбоди отново прегърна брат си. — Зийк е най-способният, истински художник в своя занаят. Изработва изключително красиви мебели и шкафове.

— Преувеличаваш, Дий. — Младият мъж се изчерви като рак. — Обикновен дърводелец съм, но ме бива с инструментите, това е всичко.

— Напоследък ми върви да се срещам с майстори — иронично промърмори Ив.

— Защо не ми съобщи, че пристигаш в Ню Йорк? — попита Пийбоди.

— Исках да те изненадам. Всъщност допреди няколко дни още не знаех дали ще пътувам.

Той нежно помилва сестра си, а Ив отново си помисли колко сложни бяха човешките взаимоотношения. В някои случаи те не бяха подвластни на секса или на жаждата за власт. Понякога обичта беше неподправена.

— Онези хора, които ме посетиха в Аризона и видяха образците ми, поръчаха да им изработят шкафове.

— Браво! Колко време ще ти отнеме работата?

— Нямам представа.

— Все едно, ще живееш при мен. Ще ти дам ключа и ще ти обясня как да стигнеш до жилището ми. Трябва да вземеш метрото... Не се разхождай по улиците, Зики. Тук е различно от родното градче. Ако носиш парите и личната си карта в задния си джоб...

— Пийбоди — прекъсна я Ив, — освобождавам те за днес. Придружи брат ти до жилището ви.

— Не искам да преча на работата ви... — започна Зийк.

— Ще ни пречиш повече, ако сестра ти се притеснява, че ще те нападнат поне шест пъти, докато стигнеш до апартамента ѝ. — Ив се поусмихна, за да смекчи ефекта от резкия си тон. — И без това в момента нямаме много работа.

— А убийството, извършено от Кук?

— Мисля, че ще се справя и сама. Ако възникне необходимост, ще ти се обадя. Върви да покажеш на Зийк чудесата на Ню Йорк.

— Благодаря, лейтенант. — Пийбоди хвана ръката на брат си и мислено се зарече да не му позволи да види тъмните страни на живота в многомилionenния град.

— Приятно ми беше да се запознаем, лейтенант.

— На мен също. — Ив ги наблюдаваше, докато излизаха. Зийк се привеждаше към сестра си, която не можеше да сдържи радостта си от пристигането му.

Тъй като от малка беше останала без родители, семейните отношения ѝ бяха непонятни, но все пак с радост забелязваше, че има и сплотени семейства.

— Всички обичаха Джей Си — заяви Крис Типъл, изпълнителният директор на „Брансън“. Беше трийсетинагодишен, а косата му беше червеникава като клепачите му, подпухнали от плач. Дори и сега плачеше и не се опитваше да скрие сълзите си, които се стичаха по симпатичното му лице.

„А може би точно в това е бил проблемът“ — помисли си Ив и търпеливо изчака Крис да избърше страните си със смачканата си носна кърпа, после промърмори:

— Моите съболезнования за тежката ви загуба.

— Не мога да повярвам, че той никога повече няма да влезе през онази врата... — Той се разрида. — Всички са потресени. Когато днес сутринта Би Ди ни съобщи за случилото се, колегите останаха безмълвни. — Притисна носната си кърпа към устата си, сякаш гласът отново му изневеряваше.

Би Ди беше Доналд Брансън, брат и съдружник на мъртвия. Ив знаеше този факт, ето защо изчака Крис да свърши.

— Искаш ли вода, Крис? Да ти дам ли транквилант?

— Вече взех таблетка за успокояване, но май не ми помага. С мъртвия бяхме много близки... — Крис бършеше насълзените си очи, та не забеляза изпитателния поглед на Ив.

— Искаш да кажеш, че сте имали... взаимоотношения на лична основа, така ли?

— О, да. Повече от осем години работя заедно с Джей Си. Беше много повече от работодател. Беше... беше като баща за мен... Извинете.

Той закри лицето си с длани, очевидно беше завладян от чувства.

— Съжалявам. Джей Си не би харесал подобна проява на слабост. Но не мога... Мисля, че никой от нас не може да възприеме случилото се. Всички ще прекъснем работа в продължение на една седмица — чиновниците и персоналът в нашите фабрики. Погребалната... — Той замълча и се опита да се овладее. — Погребалната церемония ще се състои утре.

— Не губите ли време, а?

— Навярно и Джей Си би пожелал същото. Боже мой, как е могла да го направи? — Смачка на топка мократа си носна кърпа и впери в Ив невидящия си поглед. — Как е могла? Джей Си буквално я обожаваше.

— Познаваш ли Лизбет Кук?

— Разбира се. — Той стана и закричи из стаята, а Ив изпита странно облекчение. Струваше ѝ се абсурдно да наблюдава разплакалия човек, докато той седеше на розов стол във формата на слон. Самата тя „имаше удоволствието“ да седи на лилаво кенгуру.

Докато оглеждаше кабинета на покойния, ѝ беше станало ясно, че той е бил като дете, което се е радвало на играчките, произвеждани от компанията. Многобройните полици бяха отрупани с тях — от космическа станция, която се задействаше чрез дистанционно управление, до минидроиди, които изпълняваха различни функции. Предпочиташе да не ги гледа — все ѝ се струваше, че внезапно ще оживеят и... Бог знае какво щеше да се случи.

— Разкажи ми за нея, Крис.

— Лизбет е... — Той тежко въздъхна и машинално спусна щората на прозореца зад бюрото. — Тя е красавица. Всъщност сама сте се убедила в това. И още — умна е, способна, амбициозна. Изключително властна е, но Джей Си нямаше нищо против. Веднъж сподели с мен, че ако нямало кой да го командва, щял да пропилее живота си.

— Непрекъснато ли бяха заедно?

— Не, виждаха се само два-три пъти седмично, обикновено в сряда и събота. Вечеряха в някой ресторант, после отиваха на театър или на концерт. Посещаваха и различни обществени прояви, които изискваха присъствието им. Всеки понеделник обядваха заедно в точно определено време — от дванайсет и половина до два. През август заминаваха на почивка (Лизбет винаги избираше курорта), а през другото време понякога прекарваха заедно пет почивни дни.

— Струва ми се странно — все едно са имали разписание.

— Беше по настояване на Лизбет. Тя искаше взаимоотношенията им да бъдат ясни и всеки от двамата да знае правата и задълженията си. Навярно разбираше колко разсеян е Джей Си и искаше изцяло да ѝ посвети вниманието си, когато бяха заедно.

— Дали „разсейването“ му го е отвеждало при други представителки на нежния пол?

— Не ви разбирам.

— Имал ли е връзка с друга жена?

— Питате дали е бил влюбен в друга, така ли? Сигурен съм, че не беше.

— Може би е имал само сексуална връзка със съперница на Лизбет.

Облото лице на Крис се изопна, очите му стрелнаха Ив с леден поглед.

— Ако намекувате, че Джей Брансън е изневерявал на жената, с която е бил обвързан, то жестоко се лъжете. Беше ѝ предан... и верен.

— Какво те кара да бъдеш толкова сигурен?

— Уреждах всичките му служебни и лични срещи.

— Ами ако тайно се е виждал с друга жена?

— Поведението ви е непроситимо! — извика Крис. — Човекът е мъртъв, а вие го наричате лъжец и измамник.

— Не го обвинявам в нищо — поправи го Ив. — Само питам. Такава ми е работата — да разпитвам. И да направя всичко възможно виновните да бъдат наказани.

— Не ми се нрави начинът, по който си вършите работата — промърмори Крис и се обърна. — Джей Си беше почтен и добър човек. Добре познавам навиците и настроенията му. Сигурен съм, че не би се забъркал в тайна любовна авантюра, но дори да го беше сторил, щях да разбера.

— Всъщност исках да поговорим за Лизбет Кук. Какво би спечелила от смъртта на Брансън?

— Не знам. Той се отнасяше с нея като с принцеса, задоволяваше дори най-малките ѝ прищевки. Струва ми се, че тя уби гъската със златните яйца.

— Каква е тази гъска?

— Ами... от баснята за селянина, дето заклал гъската, която му снасяла златни яйца, а после горчиво съжалявал. Джей Си даваше на Лизбет всичко, което тя пожелаеше. А сега е мъртъв и „златните яйца“ ще секнат.

Докато излизаше от кабинета Ив си мислеше, че може би симпатичната Лизбет е пожелала да заграби цялото богатство на любовника си, поради което е решила да го убие.

Предварително беше разгледала говорещата карта във фойето на сградата и знаеше, че кабинетът на Би Доналд Брансън е срещу този на брат му на същия етаж. Запъти се в тази посока, надяваше се да го

намери на работното му място. Повечето канцеларии бяха празни, а стъклените им врати бяха заключени.

Сякаш самата сграда тъгуваше за покойния собственик на компанията.

На еднакви интервали бяха монтирани монитори, на които холограмни изображения рекламираха новите или най-популярни продукти на „Брансън тулс енд тойс“. Ив спря пред един екран и едновременно развеселено и раздражено се загледа в дроид с полицейска униформа, който отвеждаше загубено дете при майка му, която ронеше сълзи от облекчение и благодарност.

Дроидът се обърна към Ив — сериозното му лице вдъхваше доверие, униформата му беше идеално изгладена като тази на Пийбоди — и заяви:

— Наше задължение е да служим на обществото и да го пазим от престъпниците.

Сетне триизмерното изображение се отдръпна назад и се завъртя, за да може зрителят да добие по-пълна представа за продукта и аксесоарите, докато компютърът изреждаше подробности за всеки модел и цената му. На полицая се предлагаше дроид уличен крадец с въздушни кьнки.

Ив поклати глава и се извърна. Питаше се дали компанията произвежда дроиди проститутки или наркопласъори. А може би и няколко психопата, за да бъде играта по-интересна... но тогава щеше да възникне необходимостта от дроиди — жертва на насиетието...

Господи!

Когато се приближи до кабинета, прозрачната стъклена врата се отвори. Зад подковообразното бюро седеше бледа жена с уморени очи и отговаряше на многобройните обаждания на видеотелефоните.

— Много благодаря. Обаждането ви се записва, вашите съболезнования ще бъдат предадени на семейството. Погребалната церемония ще бъде утре в четиринайсет часа в „Куайът Пасаджис“, Сентрал Парк Саут. Да, всички сме потресени... голяма загуба за обществото. Благодаря за обаждането.

Жената вдигна поглед и печално се усмихна на Ив.

— Съжалявам, но господин Брансън не може да ви приеме. Няма да работим до следващия вторник.

Ив извади значката си.

— Разследвам убийството на брат му. Шефът ви в кабинета ли е?

— Извинете, лейтенант, не ви познах. — Непознатата потърка подпухналите си клепачи и се изправи. — Един момент, ако обичате.

С грациозна походка тя заобиколи бюрото, почука на бялата врата и изчезна във вътрешното помещение. Ив дочу тихите звуци, сигнализиращи за постъпващи обаждания по видеотелефона, който имаше няколко линии, после вратата отново се отвори.

— Заповядайте, лейтенант. Желаете ли да ви донеса нещо за пиене? — попита секретарката.

— Не, благодаря.

Тя влезе в кабинета и веднага забеляза, че обзавеждането беше съвсем различно от онова в кабинета на покойния. Мебелите бяха елегантни, тапицирани с тъкани в приглушени тонове; всичко говореше за изискан вкус и голямо богатство. Нямаше абсурдни столове с формата на животни, нито ухилени миниатюрни дроиди. Сивкавите и синкавите цветове действаха успокояващо. Върху бюрото нямаше глупави играчки, плотът беше празен, за да бъде използван във всеки момент.

Би Доналд Брансън стоеше зад бюрото. За разлика от брат си, беше слаб мъж и носеше елегантен костюм. Косата му с цвета на старо злато беше пригладена назад и откриваше високото му чело. Изненадващо тъмни ресници обграждаха бледозелените му очи.

— Лейтенант Далас, много мило, че идвате лично. — Тихият му глас действаше успокояващо като помещението. — Щях да ви се обадя, за да ви благодаря за деликатността, с която снощи ме уведомихте за смъртта на брат ми.

— Моля да ме извините, задето ви безпокоя в подобен момент, господин Брансън.

— Не се притеснявайте. Заповядайте, седнете. Опитваме се да... преодолеем скръбта.

— Разбрах, че всички са харесвали брат ви.

— Не го харесвах, а го обичах — поправи я той, когато двамата се настаниха в удобните кресла. — Невъзможно бе да не обичаш Джей Си, може би заради това не мога да повярвам, че е мъртъв и че го е постигнала толкова ужасна смърт. Лизбет беше като член на семейството. Боже мой! — Той вдигна треперещата си ръка, опитвайки

да се овладее. — Извинете... — промълви след миг. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Господин Брансън, ще се постарая час по-скоро да приключим разговора. Госпожа Кук твърди, че е разбрала за връзката на брат ви с друга жена.

— Какво? Това е пълен абсурд. — Той гневно махна с ръка. — Джей Си беше влюбен в Лизбет и изобщо не поглеждаше други жени.

— Тогава защо го е убила? Караха ли се често?

— Брат ми не понасяше скандалите — уморено заяви Брансън. — Беше благ човек, неспособен на жестокости, и изобщо не беше донжуан.

— Не мислите, че е проявявал интерес към друга жена, така ли?

— Ако действително се е влюбил в друга — което е невероятно — щеше да го каже на Лизбет. Беше изключително почтен и никога не би започнал да излиза с друга жена, без да скъса с предишната си любовница. Знаете ли, в някои отношения беше наивен и честен като дете.

— Ако приема твърденията ви за верни, тогава липсва мотив за убийството. С брат ви сте били собственици на компанията. Кой ще наследи неговия дял?

— Аз. — Брансън скръсти ръце. — Компанията е била основана от нашия дядо. С брат ми я ръководихме повече от трийсет години. В договора ни има клауза, според която след евентуалната смърт на един от нас другият брат или децата му наследяват дяловете му от компанията.

— Възможно ли е да е приписал част от акциите си на Лизбет Кук?

— Не. Както вече споменах, бяхме подписали договор.

— А може би ѝ е завещал голяма сума и акции в други предприятия.

— Нищо чудно. Той имаше пълно право да се разпорежда с личното си имущество.

— Което навярно е значително.

— Права сте. — Брансън я изгледа и поклати глава. — Нима мислите, че го е убила, за да наследи богатството му? Не вярвам. Винаги е бил много щедър към Лизбет, а тя получава... получаваше

много висока заплата в нашата компания. Едва ли го е убила заради парите му.

— В момента това е единственият вероятен мотив за престъплението — заяви Ив. — Трябва да ме свържете с адвоката на вашия брат и да ми съдействате, за да узная съдържанието на завещанието.

— Разбира се. — Той натисна някакво копче върху плота на бюрото и голямото чекмедже се отвори. — Имам визитната картичка на Сузан. Веднага ще ѝ се обадя — добави, като стана да подаде на Ив визитката. — Ще я предупредя да ви предостави необходимата ви информация.

— Благодаря за съдействието.

Когато излезе от сградата, тя погледна часовника си. Навярно щеше да отиде при адвокатката следобед. Разполагаше с достатъчно време, за да се отбие в работилницата на Майстора.

ТРЕТА ГЛАВА

Пийбоди остави двете чанти с продукти, които беше купила по пътя, и извади ключа си. Беше се запасила със солидни количества пресни плодове и зеленчуци, печена соя и стар фасул, купила бе дори от кафявия ориз, който ненавиждаше от детинство.

— Скъпа сестричке... — Зийк остави на площадката сака, в който се съдържаха всичките му лични вещи, и побърза да помогне на Пийбоди. — Не биваше да купуваш такива огромни количества.

— Не съм забравила, че имаш вълчи апетит. — Тя се обърна и закачливо му се усмихна. Не ѝ се искаше да му обяснява, че самата тя консумираше храни, които не би докоснал нито един уважаващ себе си представител на „Свободна ера“: мазнини и сандвичи, приготвени по синтетичен начин, заместители на месото, а отгоре на всичко пиеше и алкохол.

— В Ню Йорк цените на пресните плодове и зеленчуци са безбожни, а ябълките, които купи, са набрани Бог знае кога — отбеляза Зийк, като мислено добави: „Освен това се съмнявам, че са екологично чисти“.

— За съжаление овощните градини в Манхатън са твърде малко — язвително каза Пийбоди.

— Не се заяждай. Трябваше поне да ми позволиш аз да платя за покупките.

— Глупости. Намираш се на моя територия, освен това си първият член на семейството, който ще ми гостува. — Тя отключи вратата и се обърна да вземе чантите.

— Не искам да те притеснявам. Трябваше да потърся някое от общежитията на „Свободна ера“.

— Отдавна съм забравила какво е да живееш в общежитие. Получавам добра заплата и мога да си позволя да посрещна както подобава любимия си брат. — Тя отметна косата от челото си. — Заповядай. Жилището ми не е луксозно, но сега това е моят дом.

Зийк я последва и намръщено огледа всекидневната. Забеляза канапето с провиснали пружини, масите, отрупани с какво ли не, ярките плакати по стените. Щората на прозореца беше спусната и Пийбоди побърза да я вдигне.

Отсреща се издигаше висока сграда и гледката беше доста потискаща, но младата жена обичаше да наблюдава забързаните минавачи. Включи осветлението и си помисли, че в апартамента цари същият хаос като в шумната улица отвън.

Внезапно си спомни, че беше оставила в компютъра си диск с психологическия профил на сериен убиец, който подлагаше на жестоки изтезания жертвите си. Трябваше да го скрие някъде.

— Ако ме беше предупредил за пристигането си, щях да подреда жилището.

— Не вярвам — дори когато живееше при нас, стаята ти вечно беше разхвърляна.

Той закачливо ѝ се усмихна и влезе в мъничката кухня, за да остави чантите с покупките. Странно, но изпита облекчение, когато видя, че жилището на сестра му някак си е като самата нея — скромно и непретенциозно. Забеляза, че кранчето на чешмата капеше, а върху домакинския плот имаше тъмно петно от изгаряне. Помисли си, че ще оправи всичко и дори се учуди, че сестра му сама не се е погрижила за това.

— Аз ще прибера продуктите. — Пийбоди свали палтото си и фуражката си и побърза да го последва в кухнята. — Остави си багажа в спалнята. Докато си тук, ще спя на канапето.

— Не си познала. — Той вече подреждаше покупките в шкафовете и ако беше изненадан от запасите ѝ с нездравословни храни, не се издаде. — Аз ще спя на канапето.

— То се разтяга и е доста широко — заяви тя и се запита дали има чисти чаршафи. — Но пружините му са се разтеглили.

— Мога да спя дори на полето.

— Знам. Спомням си как си устройвахме лагери по време на двудневни пътешествия и всички казваха, че на теб ти стигат една скала и одеяло, за да се чувстваш комфортно. — Усмихна се, прегърна Зийк и притисна страна към широкия му гръб. — Божичко, колко ми липсваше!

— Всички ние — мама, татко, братята и сестрите — се надявахме, че ще си дойдеш у дома на Коледа.

— Нямах възможност. — Тя отстъпи, когато брат ѝ се обърна. — Нещата се объркаха... — Нямахше намерение да му разказва какво се беше случило. — Но скоро ще намеря свободно време, обещавам.

— Променила си се, Дий. — Той докосна страната ѝ. — Изглеждаш някак... „официална“. Улегнала... и щастлива.

— Наистина съм щастлива. Харесвам професията си. — Младата жена стисна широката му длан. — Не знам как да го обясня, та да го разбереш.

— Не е необходимо — вижда се от пръв поглед. — Зийк извади опаковка с шест кутии натурален сок и отвори малкия хладилник. Знаеше, че невинаги е необходимо да разбираш ближния си. По-важното беше да го приемаш със слабостите му. — Чувствам се неловко, задето те откъснах от работата ти.

— Недей. Не съм взимала отпуска от... — Тя поклати глава, докато подреждаше кутии и пакети на лавиците. — Бог знае от кога. И днес Далас нямаше да ми разреши да отсъствам, ако имахме спешна работа.

— Харесва ми началничката ти. Мисля, че има силен характер и понякога е доста раздразнителна и пряма. Но не е сурова.

— Прав си. — Пийбоди се обърна и го изгледа. — Колко пъти мама те е предупреждавала да не проникваш в аурите на хората?

Зийк се поизчерви, после виновно се ухили.

— Не проникнах твърде дълбоко, но все пак исках да разбера каква е жената, която се грижи за сестричката ми.

— Сестричката ти е достатъчно голяма, че сама да се грижи за себе си. Защо не разопаковаш багажа си?

— Това ще ми отнеме около две минути.

— А пък на мен ми е необходима само минута, за да те разведа из жилището. — Хвана го за ръката, заедно прекосиха всекидневната и влязоха в спалнята, която беше почти спартански обзаведена с легло, шкафче и нощна лампа. Единственият прозорец беше затворен. Леглото беше оправено, което навярно се дължеше на навика, който Пийбоди беше придобила в детството си. Върху нощното шкафче имаше книга — младата жена предпочиташе да почете преди сън,

вместо да слуша музика. Все пак потръпна, когато брат ѝ разлисти криминалния роман, в който се описваше жестоко убийство.

— С такива четива ли се разнообразяваш? — попита Зийк.

— Да.

— Винаги си харесвала криминалните романи. — Той остави книгата обратно на шкафчето. — Всичко се свежда до съществуването на доброто и злото, нали, Дий? Предполага се, че накрая доброто винаги побеждава.

— И аз мисля така.

— Тогава защо злото изобщо съществува?

Пийбоди въздъхна, досещайки се за всичко, което беше виждала, което беше направила, ала продължи да гледа брат си право в очите.

— Никой не е успял да отговори на този въпрос, но трябва да знаем, че злото го има и трябва да се борим срещу него. Точно с това се занимавам, Зийк.

Той кимна и се загледа в лицето ѝ. Сестра му беше живяла съвсем различен живот, преди да се премести в Ню Йорк и да стане полицейска служителка. Отначало се занимаваше с пътни произшествия, разтърваваше сбили се скандаджии и вършеше писмената работа, която всички ченгета ненавиждаха. Сега работеше в отдел „Убийства“, ежедневно се срещаше със смъртта и с онези, които отнемаха човешки живот.

Дий наистина се беше променила, помисли си той. Какво ли беше видяла, направила и почувствала, сблъсквайки се с тъмната страна на човешкия характер, та погледът ѝ беше толкова сериозен?

— Кажете, сестричке, бива ли те в професията, която си избрала?

— Да. — Тя се поусмихна. — А след време ще бъде още по-добра.

— Навярно се учиш от тази Далас.

— Така е. — Пийбоди седна на леглото и вдигна очи към Зийк. — Наблюдавах работата ѝ още преди да ме вземе за своя помощничка. Четях всичките ѝ рапорти, опитвах се да ѝ подражавам. Никога не съм предполагала, че ще работя заедно с нея. Наречи го късмет или съдба. Нашите родители са ни учили да вярваме и в двете.

— Имаш право. — Той седна до нея.

— Ив Далас ми дава възможност да проявя способностите си. — Пийбоди въздъхна и добави: — Зийк, родителите ни внушаваха, че

всеки от нас трябва да избере своя път в живота и да даде най-доброто от себе си за постигането на определената цел. Точно това и правя.

— Смяташ, че не разбирам, че не одобрявам избраната от теб професия...

— Знаеш ли, държа на мнението ти и се тревожа. — Тя машинално докосна електрошоковата палка, която носеше прикрепена към колана си. — Тревожа се какво ще си помислиш и особено се безпокоя заради онова, което ще почувстваш.

— Недей. Може би още не одобрявам професията ти, но знам, че изцяло си се посветила на нея.

— Винаги си бил най-разбрания от всички нас, братко.

— Грещиш, скъпа. — Той шеговито я побутна по рамото. — Когато си най-малкото дете в семейството, се учиш от грешките на по-големите си братя и сестри. Стига сме философствали. Мога ли да взема душ?

— Разбира се... — Тя потупа ръката му и стана. — Предупреждавам те, че водата се загарява доста бавно.

— Не бързам за никъде.

Когато той влезе в банята, Пийбоди побърза да се обади на Чарлс Мънро, за да отмени срещата, която си бяха уговорили за вечерта. Въпреки че Зийк се беше изказал като свободомислещ човек с напредничави възгледи, едва ли щеше да одобри връзката ѝ с жиголото.

Навярно щеше да се изненада, ако можеше да прочете мислите на „малкото си братче“. Докато стоеше под душа, а топлата вода прогонваше умората му от дългото пътуване, Зийк си мислеше за една жена. Опитваше се да си внуши, че трябва да прогони образа ѝ от съзнанието си, че връзката му с нея е невъзможна, че няма право да мечтае за нея.

Беше омъжена, а той ѝ бе подчинен.

Повтаряше си, че трябва да я вижда само като своя началничка и се гневеше, когато сърцето биеше лудо при мисълта, че скоро ще се срещне с нея.

Красивото ѝ лице непрекъснато изплуваше в съзнанието му, струваше му се, че вижда тъжните ѝ очи, чува мелодичния ѝ глас,

наблюдава достойното ѝ поведение. Казваше си, че е глупаво да се влюби като хлапак, че не подхожда на възрастта му. Но дълбоко в душата си признаваше, че само заради тази жена беше приел предложената му работа и беше пристигнал в Ню Йорк.

Копнееше отново да я види и същевременно се срамуваше от страстта си.

И все пак не беше като дете, което мисли, че може да има всичко, което си пожелае.

Казваше си, че може би ще се вразуми, когато я види в собствения ѝ дом заедно със съпруга ѝ. Самозалъгваше се, че се е влюбил в нея заради обстоятелствата, при които се бяха запознали. Когато за пръв път я беше видял, тя изглеждаше толкова самотна и деликатна... приличаше на ледена кралица сред нетърпимата горещина на пустинята.

Навярно тук, в големия град, щеше да бъде различна, той също се беше променил. Щеше да свърши работата, за която го беше помолила и нищо повече. Най-радостното беше, че щеше да прекара известно време заедно със сестра си, която лудо обичаше. Освен това щеше да разгледа града, който я беше накарал да напусне семейството си.

Ню Йорк вече го беше очаровал.

Докато се бърше с хавлията, Зийк се опита да надникне през запотеното прозорче. Макар че картината беше неясна, сърцето му затупка по-бързо.

Помисли си: „Тук всичко е толкова... толкова много“. Беше свикнал с гледката на безкрайните пустини, планините и полята на Аризона, където семейството се беше преместило преди няколко години. А в Ню Йорк можеше да се види какво ли не и всичко беше събрано в едно сравнително малко пространство.

Искаше му се да види толкова много забележителности... Докато обличаше чиста риза и панталони, обмисляше какво да предприеме. Когато се върна във всекидневната, изгаряше от нетърпение да започне осъществяването на плановете си. Видя как сестра му се опитваше да приведе в ред стаята и се усмихна.

— Зажаднял съм да бъда с теб.

— Радвам се. — Пийбоди беше скрила всички дискове и папки с досиета на престъпници. Вдигна поглед и смаяно примигна. Бе толкова

изненадана и щастлива от внезапната поява на Зийк, че не беше забелязала как братчето ѝ е пораснало и е станало красив мъж.

— Изглеждаш страхотно... струваш ми се някак по-едър, по-възмъжал.

— Сигурно причината е в новата риза, която облякох.

— Може би. Искаш ли натурален сок или чай?

— Ами... всъщност искам да изляза. Купих си пътеводител на града и го разучих по време на пътуването до тук. Знаеш ли колко музеи има само в Манхатън?

— Не, но се обзалагам, че ти знаеш. — Внезапно ѝ хрумна, че няма да е зле да се поразходи със Зийк. — Почакай да се преоблека и заедно ще ги разгледаме.

След час мислено се благославяше, задето носеше удобни зимни обувки, вълнени панталони и палто с дебела подплата. Зийк не се интересуваше само от музеите, но от всичко, което го заобикаляше. Непрекъснато снимаше с миниатюрната видеокамера, която си беше купил специално за пътуването и която уличните крадци щяха да му задигнат, ако Пийбоди не си отваряше очите на четири. Непрекъснато му повтаряше да бъде нащрек, да наблюдава хората около него, но той само се усмихваше и кимваше.

Изкачиха се с асансьора до върха на Емпайър Стейт Билдинг и стояха там, докато ушите им замръзнаха от ледения вятър. Сивите очи на Зийк блестяха — личеше си, че е поразен от гледката. Обиколиха музея „Метрополитън“, позяпаха витрините на магазините по Пето авеню, наблюдаваха автобусите с туристи, повозиха се на надземните ескалатори и ядоха твърди гевреци, които Зийк настоя да купи от един уличен павилион.

Единствено сестринската обич накара Пийбоди да се съгласи да покарат кънки на прочутата ледена пързалка в Рокфелер Сентър, въпреки че едва усещаше краката си след тричасовата обиколка на града.

Но възторгът на Зийк я накара да си спомни какво е да бъдеш завладян от Ню Йорк, да се възхищаваш от забележителностите му. Докато наблюдаваше брат си, осъзна, че досега е била сляпа за онова, което я заобикаляше.

Прекрасното ѝ настроение не се помрачи дори когато се наложи да покаже значката си на някакъв крадец, които се озърташе за турист,

когото да ограби.

Ала когато успя да склони Зийк да отидат в закусвалня и да хапнат нещо топло, реши, че незабавно трябва да му изнесе лекция какво трябва и какво не бива да прави. Не можеше вечно да играе ролята на бавачка. Брат ѝ беше на двацет и три, но беше наивен и доверчив като петгодишно хлапе.

— Зийк — започна тя, докато притискаше длани до купичката с гореща супа от леща, за да ги стопли, и се опитваше да забрави за соевите наденички, които предлагаше заведението. — Искам да обсъдим какво ще правиш, докато съм на работа.

— Нали ти казах — имам поръчка за изработване на шкафове.

— Да, но моето работно време е... Ами, понякога е удължено. По-често ще бъдеш сам и...

— Не се тревожи за мен. — Той се усмихна и опита супата. — И друг път съм напускал фермата.

— Но никога не си бил в Ню Йорк.

Зийк се облегна назад и иронично я изгледа, както реагират всички младежи, когато сестрите им проявяват прекалена загриженост към тях.

— Обещавам да не нося портфейла си в задния си джоб, да не разговарям с търговци, предлагащи крадени вещи и да не се включвам в игрите на карти, които се организират на Пето авеню, макар да ми се сториха забавни.

— Устройват ги мошеници — ще те оберат с парцалите.

— И все пак изглеждаха забавни — настоя той, но като забеляза смръщените ѝ вежди, реши да не спори. — Обещавам повече да не разговарям с непознати в метрото.

— Особено с наркомани, които търсят дрога. — Тя забели очи. — Господи, нима не забеляза, че устата му се беше запенила! Случилото се — случило. — Махна с ръка и добави: — Не те моля да оставаш в апартамента през свободното си време. Искам само да внимаваш. Ню Йорк е прекрасен град, но е и като чудовище, което се храни с хора. Не желая да бъдеш сред жертвите му.

— Ще внимавам.

— Обещаваш ли да посещаваш само местата, където обикновено отиват туристите и да не се разделяш с джобния видеотелефон?

— Да, мамичко. — Той отново се усмихна и сърцето на Пийбоди се сви от умиление — изглеждаше толкова млад. — Хайде, готова ли си за въздушната обиколка над Манхатън?

— Разбира се. — Тя се усмихна, въпреки че идеята не я въодушевяваше. Реши да отложи колкото е възможно по-дълго изпитанието, като се престори, че иска да довърши супата си. — Кога трябва да започнеш работа?

— Утре. Уговорихме подробностите, преди да замина. Одобриха плановете и разходите, поеха разноските по пътуването ми и престоя ми в Ню Йорк.

— Спомена, че работодателите ти харесали предметите, които изработваш и че сте се запознали по време на почивката им в Аризона.

— Всъщност ме нае жена. — Само като си помисли за нея, сърцето му лудо затуптя. — Тя купи една от дърворезбите, които бях изработил за кооперацията за художествени занаяти. После Силви... мисля, че не познаваш Силви — тя прави предмети от стъкло. Когато бил нейният ред да продава в магазина на кооперацията, споменала пред клиентка, че аз съм проектирал и изработил шкафовете и остъклените витрини. Госпожа Брансън споменала, че със съпруга ѝ търсели дърводелец и...

— Какво? — Пийбоди рязко вдигна глава.

— Търсели били дърводелец...

— Какво име спомена? — Тя сграбчи ръката му. — Брансън ли каза?

— Точно така. Нает съм от семейство Брансън. Господин и госпожа Доналд Брансън.

— О! — Пийбоди изпусна лъжицата си. — Втасахме я!

Ателието на Майстора се намиреше близо до Девето авеню, на една пресечка от входа на тунела и районът се ползваше с лоша слава. Сградата беше снабдена със свръхмодерна охранителна система и изглеждаше изключително неприветлива. Прозорците с огледални стъкла не даваха възможност на минувачите да надникнат вътре. По бронираната врата имаше толкова сложни ключалки, че катинарът, поставен от полицията, изглеждаше нелепо.

Обитателите на този квартал се занимаваха предимно с незаконни сделки и предпочитаха никои да не си пъха носа в техните работи. Щом зърнеха Ив, повечето от тях бързаха да се отдалечат, за да не се изпречат на пътя ѝ.

Тя отвори катинара с шперцовия си ключ. За щастие „метачите“ не бяха включили сложните ключалки на Майстора, в противен случай щеше да изгуби време, докато ги декодира. Ненадейно си спомни за Рурк и се запита колко ли секунди щяха да му бъдат необходими, за да се справи със сложните системи.

Намръщи се, защото беше сигурна, че ще ѝ достави удоволствие да го наблюдава... а лейтенант Ив Далас не биваше да гледа безучастно как някой престъпва закона.

Влезе в ателието и затвори вратата. Лъхна я неприятна миризма на пот, смазка, долнокачествено кафе, засъхнала урина. Тя нареди на осветлението да се включи и присви очи, когато ярките лампи проблеснаха.

Помещението беше още по-неприветливо от фасадата на сградата. Липсваха столове за клиентите, боядисаният в отровнозелено дървен под беше мръсен и покрит с дълбоки драскотини. Докато Ив обикаляше из помещението, подметките на тежките ѝ обувки залепваха, което подсказваше, че миенето на пода не е било приоритет за покойния.

Едната стена беше заета със сиви метални полици, върху които хаотично беше нахвърляно какво ли не: минитеlevisionи, охранителни камери, портативни видеотелефони, електронни дневници и устройства за комуникации. Върху някои от тях Майстора беше започнал да работи, на други — да изважда частите.

В другия край бяха подредени още уреди и устройства, които навярно вече бяха поправени, тъй като написаната на ръка табелка над тях уведомяваше клиентите, че вещи, непотърсени в трийсетдневен срок, остават в полза на работилницата. Навсякъде бяха разлепени надписи, провъзгласяващи: „Не работим на вересия“.

Майстора явно беше имал извратено чувство за хумор: над касата беше окачен човешки череп, а на табелката под провисналата челюст пишеше: „Последният крадец“.

— Голям майтап, няма що! — изсумтя Ив и внезапно осъзна, че по гърба ѝ лазеха тръпки. Единственият прозорец се намираше зад нея

и беше с решетки, външната врата беше затворена. Тя вдигна поглед към мониторите. Камерата беше включена и на екрана се виждаше голям участък от улицата. Другият монитор показваше помещението и Ив съгледа собствения си образ.

Беше убедена, че никой не би могъл да влезе тук, освен ако Майстора не го пуснеше.

Реши да помоли инспектор Сали от полицията в Ню Джързи да ѝ предостави копия от записите на двете охраняващи камери.

Приблужи се до работната маса, върху която беше поставен компютър и забеляза, че това беше отвратителен хибрид, изработен с откраднати части. И все пак навярно работеше по-бързо и ефикасно от компютъра, който ѝ беше зачислен.

Нареди му да се включи, но не се случи нищо. Тя се намръщи и натисна няколко клавиша. Мониторът просветна.

Внимание... Компютърът е защитен чрез допълнителна система. Въведете паролата в разстояние на трийсет секунди или изключете.

Ив го изключи. Дано Фийни — шефът на отдел „Електронна обработка на информацията“ — имаше време и желание да си поиграе с тази машина.

Разкодира вратата в дъното на помещението и се озова в работилницата. Хрумна ѝ, че само джуджетата от приказките биха могли да се справят с този хаос. Навсякъде бяха разхвърляни кабели и части от електронни устройства. Някои инструменти бяха окачени по местата си, но повечето бяха оставени тук и там. Ив видя миналазери, миниатюрни пинсети и отвертки.

Отмести с крак кутия от монитор и си помисли, че е трудно, дори невъзможно да се прецени дали човекът е бил нападател тук. Все пак беше почти убедена, че хаосът не е причинен от нападателите. Беше се срещала с Майстора само няколко пъти и не го бе виждала от една-две години, но си спомняше, че не беше от хората, които поддържаха външността си или порядъка на работното си място.

— Убийците не биха могли да влязат в тази къща-катакомба, ако сам Майстора не ги е пуснал — промърмори тя. Покойникът очевидно беше параноик — за това свидетелстваше третата камера на тавана, която Ив забеляза едва сега. Всеки сантиметър от помещението и част от тротоара пред ателието бяха под непрестанно наблюдение.

„Не, не са го нападнали тук“ — реши тя. Ако Майстора наистина е бил изплашен до смърт, както твърдеше приятелят му, това е била още една причина да бъде по-предпазлив. И все пак не се е чувствал в безопасност в работилницата, затова се е обадил на Плъха.

Влезе в стаичката, която служеше едновременно като всекидневна и спалня. До стената стоеше походно легло, застлано с пожълтели чаршафи, на масата беше поставено устройство за комуникации, което също беше изработено с части, извадени от друга апаратура, в ъгъла имаше куп непрани дрехи. Банята беше толкова малка, че едва имаше място за кабинката за душа и за тоалетната чиния.

В тясната кухничка имаше отлично зареден автоготвач и малък хладилник, който се оказа претъпкан с храна. Най-различни консерви бяха натрупани една върху друга и образуваха стена, която стигаше почти до кръста на Ив.

— Господи, та той е имал възможност да се скрие тук и да изчака да премине нападението на извънземни! — смаяно възкликна тя. — Защо е решил да премине в нелегалност?

Поклати глава, пъхна ръце в джобовете си и бавно се обърна, като се оглеждаше.

Нямаше прозорци. Майстора беше живял като в кутия. После Ив забеляза монитора над леглото, на който се виждаше потокът от минувачи и автомобили на Девето авеню, и побърза да се поправи — мониторите служеха вместо прозорци.

Затвори очи и се опита да си спомни как изглеждаше Майстора: беше стар, кльощав, с побеляла коса и зли очи.

„Бил е изплашен и е бързал — помисли си тя. — Взел е само най-необходимото. Нали дълги години е служел в армията — умеел е да се справя във всяка ситуация. Малко дрехи, известна сума... всъщност парите, които беше взел, бяха недостатъчно за човек, който възнамерява да премине в нелегалност.“

Алчността беше типична за Майстора, който беше натрупал богатства, след като взимаше баснословни суми от клиентите си; а пък те на драго сърце му плащаха заради „златните“ му ръце.

Човек в неговото положение е трябвало да вземе пари в брой, кредитни жетони и ключовете от банковите си сейфове.

Всъщност къде беше чантата му? Навярно е прибрал всичко в чантата. „Възможно е тя също да е хвърлена в реката — каза си Ив и отново пъкна ръце в джобовете си. — Или пък убийците да са я взели.“

— Имал е много пари — произнесе на глас тя. — Очевидно не ги е похарчил за обзавеждане на дома си или за разкрасяване на външността си. — Непременно трябваше да провери финансовото му състояние.

Отново се замисли. Майстора е възнамерявал да се скрие при свой приятел. Приготвил е чантата си... и какво е сложил вътре? Взел е портативен видеотелефон и миникомпютър. Не би могъл да работи без тях. Ами оръжие?

Върна се в ателието и погледна над тезгяха. Откри прикрепена под плота поставка с пружина. Приведе се още по-ниско и я разгледа. Възможно ли е старият мошеник да е притежавал електрошокова палка? Убедена бе, че оръжието е било скрито под тезгяха и е било изваждано чрез пружината. Непременно трябваше да прегледа доклада на „метачите“ и да провери дали са конфискували някакво оръжие.

Отново разгледа поставката. За съжаление нямаше представа как са изглеждали армейските шокови палки по време на Градските войни. Въздъхна и прибра поставката в чантата за веществени доказателства. Знаеше къде ще намери подобно оръжие.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Тъй като искаше лично да разговаря с Фийни, Ив се върна в полицейското управление. Преди да се качи на ескалатора, спря пред един автомат, за да си вземе шоколадче.

В отдела по „Електронна обработка на информацията“ цареше обичайното оживление. Някои от служителите се занимаваха с поправката на компютри — разглобяваха ги и отстраняваха повредите. Други седяха в кабинки и прослушваха или записваха дискове от конфискувани видеотелефони и електронни дневници. Голямото общо помещение беше изпълнено с толкова оглушително пищене, бучене и вой, че Ив се запита как успяват да мислят тези хора.

Въпреки шума вратата на Фийни беше отворена. Ирландецът седеше зад бюрото си, ръкавите на ризата му бяха навити до лактите, твърдата му червеникава коса беше щръкнала като таралежови бодли, очите му с тежки клепачи изглеждаха огромни зад дебелите лещи на очилата, каквито използваша микрохирурзите. Докато Ив го наблюдаваше през отворената врата, той извади миниатюрен чип от компютъра, който стоеше преобърнат на бюрото му.

— Хванах те, мръсно — доволно рече ирландецът и с деликатността на хирург пъкна чипа в плика за веществени доказателства.

— Какво представлява това? — обади се тя.

— А? — Той примигна, после отмести очилата и се загледа в младата жена. — Здравсти, Далас, малко ме стресна. За това сладурче ли питаш? Ами, то е нещо като брояч. — Той посочи пликчето с чип и се усмихна. — Някаква банкова касиерка, която е разбирала от електроника, го е инсталирала на служебния си компютър. На всеки двайсети превод депозитът е бил препращан в нейната сметка в Стокхолм. Умно измислено, нали?

— Но ти си по-умен.

— Абсолютно си права. Всъщност какво търсиш тук? — Докато говореше, той методично поставяше етикетчета на веществените

доказателства. — Може би ти се е приискало да поприказваш с истински ченгета?

— Да речем, че ми е домъчняло за красивото ти лице. — Тя приседна на ръба на бюрото му и се усмихна, когато ирландецът гневно изсумтя. — А може би съм дошла да те попитам дали разполагаш с малко свободно време.

— За какво?

— Спомняш ли си Майстора?

— Разбира се. Гадняр със златни ръце. Бива го почти колкото мен. Може да вземе свръхмодерен компютър и за нула време да направи от него цели шест. Предполагам, че е страшно способен.

— А сега е страшно мъртъв.

— Не думай? — Погледът на Фийни изразяваше искрено съжаление. — Какво се е случило?

— Извадили са го от реката. — Тя му разказа всичко: от срещата си с Плъха до огледа на работилницата.

— Навярно старият боен кон се е забъркал в нещо много опасно, та да се уплаши толкова — замислено изрече Фийни. — Сигурна ли си, че не са го отвлекли от дома му?

— Това граничи с невъзможното. Наблюдал е помещенията и улицата чрез камери. Външната врата е бронирана и е с хиляда ключалки. Има само един прозорец, който е с нечупливо стъкло и с решетки. Надникнах и в кухнята му. Имаше достатъчно провизии и вода, за да изкара цял месец под обсада. Защо е решил да бяга?

— Да пукна, ако знам. Колегата от Джързи ще ти представи ли материалите по случая?

— Не разполага с нищо особено. Самата аз още не съм се добрала до важни сведения. Информацията е от един мой шпионин, а той е страхлив като заек. Но е ясно като бял ден, че Майстора се е забъркал в нещо голямо и са го очистили. Не са проникнали в жилището му, следователно не са се добрали до компютъра му, който има допълнителна защитна система. Питам се дали имаш време да си поиграеш и да се опиташ да проникнеш в компютъра.

Фийни се почеса по главата и машинално посегна към купичката със захаросани бадеми върху бюрото.

— Мисля, че ще се справя. Навярно е взел със себе си всичко най-важно, щом е смятал да премине в нелегалност. Майстора беше

изключително умен. Но може би е оставил копие. Струва си да погледна.

— Много благодаря. — Ив се изправи. — Моля те, запази го в тайна. Още не съм го съгласувала с командира.

— Ако открия нещо, ще му го покажем.

— Съгласна съм. — Тя грабна шепа бадеми и се запъти към вратата, но си спомни нещо и се обърна. — Каква сума е присвоила онази касиерка?

Фийни погледна към микроустройството.

— Малко повече от три милиона. Нямаше да я спипат, ако се беше задоволила с трите милиона и беше изчезнала.

— Човешката алчност е безгранична — отбеляза Ив.

Докато вървеше към канцеларията си, хрускаше бадемите и размишляваше.

Откъм общото помещение се разнасяха виковете и проклятията на задържаните, чуваха се гласовете на нападнатите или ограбени хора, които даваха показания, непрекъснато звъняха видеотелефоните, две жени с писъци се нахвърлиха една върху друга заради мъртвец, когото и двете твърдяха, че са обичали.

Странно, но напрегнатата атмосфера подейства успокояващо на Ив след посещението ѝ в отдела по електроника.

Реши да помогне на дежурния полицаи и дръпна назад едната пиццата жена, докато той се бореше с другата.

— Благодаря, Далас — ухили ѝ се Бакстър.

— Признай, че тайно се наслаждаваше на гледката — промърмори тя.

— Нищо не може да се сравни с бой между жени. — Бакстър притисна пленницата си на единия стол и побърза да ѝ сложи белезници, преди да е издрала с нокти лицето му. — Ако не беше побързала да се намесиш, мацките щяха да разкъсат дрехите си.

— Много си хитър, Бакстър. — Ив се наведе и прошепна на жената, като я стисна по-здраво, тъй като непознатата се мяташе като риба: — Чу ли го какво каза? Ако отново се нахвърлиш върху съперницата си, ще доставиш удоволствие на тези момчета. Това ли искаш?

— Не. — Жената замълча, сетне подсмъркна и изпищя: — Искам си моя Бари!

Думите ѝ разплакаха съперницата ѝ и помещението закънтя от риданията им. Ив забеляза как Бакстър настръхна, злобно се усмихна и побутна жената към него.

— Твоя е, приятел.

— Адски съм ти задължен, Далас.

Ив, която беше доволна от ролята си в малката драма, влезе в канцеларията си и затвори вратата. Тук поне цареше относително спокойствие. Тя се настани зад бюрото си и се свърза със Сузан Дей, адвокатката на покойния Джей Брансън.

След като обаждането беше прехвърлено от секретарката на помощничката, най-сетне на монитора изплува лицето на Сузан. Адвокатката беше на около четирийсет и погледът ѝ подсказваше остър ум. Късо подстриганата ѝ черна коса обрамчваше красивото ѝ лице. Кожата ѝ беше матова като оникс, очите ѝ бяха като въглени. Носеше пурпурно червило, в същия цвят беше мъничката обеца на лявата ѝ вежда. Сузан не се усмихваше, дори изглеждаше някак строга.

— Лейтенант Далас, Доналд Брансън ми съобщи, че сте искала да разговаряте с мен.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си, госпожо Дей. Известно ли ви е, че разследвам обстоятелствата около смъртта на Джей Брансън?

— Да. — Адвокатката стисна устни, сетне добави: — Човек от прокуратурата ме уведоми, че на Лизбет Кук е предявено обвинение в непредумишлено убийство.

— Изглежда решението не ви задоволява.

— С Джей Си бяхме много добри приятели. Права сте — не съм съгласна неговата убийца да се отърве само с няколко години в някой затвор с лек режим.

„Прокурорът уговаря далаверите, а ченгетата изяждат калая“ — кисело си каза Ив.

— Моята работа се състои в събирането на всички веществени доказателства. Завещанието на господин Брансън може да промени положението.

— То ще бъде отворено довечера в дома на Доналд Брансън.

— Предполагам, че вече знаете кои са наследниците на покойния.

— Да. — Сузан замълча, сякаш в душата ѝ се бореха противоречиви чувства. — Но не мога да ви ги съобщя преди официалното прочитане на завещанието — такива бяха изричните указания на клиента при съставянето му. Ръцете ми са вързани, лейтенант.

— Вашият клиент не е предполагал, че ще го убият.

— Няма значение. Повярвайте, че вече наруших установени правила, като настоях завещанието да бъде отворено довечера.

Ив се замисли за миг, после попита:

— В колко часа?

— В осем.

— Законът забранява да присъствам.

Сузан вдигна веждата си, украсена с обеща.

— Не, но все пак трябва да поискаме съгласието на господин и госпожа Брансън. Ще разговарям с тях и ще ви се обадя.

— Добре. Няма да бъда в управлението, но ще ми предадат съобщението ви. И още нещо: познавате ли Лизбет Кук?

— Да. Често се срещам с нея и с Джей Си.

— Какво е мнението ви за нея?

— Тя е амбициозна, решителна, властна. И доста избухлива.

Ив кимна.

— Очевидно не ви е допадала.

— Напротив, много я харесвам. Възхищавам се от жените, които знаят какво искат, а когато го получат, с нокти и зъби се опитват да го задържат. Джей Си беше много щастлив с нея. — Тя стисна устни, в очите ѝ проблеснаха сълзи. — Ще ви се обадя — добави и прекъсна връзката.

— Излиза, че всички са обичали Джей Брансън — промърмори Ив, поклати глава и се залови да прибира в чантата си онова, което щеше да ѝ бъде необходимо. Точно когато излизаше от канцеларията, комуникаторът ѝ избръмча. Тя го извади и каза: — Далас слуша.

— Лейтенант...

— Пийбоди, мислех, че развеждаш брат си из града.

— По-скоро той ме развеждаше. — Помощничката на Ив забели очи. — Вече се изкачих на върха на Емпайър Стейт Билдинг, два пъти обиколих Силвър Палас, наблюдавах кънкьорите на ледената пързалка в Рокфелер Сентър... — За миг тя замълча — за нищо на света не би

признала, че Зийк я беше накарал да вземе кънки под наем и да се попързала с него. — Освен това посетихме два музея и съм капнала от умора. Брат ми настоява да направим въздушна обиколка на Манхатън. Хеликоптерът излита след петнайсет минути.

— Като те слушам, косата ми настръхва — отбеляза Ив и се запъти към асансьора.

— Зийк е за пръв път в Ню Йорк. Едва успях да му внуша, че не бива да разговаря с проститутките и просяците. Представи си, искаше да участва в онези мошенически игри на карти.

— Добре, че сестра му е ченге — усмихна се Ив.

— Така си е. — Пийбоди въздъхна. — Научих нещо, което може би е съвсем маловажно, но ми се стори странно и реших да ви уведомя.

Вратите на асансьора се отвориха и Ив се озова в подземния гараж.

— И какво е то?

— Зийк обясни, че дошъл в Ню Йорк, за да изработи някакви шкафове. Оказа се, че работата му е била възложена от Доналд Брансън.

— Какво? — Ив замръзна на мястото си. — Брансън е наел брат ти, така ли?

— Да — печално потвърди помощничката й. — Каква е вероятността нарочно да е избрал точно Зийк?

— Голяма. Много голяма. Откъде Брансън е научил за брат ти?

— Всъщност шкафовете са поръчани от съпругата. Била на почивка в Аризона и видяла в магазина на кооперацията за художествени занаяти вградените шкафове, изработени от Зийк. Повярвай, че наистина го бива. Госпожа Брансън се заинтересувала и пожелала да я запознаят с човека, който ги е измайсторил. Така се е стигнало до поканата брат ми да дойде в Ню Йорк.

— Срещата им изглежда съвсем случайна. — Ив седна зад волана. — Зийк съобщил ли им е за пристигането си?

— Накарах го да им се обади. Когато спомена името Брансън, бях принудена да му обясня защо съм толкова изумена. Той реши да се свърже с работодателката си и да я попита дали се отказва от поръчката.

— Добре. Не се тревожи, Пийбоди. Все пак искам да разбера как са реагирали семейство Брансън. Ако Зийк не ги е уведомил, че сестра му е ченге, кажи му да не обелва нито дума по този въпрос.

— Разбира се. Но нали те не са заподозрени? Знаем кой е престъпникът.

— Вярно е, но все пак трябва да внимаваме. А сега продължете обиколката на града. Ще се видим утре.

„Странно съвпадение“ — помисли си Ив, докато изкарваше колата от гаража. Мразеше съвпаденията. Ала колкото и да си блъскаше главата, не можеше да открие нещо нередно в това, че роднините на убития са наели брата на Пийбоди.

Джей Си е бил жив, когато са предложили работата на Зийк. Нито брат му, нито снаха му бяха заподозрени в убийството му.

Понякога наистина се случваха случайни съвпадения. Но Ив съхрани информацията в съзнанието си, за да я „изрови“, когато ѝ е необходима.

Когато тя влезе в дома си, дочу тиха музика. Навярно Съмърсет се разнообразяваше, докато изпълняваше задълженията си, които едва ли го преуморяваха.

Ив съблече якето си и го преметна на парапета, сетне тръгна нагоре по стъпалата. Надутият иконом щеше да разбере, че се е прибрала. Проклетникът знаеше всичко. Освен това мразеше нарушаването на установения ред, както и да го безпокоят след края на работното му време. Едва ли щеше да си направи труда да напусне покоите си, за да се заяжда с нея.

Тя се обърна и тръгна по коридора към залата, където Рурк беше подредил колекцията си от оръжия. Знаеше, че само двамата с него и икономът имаха достъп до това помещение.

Колекцията беше обявена пред властите и на практика беше легална... поне от известно време. Ив искрено се съмняваше, че всеки експонат е придобит по законен начин.

Притисна длан към пластината, изчака, докато проблесна зеленикава светлина, означаваща, че се взема отпечатъкът ѝ, после назова името си и накрая набра кода.

Компютърът потвърди самоличността ѝ и бравите щракнаха.

Тя пристъпи в залата, затвори вратата и дълбоко си пое въздух.

В просторното помещение бяха изложени оръжия от всички епохи. В стъклени витрини, в остъклени шкафове, както и по стените бяха подредени пистолети, ножове, лазери, мечове. Всички свидетелстваха за неугасващото желание на хората да избиват ближните си.

Ала все пак Ив знаеше, че щеше да се чувства безпомощна без оръжието си.

Спомни си първия път, когато Рурк ѝ беше показал тази зала; тогава в душата ѝ се бореха противоречиви чувства. Интуицията ѝ подсказваше, че може би той е престъпникът, когото търсеха, а разумът ѝ подсказваше, че това е невъзможно.

Първата целувка от Рурк също беше получила тук, в този музей на войната. После ѝ беше станало още по-трудно, защото се бяха намесили чувствата. Лудо се беше влюбила в него и от този момент вече не беше безпристрастна.

Погледът ѝ попадна на стъклен шкаф с пистолети; подобни оръжия имаха място само в частните колекции, след като преди десетилетия беше гласуван законът за забрана на огнестрелните оръжия. Големите и тежки пистолети бяха неудобни за носене; бяха и смъртоносни, тъй като изпращаха в плътта парчета нагорещена стомана.

Забраната на огнестрелните оръжия беше спасила живота на хиляди, но Лизбет Кук беше доказала, че винаги ще бъдат измисляни нови начини да се убива.

Извади поставката от чантата си и заразглежда оръжията, за да провери с кое ще съвпадне.

Беше свела избора до три бластера, когато вратата се отвори. Тя се обърна; беше готова да наругае Съмърсет, задето се осмеляваше да я безпокои, но вместо него видя Рурк.

— Здравей, не знаех, че си у дома.

— Днес работя вкъщи — обясни той и внимателно я огледа. Съпругата му изглеждаше уморена, разсеяна... и много съблазнителна. — Изглежда, че и ти си взела същото решение, освен ако не си решила да се позабавляваш с моята колекция от оръжия.

— Разследвам... всъщност може би ще разследвам необикновен случай. — Тя му показа поставката. — Радвам се, че дойде — тъкмо

ще ми помогнеш. Интересувам се от армейски бластер, който е използван по време на Градските войни и който отговаря на тази поставка.

— За онези, които са били зачислени на американската армия ли питаш?

Тя кимна.

— Европейските са малко по-различни — обясни той и се приближи до един стъклен шкаф. — През този период щатската армия е била въоръжена с два вида бластери. Вторият е бил изобретен към края на войната и е бил по-лек и с по-точен мерник. — Рурк избра бластер с двойно дуло и тъмносива ръкохватка. — Инфрачервен мерник, устройство за проследяване на обекта по излъчваната от него топлина. Оръжието може да се регулира така, че да зашеметява (например да събори на земята стокилограмов мъж, който ще остане в състояние на шок двайсетина минути) или да пробие дупка колкото юмрук в тялото на връхлитащ носорог. Възможно е и обсегът му да се стеснява и разширява по желание.

Той показа на Ив бутоните от двете страни на оръжието, сетне ѝ го подаде. Младата жена промърмори:

— Едва ли тежи повече от два килограма и половина. Как се зарежда?

— С батерия — на същия принцип като пълнителя при старовремските автоматични оръжия.

— Хм... — Ив се обърна и сложи оръжието на поставката — пасваше идеално. — Изглежда е като онова, което ме интересува. Как смяташ, колко още са в употреба?

— Правителството на Съединените щати твърди, че почти всички бластери са били иззети от армията и са били унищожени. Но тъй като си голяма скептичка (заради което те обичам), едва ли ще повярваш на въпросното твърдение.

— Искам да го изпробвам. Нали имаш батерии?

— Разбира се. — Рурк взе оръжието и поставката, приближи се до стената и отвори скритата врата. Ив озадачено го изгледа, но го последва в асансьора.

— Не трябва ли да се връщаш на работа?

— Когато човек сам си е началник, може да прави каквото си пожелае. — Рурк се усмихна, щом тя пъкна ръце в джобовете си. — На

какво се дължи внезапния ти интерес към бластерите?

— Имам предвид нещо... а може би само си губя времето.

— Не се случва често да си губим времето заедно.

Вратите на асансьора се отвориха и двамата се озоваха в помещението за стрелба. Таванът беше висок, а стените бяха боядисани в пясъчно жълто. За разлика от останалите помещения в къщата, това беше спартански обзаведено, липсваше разкошът и луксът.

Рурк нареди на осветлението да се включи и сложи поставката върху лъскавия черен плот, после извади от чекмеджето батерия, наподобяваща на карта за игра. Пъхна я в процеп, намиращ се на приклада, и заяви:

— Вече е заредено; остава само да го активираш. Ето, чрез този превключвател избираш каква да бъде мощността на бластера, после стреляш.

Ив кимна.

— Очевидно е, че действа бързо и ефикасно. Ако очакваш, ще те нападнат, предварително го настройваш. — Тя се престори, че пъха оръжието в кобура си. — При положение, че имаш добри рефлексии, за броени секунди можеш да го извадиш, да се прицелиш и да стреляш. Искам да го опитам.

Той отвори друго чекмедже извади предпазители за ушите и специални очила, сетне попита:

— Какво предпочиташ — холограма или статична мишена? — Постави дланта си върху монитора, който я идентифицира, след което по командното табло запроблясваха светлинки.

— Холограма. Искам двама противници и нека бъде нощ.

Рурк се подчини, сетне се настани на един стол, за да наблюдава представлението.

Беше програмираше противниците й да бъдат двама огромни мъжаги, които обаче бяха изключително пъргави. Те я нападнаха от ляво и от дясно, ала младата жена бързо се завъртя и покоси и двамата.

— Беше прекалено лесно — промърмори. — Трябваше да съм малоумна, едноръка и с увредено зрение, за да пропусна целта.

— Опитай отново. — Рурк програмира повторно мишената, докато тя нетърпеливо пристъпваше от крак на крак и се опитваше да

си представи как би реагирала, ако беше на мястото на Майстора, който е бил изплашен и се е подготвял за бягство.

Първият нападател внезапно изскочи от сенките и се нахвърли върху нея. Ив отстъпи встрани, приклепна и стреля, сетне рязко се извърна. Този път Рурк се беше постарал да направи задачата ѝ по-трудна. Вторият нападател вече замахваше със стоманения прът. Тя се изтърколи вдясно и с един изстрел пръсна главата му.

— Обичам да наблюдавам как действаш — промърмори Рурк.

— Може би старецът не е имал толкова бързо рефлексии — замислено промълви младата жена и се изправи. — Или пък похитителите му са знаели за бластера. И все пак наличието на оръжието е било предимство за Майстора. Ако го беше настроил на широк обсег на действие, би могъл с един изстрел да помете половината квартал. — Тя демонстрира твърдението си, като превключи бластера и стреля по холограмното изображение на улица. Автомобилът, паркиран до отсрещния тротоар, избухна в пламъци, стъклата на прозорците се счупиха, разнесе се вой на аларми. — Видя ли?

— Не беше необходимо да ми го показваш — преди малко ти обясних как действа бластерът. — Той се приближи и взе оръжието. Косата на Ив беше разрошена и под яркото осветление се различаваха всички оттенъци на кафявото в гъстите кичури. — Наистина ми доставя удоволствие да те наблюдавам.

— Невъзможно е да са го нападнали и отвлекли, след като е имал такова чудо — настояваше Ив. — Трябвало е да отвлекат вниманието му, да изпратят някого като примамка или пък човек, комуто Майстора се е доверявал; да не им пръсне мозъците, щом ги види. Той не е притежавал кола, но не е повикал такси — вече проверих. Следователно се е движел пеш. Бил е въоръжен, нащрек, знаел е какво може да му се случи. И все пак са го отвлекли толкова бързо и лесно, все едно са обрели на площад „Таймс“ турист от Небраска.

— Сигурна ли си, че е било бързо и лесно?

— Установихме, че някой го е ударил по главата, нямаше наранявания, получени при самозащита. Ако беше стрелял и не беше улучил никого от нападателите, по дланта му щеше да има следи от изстрела.

— Не всеки реагира хладнокръвно като теб, лейтенант.

— Имаш право. Все пак бих се обзаложила, че старецът е действал мигновено. — Тя сви рамене и добави: — Мисля, че похитителите са били въоръжени. Един от тях е отвлякъл вниманието му. — Ив се замисли, сетне започна да настройва нова програма. За да „навлезе“ по-добре в ситуацията, свали очилата и предпазителите за ушите. — Когато Майстора се е обърнал към него...

Тя взе оръжието от Рурк и включи програмата. Някакъв мъж изникна от тъмнината, тя се хвърли към него и посегна към бластера. Активира го, обърна се и усети лека болка в рамото.

Докато машинално разтриваше мястото, си помисли, че врагът я беше „дарил“. Но тя беше млада и в отлична кондиция, освен това разсъждаваше трезво и хладнокръвно.

— Майстора бе стар, бил е изплашен до смърт, но си е въобразявал, че умствено превъзхожда нападателите. Ала те са го нападнали от две страни, докато е вървял към спирката на метрото. Той се е хвърлил към единия, а другият го е зашеметил с електрошокова палка. Това не може да се разбере от аутопсията, освен ако шокът не е причинил увреждания на нервната система. Но те са искали само да го... обезвредят, за да го халосат по главата и да го отвлекат. — Тя остави оръжието. — Имам своя теория, остава да видим дали ще се потвърди.

— Да разбирам ли, че демонстрацията приключи?

— Да. Сега ще... хей, какво правиш? — запротестира тя, когато Рурк я притегли към себе си.

— Спомням си кога за пръв път те целунах. — Очакваше отначало тя да се съпротивлява, което щеше да направи отдаването ѝ още по-сладко за него. — Всичко започна тук. — Докосна с устни страната ѝ и се опияни от аромата на кожата ѝ. — Беше почти преди година. Щом те видях, разбрах, че искам теб и никоя друга.

— Искаше само секс. — Ив се обърна и наклони глава така, че целувките му да обсипят шията ѝ. Почувства се така, сякаш цялото ѝ тяло запулсира.

— Така беше. — Той се изсмя и ръцете му се плъзнаха върху гърдите ѝ. — И още го искам. Никога не ми омръзва да се любя с теб, скъпа Ив.

— Няма да се оставя да ме прелъстиш, след като ме чака толкова много работа. — Ала Рурк вече я водеше към асансьора и тя почти не

се съпротивляваше.

— Използва ли обедната си почивка?

— Не.

Той за миг се отдръпна и се усмихна.

— Аз също. — После горещите му устни жадно се впиха в нейните и тя почувства, че сякаш се разтапя в ръцете му.

— Да му се не види — промълви Ив и несръчно се опита да извади комуникатора си, докато с едната ръка се държеше за съпруга си. — Почакай... престани! Почакай да блокирам видеото. — Въздъхна и си помисли, че езикът на Рурк събужда в нея неподозирана страст. — Диспечер, тук лейтенант Далас.

Съпругът ѝ я привлече в асансьора, притисна я до стената на кабината и обсипа с целувки шията ѝ.

— *Диспечерът слуша.*

— Взимам един час почивка... — Ив сподави стона си, когато усети ръката на Рурк върху гърдата си. Той плъзна другата си ръка между краката ѝ и усети палеца топлина, сякаш беше докоснал жаравата.

Тялото ѝ се разтърси от върховното удоволствие и тя стисна зъби, за да не изкрещи.

— *Съобщението прието, лейтенант Далас.*

Ив едва успя да изключи комуникатора, преди Рурк да започне да разкопчава ризата ѝ. Тя свали кобура си, после сграбчи съпруга си за косата и задъхано изрече:

— Това е истинска лудост! Докога ще изпитваме един към друг такава безумна страст?

— Не знам. — Щом излязоха от асансьора, той я грабна в прегръдките си и прекосявайки спалнята, я положи на огромното легло. — Но благодаря на Бога за онова, което чувстваме.

— Докосвай ме... Искам да усетя ръцете ти... — шепнеше Ив, докато Рурк легна върху нея.

— Само преди година не познавах тялото ти, твоите настроения, желанията ти — промълви той, обсипвайки с нежни целувки лицето ѝ. — Ала сега, когато ми принадлежиш, те желая още по-силно.

„Това е лудост“ — мислено повтори Ив и жадно впи устни в неговите. Всяко нейно докосване, всяка нейна целувка сякаш усилваха страстта му.

Независимо дали се любеха безумно както сега, или с всепоглъщаща нежност, Рурк беше ненаситен.

И двамата знаеха какво допада на другия, какво да направи, за да му достави неопикуема наслада. Колкото и да беше странно, това само подсилваше страстта им.

Ив знаеше, че съпругът ѝ ще я накара да се почувства като на седмото небе сега и всеки следващ път с бавни и нежни докосвания или с безмилостно обладаване.

Понякога се страхуваше, че сърцето ѝ ще се пръсне от възбудата и удоволствието, които изпитваше.

Рурк докосна гърдата ѝ, впи устни в зърното, като мислено си повтаряше, че тази прекрасна жена му принадлежи. Ив се задъха, отметна глава, сърцето ѝ лудо затуптя.

Рурк погледна към огромния диамант на златна верижка, с които съпругата му не се разделяше — символ, че Ив се беше научила да приема онова, което той копнееше да ѝ даде.

Двамата трескаво се съблякоха, всеки жадуваше да докосне голото тяло на другия.

Ив дишаше тежко, което още повече възбуди съпруга ѝ — не можеше да повярва, че тази силна жена трепереше под него. Усещаше как тялото ѝ се напруга, виждаше познатото изражение на изненада и удоволствие, което се появяваше на лицето ѝ преди върховния момент.

В мига, когато тя полетя във висините, страстно я целуна и сякаш погълна гърленото ѝ стенание.

Ала Ив знаеше, че това няма да му е достатъчно. Дори сега, когато започваше да се успокоява след преживяното удоволствие, знаеше, че съпругът ѝ отново ще накара всяко нейно мускулче да се напругне и сърцето ѝ да затупти така, като че щеше да изскочи от гърдите ѝ.

Притисна се още по-силно към него, опитвайки се да му достави удоволствие, макар че вече не можеше да разсъждава и се чувстваше напълно безпомощна. Прошепна името му и се повдигна, за да го поеме в себе си, сетне запулсира с неговия ритъм. Усещането, че доставя наслада на Рурк както той на нея, беше неопикуемо. Той вплете пръсти в нейните — още един интимен акт.

Ив погледна в невероятните му сини очи и разбра, че и съпругът ѝ е завладян от магията на този вълшебен миг.

„Само ти!“ Знаеше, че и Рурк си мисли същото. После очите му помътняха, а тя нададе вик, стисна дланите му и заедно с него полетя във висините на насладата.

Рурк въздъхна и отпусна глава върху гърдите ѝ. Усещаше как тялото ѝ под него е отпуснато. Знаеше, че скоро Ив ще скочи от леглото, набързо ще се облече и отново ще се захване с работата си, която поглъщаше почти цялото ѝ време.

Ала още няколко секунди щеше да бъде в неговата власт.

— Трябва по-често да се прибираш за обяд — прошепна ѝ, а тя се засмя и заяви:

— Забавлението свърши. Време е да се върна в службата.

Но и двамата останаха неподвижни. След малко Рурк промърмори:

— В осем ще вечеряме в „Палас“ с началниците на отдели от моите заводи за транспортни средства. Ще присъстват и съпругите им.

Ив смръщи чело.

— Предупредил ли ме беше за тази вечеря?

— Разбира се.

— Така ли? В седем имам важна работа.

— Каква?

— Трябва да присъствам на отварянето на завещанието на Джей Брансън.

— Добре. Ще отложим вечерята с половин час и първо ще се отбием в дома на Брансънови.

— Нищо няма да правим двамата — ще отида само аз.

Той вдигна глава и се усмихна.

— Току-що ти доказах, че не можем един без друг.

— Това е служебен въпрос, не сексуална връзка.

— Обещавам да не правя секс с теб в дома на семейство Брансън, въпреки че сигурно щеше да бъде вълнуващо.

— Слушай, Рурк...

— Щеше да бъде напълно логично, като се вземат предвид обстоятелствата... — Той се засмя, докосна страната ѝ и се изтегна на леглото. — След посещението у Брансънови ще отидем на вечерята.

— Невъзможно е да присъстваш на отварянето на завещанието. Това не е като да отидеш на театър.

— Сигурен съм, че ако се наложи, домакините ще ми предоставят стая, където да почакам съпругата си. Доколкото си спомням апартаментът им е огромен.

— Искаш да кажеш, че познаваш Доналд Брансън, така ли?

— Разбира се. Конкуренти сме, но поддържаме добри отношения.

Ив седна в леглото и изгледа Рурк, после промърмори:

— Съгласна съм, стига адвокатката на покойния да не възрази. После ще ми кажеш какво мислиш за братята Брансън.

— Скъпа Ив, за мен винаги е удоволствие да ти помогна.

Младата жена се намръщи и процеди:

— Точно от това се безпокоя.

ПЕТА ГЛАВА

Ив неспокойно се въртеше на задната седалка на лимузината. Изпитваше неудобство да се движи с такава луксозна кола, особено когато работният ѝ ден не беше завършил. Всъщност предпочиташе сама да шофира. Винаги ѝ се беше струвало някак упадъчно да се движи с огромната лимузина, но се чувстваше още по-неловко сега, когато разследваше убийство.

За нищо на света не би споделила чувствата си с Рурк, защото щеше да ѝ се подиграва.

Слава богу, че поне официалната ѝ черна рокля беше подходяща и за двата случая. Беше дълга до глезените, изключително елегантна и според Ив — безбожно скъпа.

Най-неприятното беше, че нямаше начин да вземе оръжието си, а значката трябваше да пъкне в глупавата вечерна чантичка.

Рурк, който беше забелязал, че съпругата му седеше като на тръни, я прегърна през раменете и се усмихна.

— Какво те тревожи, скъпа?

— Ченгетата не носят скъпи вечерни рокли и не се возят в лимузини.

— Правят го само онези, които са омъжени за мен. — Докосна ръката ѝ и отново се усмихна. Гордееше се със съпругата си, чиято красота се подчертаваше от елегантния, но семпъл тоалет.

— Все пак трябваше да вземем моята кола.

— Признавам, че сегашното ти возило е сто класи над предишното, но все пак не е много комфортно. Освен това ако шофираше, нямаше да имаш възможност да опиташ великолепните вина, които ще бъдат поднесени на вечеря. А което е още по-важно — той вдигна ръката ѝ и шеговито ухапа дланта ѝ, — нямаше да мога да ти се наслаждавам, докато пътуваме.

— Не забравяй, че съм на работа.

— Не си. Дежурството ти свърши преди шейсет минути.

— Греша, нали си взех един час почивка!

— Така беше. — Рурк се премести по-близо до нея и плъзна ръка по бедрото ѝ. — Ще застъпиш на работа, когато отидем в апартамента, но засега...

— В този момент съм на работа, приятел. Махни си ръката, че ще те арестувам за нападение на полицейски служител.

— Когато се приберем вкъщи, ще ме уведомиш какви са правата ми и ще ме разпиташ.

Тя се изкиска и прошепна:

— Перверзен тип! — После слезе от колата.

— Парфюмът ти е прекрасен — доколкото ми е известно, ченгетата не ухаят толкова приятно — заяви Рурк, докато вървяха към достолепната сграда.

— Радвай се, че успя да ме напръскаш, преди да съм предусетила намерението ти. — Когато Рурк закачливо погъделичка шията ѝ, Ив рязко отметна глава. — Много си игрив, на какво се дължи?

— Може би е защото прекарах изключително приятно обедната си почивка — сериозно заяви той. — Настроението ми е чудесно.

Ив неволно се усмихна, после смутено се покашля.

— Престани да се хилиш като идиот. Брансън е мъртъв и отиваме в дом, където има опечалени роднини.

— Имаш право. — Рурк машинално я помилва по косата, сетне натисна звънеца. — Мъчно ми е за Джей Си.

— И него ли си познавал?

— Бяхме доста добри познати и го харесвах. Беше изключително приветлив и непринуден.

— Това е всеобщо мнение. Възможно ли е подобен човек да изневери на любовницата си?

— Трудно ми е да преценя. Заради секса дори най-уравновесените мъже допускат грешки.

— Нима? — Тя повдигна вежди. — Ако някога ти се прииска да „допуснеш грешка“ по отношение на мен, спомни си какво може да направи една жена с бормашина „Брансън“.

— Скъпа моя, радвам се, че толкова ме обичаш. — Рурк закачливо я ощипа.

Вратата им отвори прислужница с погребално изражение; носеше черен костюм, а когато заговори, новодошлите доловиха английския ѝ акцент.

— Добър вечер. — Тя едва забележимо кимна. — Съжалявам, но в момента семейство Брансън не приемат посетители. Починал е член на семейство.

— Аз съм лейтенант Далас. — Ив извади значката си. — Домакините са предупредени за нашето посещение.

Прислужницата се втренчи в значката, после кимна. Едва сега Ив забеляза странното ѝ примигване, подсказващо, че жената е дроид.

— Разбира се, лейтенант. Моля, заповядайте. Ще свалите ли палтата си?

— Да. — Ив се съблече и изчака, докато прислужницата взе и палтото на Рурк.

— Последвайте ме, ако обичате. Семейството е в големия салон.

Младата жена се огледа. В дъното на просторното фоайе с висок таван се виеше вътрешна стълба. Върху боядисаните в седефеносиво стени бяха окачени изящни графики. Подът беше облицован с теракотни плочки в същия оттенък на сивото и помещението изглеждаше едновременно изискано и просторно. Светлината от лампите, монтирани на тавана, напомняше лунни лъчи, които проникват през гъста мъгла. Бялата вита стълба сякаш плуваше в празно пространство.

Когато тримата се приближиха, двете високи врати безшумно се плъзнаха встрани. Камериерката застана на прага, съобщи имената на новодошлите и побърза да се отдръпне.

— Де да имахме такава прислужница вместо Съмърсет — прошепна Ив, а Рурк безмълвно стисна ръката ѝ и двамата влязоха в салона.

Помещението беше просторно, осветлението приглушено. Тук всичко също беше издържано в един цвят — този път син. Мебелите във ветрилообразния кът около камината бяха пастелносини, а самата камина, където гореше буен огън, беше облицована с кобалтови плочки.

Върху полицата бяха подредени различни по големина и форма сребърни вази с бели линии. Тежкият им аромат изпълваше помещението и навяваше мисли за смърт.

Някаква жена стана от елегантното канапе и прекоси помещението, застлано с разкошен килим, напомнящ на безбрежно море. Непознатата носеше черен костюм, който подчертаваше бледото

й лице. Светлорусата ѝ коса беше опъната назад и сплетена на тила — прическа, каквато си позволяваха само най-самоуверените и най-красивите жени. Лицето ѝ беше поразително: изпъкнали скули, прав нос, гладко чело, плътни, естествено червени устни, и огромни виолетови очи с гъсти черни ресници.

Погледът на непознатата излъчваше тъга.

— Добър вечер, лейтенант Далас. — Тя протегна ръка. Гласът ѝ беше безупречен като кожата ѝ. — Благодаря, че дойдохте. Аз съм Клариса Брансън. Здравей, Рурк. — Подаде му другата си ръка и за миг тримата останаха неподвижни.

— Моите съболезнования, Клариса.

— Извинете ни, но още не сме на себе си. Само преди няколко дни, в неделя, обядвахме заедно с Джей Си. Не мога... още не мога да повярвам... — Тя се задави от вълнение.

Съпругът ѝ се приближи и я прегърна през кръста. Ив забеляза как жената сякаш се вцепени, сетне сведе поглед.

— Предложи на гостите ни нещо за пиене, скъпа.

— О, извинете... разбира се. — Тя пусна ръката на Ив и докосна слепоочието си. — Искате ли чаша вино?

— Не, благодаря. Предпочитам кафе.

— Ще наредя да го донесат. Извинете.

Брансън, който не откъсваше поглед от съпругата си, прошепна:

— Клариса е сломена от скръб.

— Навярно с брат ви са били много близки.

— Да. Тя е сираче и Джей Си ѝ беше като кръвен роднина. Сега оставаме само двамата. — Продължи да се взира в жена си, сетне сякаш си спомни задълженията си на домакин. — Лейтенант, едва след като напуснахте кабинета ми, се досетих, че сте съпругата на Рурк.

— Това представлява ли проблем?

— Съвсем не. — Той леко се усмихна. — Ние сме конкуренти, но не сме врагове.

— Джей Си ми беше симпатичен — простичко каза Рурк. — Ще ми липсва.

— Ще липсва на всички ни... Предлагам да се запознаете с адвокатите и час по-скоро да приключим с този въпрос. — С мрачно изражение той се извърна. — Вече познавате Сузан Дей.

Адвокатката се приближи, здрависа се с всички и застана до Брансън. В този момент стана другият мъж, когото Ив беше забелязала при влизането си. Веднага го бе познала — това беше Лукас Манц — един от най-добрите и най-скъпо платените адвокати в града. Беше строен, доста привлекателен („Ако харесваш зализани типове“ — помисли си Ив), чупливата му коса беше прошарена. Манц се усмихваше учтиво, но студено, а сивите му очи не пропускаха нищо.

— Добър вечер, лейтенант, Рурк. — Кимна им, сетне отпи от чашата си с кехлибарено на цвят вино. — Представявам госпожа Кук.

— Очевидно не е пестила парите, когато си е наемала адвокат — сухо отбеляза Ив. — Навярно клиентката ти очаква да получи тлъста сума, Манц.

Той повдигна вежди и на лицето му се изписа иронично изражение.

— Ако се интересувате от финансовото състояние на клиентката ми, лейтенант, с удоволствие ще ви предоставим необходимата информация, стига да покажете съответен документ. Срещу госпожа Кук вече е повдигнато обвинение...

— Което засега е в непредумишлено убийство — не се въздържа Ив.

— Предлагам да пристъпим към онова, за което сме се събрали тук — намеси се Брансън, после отново погледна към съпругата си, която показваше на прислужницата къде да остави количката с напитките. — Моля, седнете.

Когато присъстващите заеха местата си и кафето беше сервирано, Клариса се настани до мъжа си и здраво стисна дланта му. Лукас Манц още веднъж удостои Ив с ледената си усмивка, после седна в другия край на помещението, а Сузан — срещу него.

— Покойният е оставил послания, записани на дискове, до брат си и до снаха си, до госпожа Лизбет Кук и неговия асистент Крис Типъл. Въпросните дискове ще бъдат доставени лично на всеки един от тях в разстояние на двацет и четири часа от отварянето на завещанието. Господин Типъл е уведомен за събирането тук, но отказа да присъства под предлог, че не се чувствал добре.

Тя извади от куфарчето си документа и зачете.

Уводната част съдържаеше технически подробности и беше написана изключително помпозно. Ив се съмняваше, че официалната

терминология се е променила с течение на времето. Официалното признаване на собствената смърт беше обичай, съществувал от векове.

Хората имаха навик да планират кончината си години преди да е настъпила, освен това издаваха в големи подробности. А застраховката „живот“ напомняше на обзалагане.

„Залагам еди-каква си сума месечно, че ще живея, докато умра“ — иронично си помисли тя.

После идваше ред на гробните места или урните за кремация, които се избираха в зависимост от предпочитанията и материалното състояние на клиента. Мнозина ги купуваха предварително или ги подаряваха, като избираха слънчево кътче в провинцията или шикозно сандъче, което служеше за украса в дневната.

Девизът беше: „Купувай сега, умирай по-късно“.

Известни малки подробности се променяха според модата и нравите на обществото. Ала единственото постоянно нещо оставаше завещанието. То определяше как и кога наследниците ще получат всичко, което покойникът беше натрупал през времето, отредено му от съдбата.

„Всичко е въпрос на контрол“ — мислеше си Ив. Животинското в човека го караше да копнее да контролира положението дори след смъртта си, да бъде последният, който ще натисне бутона. Чрез завещанието си някои отмъщаваха на онези, които бяха имали смелостта да останат между живите; за други завещанието беше последен дар за любимите им хора.

Неизменен оставаше и фактът, че адвокат прочиташе думите на мъртвия. И че животът продължаваше.

Ив, която ежедневно се сблъскваше със смъртта, която я беше изучавала и дори често я сънуваше, смяташе, че този ритуал е отблъскващ.

Сузан Дей изреди малките суми, завещани от покойния, което помогна на Ив да си изгради по-пълна представа за човека, който беше харесвал грозни столове във формата на различни животни, както и пурпурни домашни халати.

Не беше забравил хората, които бяха част от ежедневието му, от портиера до телефонистката в службата му. Завещал беше на Сузан Дей скулптура от епохата на Ревизионизма, от която адвокатката се беше възхищавала.

Когато прочете тези редове, Сузан се задави от вълнение, сетне покашля и продължи:

— На моя помощник Крис Типъл, който беше не само дясната ми ръка, но често мислеше вместо мен, завещавам златния си ръчен часовник и сума от един милион долара, тъй като знам, че ще оцени и ще пази часовника и ще използва разумно парите.

На красивата ми и любима снаха Клариса Стенли Брансън завещавам перлената огърлица, която получих от моята майка, диамантената брошка, която е принадлежала на баба ми, а освен това цялата си любов.

Клариса закри лицето си с длани и се разрида, а съпругът ѝ я прегърна и се опита да я успокои, като ѝ прошепна:

— Тихо, скъпа. Овладей се.

— Извинявай — промълви тя, без да вдигне глава. — Много съжалявам.

— Доналд... — Сузан престана да чете и съчувствено изгледа Клариса. — Искаш ли да спрем за няколко минути?

— Не. — Той стисна устни и се втренчи право напред. — Искам да свършим по-бързо.

— Добре. На моя брат Доналд Брансън... — Адвокатката си пое въздух и продължи: — Въпросът с моя дял от предприятието, което заедно основахме, е уреден в отделен документ. Чрез настоящото завещание удостоверявам желанието си всички мои акции от „Брансън тулс енд тойс“ да бъдат прехвърлени на негово име, ако ме надживее. Ако почине веднага след мен, акциите да получат съпругата му или децата му. Завещавам на моя брат още пръстена със смарагд и диамантените копчета за ръкавели, които принадлежаха на нашия баща, колекцията ми от дискове, включваща множество семейни снимки, моята яхта, както и моя въздушен велосипед с надеждата, че най-сетне ще се осмели да го подкара. Ако, разбира се, не се е оказал прав и не съм претърпял фатална злополука, поради която се е стигнало до отваряне на завещанието ми.

Брансън издаде звук, напомнящ задавен смях, после затвори очи.

— На Лизбет Кук... — Тонът на Сузан стана леден и тя прониза Манц с поглед, изпълнен с неприязън. — ... завещавам останалото си лично имущество, включително пари в брой и в банкови и кредитни сметки, недвижими имоти, акции в различни предприятия, мебели,

произведения на изкуството и лични вещи. Лизи, моя любов — продължи адвокатката, като с нежелание произнасяше всяка дума, — не тъгувай за мен прекалено дълго.

— Оставил ѝ е милиони. — Брансън бавно се изправи. Беше пребледнял като платно, очите му проблясваха. — Господжата го убива и за награда получава милиони! Ще оспоря завещанието! — Той се обърна към Манц и стисна юмруци. — Ще го оспоря, та дори да ми струва и последния цент.

— Съчувствам ви — иронично процеди адвокатът. — Ала желанията на брат ви са ясно изразени и формулирани от юридическа гледна точка. Освен това госпожа Кук не е обвинена в предумишлено убийство. Съществуват правни прецеденти, които ще ѝ помогнат да запази наследството си.

Брансън се озъби като разярен звяр и понечи да се нахвърли върху Манц. Ив скочи да му попречи, но беше изпреварена от Рурк. Той сграбчи ръцете на нападателя и спокойно заговори:

— Няма смисъл — няма да ти помогне. Остави адвокатът ти да се занимае с въпроса. Жена ти е изпаднала в нервна криза. — Рурк посочи към Клариса, която се беше свила на креслото и неутешимо ридаеше. — Заведи я да си легне, дай ѝ успокоително.

Лицето на Брансън беше толкова изопнато, че костите сякаш щяха да разкъсат плътта.

— Махай се от дома ми! — извика на Манц. — Веднага изчезвай!

— Ще го изпратя — предложи Рурк. — А ти се погрижи за жена си.

Доналд се опита да се отскубне от ръцете му, после кимна и се обърна. Грабна жена си в прегръдките си, сякаш тя беше уморено дете, и я изнесе от стаята.

— Нямаш повече работа тук, Манц — заяви Ив. — Освен ако искаш да провериш дали домакините имат куче, та да изриташ и него.

Адвокатът грабна куфарчето си и се сопна:

— Само изпълнявам задълженията си, лейтенант.

— Правилно. А сега тичай при убийцата, за да ѝ съобщиш, че е забогатяла.

Манц промърмори, без да откъсва поглед от нея:

— Животът невинаги е само в черно и бяло, лейтенант. — Кимна на Сузан. — Приятна вечер, колежке. — После излезе.

— Прав е — въздъхна адвокатката и отново седна. — Той само си върши работата.

— Ще наследи ли Кук огромното богатство? — поинтересува се Ив.

Сузан потърка носа си между веждите.

— Очевидно. Тъй като е обвинена в непредумишлено убийство, адвокатът ѝ ще се опита да докаже, че е очистила Джей Си в момент на необузdana ревност. Завещанието беше запечатано. Не можем да докажем, че Лизбет е знаела съдържанието му, което я е подтикнало да убие любовника си. Според сега действащия закон тя може да се облагодетелства от смъртта на Джей Си.

— Ами ако срещу нея бъде повдигнато по-сериозно обвинение?

Сузан скръсти ръце и замислено изгледа събеседницата си.

— Тогава всичко ще се промени. Има ли възможност това да се случи? Останах с впечатлението, че разследването е приключило.

— Вярно е, но можем да го възобновим.

— Надявам се да ме държите в течение. — Адвокатката стана и придружи Ив и Рурк до фоайето, където камериерката ги очакваше с палтата им.

— Ще ви съобщавам всичко, което мога и когато мога. — Щом излязоха навън, Ив машинално пъкна ръце в джобовете на палтото и пристъпи към лимузината, като се стараеше да прикрие неудобството си.

— Искате ли да ви закараме до дома ви, госпожице Дей? — попита Рурк.

— Не, благодаря. Искам да се поразходя. — Тя замълча за миг, от устата ѝ излизаха бели облачета пара. — Тъй като се занимавам с уреждането на формалностите по завещания, ежедневно се сблъсквам със скръбта и алчността. Ала никога не ми се е случвало да бъде адвокат на близък човек. Искрено обичах Джей Си и никога не бих допуснала, че ще умре толкова млад. — Тя поклати глава и се отдалечи.

— Добре се позабавлявахме, няма що. — Ив тръгна към колата. — Питам се дали „Лизи, моя любов“ ще скърби за мъртвеца колкото Клариса. Всъщност познаваш ли госпожа Кук?

— Не. — Рурк се настани до нея. — Срецаха ни се на различни светски тържества, където присъстващите се държат така, сякаш се познават от години. Често се случвах в една компания с братята Брансън, а Клариса и Лизбет обикновено ги придружаваха.

— Мисля, че е трябвало да си разменят партньорките.

— Какво искаш да кажеш? — попита Рурк, облегна се назад и запали цигара.

— Мисля, че Клариса и Джей Си повече са си подхождали. Съдейки по онова, което научих за него, реших, че е имал много по-лек характер и е бил по-емоционален от брат си. Клариса ми се стори прекалено изнежена и някак... изплашена от съпруга си. Изобщо не прилича на съпруга на собственик на международна компания. Доналд е преуспяващ бизнесмен, защо не си е взел жена, каквато подобава на положението му? — Тя забеляза усмивката на Рурк и присви очи. — Защо се смееш?

— Щях да кажа, че може би Брансън харесва друг тип жени. Случва се дори със собствениците на преуспяващи международни компании.

Очите на Ив гневно проблеснаха.

— Нима намекваш, че не съм типична съпруга на голям шеф?

Рурк замислено дръпна от цигарата си и промърмори:

— Ако отговоря положително, ще се сборичкаме още тук, на задната седалка; и двамата знаем какво ще последва. В резултат ще закъснеем за официалната вечеря.

— За което адски ще съжалявам — промърмори Ив. — Ти също не си типичен съпруг на полицайка, приятел.

— Ако беше казала, че съм, щяхме да се сборичкаме тук, на задната седалка и... останалото го знаеш. — Той изтръска пепелта от цигарата си и прекара пръст от гърлото до кръста ѝ. — Е, какво избираш?

— Приготвила съм се като за празненство, а ти оставяш по мен отпечатъци от пръстите си!

Рурк се усмихна и докосна гърдата ѝ.

— Скъпа, знай, че никога не оставям отпечатъци.

По време на официалната вечеря Ив успя да напусне залата за няколко минути и да поиска разрешение за проверка на финансовото състояние на Лизбет Кук. Като причина посочи огромното наследство, което щеше да получи убийцата. Имаше късмет, че попадна на съдия, който беше съгласен с нея или пък беше прекалено уморен, за да спори.

Ето защо, когато се прибраха у дома, тя изгаряше от нетърпение да започне работа.

— Искам да проверя нещо — обърна се към Рурк, когато влязоха в спалнята. — Ще се преоблека и ще поработя в моя кабинет.

— Какво ще правиш?

— Поисках разрешение да проверя финансите на Кук. — Ив съблече роклята и остана само по оскъдното си черно бельо и високите си кожени ботуши, при което Рурк ококори очи. — Получих го към края на вечерята.

— Тук някъде май имах камшик — промърмори той.

— Какво?

Рурк се усмихна и пристъпи към нея, сетне гръмко се изсмя, като забеляза заплашителния ѝ поглед.

— Не се приближавай, миличък. Предупредих те, че имам работа.

— Предлагам да ти помогна. Знам как да получа необходимата информация, за да ти спестя много време.

— Не съм те молила за помощ.

— Не си. — Той нежно докосна страната ѝ. — Но и двамата знаем, че мога да се справя по-бързо, без да получа главоболие от пренапрежение. В замяна искам съвсем малко.

— Какво?

— Като приключим, още да си с този изключително привлекателен... хм, костюм.

— Костюм ли? — Ив застана пред огледалото и смаяно примигна. — Господи, приличам на...

— Така си е — съгласи се Рурк.

Тя го изгледа с престорено безразличие, въпреки че сините му очи мигновено пробудиха страстта ѝ, сетне промърмори:

— Мъжете са толкова странни.

— Съжали се над мен, скъпа.

— Не се разхождам по бельо, за да предизвикам извратеното ти въображение.

— Вече го предизвика — промълви той, когато Ив грабна халата си и го облече. — Ще го направим по-бързо в моя кабинет.

Тя подозрително го изгледа.

— Кое?

— По-бързо ще се доберем до информацията, лейтенант. А ти какво си помисли?

Ив се опита да прикрие разочарованието си.

— Това е официално разследване. Искам да го извърша на моя компютър.

— Ти командваш, миличка. — Рурк я хвана под ръка.

— Никога не го забравяй.

— Скъпа Ив, как да забравя, като онова, което носиш под халата, завинаги се е запечатало в паметта ми?

— Мислиш само за секс — упрекна го тя.

— Грещиш, иначе нямаше да бъда сред най-богатите хора на планетата. — Потупа я по задника, когато тя тръгна към своя кабинет, после я последва.

Галахад, който се беше разположил на специалния стол, служещ вместо легло, вдигна глава — очевидно беше неприятно изненадан, че нарушават спокойствието му. След като нито Рурк, нито Ив се отправиха към кухнята, котаракът затвори очи и се престори, че не ги забелязва.

Ив пхна в компютъра дискетата с разрешителното за проверка и се обърна към съпруга си:

— Мога да се справя и сама. От теб искам да разтълкуваш информацията и да ми кажеш дали не са скрити някакви данни.

— Ваш покорен слуга, мадам.

— Престани! — Тя се настани пред компютъра и намери файла с досието на Лизбет Кук, сетне нареди на машината: — Съхрани наличните сведения; искам пълна информация за финансовото състояние на Кук. Интересуват ме всичките ѝ сметки — налични средства, приходи и разходи. Върни се една година назад.

Работя...

— Ами недвижимото ѝ имущество? — обади се Рурк.

— Ще стигнем и до това. Първо ще се занимаем с парите.

Лизбет Кук има четири сметки.

— Искам данните на монитора.

Слушам.

Ив впери поглед в екрана и подсвирна.

— Над два милиона в „Ню Йорк секюрити“, милион и половина в „Ню уърлд банк“, около деветстотин хиляди в „Американ тръст“ и четвърт милион в „Кредит мениджърс“.

— От последната сметка е теглила пари за покриване на ежедневните разходи — отбеляза Рурк. — Другите са за ценни книжа и комисионни. Предимно дългосрочни инвестиции, управлявани от екипи, сътрудничащи на изброените институции. Оказва се, че Лизбет никак не е глупава: инвестициите ѝ показват, че обича да рискува, за да получи огромни печалби, но има и „по-консервативни“ вложения, които ѝ носят стабилна лихва.

— Как е възможно да прецениш само по банките и сумите?

— Това ми е работата. Ако проникнеш по-дълбоко, навярно ще откриеш, че Кук притежава акции, бонове и свободни пари, които да вложи в нови инвестиции при промяна на пазара.

Той натисна няколко клавиша и посочи към монитора.

— Ето доказателство, че хубавата Лизбет вярва във финансовата стабилност на компанията, в която работи — иначе нямаше да притежава солиден пакет от акции на „Брансън тулс енд тойс“. Обаче залага и на други компании, няколко от които са мои, а три са главни конкуренти на Брансън. Очевидно госпожата не се ръководи от чувствата си, когато инвестира парите си.

— Изключително пресметлива е.

— Бих казал, че е умна и далновидна.

— И разполага с повече от четири милиона, с които да играе на борсата. Прекалено голяма сума, която едва ли е спестила от заплатата си на шеф на рекламен отдел. Компютър, искам подробна информация за депозитите и преводите по банков път през едногодишния период.

Работя...

Когато данните се появиха на монитора, тя смаяно повдигна вежди.

— Погледни. Преводи от сметката на Джей Брансън в нейната сметка за ежедневни разходи. По четвърт милион на всяко

тримесечие... цял милион годишно! Компютър, изброй всички преводи от сметката на Брансън по тази на Лизбет Кук.

Работя... Приключих с необходимите данни. Първият превод от сто и петдесет хиляди долара е направен на 2 юли 2055 г. В продължение на една година всяко тримесечие е била превеждана същата сума. На 2 юли 2056 сумата е била увеличена с петдесет хиляди и е била изплащана на шест месеца до същата дата на 2057, когато вноските вече възлизат на двеста и петдесет хиляди.

— Солидна сумичка — промълви Ив.

— Осигурил ѝ е редовни приходи и е бил изключително щедър — замислено изрече Рурк, който беше застанал зад стола на съпругата си и масажираше раменете ѝ. — Защо да го убива?

— Милион годишно... — Тя се обърна към него. — Подобна сума навярно ти се струва нищожна.

— Скъпа моя, отнасям се сериозно към парите, колкото и да са малко.

— Сигурно харчиш по милион само за обувки.

Рурк се засмя и я целуна.

— Човек винаги е в лошо настроение, ако не носи удобни обувки.

Тя промърмори нещо и забарабани с пръсти по бюрото.

— Ами ако на Лизбет ѝ е омръзнало да получава „подаяние“ от милион годишно? Убива любовника си и получава цялото му богатство.

— Рискът е прекалено голям. Представи си, че я бяха обвинили в предумишлено убийство — щеше да получи само доживотен затвор.

— Вече ти казах, че е изключително пресметлива. Преценила е шансовете си. Компютър, на колко възлиза личното имущество на Джей Брансън, без да се смятат акциите му в компанията „Тойс енд тулс“?

Работя...

Рурк се приближи до барчето и си наля малко бренди. Знаеше, че Ив пие само кафе, когато е заета с работата си, но нямаше да ѝ приготви, защото искаше тя да спи тази нощ.

Когато се обърна, съпругата му беше станала и се разхождаше напред-назад. Халатът ѝ се беше разтворил и гледката напомни на Рурк за онова, което смяташе да направи с нея, преди да заспят.

Приключих. Стойността на имуществото, включително недвижимата собственост, автомобилите, произведенията на изкуството и бижутата, възлиза на двеста шейсет и осем милиона долара.

— Лизбет си е издействала доста голямо повишение на заплатата. — Ив машинално разроши косата си. — Като приспаднем дребните дарения и наследствените данъци (а Брансън сигурно е измислил някакъв трик, за да ги намали), хубавата Лизбет ще получи около двеста милиона.

— Манц ще се опита да докаже, че тя не е знаела какво ще наследи.

— Знаела е и още как. Била е любовница на Джей Си повече от три години. Подобни неща не могат да бъдат запазени в тайна.

— Известно ли ти е колко пари притежавам, Ив, и на кого ще ги завещаю?

Тя гневно го изгледа.

— Откъде да знам? — Раздразнението ѝ нарасна, когато забеляза насмешливото изражение на съпруга си. — Нашето положение е съвсем различно. Не сме сключили делово споразумение.

— Имаш право. Но Манц все пак ще оспорва.

— Може да оспорва, докато езикът му изсъхне. Сигурна съм, че Лизбет е знаела съдържанието на завещанието. Утре отново ще я разпитам. Изобщо не вярвам на историята за съперницата ѝ и за пристъпа ѝ на ревност.

Отново се обърна към компютъра и поиска сведения за разходите на обвиняемата. Загледа се в монитора, намръщи се и пъкна ръце в джобовете си.

— Имала е слабост към скъпите вещи, но е можела да си го позволи. Купувала е много бижута, предназначени за мъж... също и костюми. Може би е имала още един любовник. Трябва да проверя...

— Хм-м-м — промърмори Рурк. Халатът ѝ отново се беше отворил и гледката беше главозамайваща. — Всичко това ще почака до утре.

— Да, тази вечер не мога да направя нищо повече.

— Напротив. — Той пристъпи към нея, отметна дрехата ѝ и докосна гърдите ѝ. — Хрумват ми какви ли не работи.

— Нима? — Кръвта ѝ вече кипеше от опитните ласки на съпруга ѝ. — Какви например?

— Ще ти предложи няколко идеи. — Впи устни в нейните и я притисна до стената, сетне ѝ прошепна нещо, от което очите ѝ се разшириха.

— Хей, страхотно е! Но не съм сигурна, че е физически възможно.

— Човек никога не знае, докато не е опитал — заяви Рурк и се залови да потвърди думите си.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато на следващата сутрин Ив влезе в канцеларията си, помощничката ѝ вече я чакаше.

— Благодаря, че ми разрешихте да отсъствам, лейтенант.

Ив смаяно се втренчи в червените рози, поставени в елегантна ваза на бюрото ѝ.

— Нима си ми купила цветя?

— Зийк ги купи. — Пийбоди се усмихна — личеше си, че е едновременно горда с брат си, но и малко се дразни от постъпките му. — Все такива ги върши. Искаше да ви благодари, заедно вчера ме освободихте. Казах му, че не сте от хората, които си падат по букети, а той отговори, че всяка жена обича да ѝ поднасят цветя.

— Действително обичам цветята. — Ив се почувства леко засегната от преценката на подчинената си, ето защо се наведе и помириса розите. — Толкова са... прекрасни. А сега ми кажи какво е намислило братчето ти за днес.

— Направил е дълъг списък на галерии и музеи, които иска да посети. После планира да се нареди на опашка за билети с намаление за някое театрално представление. Няма значение кое, щом ще бъде играно на Бродуей.

Ив внимателно разгледа помощничката си. Забеляза тревогата в погледа ѝ и как непрекъснато прехапваше долната си устна.

— Пийбоди, хората ежедневно правят онова, което е намислил брат ти, не мисли, че ще му се случи нещо лошо.

— Имате право. Освен това шест-седем пъти го предупредих за дебнещите го опасности — добави тя с иронична усмивка. — Но Зийк е непоправим. Все пак първо ще се обади на семейство Брансън за инструкции. Вчера не успя да се свърже с тях.

Ив промърмори нещо и се залови да преглежда пощата. После погледна помощничката си и обясни:

— Снощи с Рурк присъствахме на отварянето на завещанието. Кук, която е очистила любовника си, ще получи милиони. — Тя

поклати глава. — Още сега ще отидем в жилището ѝ и ще си поговорим по този въпрос. Между другото, коя е тази Касандра.

— Коя?

— Касандра. — Ив намръщено огледа кутията, в каквато обикновено се изпращаха дискове. — Колетчето е получено по пощата, а обратният адрес е в Ист Сайд. Изтръпвам, когато получавам пакети от непознати.

— Всички пратки, които пристигат по пощата, се сканират, за да се убедим, че не съдържат експлозиви, отрови и запалителни материали.

— Знам. — Ала все пак тя взе от чекмеджето флакон със спрей и напръска ръцете си, сетне отвори кутията и извади диска. — Устройството за премахване на вируси работи ли?

Пийбоди погледна към компютъра и печално поклати глава.

— Един бог знае.

— Проклет боклук! — процеди през зъби Ив и пъкна диска в прореза. — Компютър, включи се и пусни диска.

Разнесе се странно жужене, сякаш някъде далеч бръмчаха разгневени пчели. Мониторът примигна, потъмня, после отново се включи.

— При първа възможност лично ще посетя онези безделници в отдела по поддръжка на техниката — закани се Ив.

Дискът съдържа само текст. Съобщението е следното:

До лейтенант Ив Далас, Централно полицейско управление в Ню Йорк, отдел „Убийства“. Ние сме Касандра. Ние сме боговете на справедливостта. Ние сме верни.

Настоящото корумпирано правителство и неговите слабоволеви членове, които работят само за лична изгода, трябва и ще бъдат ликвидирани. Ще отстраняваме, ще унищожаваме и ще изстребваме до крак. За да се установи републиката. Масите повече няма да търпят злоупотребите, потискането на идеите, престъпното нехайство на онези, които са се включили във властта.

Нашите поданици живеят свободно.

Възхищаваме се от вашите умения, от лоялността ви към Хауард Баси, известен като Майстора. Той ни беше полезен, но го ликвидирахме, защото ни измени.

Ив гневно пъкна нов диск в друг прорез и нареди:

— Компютър, запиши диска, който върви в момента.

Ние сме Касандра. Паметта ни е дълга. Подготвени сме. Ще ви уведомим от какво се нуждаем и какво искаме от вас. В девет и петнайсет тази сутрин ще направим скромна демонстрация на способностите ни. Ще ни повярвате. И ще ни изслушате.

— Демонстрация ли? — възкликна тя, когато съобщението свърши. Погледна часовника си, грабна двата диска и запечата оригиналния. — Разполагаме с по-малко от десет минути.

— Но какво ще направим?

— Дали са някакъв адрес. — Тя посочи кутията и грабна якето си. — Да проверим какво има там.

— Ако тези хора наистина са очистици Майстора — замислено каза Пийбоди, докато вървяха към асансьора, — вече знаят, че сте поела разследването.

— Това не е някаква тайна. Разговарях с колегите от Ню Джързи, вчера отидох в работилницата му. Провери какво има на посочения адрес: апартамент, частен дом или някаква кантора.

— Слушам, лейтенант.

Качиха се в колата, Ив включи на задна скорост, направи завой и автомобилът полетя по улицата.

— Искам да видя картата на града — нареди тя на компютъра. — Ист Сайд, шести сектор. — Когато районът се появи на монитора, Ив кимна. — Така и предполагам. Там се намират складове.

— Сградата, която търсим, е стъкларска фабрика, превърната в жилищен блок. Според моята справка е необитаема.

— Може би адресът е фалшив, но те очакват да отидем там. Няма да ги разочароваме. С колко време разполагаме?

— Шест минути.

— В такъв случай се налага да полетим. — Ив натиска бутона за вертикално издигане, включи сирената и автомобилът се стрелна над колите, които се движеха към южните райони на града.

Тя зави на изток. Прелетя край складове, превърнати в жилища от млади хора, които ги предпочитаха пред апартаментите. Този квартал изобилстваше със заведения, прочути с високите си цени и хубавото си вино.

След няколко пресечки сградите се промениха — бяха мръсни, полусрутени и от тях сякаш лъхаше отчаяние. Несретата вървеше по тесните улици, въплътена в безработните и вонящи на мръсотия хора, в неудачниците и отчаяните.

На юг се извисяваха старите фабрики и складове; почти всички бяха изоставени. Тухлените им стени бяха почернели от дима, смога и времето. Стъклата на прозорците бяха счупени и късчета от тях блещукаха по улиците, които бяха затрупани от смет, а в пукнатините на бетонената настилка бяха поникнали плевели.

Ив спусна колата на платното, за миг огледа шестетажната тухлена сграда, полускрита зад желязна ограда. Порталът беше с ключалка, отваряща се чрез електронна карта, ала сега беше широко отворена.

— Май ни очакват. — Ив подкара автомобила през огромната порта, като оглеждаше зданието за признаци на живот. После спря и слезе, като отново се обърна към помощничката си.

— Колко време остава?

— Около минута — отвърна Пийбоди и също слезе. — Ще влезем ли?

— Не още. — Ив си спомни за ужасяващата работилница на Майстора. — Съобщи на диспечера къде се намираме и поискай подкрепление. Надушвам нещо нередно...

Разнесе се страхотен гръм, земята потрепери. Иззад счупените прозорци на сградата проблесна оранжева светлина. Ив изруга, сетне извика на помощничката си:

— Залегни! — Понечи да се скрие зад колата, в този момент въздухът като че се взриви и тя падна на колене.

Оглушителната експлозия едва не спуска тъпанчетата ѝ, а в главата ѝ като че се разнесе вой.

По улиците се посипаха парчета от тухли. Димящата отломка се заби в земята на сантиметри от лицето на Ив, докато тя се опитваше да се изтъркала под колата. Когато най-сетне успя, се блъсна в Пийбоди.

— Ранена ли си?

— Не. Какъв ужас, лейтенант!

Върхлетя ги вълна от нажежен въздух. Върху колата като тежки юмруци се сипеха отломки. Докато се мъчеше да си поеме въздух, Ив си помисли: „Навярно същото ще се случи, когато настъпи краят на света — ще бъде нетърпимо горещо, прашно и много шумно“.

Колата се поклащаше и подскачаше. Внезапно настъпи тишина. Тя усещаше само бученето в ушите си, чуваше хрипливото дишане на Пийбоди и туптенето на сърцето си, което сякаш искаше да изскочи от гърдите ѝ.

Полежа още миг под колата, за да се убеди, че още е жива и че не ѝ липсва някой крайник. Кожата ѝ беше ожулена на колената и лактите. Докосна бедрото си и видя, че пръстите ѝ са обагрени с кръв. Това не я уплаши, а я вбеси и тя побърза да изпълзи изпод колата.

— Да му се не види! Погледни возилото ми!

Купето на автомобила беше огънато и надупчено от падащите тухли, предното стъкло представляваше мрежа от пукнатини. В покрива зееше дупка колкото юмрук.

Пийбоди се изправи на крака и се закашля от парливия дим.

— Извинете, лейтенант, но и вие не изглеждате добре.

— Само драскотина е — промърмори Ив и избърса в панталоните си окървавените си пръсти, после намръщено огледа помощничката си. Лицето на Пийбоди беше почерняло от мръсотията, бялото на очите ѝ изпъкваше като на негърка. Кепето ѝ го нямаше, а косата ѝ стърчеше.

Ив потърка лицето си, погледна почернелите си пръсти и изруга.

— Мама му стара! Това вече е върхът! Обади се на диспечера и съобщи за случилото се. След минута прекрасните обитатели на този квартал ще изпълзят от леглата си и ще се струпат тук. Искам незабавно мястото да бъде обкръжено от нашите хора. И още нещо...

Дочу двигателя на приближаваща се кола и рязко се обърна, като сграбчи оръжието си. Не знаеше дали почувства облекчение или гняв,

когато позна автомобила, който спря зад нейния.

— Какво търсиш тук? — сопна се на Рурк, щом той слезе от колата.

— Мога да ти задам същия въпрос. Кракът ти кърви, лейтенант.

— Раната не е дълбока. — Тя потърка страната си. — Тук току-що беше взривена сграда и не е безопасно. Върви си.

Рурк извади от джоба си носна кърпа, приклепна и огледа драскотината, след което я превърза.

— Раната трябва да се почисти, замърсена е. — Изправи се и приглади косата ѝ. — Интересна прическа, но доста ти отива.

Тя забеляза, че помощничката ѝ се подсмиваше, но реши този път да не се заяжда с нея.

— Нямам време за теб, приятел. Не виждаш ли, че работя?

— Виждам. И все пак мисля, че трябва да ми отделиш малко време. — С престорено безразличие той огледа купчината тухли, от която се виеше дим. — Сградата ми принадлежеше!

— Само това липсваше! — Тя пъкна ръце в джобовете си и закричи напред-назад. — Само това липсваше! — повтори и гневно изгледа съпруга си.

— Знаех, че новината ще те зарадва. — Той извади от джоба си кутия и ѝ я подаде. Вече беше копирач диска и го беше прибрал на сигурно място. — Получих го тази сутрин. Съобщението е от група хора, които наричат себе си Касандра. Главното в него е, че ме наричат капиталист и опортюнист — което е абсолютно вярно — и заявяват, че съм бил избран за първата им демонстрация. Изявлението им е изпъстрено с изтъркани и досадни политически лозунги и термини, например за разпределението на богатствата и за експлоатацията на бедните. Нищо оригинално, както сама ще се убедиш.

Рурк говореше почти шеговито, но личеше, че едва сдържаше гнева си. Ив добре го познаваше и усещаше нарастващата му ярост.

Обърна се към него и се опита да го успокои, като заяви престорено делово:

— Ще се наложи да дойдеш в управлението, за да дадеш показания. Ще задържа диска като веществено доказателство...

Замълча, като забеляза погледа му. Нямахше по-опасен човек от Рурк, когато беше разгневен.

Той рязко се обърна и закрачи през димящите останки от сградата.

— Да му се не види! — Ив нетърпеливо прокара ръка през късата си коса и погледна към помощничката, която побърза да каже:

— Колите вече са тръгнали, лейтенант.

— Застани на портала. Не позволявай на външни лица да се приближават.

— Слушам. — Със съчувствен поглед Пийбоди проследи началничката си, която се приближи до съпруга си с намерението да смекчи гнева му.

— Слушай, Рурк, знам, че си вбесен и не те обвинявам. Не е шега работа да взривят сграда, която е твоя собственост. Имаш право да си нервиран...

— Точно така! — прекъсна я той, обърна се към нея, а очите му хвърляха мълнии. Ив пък се разгневи от факта, че едва не беше отстъпила при вида на лицето му. Ето защо нарочно се приближи на сантиметри от него и заяви:

— Извършено е престъпление. Нямам нито време, нито желание да те утешавам, задето са хвърлили във въздуха една от шестте милиона сгради, които притежаваш. Съжалявам за случилото се и разбирам чувствата ти, но не изкарвай яда си на мен.

Той я сграбчи за раменете и я разтърси, което я накара да побеснее. Щеше да го зашлеви, сетне го съжали заради загубата му.

— Нима намекваш, че съм се разстроил заради глупавата сграда? — извика Рурк.

Тя се опита да овладее гнева си и промълви:

— Да.

Рурк отново я разтърси.

— Ти си пълна глупачка!

— Глупачка ли? Аз ли съм глупачка? Глупакът си ти, ако си въобразяваш, че ще лаская самочувствието ти, докато някой взривява пред очите ми сгради! А сега си махни ръцете, за да не ти ударя плесница!

— Признай, че щеше да влезеш в зданието.

— Това няма... — Тя млъкна, тъй като едва сега осъзна причината за гнева му — Рурк се ужасяваше, че за малко е щял да я загуби. — Нямаше да вляза. — Каза го съвсем тихичко и отпусна

стиснатите си юмруци. — Честна дума. Стори ми се някак подозрително. Дори наредих на Пийбоди да съобщи местоположението ни, за да изпратят подкрепления. Знам как да се пазя.

— Разбира се. — Той пусна рамото ѝ и докосна мръсната ѝ страна. — Личи си. — После отстъпи назад и добави: — Погрижи се за раната си. Ще те чакам в канцеларията ти.

Когато се обърна и понечи да се отдалечи, тя пъкна ръце в джобовете си, моментално ги извади, после забели очи. Знаеше как да се справя в трудни ситуации, но невинаги умееше да се справя със съпруга си.

— Слушай, Рурк...

Той спря, обърна се и едва не се усмихна, когато по изражението ѝ разбра, че е раздвоена между дълга и любимия човек. Ив се огледа, за да се убеди, че Пийбоди дискретно им е обърнала гръб, после се доближи до Рурк и докосна страната му.

— Извинявай. Аз също се ядосах. Винаги ме обзема гняв, щом пред очите ми взривяват сграда. — Дочу воя на приближаващи се сирени, отпусна ръка и се намръщи. — Да не си посмял да ме целунеш пред униформените!

Този път Рурк не успя да сдържи усмивката си.

— Скъпа, нямам намерение да те целувам, докато не измиеш лицето си. Ще те чакам в твоята канцелария — повтори и се отдалечи.

— Ще дойда най-малко след два часа.

— Добре. — Той спря пред колата ѝ, разгледа я и заяви: — Мисля, че в този вид повече ти подхожда.

— Целуни ме отзад — усмихна се Ив, после придоби сериозно изражение, за да посрещне сапъорите.

Когато се върна в управлението, първо отиде в банята и се изкъпа, за да се отърве от противната миризма и саждите. Спомни си за ранения си крак едва когато усети болка от горещата вода. Стисна зъби, почисти раната и посегна към походната аптечка. Смяташе, че и сама може да се справи с няколко драскотини, след като беше наблюдавала как действат лекарите.

Почувства се доволна от смелостта си и прерови гардеробчето си, за да намери чисти дрехи, после си каза, че трябва да донесе в службата една-две смени. Онези, които носеше по време на експлозията, ставаха само за боклука.

Намери съпруга си приятелски да разговаря с Надин Фарст от Канал 75.

— Изчезвай, Надин!

— Бъди по-благоразположена към мен, Далас. Истинска новина е, когато една полицайка едва не загива при взривяването на сграда, принадлежаща на съпруга ѝ. — Репортерката се усмихна, но погледът ѝ издаваше тревогата ѝ. — Как си?

— Добре съм. Освен това бях далеч от зданието, когато се взриви. Не мога да дам официално изявление за случилото се.

Надин кръстоса крака и продължи да я разпитва.

— Как се озовахте там?

— Да речем, че исках да проверя състоянието на сграда, която е собственост на съпруга ми.

Репортерката презрително се изкиска.

— Да бе, а освен това сигурно си решила да се пенсионираш и да отглеждаш кученца. Хайде, Далас, кажи ми нещичко.

— В сградата не живееше никой. Не забравяй, че работя в отдел „Убийства“, а никакво убийство не беше извършено. Предлагам да разпиташ колегите, които се занимават с експлозиви и бомби.

Репортерката присви очи.

— Значи не разследваш този случай.

— Защо да го разследвам? Няма жертви. Но скоро ще има, ако не станеш от стола ми.

— Добре, добре... — Надин сви рамене и се изправи. — Ще отида да посвелям сапъорите. Слушайте, вчера гледах филма, в който участва Мейвис. Страхотна е! Кога се връща?

— Следващата седмица.

— Ще устроим тържество по случай завръщането ѝ — намеси се Рурк. — Ще ти се обадя, за да ти съобщя деня и часа.

— Благодаря. Много по-мил си от Далас. — Репортерката му намигна и излезе.

— Тъпкано ще ѝ го върна, когато отново поиска интервю с мен — промърмори Ив и затвори вратата.

— Защо не ѝ каза какво се е случило?

Младата жена уморено се отпусна на стола си и обясни:

— Ще мине доста време, докато колегите огледат и съберат всички улики от местопрестъплението. До момента са открили няколко парчета, които подсказват, че е имало поне шест взривни устройства, които са били задействани чрез часовникови механизми. Едва след няколко дни ще има вярна информация.

— Но защо я излъга, че не се занимаваш с разследването?

— На този етап изглежда, че експлозията е свързана с убийството, което разследвам. — Не беше имала време да обясни на Рурк, че вече се бе заела да открие убийците на Майстора. — Хората, които са отговорни и за едното, и за другото, се свързаха с мен. По-късно днес трябва да рапортувам на Уитни, ала ми се струва, че той ще ми позволи да довърша онова, с което съм се захванала. Имал ли си някакви взаимоотношения с Майстора?

Рурк протегна краката си.

— Отговорът ми ще бъде ли записан в протокола?

— Ясно. — Тя затвори очи. — Вече знам, че отговорът е положителен.

— Той имаше златни ръце.

— Омръзна ми да го чувам от хора, които смятах за по-разумни. Хайде, изплюй камъчето.

— Запознахме се преди пет-шест години. Възложих му да изработи едно... устройство за разшифроване на кодове.

— Което навярно си измислил ти.

— Вярно е, но и Майстора допринесе с интересните си предложения. Беше гений в областта на електрониката, но имах чувството, че не бива да му се доверявам. Реших повече да не използвам услугите му.

— Следователно наскоро не си му възлагал никаква работа.

— Не съм. Освен това се разделихме като приятели. Повярвай, че не съм имал никакви взаимоотношения с него, заради които да се безпокоиш и които ще затруднят разследването.

— Ами онази сграда? Откога е твоя собственост?

— Купих я преди около три месеца. Ще ти съобщя точната дата, ако те интересува. Зданието щеше да бъде преустроено... всъщност

само преди ден-два получих разрешението и работата щеше да започне следващата седмица.

— В какво щеше да го преустройваш?

— Планирах да построя апартаменти. Притежавам и двете съседни сгради, подал съм заявка за закупуване на още една в същия квартал. Възнамерявам да ги превърна в магазини, кафенета, кантори на фирми.

— Питам се кой ли ще се съгласи да живее и да работи в този квартал — скептично отбеляза Ив.

— Мисля, че идеята ми ще има успех.

Тя поклати глава, като си спомни, че в района живееха предимно хора с ниски доходи и почти ежедневно се извършваха престъпления.

— Не се бъркам в работата ти. Предполагам, че си направил проучване. Сградата беше застрахована, нали?

— Да, за сума, която почти не надвишава цената, на която купих зданието. Но не парите ме тревожат — залагам много на този проект. За мен е предизвикателство да превърна порутените и изоставени постройки в приветливи жилищни сгради и кокетни кафенета и ресторанти. Зданието беше построено отдавна, но бе стабилно. Намирам, че в стремежа си да вървим напред, много често унищожаваме, вместо да запазим онова, което други хора са създали преди нас.

Ив знаеше за слабостта му към старинните вещи и постройки, но в случая беше доста скептична. Беше видяла сградата, преди да я взривят — беше ѝ се сторила рухнала и неугледна.

Вдигна рамене и си помисли: „Да прави, каквото иска. Само ще си хвърля парите и времето на вятъра“.

— Познаваш ли жена на име Касандра?

Рурк се усмихна.

— Разбира се. Но много се съмнявам, че това е отмъщение на бивша любовница.

— Питам се откъде ли им е хрумнало името.

— Може би от гърците.

— Гръцкият квартал се намира в друг район на града.

За миг съпругът ѝ неразбиращо се втренчи в нея, после избухна в смях.

— Имам предвид древните гърци, лейтенант. Според античната митология Касандра е притежавала способността да предсказва бъдещето, но никой не ѝ е вярвал. Не обръщали внимание на пророчествата ѝ за смъртта и разрушения, които винаги се сбъждали.

— Откъде знаеш тези бабини деветини? — Тя нетърпеливо продължи, без да дочака отговора му: — Какво предсказва „съвременната“ Касандра?

— В декларацията, която ми изпратиха, се заявява, че се очаква въстание на потиснатите от целия свят, сваляне на корумпираните правителства, което е описано многословно и отнемане на властта от алчните богаташи от висшата класа, към която принадлежа и аз.

— Как се осмеляват да говорят за революция хора, чиито подвизи се свеждат до убийството на един старец и взривяването на необитаема сграда. Доста нелеп начин за бунт. — Въпреки презрителните си думи, тя не изключваше възможността за политически тероризъм. — Фийни се е заел с компютъра на Майстора. Покойният е оборудвал машината със специален код, но съм сигурна, че ирландецът ще се справи.

— Защо терористите не са взели компютъра?

— Не е било необходимо, щом имат човек, който е успял да проникне в „крепостта“ на Майстора.

Рурк се замисли, сетне кимна.

— Имаш право. Необходим ли съм ти още?

— Не в момента. Ще те държа в течение за хода на разследването. Въздържай се от коментари, ако се наложи да дадеш изявления за пресата.

— Добре. Превързаха ли раната ти?

— Справих се сама.

Той повдигна вежда.

— Дай да погледна.

Ив машинално пъхна крака под бюрото.

— Няма!

Рурк мълчаливо се изправи, приклепна до нея и без да обръща внимание на протестите ѝ, запретна крачола на панталона ѝ.

— Да не си полудял? Престани! — Тя се пресегна и с трясък затвори вратата на канцеларията. — Всеки момент може да влезе някой.

— Тогава престани да ми пречиш. — Внимателно размота бинта и одобрително кимна. — Добре си се справила. — Ив гневно изсъска, а той нежно целуна нараненото място. — Сега вече със сигурност ще ти мине — промълви с усмивка. В този момент вратата се отвори. Пийбоди се закова на прага, изчерви се, сетне смотолеви:

— Извинете...

— Точно си тръгнах. — Рурк отново превърза крака на съпругата си, докато тя гневно скърцаше със зъби. — Как си след малкото приключение, Пийбоди?

— Добре... всъщност... — Тя се покашля и обнадеедено го изгледа. — Всъщност страната ми е порязана. — Сърцето й подскочи, когато красивият синеок мъж й се усмихна.

— Сега ще те излекувам. — Рурк пристъпи към нея и леко целуна мъничката драскотина. — Всичко хубаво.

— Господи, какъв мъж! — въздъхна Пийбоди. — Има прекрасни устни. Лейтенант, как издържате да не ги захапете?

— Избърши си лигите, полицай! И ако обичаш, седни. Трябва да подготвим рапорта за Уитни.

— В един и същ ден едва не загинах и ме целуна Рурк. Ще го отбележа с червено в календара.

— Престани да дрънкаш врели-некипели и се залавяй за работа.

— Слушам, лейтенант. — По-младата жена седна пред компютъра, но продължи замечтано да се усмихва.

Макар и седнал зад бюрото си, командирът Уитни изглеждаше внушителен. Беше едър, широкоплещест мъж с широко лице. Челото му беше набраздено с дълбоки бръчки и съпругата му често настояваше той да се подложи на лека козметична операция за изглаждането им. Ала Уитни знаеше, че за подчинените бръчките му символизират властта и авторитета, ето защо никога не би ги заличил. Освен това не беше суетен и бе готов да пренебрегне външния си вид, но служителите да му се подчиняват.

Беше повикал при себе си най-добрите: Ан Малой от отдела със смешното название „Бомби и експлозиви“, Фийни от „Електронна обработка на информацията“ и Ив. Докато слушаше рапортите им, се опитваше да стигне до някакво заключение.

— Въпреки че работим на три смени — продължи Ан, — ще ни бъдат необходими поне трийсет и шест часа, за да прегледаме цялата територия. По отломките може да се съди, че са използвани доста сложни взривни устройства с пластон и с часовникови механизми, които са много скъпи. Следователно атентатът не е дело на вандали или на някаква терористична групичка. Най-вероятно става дума за отлично организирана операция, в която са вложени доста пари.

— Има ли вероятност по отломките да разберете откъде е купен експлозивът?

Ан Малой се поколеба. Беше дребна, с карамелова кожа, а зелените ѝ очи сякаш подчертаваха красотата на лицето ѝ. Русата ѝ коса беше вързана на опашка, която палаво подскачаше, когато младата жена се движеше. Ан се славеше с приятния си характер и със смелостта си.

— Не ми се иска да обещавам нещо, което може би ще се окаже неосъществимо, сър. Ще бъде добре, ако успеем да установим произхода на взривното устройство. Но първо трябва да го възстановим парче по парче.

— Какво ново при теб, Фийни? — обърна се Уитни към ирландеца.

— Още малко усилия и ще проникна в последните лайъри в компютъра на Майстора. До края на деня ще имам цялата информация, която се съдържа в паметта. Най-добрите ми служители в момента проверяват апаратурата в работилницата му. Ако старецът действително е имал пръст в днешната експлозия, ще открием улики.

— Далас, в рапорта си твърдиш, че покойният никога не е проявявал политически пристрастия, нито е бил замесен в терористични актове.

— Така е, сър. Майстора беше вълк единак. Подозираме, че е участвал в обири, като е помагал на крадците да обезвредят алармените системи и ги е снабдявал с експлозиви. Напуснал е армията след края на Градските войни. Говори се, че е бил разочарован от военните, от правителството, изобщо от целия човешки род. Захванал се със самостоятелна дейност, като работилницата за поправки на електронни устройства е служела само за прикритие. Именно затова, когато е разбрал, че не са го наели за обир на банка, а

за много по-сериозна операция, той се е изплашил, опитал се е да се укрие и е бил убит.

— Да обобщим казаното от трима ви: имаме мъртвец, за когото не се знае дали е оставил доказателства за дейността си; непознатата досега група с все още неясни цели, и частна сграда, която е била разрушена с толкова мощни взривни устройства, че отломките са се пръскали из целия квартал. — Уитни се приведе и скръсти ръце на бюрото. — Предлагам всеки от вас да работи по своите задачи, но да координирате действията си и да обменяте информация. Доколкото разбрах от посланието, днешният взрив е бил само демонстрация. Следващия път може би няма да изберат необитаема сграда в слабо населен район. Искам да се открият виновниците, преди да започнем да събираме късчета от човешки тела, не само отломки от бомби. Очаквам резултати до края на работния ден, когато ще ми съобщите какво сте свършили.

— Сър... — Ив пристъпи към бюрото. — Ако разрешите, ще занеса на доктор Майра копия от двата диска и от нашите рапорти — иска ми се да ги анализира. Мисля, че ще бъде полезно да научим повече за психологията на нашите противници.

— Съгласен съм. На медиите ще съобщим, че експлозията е била причинена от неизвестни лица, които в момента се издирват. Нито дума пред репортерите относно дисковете или възможната връзка между взрива и едно убийство. Действайте възможно най-бързо — завърши командирът и ги освободи.

— Кога ли пък и не се е налагало да бързаме — промърмори Ан, докато тримата вървяха по коридора. — Готова съм да ти изляза на канадска борба, Далас, ако ми отстъпиш разследването на този случай.

Ив изгледа дребната, деликатна жена и презрително възкликна:

— Ще ти счупя ръката, Малой!

— Може да не съм висока, но съм жилава. — Ан прегъна ръка и напрегна бицепсите си. — Но все пак ще ти отстъпя, защото онези типове са се свързали лично с теб. — Тя пропусна Ив да се качи на ескалатора, после намигна на Фийни и също скочи на движещата се лента, после продължи: — Най-добрите ми хора са на местопроизшествието. Работят денонощно, за разлика от онези търтеи в лабораторията. Идентифицирането и откриването на парчета от

взривното устройство след подобна мощна експлозия изисква време, както и работна сила. Необходимо е и да имаш дяволски късмет.

— Ако координираме вашите находки с онова, което моите хора ще открият в работилницата на Майстора, може би ще имаме късмет — замислено каза Фийни. — Ще ни бъде още по-лесно, ако намерят в компютъра му имена, адреси и дати.

— Съгласна съм, че понякога късметът помага, но не бива да разчитаме на него. — Ив пхна ръце в джобовете си. — Ако това беше добре организирана група с богати спонсори, Майстора нямаше да се присъедини към заговорниците, но нямаше и да избяга, щом му плащат. Избягал е, защото се е изплашил. Отново ще посетя Плъха — може би ще си спомни още някоя подробност. Знаеш ли какво означава „Арлингтън“, Фийни?

Ирландецът сви рамене, но Ан сграбчи Ив за рамото.

— Арлингтън ли? Защо питаш?

— Майстора споделил с моя информатор, че се страхувал от нов Арлингтън. — Тя забеляза тревожното изражение на колежката си. — Говори ли ти нещо?

— Да! Да! Няма човек от нашия отдел, който да не си спомня или да не е чувал за 23 септември 2002 година. Градските войни най-сетне били приключили, когато се заговорило за терористична група, която извършвала убийства и саботажи, взривявала сгради. Членовете ѝ били готови да убиват срещу заплащане и твърдели, че го правят в името на революцията. Наричали групата си „Аполон“.

— Да му се не види! — възкликна Фийни, който внезапно се беше досетил. — Боже мой!

— Какво има? — Ив разтърси колежката си. — Не си падам по историята и не я познавам. Хайде, просветете ме.

— Членовете на тази група са поели отговорността за взривяването на Пентагона в Арлингтън, щата Вирджиния. Използвали пластон, за който по онова време не се знаело нищо. Поставили го на такива стратегически места и в такива количества, че сградата буквално се изпарила.

— Загинали осем хиляди души, военни и цивилни, включително хлапетата, които били в детската градина. Няколко нито един оцелял.

СЕДМА ГЛАВА

— Разкажи всичко, което знаеш — настоя Ив.

Тъй като миниатюрната ѝ канцелария беше прекалено тясна, беше поканила колегите си в една от залите за съвещания. Пийбоди прикрепваше към огромна дъска снимки от местопрестъплението и картончета с данните, които им бяха известни. Засега на дъската имаше много свободно място.

— Всички кандидати за нашия отдел изучават експлозията в Арлингтън. — Ан отпи от отвратителното кафе, което предлагаше полицейският автоготвач. — Навярно членовете на групата са били завербували хора от военния и цивилен персонал. Почти невъзможно е било да се проникне в Пентагона, освен това през въпросния период охраната е била засилена. Операцията била извършена перфектно. При разследването открили, че взривните устройства с пластон са били поставени в подземията и то от петте страни на сградата.

Сякаш не можеше да остане на едно място. Ан се изправи и закрачи из залата, като от време на време поглеждаше към дъската.

— Поне един от терористите сигурно е бил висш служител, в противен случай не би могъл да постави бомбите в подземие. Точно в единнасет цялата сграда се взривила, след като експлозивните устройства били задействани чрез часовникови механизми. Никой не предупредил за атентата, не били поставени условия за отменянето му. Загинали хиляди. Повечето от жертвите не били идентифицирани, тъй като от тях не било останало почти нищо.

— Какво знаем за „Аполон“? — попита Ив.

— Те поели отговорността за атентата. Похвалили се, че отново могат да сторят същото, стига да пожелаят. Щели да го направят, ако президентът не си връчел оставката, след което техен представител щял да стане лидер на „новия ред“, както го наричали.

— Джеймс Роуън — намеси се Фийни. — Той има досие в полицията, но сведенията за него са много оскъдни. Бил е в армейските спецслужби, нали, Малой? Бивш служител е на ЦРУ, с

амбиции да влезе в политиката и с куп пари. Предполагало се е, че той е шефът на онази шайка и най-вероятно е помогнал на терористите да проникнат в Пентагона. Но някой го очистил, преди предположенията да бъдат доказани.

— Точно така. След Арлингтън започнал да се афишира чрез видеозаписи или речи, които телевизията излъчвала на живо. Бил обаятелен, каквито са повечето фанатици. Настъпила паника, обществеността настоявала президентът да си подаде оставката, за да не бъде извършено второ кръвопролитие. Но вместо това обявили награда за главата на Роуън. Ако някой го предадял жив или мъртъв, щял да получи пет милиона. Обещавали и пълна анонимност.

— Кой го е очистил?

Ан изгледа Ив.

— Информацията е засекретена. Това е било едно от обещанията, които правителството е дало на неизвестния убиец. Къщата в покрайнините на Бостън, която Роуън бил превърнал в свой команден център, била взривена. Разпознали в мъртвеца Роуън, когото открили сред руините, и групата се разпаднала. Възникнали по-малки терористични отряди, които причинили доста вреди. Но Градските войни вече не били толкова ожесточени... поне не в Щатите. В края на двайсетте основателите на „Аполон“ били мъртви или в затвора. През следващото десетилетие други били проследени и обезвредени.

— Колко ли са успели да се изплъзнат? — промълви Ив.

— Така и не открили някой си Фредерик Хенсън, който бил дясната ръка на Роуън и ръководел предизборните му кампании. — Ан притисна с длан стомаха си, тъй като й се повдигаше и отмести чашата с кафето. — Говорело се, че Фредерик бил вторият по важност човек в „Аполон“, ала това не е било доказано. Хенсън изчезнал през същия ден, когато загинал Роуън. Казват, че може би е бил заедно с шефа си, когато бомбата е избухнала, но мисля, че хората, които разпространяват този слух, сами не си вярват.

— Какво се е случило с техните тайни квартири, с арсенала им?

— Били са открити и унищожени, а оръжията са били конфискувани. Предполага се, че са били намерени всички убежища на терористите, но според мен това не е вярно. По-голяма част от информацията по случая е строго секретна. Носят се слухове, че мнозина от заловените членове на групата са били подлагани на

изтезания и убивани без съд и присъда. Членовете на семействата им били хвърляни в затвора или екзекутирани. — Ан отново седна. — Може би в слуховете се съдържа известна доза истина. Унищожаването на подобна опасна група едва ли е било възможно, ако стриктно са се спазвали законите.

Ив се изправи и разгледа снимките, които помощничката ѝ беше прикрепила към дъската.

— Мислиш ли, че взривяването на сградата пред очите ми има нещо общо с трагедията в Арлингтън?

— Иска ми се да проуча по-добре веществените доказателства и наличната информация за взривяването на Пентагона, но мисля, че двата терористични акта са дело на една и съща ръка. — Тя тежко въздъхна. — Има сходство между имената на групите — Касандра и Аполон са герои от митологията — също политическите лозунги, които издигат, еднакви са и използваните експлозиви. Ала наблюдаваме и разлики: взривената сграда на Рурк не е военен обект, бяхме предупредени за атентата и не загинаха невинни хора.

— Все още не са загинали — поправи я Ив. — Дръж ме в течение за всичко, което откриете. Пийбоди, Майстора е служел в армията по време на Градските войни; проучи досието му. Фийни, спешно трябва да разберем каква информация има в компютъра му.

— Знаеш, че работим по въпроса. — Той стана. — Предлагам Макнаб да се заеме с досието на Майстора — мисля, че по-бързо ще се справи със засекретените файлове.

Пийбоди понечи да възрази, сетне ядно стисна устни, като забеляза строгия поглед на началничката си.

— Добре. Кажи му да ми изпрати сведенията, щом се добере до тях. Да тръгваме, Пийбоди. Трябва да открием Плъха — заяви Ив.

— И аз можех да изпълня задачата — запротестира помощничката ѝ, докато вървяха към гаража.

— Макнаб ще се прави по-бързо.

— Той е само един фукльо — процеди през зъби по-младата жена, а Ив забели очи.

— Не ме интересува какъв е, стига да си върши работата. Не е задължително да харесваш всичките си колеги.

— Слава богу.

— Пфу! Погледни какво са направили! — Ив спря пред колата си, която представляваше жалка гледка. Някой шегобиец беше залепил върху напуканото задно стъкло бележка с надпис: „Смилете се и незабавно ме убийте!“.

— Това положително е работа на Бакстър, познавам извратеното му чувство за хумор. — Ив сграбчи бележката и я скъса. — Ако закарам горкичката кола на поправка, онези некадърници ще я досъсипят. — Настани се зад волана и добави: — Освен, че ще си играят с нея цял месец, никога няма да я направят като нова.

— Поне стъклата трябва да се сменят. — Пийбоди се опита да надникне през напуканото странично стъкло.

— Добре... — разсеяно промърмори началничката ѝ и потегли. Колата завибрира. Ив потръпна, вдигна поглед и забеляза огромна дупка в покрива. — Да се надяваме, че климатичната инсталация още работи.

— Мога да подам молба за нова кола.

— Това беше нов автомобил — намръщено отбеляза Ив и зави надясно. — Скоро ни го отпуснаха, а погледни на какво прилича. Ще бера ядове с шефовете.

— Измислих, ще помоля Зийк да ѝ хвърли един поглед.

— Мислех, че брат ти е дърводелец.

— Зийк разбира от всичко. Необходимо е да се подменят стъклата и да се закърпи покривът, брат ми ще се погрижи за останалото. Автомобилът няма да бъде от най-красивите, но поне няма да се ядосвате с механиците или да останете месец-два без превозно средство, докато ви отпуснат ново.

Нещо зловещо затрака под контролното табло.

— Кога ще му е удобно да започне?

— Веднага. — Пийбоди погледна изпод око началничката си. — И без това умира от любопитство да види дома ви. Разказах му за вълшебния ви замък, за мебелите от истинско дърво и за всичко останало.

Ив смаяна я изгледа.

— Нали спомена, че довечера ще ходите на театър?

— Ще се обадя на брат ми да не купува билети.

— Не съм сигурна какви са плановете на Рурк...

— Ще се свържа със Съмърсет и ще разбера дали имате някакъв ангажимент за довечера.

— Брей, колко си експедитивна! Добре, съгласна съм.

— Много мило от ваша страна, лейтенант. — Пийбоди широко се усмихна и побърза да се обади на Зийк.

Намериха Плъха в „Халбата“ — седеше в едно сепаре и опечалено се взираше в чинията си, пълна с нещо, наподобяващо на недоварен мозък. Когато Ив се настани срещу него, той примигва и промърмори:

— Това би трябвало да са бъркани яйца, само дето не са жълти.

— Може би са от сиви кокошки.

— Така ли? — Плъха очевидно се успокои, че няма да се отрови, и започна да се храни. — Какво ново, Далас. Намери ли онези, дето подредиха Майстора?

— Открих нещичко, но още не съм сигурна. Ти какво научи?

— Никой не е виждал Майстора през онази нощ. Всъщност това си е съвсем в реда на нещата, щото нашият човек не излизаше нощем. Обаче Поки — нали се сецаш кой е Поки: продава по малко дрога, а през другото време си търси клиенти за секс.

— Мисля, че нямам удоволствието да го познавам.

— Поки е готин — не си пъха носа в чуждите работи, нали се сецаш? Та той ми разправяше как през онази нощ се мотаел по улицата, ама не успял да си хване никой, щото било прекалено студено, та клиентите да мислят за чукане. Обаче той бил без пукнат цент, затуй обикалял нагоре-надолу. После видял някакъв пикап, който бил спрял пред работилницата на Майстора. Колата била нова-новеничка. Рекъл си, че някой е дошъл в квартала да се позабавлява, обаче не забелязал жива душа. Все пак си рекъл да се позавърти наоколо в случай, че се появи клиент.

— Опиши какъв е бил пикапът.

Плъха се втренчи в чинията си и се опита да си придаде лукав вид.

— Слушай, рекох му на Поки, че ще се интересува от туй-онуй и че ще платиш, ако сведенията си струват.

— Не плащам, преди да получа информацията. Обясни ли му го?

Плъха въздъхна.

— Ама и ти си една... Е, добре — приятелят Поки ми каза, че пикапът бил от най-модерните, марка „Еърстрим“, и изглеждал чисто нов. Бил черен на цвят и с шоково устройство против крадци. Туй Поки го усетил, щото се опитал да се качи във возилото и го треснал ток. Той заподскачал от болка, но внезапно дочул някаква шумотевица по улицата.

— Каква шумотевица?

— Някакви звуци, като че някой крещял и тропот от стъпки. Поки побързал да се скрие зад ъгъла, да не би собственикът на пикапа да го забележи как се опитва да проникне вътре. Видял двама души, единият носел на рамото си чувал. Другият държал нещо, което според Поки е било пистолет — като онези, които сме виждали по телевизията или във филмите. Мъжете хвърлили чувала отзад във фургона и се чуло глухо тупване. После двамата се качили и отпрашили някъде. — Плъха отново се залови с храната си, като от време на време отпиваше от течността с цвят на урина в халбата си. — Тъкмо се чудех дали да ти се обадя и да те осветля за всичко, дете научих, ето те и теб. — Той се ухили. — Може би в чувала е бил трупът на Майстора, може би после са го хвърлили в реката. Може би.

— Приятелят ти записал ли е номера на пикапа?

— Не. Поки не е от най-умните, нали се сещаш. Освен това ръката толкова го боляла от електрошоковото устройство, че случилото се напълно му изхвъркнало от главата, докато не се появих аз и не заразпитвах за Майстора.

— Да повторим: видял е черен пикап, марка „Еърстрим“.

— Точно така. Каза ми още, че колата било обзаведена със страхотна стереоуредба. Точно затова искал да проникне в пикапа. От време на време Поки търгува с електроника.

— Като те слушам, си мисля, че приятелят ти е солиден гражданин на Ню Йорк.

— Така си е — ходи да гласува и какво ли още не. Какво ще кажеш, Далас, информацията струва ли да пуснеш някоя пара?

Ив извади дваисетдоларова банкнота.

— Ще получиш още толкова, ако историята ти ни помогне да се доберем до похитителите. А сега ми кажи какво знаеш за военната служба на Майстора.

Плъха пъхна банкнотата в джоба на мръсното си палто и неразбиращо промърмори:

— Каква служба?

— Разказвал ли ти е с какво се е занимавал в армията?

— Говореше по този въпрос само като се напиеше. Викаше, че е очистил доста мишени по време на Градските войни. Военните ги наричали „мишени“, щото нямали куража да признаят, че това били хора. Не можеше да търпи военните. Все мърмореше, че им бил дал всичко, което имал, а те го използвали. Сега си въобразявали, че могат да го подкупят с пари, обаче той им взимал мангизите и ги прецаквал, както прецаквал и ченгетата, и ЦРУ и даже проклетия президент. Но повтарям, че Майстора изпадаше в откровения само като беше пиян. Иначе мълчеше като пън.

— Чувал ли си за „Аполон“ или „Касандра“?

Плъха избърса с опакото на дланта си устните си.

— Една от мадамите, дето танцуват по масите в „Криеница“, се казва Касандра. Циците ѝ са колкото пъпеша...

Ив поклати глава.

— Не ни интересува. Поразпитай, приятелю, но действай изключително предпазливо. И ако научиш нещо, не се питай дали да ме потърсиш, а ми се обади.

— Става. Обаче ми трябва мангизи за евентуални разходи.

Ив стана, хвърли още една двайсетачка на масата и строго го предупреди:

— Не пилей парите ми напразно.

Пийбоди се обади:

— Ще започна да проверявам всички пикапи марка „Еърстрим“, регистрирани в Ню Йорк и Ню Джързи...

— Да му се не види! — извика Ив и изтича към колата си. — Погледни тази гадост! — Тя посочи яркочервеното намръщено лице, което някой беше нарисувал върху надупчения капак. — Не проявяват капчица уважение към полицията.

Помощничката ѝ се покашля, сетне се опита да си придаде сериозно изражение.

— Истински позор, лейтенант.

— Струва ми се, че ми се подиграваш, полицай.

— Не, лейтенант. Напротив, лейтенант. Мислех си, че тези хора проявяват безобразно неуважение към полицията. Да огледам ли района за захвърлен флакон от спрей?

— Целуни ме отзад! — Ив се качи в колата и тресна вратата, а Пийбоди се изкиска — ако не го беше сторила, имаше чувството, че ще се пръсне. После промълви: — Всеки ден го правя, лейтенант. Непрекъснато ви се подмазвам. — Въздъхна, заличи усмивката от лицето си и също се качи в колата.

— Ще продължим работа в дома ми. За нищо на света няма да вкарам в гараж това подобие на кола, та да стана за посмешище на целия участък.

— Съгласна съм. У вас храната е по-хубава — заяви Пийбоди, а мислено добави: „Освен това няма опасност Макнаб да се появи“.

— Знаеш ли адреса на Лизбет Кук? Не е зле първо да разговаряме с нея.

— Зная го, лейтенант. Мисля, че ни е на път. — Натисна някакъв клавиш и на таблото се появи картата на Ню Йорк. — Домът ѝ се намира на Медисън и Осемдесет и трета. Да ѝ се обадя ли, за да я предупредя за посещението ни?

— Предпочитам да я изненадаме.

Оказа се, че Лизбет не обича изненадите.

— Не съм длъжна да разговарям с вас! — заяви тя, когато отвори вратата. — Адвокатът ми също трябва да присъства.

— Повикай го, щом имаш какво да криеш — обади се Ив.

— Не крия нищо! Направих самопризнание, разпитаха ме и от канцеларията на прокурора, приех обвинението. Какво повече искате?

— Щом всичко е наред, няма защо да се боиш от разговора с мен. Освен ако самопризнанията ти са били неверни.

Очите на Лизбет проблеснаха, тя вирна брадичка. Ив разбра, че е действала правилно, когато беше засегнала гордостта ѝ!

— Не лъжа! Държа към мен да се отнасят почтено, същото се отнася и до хората, с които съм обвързана. Почтеност, вярност и уважение — това е моят девиз.

— В противен случай го убиваш, убедихме се.

В очите на Лизбет заиграха странни пламъчета. Сетне тя гневно стисна устни и погледът ѝ стана студен.

— Какво искате?

— Да ти задам няколко въпроса, за да приключа доклада си. — Ив наклони глава. — Май не чух да споменаващ изискаността сред добродетелите, на които държиш.

Жената отстъпи от прага и изсъска:

— Предупреждавам ви, че ако прекалите, ще повикам моя защитник. Мога да се оплача, че упражнявате тормоз върху мен.

— Запомни, Пийбоди, не бива да упражняваме тормоз върху госпожата.

— Слушам, лейтенант.

— Не сте ми симпатична — продължи Лизбет.

— Ах, колко страдам — иронично произнесе Ив и се огледа. Дневната, където цареше идеален ред, беше изискано обзаведена. Лизбет Кук наистина имаше безупречен вкус. Двойните канапета, тапицирани с материя на тъмнозелени и сини райета, изглеждаха едновременно красиви и удобни. Масичките бяха от черно стъкло, на стените бяха окачени ярки морски пейзажи.

Библиотеката беше пълна с книги с изтрита кожена подвързия, които навярно щяха да се понаравят на Рурк, а през огромния прозорец се разкриваше великолепна гледка към града.

— Хубав апартамент. — Тя се обърна и впери поглед в добре фризираната и гримирана жена, която носеше елегантни панталони и туника.

— Не вярвам, че сте дошла да обсъждаме мебелировката.

— Джей Си ли ти помогна да избереш всичко?

— Не. Той харесваше странни, понякога изключително безвкусни предмети.

Без да чака покана, Ив се настани на канапето и изпъна крака.

— Изглежда, помежду ви не е имало нищо общо.

— Напротив — харесвахме едни и същи неща. Вярвах, че той е мил, щедър и честен, но се оказа, че съм се лъгала.

— Мисля, че е бил доста щедър, след като ти е завещал двеста милиона.

Лизбет се обърна, извади бутилка с вода от вградения минихладилник.

— Нямах предвид парите — заяви тя и наля водата в кристална чаша. — Исках да бъде богат по душа. Но вие имате право — Джей Си щедро раздаваше парите си.

— Плащал ти е, за да спиш с него.

Лизбет гневно остави чашата си на масата и стъклото издрънча.

— Грешите, финансовите ни отношения нямаха нищо общо със секса. С Джей Си бяхме сключили договор, който устройваше и двамата ни.

— Естествено, че е устройвал теб — изръсвала си го по милион годишно.

— Не съм го... *изръсвала*. Имахме споразумение, което включваше парични преводи на мое име. Подобни споразумения са нещо обичайно, когато единият от партньорите е много по-богат.

— След смъртта на... партньора ти ти си богатата.

— Вече ме уведомиха. — Тя отново взе чашата си и погледна към Ив. — Нямах представа за съдържанието на завещанието му.

— Не ти вярвам. Имала си дългогодишна интимна връзка с този човек, който ти е плащал солидна издръжка. Никога ли не сте обсъждали какво ще се случи, ако той умре?

— Джей Си беше олицетворение на здравето. — Лизбет престорено небрежно сви рамене. — Никога не сме говорили за смърт. Обаче все ми повтаряше, че ще се погрижи за мен и аз му вярвах. — Очите ѝ гневно проблеснаха. — Вярвах му, доверявах му се за всичко, а той се подигра с мен, измами ме. Щях да бъда безкрайно нещастна, ако беше заявил, че иска да прекъснем връзката ни. Щях да се разгневя, но да се подчиня на желанието му.

— Трудно ми е да ти повярвам. — Ив иронично повдигна вежда. — Да се откажеш с лекота от солидната издръжка, от пътуванията в чужбина и от скъпите подаръци, да не говорим за властта, която си имала като жена, която се чука с шефа — направо е невероятно.

— Как смеете! Как се осмелявате да ми говорите по този начин? Нямате никаква, абсолютно никаква представа за отношенията ми с Джей Си! — Тя се задъхваше и гневно стискаше юмруци. — Виждате само онова, което е на повърхността, защото сте прекалено елементарна да осъзнаете дълбочината на връзката ми с Джей Си. А колкото до чуването, ти също се чукаш с Рурк и дори си го принудила да се ожени за теб. Сигурно не можеш да се оплачеш, че не те води на пътешествия и не те отрупва със скъпи подаръци, нали? Колко милиона годишно отиват в твоите джобове?

С усилия на волята Ив остана неподвижна. Лицето на Лизбет беше почервеняло от гняв, зелените ѝ очи изглеждаха като стъклени. За пръв път изглеждаше като жена, която без да ѝ мигне окото, ще забие бургията в сърцето на любовника си.

— За разлика от теб не съм убила Рурк — иронично заяви Ив. — Всъщност защо не си принудила Джей Си да се ожени за теб?

— Защото не желяех! Не вярвам в брака и с Джей имахме доста разногласия по въпроса, но той уважаваше чувствата ми. Държа и вие да се отнасяте с уважение към мен! — Пристъпи към Ив със стиснати юмруци, но Пийбоди ѝ препречи пътя.

Лизбет се разтрепери, кокалчетата на пръстите ѝ побеляха — толкова силно стискаше юмруци. Устните ѝ, разтегнати в злобна гримаса, се отпуснаха, лицето ѝ постепенно стана мъртвешки бледо.

— Много си избухлива, Лизбет — спокойно отбеляза Ив.

— Така е. Прокурорът ме задължи да се подложя на специална терапия за потискане на гнева. Започвам следващата седмица.

— По-добре късно, отколкото никога — насмешливо отбеляза Ив. — Твърдиш, че си побесняла от яд, когато си разбрала, че любовникът ти те мами. Но никой не знае в живота му да е имало друга жена. Най-довереният му човек се кълне, че покойният е имал връзка само с теб.

— Мисля, че Джей Си го е заблудил, както успя да заблуди и мен. Или пък Крис лъже — небрежно добави тя. — Беше готов да отрежат ръката му заради шефа, така че не му струва нищо да излъже.

— Тук нещо не се връзва. Защо е трябвало любовникът да ти изневерява, след като е могъл да прекъсне връзката ви?

— Нямам представа. — Лизбет нервно прокара ръка през косата си и развали съвършената си прическа. — Нямам представа. Може би като всички други мъже е намирал нещо възбуждащо в изневярата.

— Май не харесваш мъжете, а?

— Откровено казано — не.

— Как научи за съперницата ти? Коя е тя? Къде живее? Защо никой не подозира за съществуването ѝ?

— Грещиш — има някой, който е знаел за връзката им. Някой, който ми изпрати снимки на двамата заедно, дискове със записи на разговорите им. Чух как разговарят за мен, как ми се присмиват. Господи, само като си спомня, отново бих убила този мръсник! —

Обърна се, гневно отвори някакъв шкаф и извади голяма кутия. — Това са копия от дисковете. Предоставих оригиналите на прокурора. Погледни как тъй нареченият ми любовник опипва тази жена!

Ив извади снимките и ги разгледа. Бяха изключително професионално заснети, а човекът на снимките със сигурност беше Джей Брансън. На една от тях седеше на скамейка в парка заедно с млада блондинка с къса поличка. Ръката му лежеше на бедрото ѝ. На следващата той страстно целуваше младата жена, а ръката му беше под полата ѝ.

Другите снимки очевидно бяха заснети в стая към някакъв клуб. Бяха доста неясни, сякаш бяха свалени от диск. Клубът можеше да загуби лиценза си, ако се установеше, че в стаите има скрити видеокамери.

Но колкото и да бяха неясни, на тях се виждаха Джей Брансън и блондинката в различни сексуални пози.

— Кога получи снимките?

— Съобщих всичко на прокурора...

— Искам да знам дори най-малките подробности — прекъсна я Ив и гневно се зарече да разбере защо прокурорът не си беше направил труда да я уведоми, след като именно тя се занимаваше с разследването.

— Открих снимките в пощенската кутия, когато се прибрах от работа. Разгледах ги и незабавно отидох в дома на Джей Си, за да му поискам обяснение. Той отрече всичко. Най-нагло заяви, че не знаел нищо по въпроса. Поведението му беше безобразно, почувствах се безкрайно унижена... Обзе ме гняв, сякаш завеса падна пред очите ми. Грабнах бормашината и... — Тя млъкна, очевидно си беше спомнила указанията на адвокатата си. — Бях като обезумяла, не знаех какво правя... После се обадох на полицията.

— Познаваш ли тази жена?

— Никога не съм я виждала. Млада е... — Устните ѝ потрепнаха, но тя ги стисна, сетне продължи: — Млада и изключително... активна.

Ив прибра снимките в кутията и попита:

— Защо ги пазиш?

— За да ми напомнят, че връзката ми с този мъж е била само една лъжа. — Лизбет взе кутията и я прибра в шкафа. — И още за да ми напомнят да харча с удоволствие парите, които той ми е завещал. —

Вдигна като за тост чашата с вода и добави: — Ще се наслаждавам, докато ги изхарча докрай.

Ив седна в колата и гневно тръшна вратата, после се замисли и промълви:

— Нищо чудно тази жена да не лъже. — Удари с юмрук по волана и възкликна: — Но не ми се иска да ѝ повярвам!

— Най-добре е да установим самоличността на блондинката — обади се Пийбоди. — Кой знае, може да изскочи нещо интересно.

— Да, направи го, когато имаш свободно време. И най-вече когато прокурорът благоволи да ни предостави снимките. — Ив подкара колата и продължи да разсъждава на глас: — Няма как да докажем, че е знаела за завещанието и че е убила любовника си, за да получи милионите. И още нещо — след като наблюдавах реакцията ѝ, съм склонна да ѝ повярвам, макар да не ми се иска.

— В един момент се изплаших, че ще издере лицето ви.

— Много ѝ се искаше. — Ив въздъхна. — Щяла да се подложи на терапия, за да свикне да овладява гнева си. Господи, какви времена доживяхме!

ОСМА ГЛАВА

— Ядец! — промърмори Ив и стана от бюрото си. — От прокуратурата ми отговориха, че не са ми изпратили снимките и дисковете по случая „Брансън“, тъй като има ПС — повреда в системата. — Тя стана и по навик закрачи напред-назад. — Ако питаш мен, ПС означава „пълни скапаняци“!

Чу приглушения смях на Пийбоди, обърна се и гневно я изглежда.

— Какво е толкова смешно?

— Изразните ви средства, лейтенант. Възхищавам се от богатия ви речник.

Ив отново седна и се облегна назад.

— Слушай, работим заедно достатъчно дълго, та да разбере, че ме поднасяш.

— Нима? А не сте ли разбрала, че характерите ни се допълват?

— Не.

Ив притисна челото си с длани — искаше ѝ се поне за миг да забрави проблемите около убийството на Брансън.

— Вместо да ме подлагаш на психоанализа, заеми се за работа. Провери в компютъра пикапите марка „Еърстрим“, а пък аз ще се свържа с Макнаб — дано да е проучил армейското досие на Майстора. И защо никой не ми е налял кафе?

— И аз се питах същото. — Пийбоди побърза да отиде в кухнята, за да се спаси от поредния упрек, който със сигурност щеше да последва.

Щом видя Макнаб на монитора, Ив нетърпеливо извика:

— Казвай.

— Засега съм научил съвсем малко, но със сигурност ще успея да се добера до пълната информация. — Младежът разпозна изгледа, който се разкриваше от прозореца зад нея, и се намръщи. — Работите в дома си, а? Защо и аз не съм там?

— Защото не живееш тук, за което всеки ден благодаря на Всевишния. Казвай какво си научил.

— Ще прехвърля данните в домашния ви компютър, но накратко ще ви съобщя основното. Хауард Баси се е уволнил от армията с чин полковник. Постъпил е през 1997 година в офицерска школа. Оценките му са били отлични. Като младши лейтенант е служил в СТО — Специален тренировъчен отряд, за който не се знае почти нищо. Опитвам да се добера до по-големи подробности, но засега научих, че той е получил куп награди и че са го смятали за гений по електронните устройства и експлозивите. През 2006 е бил повишен в капитански чин, сетне се придвижвал нагоре по стълбицата на армейската йерархия, докато по време на Градските войни бил произведен в чин полковник.

— Къде е служил? В Ню Йорк ли?

— Да, но през... чакайте да погледна... през 2021 година е бил преместен в Източен Вашингтон. Наложило се е да подаде специална молба, тъй като през онзи период на военните не е било разрешено да бъдат придружавани от семействата си.

— Семейство ли? — Ив вдигна ръка. — Какво семейство?

— Ами... в досието му е записана съпруга на име Нанси (цивилно лице) и две деца — момче и момиче. Разрешили преместването на цялото семейство, защото Нанси е била нещо като граждански офицер за свръзка между армията и медиите. Нещо като... като отговорник за връзките с обществеността.

— Боже мой! — Ив потърка очите си. — Провери какво се е случило с нея и с децата.

— Разбира се, когато им дойде редът.

— Направи го веднага, нали имаш номерата на личните им карти. — За миг тя вдигна поглед, когато Пийбоди ѝ поднесе кафето. — Интересувам се кога са починали.

— Брей, откъде знаете, че са мъртви? Та те са толкова млади — промърмори Макнаб, но все пак се обърна към компютъра. След няколко секунди възкликна: — Хей, лейтенант, наистина са гушнари букета! И то в един и същи ден!

— На 25 септември 2023, в Арлингтън, щата Вирджиния.

— Точно така. — Младежът въздъхна. — Навярно са били сред жертвите от взривяването на Пентагона. Боже мой, децата са били едва на шест и на осем! Каква трагедия!

— Сигурна съм, че Майстора щеше да се съгласи с теб. Сега вече знаем защо е искал да се скрие.

„И защо е побягнал“ — мислено добави тя. Макар да е живеел в истинска крепост, е знаел, че не може да мери сили с хора, способни да унищожат най-строго охранявания военен обект в страната.

— Продължавай издирването — нареди на Макнаб. — Дано да откриеш някой бивш офицер, който е служил заедно с нашия човек, но вече не е в армията. Някой, който е бил преместен заедно с него в Специалния тренировъчен отряд. Като негов член може би е участвал в унищожаването на групата „Аполон“.

— Слушам, лейтенант. Хей, Пийбоди! — Той направи страдалческа физиономия и пъкна ръка под яркорозовата си риза, имитирайки тупкащо сърце.

— Тъпак! — сопна се тя и отстъпи встрани, за да излезе от полезрението му.

Ив се намръщи и прекъсна връзката, после се обърна към помощничката си:

— Рурк смята, че Макнаб си пада по теб.

— Пада си по жени с големи цици — поправи я Пийбоди, — и аз съм само една от тях. Онзи ден го видях да зяпа Шийна от „Личен състав“, а моят бюст е сто пъти по-хубав от нейния.

Ив замислено огледа гърдите си.

— Сигурно грешиш, защото той дори не ме поглежда на това място.

— Поглежда ви и още как, обаче е много предпазлив, защото се страхува от вас почти колкото от Рурк.

— Почти ли? Горчиво съм разочарована. Къде е информацията за пикапите?

— Заповядайте. — Със самодоволна усмивка Пийбоди постави диска в компютъра. — Използвах компютъра в кухнята. Открих петдесет и осем возила, които отговарят на описанието, но това са само онези с фабрично монтирани електрошокови устройства. Ако смятаме и пикапите, чиито собственици сами са си поставили предохранителни системи, то броят им ще нарасне поне три пъти.

— Като начало ще проверим дали някой се е оплакал в полицията, че автомобилът му е бил откраднат по времето, когато е било извършено убийството. Ако не открием нищо, ще елиминираме

семейните пикапи. Не мога да си представя, че следобедите майката отвежда децата на тренировка, а нощем таткото пренася трупове със същата кола. Търси пикапи, които са регистрирани на името на компании или на мъже. Ще проверим и жените, ако нищо не излезе... Използвай този компютър — каза Ив и се изправи. — Трябва да се обадя на няколко души, но ще проведе разговорите от съседната стая.

Свърза се с Майра и си уговори среща за следващия ден. Не успя да се добере до Фийни — беше оставил на електронната си поща съобщение, че има бърза работа и че ще приема обаждания само в спешни случаи.

Ив реши да не го безпокои и се свърза с Ан Малой, която беше на мястото на вчерашния атентат.

— Здравсти. Далас. Сексапилният ти съпруг току-що си тръгна.

— Така ли? — Ив виждаше развалините от сградата и хората от „Бомби и експлозиви“, които претърсваха всеки сантиметър.

— Искаше да провери дали сме открили нещо, но трябваше да го разочаровам, че няма нищо ново. Предахме отломките в лабораторията, откриваме още. Съпругът ти разгледа парче от някакво устройство и каза, че било изработено от устойчив на удари материал, наречен политекс, който използват при изграждане на космическите кораби, и че парчето вероятно е част от уред за дистанционно управление. Може би предположението му ще се потвърди.

„Ще се потвърди“ — помисли си Ив. Рурк никога не допускаше грешки.

— А ти на какво мнение си? — обърна се тя към Ан.

— Първо, че някои от устройствата наистина са били изработени от подобен материал. И второ, че съпругът ти има набито око.

Ив машинално разроши късата си коса.

— Ако се окаже прав, възможно ли е да разберем кой е имал достъп до политекса?

— Задачата ни се улеснява значително. Ще ти се обадя, ако открием нещо ново.

Ив се облегна назад, сетне от любопитство потърси данни за политекса и неговите производители.

Изобщо не се изненада, когато установи, че „Рурк Индъстрийз“ е между четирите междупланетни компании, които произвеждат този материал, но ядно си помисли, че би трябвало да го очаква. Забеляза,

че политекстът се изработва и в заводите на „Брансън тулс енд тойс“, но в много по-скромни мащаби.

Реши да спести време и да помоли Рурк подробно да ѝ разкаже за другите две компании. Прекара следващия час в съпоставяне на предишната информация с тази, която ѝ беше съобщил Макнаб. Точно се канеше да се върне при Пийбоди и да я подкани да работи по-експедитивно, когато видеотелефонът ѝ иззвъня.

— Далас слуша.

— Хей, Далас. — На монитора се появи широко усмихнатата Мейвис Фрийстоун. — Само гледай!

До масата се появи блещукаща колона. След миг холограмното изображение на певицата се озова в кухнята. Мейвис носеше рубиненочервени обувки с тънки токчета и украсени с яркорозови пера. Късата ѝ рокля също беше в червени и розови тонове и беше скроена така, че едното рамо на певицата беше голо, а върху него се виждаше татуировка на сребърен ангел със златна арфа.

Косата ѝ беше на масури, дебели колкото наденички, беше боядисана в златисто и сребристо и блестеше като метална каска.

— Фантастично е, нали? — Тя се засмя и затанцува из кухнята. — Искях да изпробвам устройството за холограми. Как изглеждат?

— Както винаги си... колоритна. Харесва ми татуировката ти.

— Още нищо не си видяла. — Мейвис откри другото си рамо, където беше татуирано опашато създание с вила в ръка, което идиотски се усмихваше. — Ангелът и Сатаната — загреваш ли?

— Не — отвърна Ив, но неволно се усмихна. — Как върви турнето?

— Все едно живея в приказка! Посещаваме големи градове, а публиката направо откача, като ме чуе. Рурк ни е осигурил супертранспорт, а всички хотели са направо върховни. За днес е предвидено да посетя музикален център, където ще раздавам автографи и ще давам интервюта за медиите, после ще пея в „Доминант“ тук, в Хюстън. Програмата ми е толкова натоварена, че едва успявам да си направя прическа.

Ив огледа блестящите ѝ къдрици и отбеляза:

— Очевидно се справяш.

— Никога нямаше да успея, ако Леонардо не ме беше придружил. Скъпи, разговарям с Далас. Ела да я поздравиш. —

Мейвис се изсмя и палаво подскочи. — Няма да ѝ направи впечатление, че си гол.

— Ще ми направи — обади се Ив. — Изглеждаш щастлива.

— Нещо повече, Далас, направо съм О и О.

— Какво означава това? Опиянена и обезумяла ли?

— Не. — Певицата отново се изкиска и затанцува. — Очарована и омагьосана. Преживявам онова, за което винаги съм мечтала. Когато се върна, ще обсипя с целувки Рурк.

— Сигурна съм, че ще му бъде много приятно.

— И аз съм сигурна. — Този път Мейвис гръмко се изсмя. — Леонардо казва, че не бил ревнив и може би също щял да целуне Рурк. Как вървят нещата при теб? — Преди Ив да успее да отговори, певицата наклони глава и въздъхна. — Не си била при Трина.

Ив леко пребледня и неспокойно се размърда на стола.

— Трина ли? Коя е Трина?

— Далас, нали обеща да я повикаш у вас, за да те подстриже? От месеци не си стъпвала в козметичния салон!

— Може би съм забравила да си запиша час.

— Може би ти е хрумнало, че няма да забележа. Няма значение, щом турнето свърши, заедно с теб ще отидем при Трина.

— Не ме заплашвай, скъпа.

— Ще се съгласиш, зная. — Мейвис усуква около пръста си сребриста къдрица и се ухили. — Здравсти, Пийбоди.

— Здравсти, Мейвис. Страхотна холограма.

— Рурк притежава най-страхотните устройства... О, извинете, трябва да изчезвам. Леонардо ми подсказва, че е време да се приготвя. Гледайте какво ще се случи. — Тя направи пирует, изпрати им въздушни целувки и сякаш се стопи.

— Как успява да се движи на тези тънки токове? — промърмори Пийбоди.

— Това е една от многото загадки около Мейвис. Откри ли нещо за пикапа?

— Естествено. Нима се съмнявахте? Черен „Еърстрим“, модел 2058, с устройство против крадци. Регистриран е на името на „Касандра ънлимитед“.

— Браво, улучила си десетката.

— Не се радвайте. Проверих адреса и се оказа измислен.

— Няма значение. Това потвърждава връзката на Майстора с терористите и показва, че сме на прав път. Потърси ли сведения за „Касандра ънлимитед“?

— Първо исках да ви съобщя тази новина.

— Добре. Да видим какво имаме. Компютър, открий и посочи всички данни за „Касандра ънлимитед“.

Работя... Нямам информация за „Касандра ънлимитед“.

— Така и предполагам — промълви Ив. — Щеше да бъде прекалено лесно. — За миг затвори очи и се замисли. — Опитай следното: потърси всички компании и предприятия, които носят името „Касандра“ и които се намират в Ню Йорк и в Ню Джърси.

Работя...

— Нима мислите, че ще използват това наименование? — поинтересува се Пийбоди.

— Според мен са доста умни, но и доста самоуверени. Винаги има начин да се доберем до тях.

Разполагам с желаната информация. Изреждам компаниите: козметичен салон „Касандра“ в Бруклин, Ню Йорк, магазин за шоколадови изделия „Касандра“ в Трентън, Ню Джърси, „Касандра електроникс“ в Ню Йорк...

— Стоп! Искам всички данни за „Касандра Електроникс“.

Работя... „Касандра електроникс“, 10092 Хюстън, основана през 2049, нямам данни за финансовото ѝ състояние. Нито за броя на служителите. Компанията е клон на „Маунт Олимпъс ентърпрайс“. Данните са секретни. Достъпът до тях е забранен от федералните закони и всеки, който ги наруши, ще отговаря пред службата по компютърна охрана.

— Ясно! Информацията съществува, но не можем да се доберем до нея. Компютър, провери адреса в Хюстън.

Работя... Адресът не е верен. Не съществува такава улица.

Ив стана и се заразхожда из кабинета.

— И все пак са го записали. Защо ли са рискували да регистрират компаниите и да рискуват проверка от „Компютърна охрана“ и от данъчните служби?

Пийбоди програмира автоготвача отново да приготви кафе, сетне отбеляза:

— Защото са самоуверени, нали?

— Точно така. Нямаат представа, че някой е забелязал пикапа и че сме го проследили, но знаят, че ще проверя всички компании и фирми с името „Касандра“ и неминуемо ще ги открия. — Разсеяно взе чашата, която помощничката ѝ подаде, и продължи: — Искат да отвлекат вниманието ми, да ме накарат да загубя ценно време. Щом са успели да вкарат секретна информация в системата, значи имат пари и свръхмодерна техника. Мисля, че изобщо не се страхуват от компютърната охрана...

— Всички се боят от нея — прекъсна я Пийбоди. — Невъзможно е да не бъдеш забелязан от тях, ако вършиш нещо незаконно.

Ив отпи от кафето и си спомни за тайното помещение на Рурк, за нерегистрирания му компютър и за уменията му да се изплъзва от вездесъщата охрана.

— И все пак терористите не са били забелязани — промълви тя. — Нека с това да се заемат хората от отдела по електроника. — А на ум добави: „Ще помоля Рурк да направи каквото може, но ще го запазя в тайна“.

— Засега ще... чакаме.

Отново се обърна към компютъра и поиска данни за четирите компании, които произвеждаха политекс: „Рурк индъстрийз“, „Брансън тулс енд тойс“, „Юротел корпорейшън“ и „Арес манифекчъринг“.

— Пийбоди, мислиш ли, че някоя от тези компании е наречена на онези божествени хора?

— Божествени хора ли? О, ясно. Мисля, че Арес е бог на... не си спомням.

— От гръцката митология ли е?

— Да.

— Да проверим дали правилно съм схванала схемата им. — Ив поиска сведения за фирмата „Арес“ и откри, че е регистрирана на несъществуващ адрес и че е свързана с компанията „Маунт олимпъс“.

— Мисля, че разбрах трика им. — Тя се облегна на бюрото. — Ако действително действат по определена схема, ще започнем да предсказваме. Като Касандра — добави и се усмихна.

Помоли Пийбоди да изпрати информацията и да започне да подготвя рапорт за пред Уитни. После натисна клавиш, чрез който включваше предохранителната система и се обади в службата на Рурк.

— Трябва да поговоря със съпруга си — търпеливо обясни на прекалено строгата му секретарка. — Ако не е зает, разбира си.

— Един момент, лейтенант, сега ще ви свържа.

Ив си сложи слушалките, безшумно се приближи до отворената врата и видя, че Пийбоди е погълната от работата си. Изпита чувство за вина, но после си каза, че не мами помощничката си, а само я предпазва да не попадне в сенчестото място между закона и правосъдието.

— Лейтенант! — Разнесе се гласът на Рурк. — С какво мога да ти услужа?

Ив въздъхна, защото знаеше, че престъпва границата на закона.

— Искам да се посъветвам с теб.

— Така ли? По какъв въпрос?

— Предпочитам да го обсъдим насаме.

Той едва забележимо се усмихна и промълви:

— Нима?

— Мразя те, когато казваш „нима“ по този начин.

— Зная.

— Слушай, не мога да ти го обясня сега, но ако си свободен довечера...

— И двамата сме заети — напомни ѝ той. — Нима забрави, че си поканила гости?

— Какво? — Ив смаяно го изгледа. — Не обичам гостите. Ти си този, който непрекъснато кани у дома познати и непознати.

— Този път е различно. Да имаш спомени, че си поканила Пийбоди и брат ѝ?

— Господи! — Ив прокара пръсти през косата си и се заразхожда напред-назад като тигрица в клетка. — Няма как да се отметна. Невъзможно е да ѝ кажа истината, а тя ще се обиди, ако измисля някое глупаво извинение. — Намръщено отпи от кафето си и попита: — Сигурно ще трябва да им поднесем и вечеря, а?

Рурк се засмя и си каза, че обожава тази жена.

— Изключително любезна домакиня си, няма що. С удоволствие ще се запозная с брата на Пийбоди. Хората от „Нова ера“ ми действат успокояващо.

— Нямам настроение за гости. — Тя сви рамене. — Е, добре. Утешава ме мисълта, че рано или късно ще си отидат.

— Така те искам, миличка. Ще се прибера след един-два часа. Ще имаш достатъчно време да ми обясниш за какво става дума.

— Съгласна съм. Между другото, чувал ли си за компания на име „Арес“?

— Не.

— А за „Маунт олимпъс“?

Рурк озадачено я изгледа и тя разбра, че беше възбудила интереса му.

— Не съм чувал и за нея, но двете са свързани с „Касандра“, нали?

— Така изглежда. Ще те чакам с нетърпение — каза тя и прекъсна връзката.

Разреша първия проблем, като изпрати Пийбоди в полицейското управление с допълнителния доклад и с инструкции да съобщи на Фийни и Макнаб всичко, което двете бяха научили.

После се отправи към физкултурната зала на долния етаж. Мислеше, че ако потренира, може би ще ѝ хрумне някаква нова идея.

Когато слезе по стълбата, се сблъска със Съмърсет. Икономът презрително изгледа размъкнатия ѝ пуловер и избелелите ѝ панталони, сетне процеди:

— Надявам се, че преди вечерята ще се преоблечете в по-прилични дрехи.

— А пък аз се надявам до края на живота си да си останеш същият тъпанар.

Икономът шумно подсмръкна и тъй като знаеше, че ще я вбеси, я хвана за рамото, преди да е успяла да го отмине. Тя злобно се озъби, а Съмърсет усмихнато заяви:

— Към къщата се приближава куриер с пратка за вас.

— Куриер ли? — Ив побърза да се освободи от ръката му, но същевременно застана между него и вратата и машинално посегна към оръжието си. — Огледа ли го на монитора?

— Разбира се. — Икономът озадачено смръщи чело. — Куриерът е от известна компания и всъщност е млада жена. Невъоръжена е.

— Обади се на куриерската служба и попитай дали са изпращали някого. Аз ще отворя. — Тръгна към вратата, но внезапно спря и се обърна. — Провери ли за експлозиви?

Икономът пребледня, ала кимна.

— Разбира се. Системата за охрана е отлична. Рурк лично я проектира.

— Обади се в куриерската служба — повтори тя. — Но преди това се отдалечи на безопасно разстояние от вратата.

Съмърсет се намръщи, извади миниатюрния си видеотелефон, но не се отдръпна. За нищо на света нямаше да ѝ позволи отново да го защити с тялото си.

Ив наблюдаваше на монитора приближаващия се минимотоциклет. Върху резервоара за горивото беше написано с големи букви „Светкавични куриерски услуги“. Служителката носеше стандартната яркочервена униформа, защитни очила и кепе. Спря мотоциклета, вдигна очилата и смаяно се втренчи в къщата.

Беше много млада, с пухкави страни като на момиченце. Слезе от машината и тръгна към входната врата, като от време на време спираше и отмяташе глава, опитвайки се да разгледа горните етажи на замъка. Очите ѝ бяха широко отворени, приличаше на удивено дете.

Спъна се, докато се изкачваше по стълбата, изчерви се и се огледа, за да провери дали някой я наблюдаваше. Носеше кутия за дискове. Със свободната си ръка подръпна якето си, сетне позвъни на вратата.

— От службата потвърдиха, че са изпратили куриер — обади се Съмърсет, а Ив едва не подскочи от изненада.

— Нали ти казах да се отдалечиш на безопасно разстояние!

— Не съм длъжен да ви се подчинявам. — Посегна да отвори вратата, но извика от болка, защото Ив силно го настъпи, сетне изкрещя:

— Отдръпни се, глупако! — Рязко отвори вратата и преди куриерката да успее да изрече обичайния поздрав, я дръпна във фойето, блъсна я към стената и изви ръцете ѝ.

— Как се казваш?

— Шери Коумс, госпожо. — Момичето затвори очи. — Работя в „Светкавични куриерски услуги“. Нося пратка за вас. Моля ви, госпожо, не ме удряйте!

— Това ли име ти съобщиха от куриерската служба, Съмърсет?

— Да. Не виждате ли, че девойката е почти дете! Изплашихте я до смърт.

— Нищо ѝ няма. Как получи пратката, Шери?

— Ами... аз... — Момичето преглътна, но не посмя да отвори очи. — Аз... ние... работим на смени...

— Питам те как сте получили пакета.

— О... мисля, че е бил пуснат в кутията. Да, сигурна съм... Божичко, не знам. Шефът ми каза да го донеса... само си върша работата...

— Добре. — Ив я пусна и я потупа по рамото. — Предпазлива съм, защото напоследък много млади жени задяват нашия Съмърсет, а това не ми се нрави. — Извади петдесетдоларов кредитен жетон и го пъкна в потната ръка на момичето. — Карай внимателно по обратния път.

— Аха... добре... благодаря. — Шери тръгна към вратата, после се обърна и през сълзи промълви: — Госпожо, трябва да се разпишете за пратката, но ако не желаете, не го правете.

Ив рязко кимна на Съмърсет и заизкачва стълбата към горния етаж. Чу как икономът прошепна на момичето:

— Ужасно съжалявам. Днес госпожата не е вземала лекарството си и е малко... буйна.

Ив неволно се усмихна, но когато видя обратния адрес, написан на колета, усмивката ѝ помръкна, а лицето ѝ се изопна и погледът ѝ стана суров. Влезе в кабинета си, напръска ръцете си със специалния спрей, отвори кутията и пъкна диска в компютъра.

Ние сме Касандра.

Ние сме боговете на справедливостта.

Ние сме верни.

Лейтенант Далас, надяваме се, че скромната демонстрация, на която бяхте свидетелка днес сутринта, ви е убедила в нашите способности и в сериозността на намеренията ни. Ние сме Касандра. Предсказваме, че ще изразите уважението си към нас, като съдействате за освобождаването на героите Карл Мину, Милисънт Джънг, Питър Джонсън и Сузан Стопс, заключени в нюйоркския затвор „Кент“, който е по-страшен от подземията на Гестапо.

Ако тези патриоти, несправедливо пострадали в името на нашата кауза не бъдат освободени утре до обяд, ще бъдем принудени да разрушим забележителност на Ню Йорк — символ на разточителството и празноумието, където смъртните отиват да гледат други смъртни. Точно в дванайсет ще ви се обадим за потвърждение. Ако условията ни не бъдат изпълнени, на съвестта ви ще тежат всички невинни жертви.

Ние сме Касандра.

„Сузан Стопс!“ — помисли си Ив и уморено потърка челото си. Сузи беше бивша медицинска сестра, която бе отровила петнайсет пациента на преклонна възраст, които са се възстановявали в санаториума, където беше работила, твърдейки, че всички били военни престъпници.

Ив беше разследвала този случай, лично беше арестувала Сузи и знаеше, че сестрата излежава доживотна присъда в отделението за затворници с умствени увреждания в „Кент“. Подозираше, че и другите „герои“ имат подобни досиета.

Изкопира дисковете и се обади на Уитни.

— Засега съм с вързани ръце — обясняваше тя на Рурк, докато нервно крачеше из салона. — Политиците си правят тънка сметка, а аз очаквам заповеди. Очаквам и терористите да се свържат с мен.

— Мисля, че затворниците няма да бъдат освободени.

— И с пълно право. Знаеш ли, че четиримата политически репресирани „герои“ са отговорни за гибелта на повече от сто души? Джънг е взривил черква под предлог, че всички религиозни символи са оръдия на двуличните. По време на атентата в черквата е репетирал детски хор. Мину е подпалил кафене в Сохо; при пожара са загинали повече от петдесет души. Той се е „оправдал“ с обяснението, че в кафенето се събирали фашисти с леви убеждения. Джонсън пък е бил наемен убиец, който бил готов да екзекутира всекиго, стига да му предложат солидна сума. Питам се какво свързва тези хора.

— Може би няма връзка. Да предположим, че ни поставят на изпитание. Ще се съгласи ли губернаторът да освободи затворниците или ще откаже...

— Навярно знаят, че ще откаже. Не ни предоставиха възможност да преговаряме.

— Следователно не ти остава друго, освен да чакаш.

— Имаш право. Коя сграда в Ню Йорк е символ на разточителство и празноумие?

— По-добре попитай коя не е.

— Така си е. — Тя се намръщи и продължи да се разхожда. — Поинтересувах се за гръцката Касандра. Научих, че Аполон я дарил със способността да предсказва бъдещето.

— Тези симпатяги проявяват слабост към символите. — Рурк погледна към вратата, когато откъм коридора се дочуха гласове. — Навярно гостите идват. Опитай се за час-два да забравиш проблема, скъпа. Ще ти се отрази добре.

Той побърза да посрещне Пийбоди, направи й комплимент за външността й, ръкува се със Зийк. „Толкова е чаровен“ — помисли си Ив. Възхищаваше се от начина, по който той прикриваше настроенията си и с лекота се превъплъщаваше в различни роли. В сравнение със Зийк, който едва се сдържаше да не зяпне от удивление, Рурк изглеждаше още по-изискан и елегантен.

— Дай подаръка на лейтенанта. — Пийбоди шеговито сръга брат си.

— О... щях да го забравя... Не е нещо особено... — Младежът срамежливо се усмихна и извади от джоба си дървена фигурка. — Дий каза, че имате котарак.

— Всъщност той е господарят тук и ни разрешава да живеем в къщата. — Ив се усмихна и докосна с пръст фигурката, изобразяваща свита на кълбо котка. — През свободното си време гледа да се нахрани. Благодаря, подаръкът много ми харесва.

— Зийк е изработил фигурката.

— Правя ги, за да се забавлявам — допълни младежът. — Лейтенант, видях колата ви отвън. Изглежда поочукана.

— А пък ако я чуеш как трака...

— Ако разрешите, ще си поиграя с нея.

— Ще ти бъда благодарна до смърт. — Тя се готвеше да изведе госта навън и да го накара да се захване за работа, но забеляза погледа на Рурк и си помисли, че никога няма да стане изисквана домакиня. — Ще пийнете ли нещо? — обърна се към гостите.

— Благодаря, само чаша вода или натурален сок — отговори младежът, после се обърна към Рурк: — Домът ви е прекрасен, има толкова красиви вещи и мебели...

— Така е. След вечеря ще те разведе из къщата. — Той се престори, че не забелязва киселата физиономия на Ив и се усмихна. — Мебелите са от истинско дърво. Възхищавам се от майсторите, които са изработвали предметите така, че да съществуват векове.

— Нямах представа, че в този огромен град са се запазили толкова старинни мебели. Бях смаян, като видях дома на семейство Брансън, но вашият направо ме изуми.

— Какво? Нима си ги посетил? — След дълги колебания Ив наля някаква розова течност в чашата на младежа. Съмърсет беше предоставил прекалено богат избор от натурални сокове.

— Сутринта им се обадох да изразя съболезнованията си и да попитам дали желаят да отложим работата, за която са ме повикали. — Той взе чашата и се усмихна на Ив. — Но госпожа Брансън каза, че искат да огледам апартамента още днес, след погребалната церемония. Каза още, че работата по апартамента може би ще ги разсее.

— Зийк сподели, че имат на долния етаж работилница, където има всякакви инструменти. — Пийбоди многозначително погледна началничката си. — Очевидно Доналд обича да майстори това-онова.

— Явно е семейна черта.

— Още не съм се запознал с него — продължи Зийк. — Госпожа Брансън ми показва къщата... — Беше прекарал толкова малко време в компанията ѝ, но още беше възбуден. — Започвам още утре и ще използвам тяхната работилница.

— Бас държа, че ще те накарат да вършиш какво ли не, освен да изработиш шкафовете.

— Няма страшно. А сега искам да погледна колата, дано да успея да я стегна. — Погледна към Рурк. — Имате ли някакви инструменти?

— Мисля, че ще намериш всичко, което ти е необходимо. Само че инструментите не са производство на „Брансън“, а на „Стийлбенд“.

— Инструментите на „Брансън“ са добри, но на „Стийлбенд“ са още по-хубави.

Рурк ослепително се усмихна на съпругата си и сложи ръка на рамото на младежа.

— Да видим с какво разполагаме.

— Страхотен е, нали? — възторжено възкликна Пийбоди. — След посещението при Брансънови поправи спуканата водопроводна тръба в жилището ми. Има златни ръце — нищо не може да му се опре.

— Ще му бъда задължена до гроб, ако поправи колата и не се наложи да разчитам на онези некадърници от сервиза.

— Ще се справи, не се притеснявайте — промърмори Пийбоди. Искаше и се да сподели тревогата си с Ив. Беше забелязала странното изражение на Зийк, когато говореше за Клариса Брансън. Опитваше да се самоуспокои, повтаряше си, че увлечението на брат ѝ е мимолетно; Клариса беше омъжена и много по-възрастна от Зийк. „Скоро ще му мине“ — помисли си и реши, че не е редно да споделя грижите си с лейтенант Далас, когато началничката ѝ имаше толкова проблеми с разследването. Въздъхна и промълви:

— Съзнавам, че сега не е най-подходящият момент да приемате гости. Ще си тръгнем веднага щом брат ми свърши с колата.

— Преди това ще ви нахраним. Погледни, всичко е готово. — Тя разсеяно посочи към чиниите със сандвичи. — Няма да изхвърлим толкова храна, нали?

— Щом толкова настоявате... — Пийбоди побърза да се възползва от поканата. — Командирът обаждал ли се е?

— Не. Мисля, че до сутринта няма да се случи нищо. О, добре, че си спомних — утре трябва да се явиш в управлението точно в шест.

Пийбоди едва не се задави с хапката.

— В шест ли? Страхотно. — Въздъхна и взе още един сандвич. — Май тази вечер трябва да си легна рано.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Скъпи другарю,
Ние сме Касандра.
Ние сме верни.

Започна се. Етапите, предшестващи революцията, бяха изпълнени както планирахме. Ритуалното разрушаване на собствеността на капиталиста Рурк се оказа лесно като детска игра. Глупавите полицаи разследват атентата. Изпратихме първите послания с нашите искания.

Властимащите няма да ги разберат, няма да осъзнаят колко сме могъщи и колко велики са плановете ни. Сега тичат напред-назад като гладни мишки и се опитват да открият трохите, които сме им оставили.

Жената, която избрахме за наш противник, разследва смъртта на двама души, които бяха само топки в нашата игра. Тя е заслепена, не вижда истината. Ако не сме се излъгали в преценката си за нея, днес жената ще отиде там, където я подведохме да отиде, и няма да види верния път.

Той би се гордял с делата ни.

Когато спечелим кървавата битка, ще заемем неговото място. Към нас ще се присъединят онези, които ни подкрепиха. Другарю, с нетърпение очакваме деня, когато нашият флаг ще се развее над новата столица на новия ред. Когато виновниците за смъртта на нашите мъченици ще умрат в адски мъки.

Ще заплатят не само с парите и страха си, но и с живота си, защото ние, които се наричаме Касандра, ще унищожим град след град и всичко онова, пред което те се прекланят.

Призови верните нам, другарю. Гледай телевизия. Намираме се далеч от теб, но ще чуем победоносните ти

викове.

Ние сме Касандра.

Зийк Пийбоди беше изключително съвестен. Когато вършеше някаква работа, ѝ посвещаваше цялото си внимание и умение. Беше научил дърводелския занаят от баща си, който се гордееше, задето синът му го е надминал по сръчност.

Беше възпитан в принципите на Свободна ера, които сякаш бяха създадени за него. Бе толерантен към събратята си, защото вярваше, че всеки човек е различен и има право да живее и да постъпва както му харесва.

Сестра му също беше избрала да живее различно, когато беше решила да стане полицейска служителка. Последователите на тяхната вяра нямаха право да носят оръжие, камо ли да го използват срещу друго същество. Но цялото семейство се гордееше с Пийбоди, задето беше поела по свой път — именно на това учеха проповедниците на тяхната религия.

Едно от най-големите предимства на работата, заради която Зийк беше дошъл в Ню Йорк, бе възможността да бъде заедно със сестра си. Доставяше му удоволствие да я наблюдава в компанията на новите ѝ приятели, да броди с нея из града, където сега беше нейният дом. Знаеше, че сестра му се забавлява, когато го придружаваше при посещенията на всички туристически забележителности, описани в пътеводителя на Ню Йорк.

Харесваше му и началничката на Дий. От писмата и обажданията на сестра си, в които тя не пропускаше да спомене безброй подробности за Ив Далас, Зийк беше преценил, че това е загадъчна и същевременно очарователна жена. А когато я видя, я хареса още повече. Лейтенант Далас имаше силна аура. Черният оттенък, означаващ склонност към насилие, беше обезпокоил младежа, но иначе аурата на Ив Далас говореше, че тази жена е състрадателна и много вярна.

Хрумна му да ѝ предложи да се отърве от черния оттенък чрез медитация, но се изплаши да не я обиди. Някои хора бяха особено докачливи на тази тема. Освен това този тъмен ореол може би беше необходим, за да упражнява професията си.

Приемаше подобни слабости, въпреки че не ги разбираше.

Радваше се, че след завършване на поръчаните шкафове щеше да се върне у дома спокоен, задето сестра му е намерила своето място в живота и беше заобиколена от хора, които я обичаха.

Спазвайки указанията, той позвъни на задната врата на разкошната къща на семейство Брансън. Отвори му висок прислужник със студени очи и изискани маниери. Госпожа Брансън (всъщност тя го беше помолила да я нарича Клариса) му беше обяснила, че всички прислужници в къщата са дроиди. Съпругът ѝ ги смятал за по-скромни и по-ефикасни от хората.

Дроидът със студените очи го заведе в работилницата, попита го дали желае нещо и си отиде. Когато остана сам, Зийк се усмихна като щастливо дете.

Работилницата беше пълна с най-различни инструменти и беше толкова подредена, че почти му напомняше на ателието в родния му дом. Видя още компютър, видеотелефон, огромен телевизор, видеокасетофон, кабинка за промяна на настроението и дроид, който в момента беше изключен.

Зийк докосна дъбовия материал, работата с който беше цяло удоволствие, сетне извади проектите си, които бяха на хартия, вместо на диск. Предпочиташе да създава скиците си с молив, както бяха правили баща му и дядо му.

Беше някак... по-лично, сякаш майсторът оставяше в рисунката частица от себе си. Разгърна чертежите на тезгяха, извади от чантата си бутилката с вода и отпи няколко глътки, докато обмисляше всички етапи на работата.

Отправи безмълвна молитва към онази сила, която го беше надарила със способността да твори, сетне се залови да взема мерки.

Когато чу гласа на Клариса, моливът потрепна в ръката му. Изчерви се като рак и се обърна. Смути се още повече, щом забележа, че е сам в работилницата и си каза, че започва да халюцинира, тъй като непрекъснато мисли за тази жена. А нямаше право да мисли за нея, защото тя беше съпруга на другиго. Трябваше да забрави неземната ѝ красота и огромните ѝ тъжни очи, които сякаш го зовяха.

Да, трябваше да я забрави точно заради безмълвния ѝ зов.

Толкова беше притеснен, че едва след минута разбра откъде се разнасят тихите гласове. Погледът му попадна на старите отдушници и

той си каза, че трябва да бъдат запушени. Можеше да го направи, докато беше тук.

Не различаваше всички думи, пък и не желаше. За нищо на света не би подслушвал нечий разговор. Все пак разпозна мелодичния глас на Клариса и сърцето му затуптя по-силно.

Каза си, че трябва да се засрами от себе си и отново се залови за работата си, като си повтаряше, че няма нищо лошо да се възхищава от изисканите маниери и красотата на една жена. Когато чу мъжки глас, кимна. Тя разговаряше със съпруга си. Непрекъснато трябваше да си повтаря, че Клариса е омъжена. И че живееше в свят, съвършено различен от неговия.

Той с лекота вдигна тежка греда и я понесе към тезгяха, за да направи първия разрез. В този момент гласовете станаха гневни, събеседниците повишиха тон и Зийк вече чуваше думите им.

— *Тъпачка! Махай се от очите ми!*

— *Доналд, моля те, изслушай ме.*

— *Омръзна ми твоето хленчене!*

— *Искам само да...*

Зийк дочу тъп удар, после нещо изтрещя и отново се разнесе умоляващият глас на Клариса:

— *Недей! Недей!*

— *Да ти е за урок, нещастнице. Кой командва тук?*

Дочу се пронизителен звук, някъде се тресна врата, после до слуха на Зийк достигна сърцераздирателното ридание на Клариса.

Каза си, че няма право да подслушва разговора на съпрузите, нито да отиде в стаята на любимата жена и да я утеши.

Ала не можеше да разбере как е възможно да се отнасяш толкова грубо с брачната си партньорка. Мъжът трябваше да се грижи за съпругата си, да я обсипва с ласки.

Разтрепери се, като си представи как взима Клариса в прегръдките си. После си постави предпазните наушници и си каза, че не бива да безпокои любимата си жена.

— *Задължена съм ти, задето промени графика си, за да дойдеш тук.* — *Ив грабна якето си от разкривения стол и си помисли, че*

разхвърляното ѝ и малко работно помещение коренно се различава от елегантния кабинет на психиатърката.

— Знам, че не разполагаш с нито минута свободно време. — Майра се огледа и изведнъж осъзна, че никога досега не беше стъпвала в канцеларията на Ив. По-младата жена едва ли разбираше как ѝ прилягаше малкото помещение. Тук нямаше нищо излишно, липсваха всякакви удобства.

Психиатърката се настани на предложения ѝ стол, кръстоса елегантните си крака и въпросително повдигна вежди, когато другата жена остана права.

— По-редно беше да дойда в кабинета ти. — Ив разсеяно прокара пръсти през косата си и се раздражни от мисълта, че Мейвис беше права, когато я принуждаваше да се подстриже. — Нямам от любимия ти чай.

Майра се усмихна.

— Не се притеснявай, ще пия чаша кафе.

— Кафе винаги се намира. — Тя се обърна към автоготвача, който изригна струя пара, сякаш я заплю. Ив го удари с длан и възкликна: — Омръзна ми от тези бюджетни съкращения! Някой ден ще изхвърля през прозореца всички боклуци, които са натъпкани в канцеларията ми. От сърце се надявам в този момент по улицата да минава някой служител от сервиза.

Майра се разсмя и погледна към мръсното и тясно прозорче.

— Доста ще се поизмъчиш, докато успееш да изхвърлиш нещо през тази амбразура.

— Ще се справя, повярвай ми. Тази машина се оправя само с шамари — продължи тя, когато автоготвачът задавено забръмча. — Моите хора работят по индивидуалните си задачи. Ще се срещнем след час и ми се иска да им съобщя нещо.

— Съжалявам, но информацията, която ще ти дам, е доста оскъдна. — Психиатърката се облегна назад и взе чашата, която Ив ѝ подаде. Беше едва седем сутринта, но психиатърката изглеждаше като излязла от кутия. Кестенявата ѝ коса, се спускаше на вълни и обрамчваше красивото ѝ, излъчващо спокойствие лице. Както винаги носеше костюм — този път тревистозелен — както и перлен гердан.

Ив се почувства като истинска повлекана в протритите си джинси и провисналия си пуловер. Рано сутринта Рурк ѝ беше

направил забележка заради неугледния ѝ външен вид, който се дължеше на умората от безсънната нощ.

Той беше продължил търсенето вместо нея, но имаше за противници хора, надарени с изключителен ум, които използваха най-модерните електронни устройства. Бе обяснил на Ив, че ще му бъдат необходими часове, дори цели дни, за да проникне в сърцето на „Касандра“.

— Дори най-оскъдната информация ще ми бъде полезна — уморено промърмори Ив.

— Членовете на тази група са изключително организирани — започна Майра. — Предполагам, че грижливо са изготвили плановете си за действие. Искали са да привлекат вниманието ни и са постигнали целта си. Привлекли са и вниманието на важните клечки в този град. Ала не мога да схвана какви политически идеи подкрепят. Четиримата затворници, за чието освобождаване настояват, са... тъй да се каже, от всички посоки на политическия компас. Ето защо смятам, че това е изпитание, за да проверят дали исканията им ще бъдат изпълнени. Навярно знаят, че това няма да се случи.

— Но те не са ми дали възможност за преговори.

— Не желаят преговори, а пълна капитулация. Вчерашното взривяване на сградата е било показно, за да кажат, че няма нито един пострадал и че ни дават възможност да избегнем бъдещи кръвопролития. После ще поставят неизпълними условия.

— Не мога да открия общото между четиримата затворници. — Ив седна и кръстоса крака. Беше прекарала безсънна нощ, опитвайки се да открие какво свързва престъпниците. — Не са членували в политически партии, не са имали общи познати. Различни са по възраст и по характер, извършили са различни криминални деяния. Струва ми се, че членовете на „Касандра“ са ги избрали напосоки. Изобщо не им пука дали ще ги освободим — цялата история е пълна заблуда.

— Съгласна съм. Но това не премахва заплахата от следващите им действия. Нарекли са групата си „Касандра“ и са свързани с Олимп, което трябва да означава, че са могъщи като богове и са надарени с пророчески способности, както и че се различават от обикновените смъртни. Очевидно вярват, че са много по-умни от нас и им е съдено да ни управляват. Може би дори да се грижат за нас в суровата си

безпощадност на богове. Ще ни използват, както са използвали Хауард Баси, когато сме им полезни. А щом вече не сме им необходими, ще ни възнаградят или накажат по свое усмотрение.

— Каква е тази нова република, за която говорят?

— Ще бъде създадена от тях, разбира се. — Майра отпи от кафето и със задоволство установи, че е прекрасно. — Ще я населят със свои доверени хора, които ще им се подчиняват безпрекословно. Знаеш ли, повече ме безпокои тонът, отколкото съдържанието на посланията. Долавя се някакво злорадство. „Ние сме Касандра“ — какво означава това? Дали е наименованието на група или на един човек, който си въобразява, че е цял отряд от хора? Ако последното е вярно, то противникът ти е дяволски умен, но със сериозни мозъчни увреждания. „Ние сме верни“... Верни на някаква организация или на някаква кауза. И на терористичната група „Аполон“, която е предала на „Касандра“ способността да предсказва бъдещето.

— „Паметта ни е дълга“ — промълви Ив. — Това със сигурност е така — та нали „Аполон“ е била разгромена преди повече от трийсет години.

— Забележи, че непрекъснато използват местоимението „ние“, кратките декларативни изречения, следвани от политически и пропагандни лозунги, от обвинения. Това не е нито ново, нито оригинално. Подобен похват е използван много отдавна, още през миналия век. Ала съм сигурна, че терористите използват най-модерна апаратура и най-съвременни методи. Може би политическата им платформа е изживяла времето си и е банална, но съм убедена, че те са изключителни фанатици и са решени на всичко в името на своята кауза. — Майра замълча за миг, сетне продължи: — Спрели са се на теб, тъй като уважават, може би дори се възхищават от способностите ти... както воин се възхищава от качествата на друг воин. Защото след победата — убедени са, че ще спечелят битката с теб — ще се чувстват още по-могъщи, след като са сразили достоен противник като теб.

— Непременно трябва да разбере коя сграда възнамеряват да взривят.

— Да, нямаме време за губене. — Психиатърката затвори очи и се замисли. — „Забележителност на града... символ на разточителството и празноумието, където смъртните отиват да гледат други смъртни...“ Може би е театър.

— Или пък клуб, а може би стадион. Възможно е да бъде всичко от Медисън Скуеър Гардън до някой сексбар на авеню С.

— Първото ти предположение е по-вероятно. — Майра отмени чашата си. — Споменават забележителност на града, чието разрушаване ще направи силно впечатление.

— Първо беше взривен празен склад. Това едва ли представлява интерес за някого.

— Сградата принадлежеше на Рурк — изтъкна Майра и видя как лицето на Ив помръкна. — Целта им е била да привлекат вниманието ти, а сега искат да го задържат.

— Нима смяташ, че отново са избрали здание, което е негово? — Ив нервно скочи на крака. — Много ме улесни, няма що! Рурк притежава половината сгради в Ню Йорк.

— Безпокои ли те този факт? — попита психиатърката, после се осъзна и се засмя. — Извинявай, започнах да те разпитвам като че си моя пациентка. Все пак мисля, че може би отново ще изберат собственост на съпруга ти, тъй като се интересуват от теб. Не съм сигурна, разбира се, но имам силно предчувствие. Така или иначе трябва да се хванеш за нещо.

— Добре. Ще се обадя на Рурк.

— Обърнете внимание на зданията, които са свързани с някаква традиция.

— Веднага започваме.

Майра се изправи.

— Съжалявам, че не успях да ти помогна.

— Вината е моя — не ти предоставих кой знае каква информация. — Тя гневно пъкна ръце в джобовете си. — Чувствам се като риба на сухо. Свикнала съм да се занимавам с убийства, не със заплахата, че ще бъде унищожен целият град.

— Различен ли е подходът?

— Не зная... действам слепешката, напосоки. А през това време някой е готов да натисне копчето и да взриви избрания обект.

Помисли си, че Рурк още не е излязъл от къщи и му позвъни. Късметът ѝ проработи — той беше в кабинета си.

— Искам да те помоля за нещо — започна тя без всякакви предисловия. — Остани днес у дома.

— Има ли някаква конкретна причина?

Тя си помисли, че огромното фоайе и театралните зали, помещаващи се в зданието, където се намираше и кантората на Рурк, напълно отговаряха на описанието, дадено от терористите. Ако споделеше подозренията си с него, той незабавно щеше да отиде в сградата и лично да се заеме с търсенето на взривното устройство. Не биваше да му го позволи.

— Неудобно ми е да настоявам, но ако продължиш да се занимаваш с онова, което проучвахме снощи, ще ми окажеш неоценима помощ.

Той я изгледа, после заяви:

— Съгласен съм. Ще отменя едно-две съвещания и ще работя у дома. И без това в момента съм превключил на автоматично търсене.

— Мисля, че ще постигнеш по-добри резултати, ако лично се заемеш.

Рурк иронично повдигна вежди.

— Какво, нима ми правиш комплименти?

— Не се възгордявай. — Тя се облегна на стола и се опита да си придаде невъзмутимо изражение. — Слушай, много съм заета. Възможно ли е да ми изпратиш едни сведения?

— Какви?

— За сградите в Ню Йорк, които са твоя собственост.

— Всичките ли те интересуват?

— Обясних ти, че съм много заета. Нямам на разположение цяло десетилетие, за да съставя пълен списък на онова, което ти принадлежи. Интересуват ме само най-люксовите... и старинни сгради.

— Защо?

Ама че въпрос! Как да му отговори?

— Правя рутинна проверка.

— Скъпа Ив... — намръщи се Рурк, а тя забарабани с пръсти по бюрото си.

— Какво?

— Защо ме лъжеш?

— Не те лъжа. Искам сведения за нещо, което трябва да знам като твоя съпруга, а ти ме наричаш лъжкия.

— Сега съм сигурен, че не казваш истината. Изобщо не те е грижа за недвижимото ми имущество и ненавиждаш да те наричам моя съпруга.

— Престани да ме обвиняваш, не мога да търпя тона ти. Всъщност въпросът не е толкова спешен. — Тя сви рамене.

— Коя от моите сградите смяташ за набеязана от атентаторите?

— Ако знаех, щях ли да те питам! — избухна Ив. — Изпрати ми проклетите сведения и ме остави да си върша работата!

— Ще ги имаш. — Гласът му беше студен като погледа му. — Уведоми ме, ако разбереш нещо. Ще бъда в кантората си.

— Слушай, недей да...

— Гледай си работата, лейтенант, и ми позволи да върша моята. — Прекъсна връзката, преди Ив да го е обсипала с ругатни.

Тя гневно ритна бюрото си и възкликна:

— Самодоволен, инатлив пуяк!

После, без колебание, наруши устава и се обади на Ан Малой.

— Искам момчетата ти да претърсят сграда в центъра на града. Ще ти съобщя адреса.

— Там ли ще бъде извършен атентатът?

— Не — процеди през зъби Ив, после добави: — Извини ме, но това е лична услуга. Майра предполага, че ще бъде взривено някое от зданията, които са собственост на Рурк. Съпругът ми заяви, че отива в кантората си и...

— Дай ми адреса — прекъсна я Ан.

Ив затвори очи и се опита да се успокои.

— Благодаря. Задължена съм ти.

— Не говори глупости. И аз имам съпруг. На твое място щях да постъпя по същия начин.

— Все пак съм ти безкрайно благодарна. Току-що получих данните — добави, когато мониторът проблесна. — Ще започнем с тази сграда и дано докато се съберем, успеем да стесня броя на предполагаемите обекти.

— Стискам ти палци — Ан прекъсна връзката.

Ив се свърза с Пийбоди и й нареди да дойде в канцеларията, после нервно разроши косата си, докато се взираше в монитора.

Пийбоди почука, влезе и веднага започна:

— Получих от лабораторията информация за дисковете, изпратени от „Касандра“. Стандартни са, по тях не са открити отпечатъци. Няма начин да ги проследим.

— Седни до мен — нареди ѝ Ив. — Имам списък на възможни обекти за терористичното нападение. Ще проверим какъв е процентът на вероятност — дано останат само няколко от целия списък.

— На какъв принцип го съставихте?

— Майра смята, че трябва да търсим клуб или театър — напълно я подкрепям. Мисли, че съществува голяма вероятност отново да взривят сграда на Рурк.

— Логично е — обяви Пийбоди, след като се позамисли. Седна до началничката си и зяпна от удивление, като видя адресите, които се изреждаха на монитора. — Майчице! Нима всичко това му принадлежи?

— Не ме настъпвай по мазола — промърмори Ив. — Компютър, анализирай наличната информация, изолирай сградите, които се считат за забележителности и символи на Ню Йорк, и състави отделен списък. О, прибави и зданията, които са построени на местата, където са се случили важни исторически събития.

Работя...

— Идеята ви е отлична — заяви Пийбоди. — Със Зийк посетихме много от тези забележителности. Навярно щяха да ни направят още по-голямо впечатление, ако знаехме, че ви принадлежат.

— Принадлежат на Рурк!

Свърших.

Компютърът беше работил толкова ефикасно, че Ив подозрително го изгледа.

— Пийбоди, знаеш ли защо днес тази машина не ми създава обичайните проблеми?

— Чукайте на дърво, лейтенант. — По-младата жена свъси вежди, докато преглеждаше новия списък. — Броят на сградите почти не е намалял.

— Така му се пада на Рурк, задето харесва старинните неща; направо е обсебен от тях... А сега да се съсредоточим върху клубовете и театрите. Компютър, в колко от тези сгради има дневни представления?

Работя...

От компютъра се разнесе зловещ звук, напомнящ на кашлица на туберкулозен.

— Този път сигурно искат да загинат не само неколцина туристи и екскурзоводи. Ето защо препълнената театрална зала ще бъде идеалният обект.

— Ако предположенията ви са правилни, още имаме възможност да предотвратим кръвопролитие.

— Ами ако сме сгрещили и взривят някой бар в центъра на града? О, добре, така е много по-добре — обяви Ив, когато на монитора се появи исканата информация. — Компютър, запиши на диск настоящия списък и направи разпечатка. — Тя погледна часовника си и се изправи. — Време е за съвещанието. — Грабна разпечатката и смаяно се втренчи в нея. — Това пък какво е?

Помощничката ѝ надникна през рамото ѝ.

— Мисля, че е на японски. Предупредих ви, че ще урочасате компютъра, лейтенант.

— Вземи проклетия диск. Ако текстът е на японски, Фийни ще го пусне чрез електронния преводач... Ще го изхвърля през прозореца... — зарече се тя, докато излизаше от канцеларията си. — Много скоро ще изхвърля гадния компютър през прозореца.

Текстът се оказа на старокитайски, но Фийни успя да го обработи. Когато информацията започна да излиза на големия стенен монитор, Ив заобяснява:

— Психологическият профил, съставен от доктор Майра, както и компютърният анализ на предположенията и данните доказват, че това са най-вероятните обекти на терористите. Във всичките сгради се помещават театри, някои се числят сред забележителностите на Ню Йорк, други са построени на мястото на разрушени исторически обекти. Днес следобед във всички зали ще има спектакли.

— От това може би ще излезе нещо. — Ан пъкна ръце в джобовете си, докато четеше информацията. — Ще изпратя моите екипи да ги претърсят за експлозиви.

— Колко време ще ти отнеме?

— Надявам се да успеем преди крайния срок, определен от онези негодници. — Тя извади комуникатора си.

— Никакви униформени, използвайте коли без отличителни надписи — предупреди я Ив. — Може би атентаторите наблюдават сградите. Не бива да разберат, че сме се досетили за намеренията им.

Ан кимна и започна да дава нареждания на хората си.

— Успяхме да проникнем в компютъра на Майстора. — Сега беше ред на Фийни да докладва какво са свършили служителите от електронния отдел. — Старият негодник е закодирал цялата информация. Опитвам се да я разчета, но той действително е бил майстор в занаята. Ще ни отнеме повече време, отколкото предполагах.

— Да се надяваме, че ще си струва труда.

— Макнаб откри неколцина от отряда, към който се е числял Майстора. Днес следобед ще ги разпитам.

— Браво, добре сте се справили.

— Екипите тръгват веднага. — Ан прибра комуникатора си. — Аз също изчезвам. Веднага щом науча нещо, ще ви уведомя. О, щях да забравя, Далас — сградата, за която говорихме сутринта, е „чиста“.

— Благодаря ти.

— Няма защо. — Ан широко се усмихна.

— Ще се занимавам с кода, докато изникне нещо по-спешно — обяви Фийни и извади пословичното пликче със захаросани бадеми. — Тези мръсници вилняха на воля по време на Градските войни. Повечето успяхме да отстраним, но ето че се появиха техни последователи, които са по-добре обучени и по-многобройни.

— Ние също.

Забележката ѝ го накара да се усмихне.

— Имаш право.

Ив потърка зачервените си клепачи, когато остана сама с Пийбоди. Усещаше, че не може да разсъждава рационално, след като беше спала едва три часа.

— Остани тук — обърна се към помощничката си. — Отмятай в списъка всяка сграда, която е проверена от екипите на Малой. Ще докладвам на Уитни, после напускам управлението. Дръж ме в течение.

— Ще ви бъде по-полезна, ако ви придружа, лейтенант.

Ив си спомни случая, при който сътрудничката ѝ едва не беше разкъсана на парчета. Поклати глава и побърза да излезе.

След час Пийбоди беше едновременно изнервена и отегчена до смърт. Сапъорите бяха проверили само четири от шестнайсетте сгради, и до дванайсет оставаха по-малко от два часа.

Тя изпи няколко чаши кафе, докато се опитваше да разсъждава като политически терорист. Ив умееше да влиза под кожата на престъпника, да проникне в съзнанието му и да си представи дадена ситуация през очите на убиец.

Пийбоди й завиждаше за тази способност, макар понякога да й се струваше, че това е доста мъчително.

„Ако бях терорист, коя сграда в Ню Йорк щях да взривя, за да докажа сериозните си намерения?“ — за кой ли път се запита тя.

Най-вероятно някоя сграда, която като магнит привличаше туристите. Проблемът беше в това, че винаги беше избягвала подобни места. Бе дошла в Ню Йорк да стане ченге и смяташе, че е въпрос на чест да не се държи като туристка.

Не беше стъпвала в Емпайър Стейт Билдинг до пристигането на Зийк...

Хрумна й гениалната идея да се обади на брат си, който най-подробно беше проучил пътеводителя за града. Кое дневно представление би избрал да посети един турист от Аризона?

Тъкмо посягаше към видеотелефона, когато Макнаб влезе в канцеларията.

— Хей, красавице, и теб ли вързаха да стоиш тук?

— Заета съм, изчезвай.

— Да бе, скъсваш се от работа. — Младежът се приближи до автоготвача, натисна копчето и кисело отбеляза: — Свършили сте кафето.

— Това да не ти е кафене! — сопна му се тя. — Махай се от главата ми!

Искаше да го прогони, тъй като й действаше на нервите, но най-вече защото не искаше той да подслушва разговора й със Зийк.

— Няма. Компанията ти ми е изключително приятна. — Младежът се облегна на рамото й и се загледа в монитора.

— Колко обекта елиминирахте?

— Казах ти да изчезваш. Не ми пречи да работя!

— Защо си толкова изнервена? Да не би да си се скарала с Чарли?

— Забранявам ти да обсъждаш личния ми живот. — Опитваше се да говори с достойнството на истинска дама, но Макнаб винаги я караше да настръхва. Избута го встрани и се сопна: — Върви да си играеш на друго място!

— По една случайност с теб сме в един екип. — Младежът приседна на ръба на бюрото, за да я ядоса още повече. — Освен това имам по-голям чин от теб, сладурче.

— Очевидно в резултат на някаква грешка — язвително отбеляза тя и заби пръст в гърдите му. — И не ме наричай сладурче. Казвам се Пийбоди, полицай Пийбоди, и мразя, когато някой кльощав тъпанар от електронния отдел ми се бърка в работата.

Макнаб сведе очи, а тя още два пъти заби пръст в гърдите му, после победоносно го изгледа. Изненада се, когато видя гневното му изражение, зелените му очи сякаш я смразиха.

— Внимавай, Пийбоди! — Леденият му тон също я изненада, но вече нямаше място за отстъпление.

— Защо да внимавам? — попита го и отново го бодна с пръст.

— Защото упражняваш физическо насилие над по-висш офицер. Повече няма да търпя издевателствата ти и ще започна да ти отвърщам със същото.

— Как смееш да говориш за издевателства! Непрекъснато ми досаждаш с тъпите си намеци и с просташкото си ухаждане. Опитваш се да си пъхаш носа в моите случаи...

— Твоите случаи ли? Май страдаш от мания за величие, миличка.

— Случаите, които разследва Далас, са и мои. Нямаме нужда от намесата ти, от тъпите ти шеги. Освен това забранявам да ме разпитваш за взаимоотношенията ми с Чарлс, които изобщо не ти влизат в работата.

— А сега ще ти обясня от какво се нуждаеш, сладурче — изкрещя Макнаб, опитвайки се да я надвика, и заплашително се изправи пред нея.

— Да чуем — присмехулно заяви тя.

Макнаб направи нещо, което не беше възнамерявал да стори. Направи го инстинктивно, без да се замисля. Сграбчи я за раменете,

притисна я към себе си и впи устни в нейните.

Пийбоди издаде странен звук, като плувец, който случайно е погълнал вода. Макнаб смътно осъзнаваше, че жестоко ще си изпати, след като младата жена се отърсеше от първоначалния шок.

„Какво пък — помисли си. — Да се наслаждавам, докато мога.“

Притисна я до масата и жадно продължи да я целува.

Пийбоди ужасено си помисли, че сигурно се е парализирала. Само така можеше да си обясни факта, че този човек още я държеше в прегръдките си, вместо окървавен да лежи на пода.

Сигурно беше получила инсулт и... Господи, никога не беше предполагала, че този досаден дребосък умее да целува толкова страстно.

Почувства, че ѝ се завива свят, ушите ѝ забучаха. Установи, че не се е парализирала, когато против волята си прегърна Макнаб и пламенно започна да отвърща на целувките му.

Страстно се притискаха един към друг, милваха се... някой изстена... някой изруга. След миг се разделиха и задъхано се изгледаха.

— Това... какво беше? — едва успя да прошепне тя.

— Не знам. — Макнаб успя да си поеме въздух. — Хайде отново да го направим.

— Боже мой! Какво правиш, Макнаб? — извика Фийни, който току-що беше влязъл, а двамата младежи подскочиха като изплашени зайци.

— Нищо! Нищо! — Макнаб се задави, после примигна, опитвайки да се съсредоточи. — Абсолютно нищо, капитане.

— Пресвета Дево! — Ирландецът потърка челото си, после закри очите си с длани. — Ще се престоря, че не съм видял това безобразие. Все едно току-що съм влязъл. Ясно ли е?

— Тъй вярно, сър! — Пийбоди козирува; надяваше се червенината, която обливаше страните ѝ да изчезне преди края на десетилетието.

— Слушам, сър. — Макнаб отстъпи встрани от нея.

Фийни отпусна ръце и ги огледа. Помисли си, че изглеждаха гузни, сякаш бяха извършили престъпление. Въздъхна и заяви:

— Научихме къде възнамеряват да извършат терористичния акт — в Рейдио Сити.

ДЕСЕТА ГЛАВА

„Имаме време. Все още нищо не е загубено“ — повтаряше си Ив. Носеше бойно облекло и специален шлем, които щяха да се окажат напълно безполезни, ако закъснееха с няколко секунди.

Не биваше да закъснеят — това бе единственият шанс да оцелеят не само тя и колегите ѝ сапъори, но и хората, които се опитваха да евакуират.

Огромната театрална зала в Рейдио Сити беше пълна с туристи, нюйоркчани, деца в предучилищна възраст, придружавани от родителите си или от гувернантки, цели класове, начело с учителките. Шумът беше невъобразим, зрителите започваха да губят търпение.

— Билетите струват от сто до двеста и петдесет долара. — Огромната блондинка, която се беше представила като директорка на театъра, галопираше като боен кон редом с Ив и продължаваше да нарежда: — Имате ли представа колко трудности ще ни създаде да организираме допълнителни представления и да върнем парите на хората? Всички билети са продадени до края на сезона.

— Слушай, сестричке, ще бъдеш разкъсана на парчета, ако не ни оставиш да си вършим работата. — Тя заби лакът в ребрата на жената и извади комуникатора си. — Малой, какво е положението?

— Детекторите установиха наличие на множество взривни устройства. Открихме и неутрализирахме две. Уредите ни показват, че има още шест. Екипите вече ги издирват. Залата се обслужва от четири асансьора, които се спускат на девет метра в подземие то на сградата. И в четирите намерихме бомби. Работим по обезвреждането им.

— Действайте по-бързо — нареди Ив и пхна комуникатора в джоба си, сетне се обърна към високата блондинка:

— Изчезвай от тук!

— Невъзможно е. Аз съм директорката...

— Това не означава, че си капитан на потъващия кораб. — Ив се блазнеше от мисълта лично да изхвърли жената, която беше доста атлетична и много ядосана, следователно щеше да бъде достоен

противник. Ала нямаше време за забавления, затова повика двама полицаи.

— Разкарайте я — нареди им, после си запробива път през тълпата от шумно оплакващи се зрители, които полицаите извеждаха навън.

Виждаше огромната сцена. Дванайсет ченгета в пълна бойна униформа преграждаха пътя на хората, които искаха да се покатерят на сцената. Тежката червена завеса беше вдигната, ярките прожектори осветяваха сцената. Никой не би помислил хората с шлемовете за актьори, каза си Ив.

Деца пицяха, възрастни хора се блъскаха, опитвайки по-бързо да напуснат залата, ученички притискаха към гърдите си сувенирни кукли и беззвучно плачеха.

Полицаите евакуираха зрителите под предлог, че се е спукала водопроводна тръба, което предотврати избухването на паника, но хората бяха разгневени. Никак не беше лесно да накараш няколко хиляди души, които бяха платили скъпо и прескъпо за билетите си, да напуснат театъра. Голямото фоайе беше претъпкано с хора, които се колебаеха да излязат.

Ив отчаяно си помисли, че за минути трябваше да претърсят всички останали помещения, гримборните, контролния център и канцелариите, за да изведат хората вън от сградата.

Най-страшното беше, ако сред разгневените зрители настъпеше паника — тогава щеше да има стотици жертви още преди хората да стигнеха до вратите. Ив постави шлема си и се качи на огромна маса, за да наблюдава как колегите ѝ превеждаха шумната тълпа през огромното фоайе с цветни стъкла. Включи микрофона и се опита да надвика невъобразимата глъч.

— Нюйоркска полиция! Благодарим ви за съдействието. Моля, не блокирайте изходите. Запазете спокойствие и напуснете сградата. — Тя не обърна внимание на въпросите, с които я обсипаха хората, и още два пъти повтори съобщението.

Някаква жена с огърлица от перли я хвана за глезена и изкрещя:

— Близка съм с кмета! Да знаете, че ще се оплача.

Ив учтиво кимна.

— Предайте му поздрави от мен. Моля, движете се, без да се блъскате. Извинете за безпокойството.

Думите ѝ сякаш подлудиха тълпата. Хората закрепяха още по-гневно, докато полицаите ги извеждаха навън. Ив отмести подвижния микрофон, прикрепен към шлема ѝ, и извади комуникатора си, за да се свърже с Ан Малой. Внезапно забеляза как някакъв човек влезе в залата и се отправи към нея. Почервения от гняв и стисна зъби, като видя, че беше Рурк. Погледна го, без да слиза от масата, и процеди:

— Какво търсиш тук?

— Искам да се уверя, че моята сграда... и моята съпруга... — той наблегна на последната дума, защото знаеше колко я мрази Ив, — ... са цели и непокътнати. — Скочи на масата и сграбчи микрофона ѝ.

— Това е полицейска собственост, приятел!

— Следователно е долнокачествен, но ще свърши работа.

Сетне той преспокойно се обърна към хората, сякаш се канеше да произнесе реч на изискано празненство.

— Дами и господа, персоналът и актьорите ви поднасят своите извинения за причиненото неудобство. Всеки от вас ще получи сума, в която са включени цената на билета и транспортните разходи. Днешното представление ще бъде отложено за друга дата и ще бъде безплатно за всички, които желаят да го посетят. Благодарим ви за проявеното разбиране.

Врявата не стихна, но хората вече не изглеждаха разгневени. Както винаги Рурк беше прав — парите бяха в състояние да променят всичко.

— Ама и ти си един мазник! — прошепна му и скочи от масата.

— Трябваше да ги укротя, за да напуснат по-бързо сградата. Какво е положението?

Ив се свърза с Ан.

— Евакуирахме половината зрители. Продължаваме да ги извеждаме, но става доста бавно. Как е при вас?

— И ние обезвредихме половината бомби. Представи си, бяха поставили една в органа. В момента проверяваме мястото на оркестъра. Взривните устройства са разпръснати из цялата сграда. Не ми достигат хора.

С крайчеца на окото си Ив забеляза, че Рурк извади от джоба си портативен скенер, и почувства, че ѝ прилошава. Побърза да приключи разговора с Ан и се сопна на съпруга си:

— Веднага излез от тук!

— Няма. — Той я хвана за рамото, за да ѝ попречи да го изблъска навън. — На скелето е заложена бомба. Ще я обезвредя.

— Забранявам!

— Скъпа, отлично знаеш, че няма време за глупави спорове. Ако престъпниците държат сградата под наблюдение, ще разберат, че сме открили адските машини. Възможно е да им хрумне незабавно да ги активизират.

— Точно затова всички цивилни... — заговори тя, но млъкна, защото съпругът ѝ вече се отдалечаваше. — Да му се не види! Само това ми липсваше! — Като се опитваше да потисне паниката си, тя последва Рурк.

Настига го точно когато отключваше някаква странична врата и успя да се промъкне покрай него. Вратата с трясък се затвори, двамата се спогледаха и едновременно произнесоха.

— Нямаш работа тук.

Рурк се изсмя, после промърмори:

— Добре, ела, но не ми пречи. — Бързо се изкачиха по тясната метална стълба и тръгнаха по коридорите. Ив знаеше, че е излишно да спори — оставаше ѝ само надеждата да не загинат.

Чуваше приглушени викове, тъй като стените бяха много дебели. Тук помещенията бяха обзаведени спартански, но функционално. „Приличат на актьори без грим“ — ни в клин, ни в ръкав си помисли тя. Липсваше разкошът на театралната зала и на фойетата.

Изкачиха се по още по-тясна стълба и се озоваха върху платформа, която напомняше на корабна палуба. Ив погледна надолу и видя сцената. Зави ѝ се свят от височината, затова се отдръпна и се втренчи в сложното командно табло и в сложната система от въжета.

— Къде... — започна тя, но внезапно се вцепени и млъкна, когато съпругът ѝ премина през някакъв отвор и изчезна от погледа ѝ.

— Боже мой, Боже мой! Какво стана, Рурк? — Плахо пристъпи към ръба на платформата и надникна. Стори ѝ се, че Рурк крачи във въздуха — движеше се по тясна пътека или по-скоро мост, който се простираше над театралната зала, между окачени прожектори, въжета и макари.

Тя понечи да го последва, ала веднага ѝ се зави свят и ушите ѝ забучаха. Мозъкът ѝ сякаш заплува в черепа ѝ.

— Върни се, Ив. Не бъди глупава!

— Млъкни! Къде е бомбата?

— Тук. — Рурк се опита да забрави, че съпругата му страда от аерофобия... иначе нямаше да успее да се съсредоточи върху обезвреждането на експлозива. Обърна се, коленичи и се наклони над зейналата пропаст, при което стомахът на Ив се преобърна. Тя се отпусна на колене и стисна зъби, като си повтаряше, че не бива да поглежда надолу.

Но не издържа.

Тълпата вече се беше разпръснала, униформените полицаи извеждаха последните зрители. Тримата сапъори в мястото на оркестъра изглеждаха миниатюрни; въпреки, че ушите ѝ бучаха, Ив чу триумфалните им възгласи.

— Обезвредиха още една бомба! — възкликна тя.

Рурк само измърмори.

Ив чу бръмченето на комуникатора и с влажни от пот пръсти го извади от джоба си.

— Тук Далас.

— Елиминирахме още две! — възбудено извика Ан. — Скоро ще приключим. Изпращам един екип на скелето, друг...

— Намирам се на скелето. Работим по отстраняването на взрива.

— Работите ли? Кой е с теб?

— Няма значение. Постарайте се по-бързо да се справите с останалите експлозиви. — Тя видя как Ан се появи на сцената и погледна нагоре. — При мен всичко е наред.

— Дано да е така. Приключвам.

— Наред ли е всичко, Рурк? Ще се справиш ли?

— Разбира се, но устройството е дяволски сложно. Твоите терористи очевидно имат дълбоки джобове. Ех, ако Фийни беше тук... — Той ѝ подаде миниатюрно фенерче. — Дръж го.

— Накъде да го насоча?

— Ето тук. — Рурк я погледна и забеляза, че беше преbledняла като платно. — Легни по корем, скъпа. Дишай дълбоко.

— Знам какво да правя — солна се тя и се просна по корем. Все още ѝ се повдигаше, но ръката ѝ не трепваше.

— Браво, така те искам. — Рурк се изтегна редом с нея и продължи да работи с някакъв малък инструмент, който проблясваше под лъча на фенерчето. — Ако прережа тези жички, ще полетим във

въздуха. Но всъщност са поставени за заблуда — спокойно продължи той, като че изнасяше лекция. — Направили са го така, че да изглежда като обикновена бомба, а всъщност е... устройство, създадено по последната дума на техниката. Като експлозив е използван пластон, а бомбата се задейства дистанционно чрез компютър.

— Много интересно — задъхано произнесе Ив. — Какво чакаш — обезвреди го.

— По принцип се възхищавам от директния ти подход, лейтенант. Но ако го приложи върху тази симпатична играчка, двамата с теб довечера ще се любим в рая.

— Няма да ни пуснат там.

Рурк се усмихна и продължи:

— Трябва да извадя един чип. Приблужи фенерчето... точно така. А сега трябва да ми помогнеш.

— За какво?

— Да го хванеш, когато изскочи. Ако противниците ни са умни, както предполагам, са инсталирали специален чип. Ако падне на сцената, ще пробие истински кратер и ще отнесе столовете от първите редове. Нищо чудно взривната вълна да помете и нас. Готова ли си?

— Разбира се. — Тя избърса изпотената си длан от крачола си и я протегна. — Мислиш ли, че ще останем живи, за да се любим?

— Разбира се. Гарантирам. — Рурк пое дланта ѝ и я стисна за миг. — Трябва да се наведеш още малко. Не откъсвай поглед от чипа.

Ив си каза, че не бива да мисли за нищо и се подчини на указанията му. Втренчи се в черната кутийка, в разноцветните проводници...

— Ето го. — Рурк посочи с инструмента си сивкав чип с размерите на бобено зърно.

— Видях го. Хайде, давай.

— Не го стискай. Ще броя до три. Едно... две... — Той леко освободи чипа от гнездото му. — ... три! — Дочу се леко изщракване, което се стори на Ив силно като гръм.

Чипът падна в дланта ѝ и подскочи, но тя сви пръсти в юмрук.

— Хванах го.

— Не мърдай.

— Няма къде да отида.

Рурк застана на колене и извади носната си кърпа. Нежно разтвори пръстите на Ив, постави чипа в средата на копринената кърпа и я сгъна няколко пъти. — Не е най-добрата изолация, но засега ще свърши работа. — Пъхна го в задния си джоб и добави: — Няма да се взриви, стига да не седна върху него.

— Внимавай. Прекалено много харесвам задника ти, за да позволя на някакъв чип да го отнесе. Как ще слезем от тук?

— Можем да се върнем по пътя, по който дойдохме. — Той се изправи, в очите му проблясваха дяволити пламъчета. — Или пък да се позабавляваме.

— Не ми е до забавления.

— Но на мен ми се иска... — Той ѝ помогна да стане, сетне сграбчи някакво въже. — Знаеш ли каква пиеса щеше да се играе днес?

— Не.

— Модерна постановка на любимата детска приказка за Питър Пан. Дръж се здраво, скъпа.

— Не... не искам! — Но Рурк вече я беше взел в прегръдките си и тя машинално се вкопчи в него. — Ще те убия, задето ми причиняваш това!

— По тези въжета пиратите се спускат на сцената. Дишай дълбоко! — Рурк се засмя и се отблъсна от платформата.

Ив се почувства така, сякаш някой изтръгна стомаха ѝ. Цветове и форми се сливаха пред очите ѝ, изцъклени от ужас. Само гордостта я спря да не изкрещи, но щеше да припадне от страх, когато прелетяха над мястото за оркестъра.

Сетне безумеца, за когото бог знае защо се беше омъжила, я целуна. Ив усети как страстта ѝ се смесва със страха и краката ѝ се подкосиха, когато Рурк я пусна на сцената. Все пак успя да му изсъска през зъби:

— Мъртъв си! Тъпкано ще ти го върна!

Той отново я целуна, сетне промърмори:

— Дори да умра, преживяването беше прекрасно.

— Появихте се точно като в пиесата. — Фийни, който беше преbledнял от умора, се приближи към тях. — Ако сте приключили с детинските си забавления, ще ви уведомя, че останаха още две необезвредени бомби.

Ив блъсна Рурк встрани и установи, че може да пази равновесие.

— Изведохте ли всички цивилни?

— Да. Ако онези типове спазят обещанието си, може би ще успеем. Ще бъдем на косъм, но...

Той млъкна, когато се разнесе приглушен гръм и сцената потрепери. Кабелите и прожекторите се полюшнаха.

— Божичко! — Ив извади комуникатора си. — Малой! Ан! Обади се! Чуваш ли ме!

Не чу никакъв отговор и отчаяно се вкопчи в рамото на Рурк, после от устройството се разнесе прашене, последвано от гласа на Ан.

— Тук Малой. Елиминирахме бомбата. Няма жертви, нито ранени. Часовниковият механизъм се беше включил и се наложи да взривим бомбата. Повтарям, няма ранени. Но всичко наоколо е изпотрошено.

— Добре... Радвам се. — Ив машинално докосна лицето си. — Това ли беше последната?

— Да. Сградата е чиста.

— Щом приключите тук, ела в управлението. Ще те чакаме в заседателната зала. Поздравявам ви за отличната работа. — Тя прекъсна връзката и подметна на Рурк: — Ще дойдеш с мен, приятелю. — Кимна на Фийни, хвана съпруга си под ръка и го повлече навън. — Слушай, искам списък с имената на всички служители: технически персонал, управителен съвет, както и на актьорите.

— Подготвих го, щом разбрах коя сграда са избрали терористите. Информацията вече е прехвърлена на служебния ти компютър.

— Добре. Свободен си — можеш да се заемеш с великите си дела и да престанеш да ми се пречкаш. Дай ми чипа.

Той се престори на учуден.

— Какъв чип?

— Не хитрей, а ми дай онзи гърмящ чип или както там го наричат.

— О, онзи ли? — Той извади носната си кърпа я разгъна. Беше празна. — Сигурно съм го загубил.

— Друг път! Дай ми го, Рурк. Това е веществено доказателство.

Той само се усмихна, изтръска кърпата и сви рамене. Ив заплашително се наклони към него и изсъска:

— Дай го веднага. Иначе ще наредя да те съблекат и да те претърсят.

— За тази цел трябва да имаш разрешително за обиск. Естествено, ако си решила лично да ме претърсиш, с удоволствие ще се лиша от гражданските си права.

— Това е официално разследване.

— Слушай, на два пъти посегнаха на моя собственост, на два пъти заплашиха живота на моята жена. — Погледът му беше станал суров. — Знаеш къде да ме откриеш, ако съм ти необходим.

Ив го сграбчи за рамото.

— Значи сега съм „твоя жена“? Мислиш ли, че ми харесва повече от „твоя съпруга“?

— Бях сигурен, че няма да ти се понрави. — Той я целуна по челото. — Ще се видим вкъщи.

Ив дори не му обърна внимание, а побърза да се свърже с Пийбоди и да ѝ съобщи, че екипите се връщат в управлението.

Клариса се втурна в работилницата, където Зийк старателно рендосваше необходимите му дъски. Той изненадано вдигна глава и забеляза, че беше поруменяла от вълнение, а очите ѝ блестяха.

— Чу ли новината? Опитали са се да взривят театралната зала в Рейдио Сити.

Той смръщи чело и остави рендето.

— Но защо?

— Нямам представа. Може би са поискали откуп или нещо друго. — Клариса машинално приглади косата си. — Виждам, че не използваш уредбата. Мислех, че вече си научил новината от телевизията. Не съобщават никакви подробности, освен че експлозивите са обезвредени и опасността е преминала. — Тя закърши пръсти, сякаш се почувства неловко. — Съжалявам, че прекъснах работата ти.

— Не се притеснявай. Сградата на Рейдио Сити е истински паметник на архитектурата. Как е възможно някой да пожелае да я взриви?

— Хората са толкова жестоки... — Клариса прокара пръст по гладко рендосаната дъска на тезгяха. — Понякога постъпките им са необясними. Спомням си, че когато бях малка, родителите ми винаги ме водеха на коледното представление в Рейдио Сити. — Тя тъжно се

усмихна. — Имам прекрасни спомени от онова време. Може би затова се разстроих, когато научих новината. Е, ще те оставя да работиш на спокойствие.

— Тъкмо се канех да си почина — побърза да каже Зийк. Сигурен беше, че Клариса е самотна и нещастна. Не се налагаше да разгледа аурата ѝ, стигаше му да види лицето ѝ. Беше умело гримирана, но ружът не прикриваше синината на страната ѝ, а клепачите ѝ бяха подпухнали от плач.

Отвори чантата, в която носеше обяда си, и извади бутилка с натурален сок.

— Искаш ли да пийнеш?

— Не. Да, да. Мисля, че ще ми се отрази добре. Защо си носиш храна, Зийк? Автоготвачът е зареден с всичко необходимо.

— Свикнал съм сам да приготвям обяда си. — Усмихна ѝ се, защото почувства, че жената се нуждае от малко нежност. — Имате ли чаши?

— О... да, сега ще ги донеса. — Тя влезе в съседното помещение.

Против волята си младежът я проследи с поглед. Изпитваше удоволствие да я наблюдава как се движи. Грациозната ѝ походка не издаваше колко е напрегната вътрешно. Беше толкова крехка, толкова красива.

И толкова печална.

Копнееше да я вземе в прегръдките си и да я утеши.

Клариса се върна с две високи чаши и ги остави на масата, после разгледа изработеното от Зийк.

— Много си напреднал. Никога не съм виждала как някакъв предмет се изработва ръчно, но си мислех, че отнема много повече време.

— Когато човек обича работата си, тя му спори.

— Отнася се най-вече за теб, нали? — Клариса го изгледа с блеснали очи и с широка, малко пресилена усмивка. — От пръв поглед се влюбих в предметите, които изработваш. Струва ми се, че си вложил в тях частица от себе си. — Тя млъкна и иронично се усмихна на собствените си думи. — Абсурдно е, нали? Все ще кажа нещо нелепо.

— Не, не е нелепо. Напротив, дълбоко ме трогна. — Зийк наля сок и ѝ подаде чашата. С Клариса не изпитваше смущението, което чувстваше в присъствието на други жени. Може би защото тя се нуждаеше от приятелството му. — Баща ми казваше, че всичко, което вложиш в работата си, ти се връща двукратно.

— Колко хубаво. — Изражението ѝ се смекчи. — Толкова е важно да имаш семейство. Загубих родителите си преди дванайсет години, но още не мога да свикна.

— Съжалявам.

— Аз също. — Клариса опита напитката, отпи втори път и възкликна: — Прекрасно е? Какво е това?

— Рецептата е на майка ми. Сок от различни плодове, сред които преобладава мангото.

— Великолепен е. Май пия прекалено много кафе. Плодовата напитка ще ми се отрази добре.

— Ще ти донеса цяла кана, щом ти харесва.

— Много мило, Зийк. Добър човек си. — Клариса сложи ръка върху неговата. Погледите им се срещнаха и сърцето му подскочи. Сетне тя отдръпна ръка, отмести очи и заяви: — Тук мирише прекрасно... на прясно рендосано дърво.

Ала Зийк долавяше само аромата на парфюма, нежен и деликатен като кожата ѝ. Струваше му се, че ръката му пламти от докосването ѝ.

— Ударила си се... — промълви.

Клариса рязко се извърна.

— Какво?

— На страната ти има синина.

— Така ли? — В очите ѝ проблесна страх и тя машинално докосна лицето си. — О, дреболия. Спънах се тази сутрин. Движа се прекалено бързо и не гледам в краката си... — Остави чашата си, после отново я взе. — Помолих те да ме наричаш Клариса, но не съм те чула да произнесяш името ми.

— Ще ти приготвя специален мехлем... Клариса.

Тя се просълзи, всеки момент щеше да зариде.

— Казах ти, че не ме боли. Но все пак ти благодаря. А сега е време да си вървя и да те оставя да продължиш работата си. Доналд мрази да нарушавам плановете му.

— Приятно ми е да бъдем заедно. — Младежът пристъпи към нея. Представи си как протяга ръце и я взема в прегръдките си. Не искаше нищо повече... само да я притиска в обятията си. Но нямаше право да стори дори това. — Защо не останеш още малко?

— Аз... — По страната ѝ се търкулна сълза. — Извини ме. Днес не съм на себе си. Прекалено много ми се събра — смъртта на девера ми, заплахата за взривяване на Рейдио Сити... Не съм спала... Съпругът ми мрази да проявявам чувствата си пред непознати...

— Но аз не съм непознат.

Без да мисли, Зийк я прегърна и тя се сгуши в обятията му. Притискаше я към гърдите си и си мислеше колко я желае.

Клариса плачеше тихо, почти беззвучно; облягаше глава на рамото му и стискаше юмруци зад гърба му. Зийк беше силен, нежен по душа, както бе предчувствала.

Когато сълзите ѝ най-сетне пресъхнаха, тя въздъхна и прошепна:

— Много си добър... И търпелив, иначе нямаше да позволиш на жена, която почти не познаваш, да изплаче мъката си. Извинявай. Дори не предполагах, че съм способна на подобен изблик.

Отдръпна се и тъжно се усмихна, очите ѝ още бяха насълзени. Повдигна се на пръсти и леко целуна Зийк по страната.

— Благодаря ти. — Отново го целуна, но очите ѝ бяха потъмнели, а сърцето ѝ лудо биеше.

Плахо докосна раменете на младежа, после се вкопчи в него, като се задъхваше.

Зийк наведе глава и устните им се срещнаха — беше съвсем естествено, като дишането; целувката им бе нежна като прошепнатото обещание и ставаше все по-страстна, докато младежът си повтаряше, че никога не е бил толкова щастлив.

Тялото ѝ сякаш се сля с неговото — доказателство, че тя също беше завладяна от своите чувства. После внезапно Клариса потръпна и рязко се отдръпна. Лицето ѝ беше пламнало, в разширените ѝ очи се четеше страх.

— Аз... аз съм виновна. Извинявай... направих го несъзнателно...

— Не се упреквай, вината е моя. — Зийк беше пребледнял и трепереше като нея. — Моля да ми простиш.

— Искаше да ме утешиш. — Тя притисна ръка до гърдите си, сякаш се боеше, че сърцето ѝ ще изскочи. — Забравила бях какво е да те утешават. Моля те, Зийк, нека забравим случилото се.

Той не откъсваше поглед от лицето ѝ, пулсът му биеше като хиляди барабани. След няколко секунди кимна и промълви:

— Добре, щом го желаеш.

— Нямам избор... преди години изгубих правото на избор. А сега трябва да си вървя. Искаше ми се... — Клариса прехапа устни, поклати глава и отново прошепна: — Трябва да си вървя. — После рязко отвори вратата и избяга.

Зийк се облегна на работната маса и затвори очи. В главата му се въртеше само една мисъл: „Господи, какво направих!“.

Беше се влюбил до уши в омъжена жена.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Лейтенант! — Пийбоди скочи на крака, щом Ив влезе в залата за съвещания. — Имате нова пратка.

— От „Касандра“ ли е?

— Не съм отваряла кутията, но накарах да я сканират за експлозивни.

Ив кимна, взе кутията и я разгледа. Беше еднаква с първата, която ѝ бяха изпратили терористите.

— Колегите всеки момент ще бъдат тук. Къде е Макнаб?

— Откъде да знам? — сопна се Пийбоди, а Ив я изгледа, учудена от резкия ѝ тон. Видя как подчинената ѝ пъкна ръце в джобовете си, после ги извади и стисна юмруци. — Не съм му бавачка. Изобщо не ме е грижа къде е!

— Открий го — произнесе Ив със завидно търпение, от което сама се удиви. — Кажу ми да дойде тук.

— Мисля, че неговият шеф трябва да го издири.

— Твоят шеф ти нарежда да доведеш тук този перко. Изпълнявай заповедите! — Ив се тръсна на стола и гневно отвори кутията. Огледа диска и го пъкна в компютъра, като процеди:

— Пусни го.

На монитора се появи поредното послание:

Ние сме Касандра.

Ние сме боговете на справедливостта.

Ние сме верни.

Лейтенант Далас, с интерес наблюдавахме днешния развой на събитията. Радваме се, че те избрахме за наш противник. Ти успя да откриеш сградата за по-кратко време, отколкото предвиждахме. Доволни сме от способността ти.

Може би си въобразяваш, че ще спечелиш тази битка. Поздравяваме те за добрата ти работа, но в интерес на истината трябва да те уведомим, че случилото се днес беше само изпитание... нещо като предварителен рунд.

Полицейските сапъори влязоха в сградата в единайсет часа и шестнайсет минути. Евакуирането на цивилните започна след осем минути, а ти пристигна дванайсет минути по-късно.

Искаме да те уведомим, че междуременно можехме да взривим зданието. Но предпочетохме само да наблюдаваме.

Любопитно е участието на Рурк в операцията. Появяването му беше неочаквана „премия“ за нас, тъй като имахме възможност да наблюдаваме как работят ченгето и капиталистът.

Признаваме, че бяхме развеселени от аерофобията ти; едновременно ни направи силно впечатление, че въпреки страха си, ти изпълни задълженията си като оръдие на фашисткия щат. Не сме и очаквали друго от теб.

Предупредихме за взривяването на последната бомба. Лейтенант Малой ще потвърди, че в противен случай щяха да загинат хора и да бъдат причинени сериозни разрушения.

Няма да бъдем толкова любезни, когато вдигнем във въздуха следващия обект.

Исканията ни трябва да бъдат изпълнени за четирийсет и осем часа. Към първоначалните условия прибавяме настояването да ни бъдат изплатени шейсет милиона долара в бонове на приносителя от по петдесет хиляди долара. Безмозъчните капиталисти, които тъпчат джобовете си за сметка на народните маси, трябва да бъдат накарани да се разделят с парите си, с техния златен телец.

След като получим потвърждение за освобождаването на нашите съмишленици, ще ти съобщим как да бъде предадена „глобата“.

Точно в четиринайсет часа ще направим малка демонстрация на способностите ни и на верността ни към

каузата.

Ние сме Касандра.

— Демонстрация ли? — Ив погледна часовника си. — До четиринайсет часа остават десет минути. — Извади комуникатора си и заговори: — Малой, още ли си в сградата?

— Тъкмо приключваме.

— Изведи всички, но останете още петнайсет минути. Отново сканирайте за експлозивни.

— Тук вече е чисто, Далас.

— Все пак проверете още веднъж. Когато изтекат петнайсетте минути, накарай Фийни да изпрати своите „унищожители“. В сградата гъмжи от подслушвателни устройства и камери. Мръсниците са наблюдавали всяка наша стъпка. Трябва да занесем устройствата за анализи, но сега най-важното е да напуснете зданието и да чакате.

Ан понечи да каже нещо, но се отказа и само кимна.

— Разбрано. Ще се чуем отново след половин час.

— Мислите ли, че сапърите са пропуснали някоя бомба? — попита Пийбоди.

— Не, но не искам да поемам излишен риск. — Ив разроши косата си. — Нямаме възможност да претърсим всяка сграда в Ню Йорк. Тези типове искат да ни покажат, че са като големия и страшен вълк и непременно ще направят някаква беля. — Тя стана от бюрото и отиде до прозореца. — Най-страшното обаче е, че не мога да им попреча.

Впери поглед в гледката, която се разкриваше от тясното прозорче: старите тухлени сгради и стоманените небостъргачи, хората, които се тълпяха по тротоарите и въздушните естакади, потокът от автомобили по улиците и въздушните превозни средства, които изпълваха небето над мегаполиса.

Помисли си за кой ли път, че професията ѝ изисква да служи на съгражданите си и да ги пази. Беше дала клетва, а сега беше напълно безпомощна — оставаше ѝ само да наблюдава и да чака.

Макнаб безшумно влезе. Погледът му се стрелкаше наляво и надясно, но не се спираше на Пийбоди, като че тя беше от стъкло.

— Викала сте ме, лейтенант.

— Виж какво можеш да научиш за диска, който току-що прослушах. Направи две копия — за моя архив и за командира. — Прекара длани по страните си, после се обърна. — Докъде стигнахте с кода на Майстора?

Макнаб си позволи едва забележима самодоволна усмивка и изпод око изгледа Пийбоди.

— Току-що го разгадах. — Подаде на Ив диска, който беше донесъл, но усмивката му помръкна, защото помощничката на Далас извърна глава и съсредоточено заразглежда ноктите си.

— И ти си един! Защо не каза веднага? — Ив грабна диска.

Младежът, който се засегна от резкия ѝ тон, понечи да възрази, но стисна устни, като забеляза подигравателното изражение на Пийбоди.

— Тъкмо бях проникнал в компютъра на Майстора, когато ме повикахте — заяви той. — Нямах време да вникна в съдържанието — продължи той, а Ив побърза да зареди диска на машината си. — Все пак успях да го прегледам и установих, че Майстора е описвал всички използвани от него материали, вписвал е и броя на устройствата, които е създал. Толкова са много, че ако се взривят наведнъж, с тях ще може да се унищожи цяла държава от Третия свят. — Замълча и нарочно застана до Ив, тъй като Пийбоди пристъпи по-близо, за да прочете информацията на монитора. Сетне добави: — Или многомилионен град.

— Пет килограма пластон — промълви Ив.

— Само няколко грама от въпросния експлозив са достатъчни, за да бъде взривено това крило на нашето управление — обясни Макнаб и отстъпи по-далеч от бюрото, да не би случайно да се докосне до Пийбоди. Тя стори същото.

— Часовникови механизми, дистанционни управления, които се задействат чрез звуков сигнал — продължаваше да чете Ив и чувстваше, че кръвта ѝ се вледенява. — Не са пропуснали абсолютно нищо. Алармени системи, сензори, наблюдателни устройства... Имал е цял склад с подобни „игралки“.

— Добре са му плащали — обади се Пийбоди. — До всяко устройство е записвал приходите, разходите и печалбата.

— Страхотен бизнес, няма що. — Ив гневно присви очи. — Намирал им е или сам е създавал оръжия, които са забранени. Тези

хора си въобразяват, че още живеят в епохата на Градските войни. Дори оръжията им са от тази епоха.

— Така ли? — Макнаб се наведе, за да види по-добре монитора. — Не разбирах за какво става дума, ала нямах време да направя справка. Какво е 50 АРК-95?

— Оръжие, използвано за потушаване на размирици. Само с няколко изстрела малък полицейски отряд може да зашемети или да убие мародерите, които са превзели цял градски квартал.

Рурк имаше същото оръжие в колекцията си. Ив го беше изпробвала и беше смаяна от мощността му.

— За какво са им притрябвали пушки? — попита Пийбоди.

— Когато започваш война, бързаш да въоръжиш армията си. — Ив се изправи. — Политическите лозунги на тези мръсници са за заблуда. Всъщност искат да притежават града и не ги е грижа, че ще го получат разрушен. Но за какво ли им е?

Отново седна, за да продължи работата си. Машинално Пийбоди и Макнаб пристъпиха напред, раменете им се допряха, двамата рязко отскочиха, а Ив се обърна и намръщено ги изгледа.

— Хей, какво правите?

— Нищо, лейтенант. — Пийбоди, която се беше изчервила като рак, побърза да козирува.

— Престани да подскачаш и се обади на командира. Помоли го колкото е възможно по-бързо да дойде тук, за да му съобщим какво сме направили. Информирай го и за новия „краен срок“, който са ни поставили.

— Краен срок ли? — смаяно попита Макнаб.

— Отново ми изпратиха кратко съобщение — в два часа щели да направят скромна демонстрация. — Погледна часовника си. — Остават по-малко от две минути.

В главата ѝ се въртеше една и съща мисъл: „Нищо не можеш да направиш в момента, по-добре обърни внимание на онова, което предстои да свършиш“. Отново се обърна към компютъра и каза:

— Вече ни е известно какви материали е използвал Майстора и колко експлозивни устройства е направил. Ала не знаем дали само той е снабдявал терористите. От данните в компютъра става ясно, че в разстояние на три месеца е получил повече от два милиона.

Подозирам, че онези мръсници не само са го убили, но и са прибрали обратно парите си, които Майстора е държал в дома си.

— Предусещал е какво го очаква — намеси се Макнаб. — Погледнете на страница седемнайсета, където има записки, подобни на дневник.

Ив пъкна ръце в джобовете си и зачете.

„Допуснах грешка, фатална грешка. Когато дълго се вираш в златото, биваш заслепен. Онези мръсници ме забъркаха в ужасна каша. Изобщо не възнамеряват да извършат такъв банков обир. С бомбите, които им направих, могат да вдигнат във въздуха шибания монетен двор. Може би действително става въпрос за пари, може би за нещо друго. Изобщо не ми пука.

Доскоро си въобразявах, че не ме е грижа за абсолютно нищо, после се замислих за миналото, в съзнанието ми изплуваха спомени. Много по-добре е да не си спомняш, да забравиш, че едно време си имал съпруга и деца, които са били зверски убити. Няма смисъл да се измъчваш заради това до края на живота си.

Но сега спомените не ми дават покой. Мисля, че се подготвя нещо, което ще повтори трагедията в Арлингтън.

Двамата хубавци, които ми дават поръчките, си въобразяват, че не разбирам нищо, защото съм стар, глупав и алчен, но много грешат. Останали са ми достатъчно мозъчни клетки, за да преценя, че не двамата тъпаци дърпат конците. Да, точно така! Тези типове с безжизнени очи са само нечии маши. Когато започнах да се досещам, че работата не е чиста, монтирах подслушвателно устройство на един от преподавателите. Така научих всичко.

Сега знам кои са тези мръсници и какви са целите им.

Със сигурност ще ме убият, за да прикрият следите си. Предчувствам, че много скоро ще дойдат тук и ще прережат гърлото ми.

Трябва да изчезна, да премина в нелегалност. Снабдил съм ги с толкова експлозиви, че спокойно могат да вдигнат във въздуха дома ми, след като са приключили с мен. Ще взема каквото мога и ще се скрия в миша дупка. Ще се позатруднят, докато проникнат в жилището ми. Нямам и достатъчно ум, че да се доберам до информацията в компютъра ми. Това е моята «застраховка». Веществените доказателства и парите ще взема с мен.

Господи, колко ме е страх!

Дадох им всичко необходимо да вдигнат във въздуха целия град. Знам, че ще използват бомбите и то много скоро.

За да получат пари и власт. За отмъщение. И което е най-страшното — защото ще им достави удоволствие.

Това е само игра. Игра в името на мъртъвците.

Трябва да избягам и да се скрия вдън земя. Необходимо ми е време да поразмисля. Нищо чудно накрая да съобщя всичко на ченгетата. На проклетите шибани ченгета.

Но първо трябва да се измъкна. Ако дойдат да ме убият, ще взривя дома си и ще погубя заедно със себе си и онези двама типа.“

— Това е всичко. — Ив сви юмруци. — Знаел е имената им, имал е пълна информация. Ах, този инатлив старец, защо не е въвел всичко в компютъра? — Гневно се обърна и започна да броди из стаята. — Вместо това е взел инкриминиращите доказателства. Онези са го очистици, следователно сега всичко е в техни ръце. — Приблужи се до прозореца и впери поглед навън. Познатият нюйоркски пейзаж й се стори още по-потискащ. Тя погледна часовника си и видя, че е два и пет.

— Пийбоди, интересува ме всичко за терористичната група „Аполон“ — имена и инциденти, за които те са поели отговорност.

— Слушам, лейтенант.

— Макнаб... — Ив се обърна и се вцепени, като забележа изражението на току-що влезлия Фийни. Лицето му беше мрачно,

очите му бяха потъмнели. — Боже мой! Какво са взривили?

— Чайната в хотел „Плаза“. — Ирландецът отиде до автоготвача и нервно натисна бутона за приготвяне на кафе. — Взривили са още магазините във фоайето... всъщност половината фоайе е напълно разрушено. Малой незабавно тръгна към местопрестъплението. Още не знаем броя на жертвите. — Той взе чашата и изпи кафето на един дъх като лекарство. — Трябва да отидем и ние.

Ив беше прекалено млада, за да е била свидетелка на война, при която загиват огромен брой невинни хора. Срещите ѝ със смъртта бяха много по-индивидуални, по-лични, дори някак интимни. Мъртвецът, кръвта, мотивът, милосърдието.

В онова, което виждаше сега, нямаше нищо интимно. Пълното унищожение, постигнато от разстояние, заличаваше дори отблъскващата връзка между убиеца и жертвата.

На мястото на експлозията цареше пълен хаос: дочуваха се сирените, писъците на ранените и виковете на зяпачите, които бяха потресени, но не можеха да откъснат очи от ужасяващата гледка.

От мястото, където доскоро беше парадният вход на прочутия хотел, намиращ се на Пето авеню, бълваха кълба черен дим, от който очите на всички сълзяха. Нямаше стени, само купища тухли и парчета бетон, разкъсана желязна арматура, блестящи мраморни отломки, върху които беше полепнала човешка плът.

Виждаха се димящи дрипи, които само преди минути са били изискани рокли; навсякъде бяха разхвърляни откъснати крайници и се издигаха купчини пепел. Ив забеляза някаква детска обувка — черна, със сребърна катарам. Машинално се наведе и я разгледа. Как ли се е радвало, че отива на чай момиченцето... А сега детето беше мъртво, а елегантната черна обувка беше изпръскана с кръв.

Ив се изправи и се опита да си внуши, че не бива да изпитва никакви емоции, за да работи пълноценно, после си запроправя път през развалините.

— Далас!

Тя се обърна и видя Надин, която се приближаваше към нея, предпазливо пристъпвайки сред мръсотията.

— Върни се и застани зад лентата, Надин!

— Не са опънали лента... — Репортерката отметна косата си, която вятърът упорито навяваше в очите ѝ. — Не мога да повярвам, Далас. Тъкмо бях приключила едно интервю в „Уолдорф“, когато научих новината.

— Май си имала тежък ден.

— Абсолютно си права. Не успях да отразя драмата, разиграла се в Рейдио Сити, тъй като имах предварителна уговорка за интервюто, обаче от станцията ме уведомяваха за развоя на събитията. Какво всъщност се случи? Научих, че сте накарали всички зрители да напуснат. — Замълча и огледа ужасяващата картина. — Със сигурност не е имало опасност от наводнение, но не е било и подобен кошмар.

— Нямам време да ти обяснявам.

— Далас! — Надин я хвана за ръкава и я погледна в очите. Лицето ѝ беше изкривено от ужас. — Хората имат право да научат истината. — Замълча, после шепнешком повтори: — Трябва да я научат.

Ив рязко освободи ръката си. Беше забелязала камерата зад репортерката и микрофона на ревера ѝ. Помисли си, че няма право да ѝ се сърди — приятелката ѝ само вършеше работата си.

— Гледката е достатъчно красноречива, Надин. Цинично е да давам изявления сред камари от трупове. — Отново погледна към черната детска обувка и добави: — Мъртъвците не правят изявления.

Репортерката направи знак на оператора да се отдръпне. После затисна с длан микрофона и прошепна:

— И двете имаме право, но в момента това е без значение. Обади ми се, ако ти потрябвам, за да издирвам информация. Този път няма да ти струва нищо.

Ив кимна и се обърна. Видя как санитарите се опитваха да съберат кървавата пихтия, в каквато се беше превърнал единият портиер. Части от тялото му бяха отхвъркнали на два метра от вратата.

Тя се запита дали изобщо ще намерят ръката му.

Заобиколи ги, прекрачи през дупката в стената и се озова сред развалините на фойето.

Пожарникарите бяха потушили пламъците и по пода течаха вадички, в които Ив шляпаше, докато се придвижваше напред. Миризмата беше отвратителна: вонеше на дим, кръв и на още нещо. Ив се принуди да не мисли върху какво стъпва, опита се да не обърне

внимание на двамата санитарни, които беззвучно плачеха, докато обозначаваха трупове.

— Нашите хора трябва непрекъснато да дежурят в лабораторията и в моргата, за да помагат при разпознаването на трупове. — Гласът ѝ беше прегракнал, защото се насилваше да сподавя чувствата си. Изкашля се и добави: — Можеш ли да уредиш това с шефа, Фийни?

— Да! Божичко, какъв ужас! Доведох тук дъщеря ми на шестнайсетия ѝ рожден ден. Мръсни свине! — Той гневно извади комуникатора си и се обърна.

Тя продължи напред. С приближаването до епицентъра на взрива гледката ставаше все по-кошмарна. Спомняше си деня, когато с Рурк бяха посетили чайната на „Плаза“. Спомняше си разкошната и елегантна обстановка, пастелните цветове, известните личности, любопитните туристи, младите момичета, които възбудено бърбореха, както и хората, които бяха тръгнали на покупки, но не бяха издържали на изкушението да посетят прочутата чайна.

Пристъпи сред руините и ужасено се втренчи в огромния кратер.

— Нищо не би могло да ги спаси — обади се Ан и застана до нея. Очите ѝ бяха зачервени и трескаво проблясваха. — Абсолютно нищо, Далас. Преди час на красиво подредените маси са седели хора, слушали са изпълненията на цигуларя, пиели са чай или вино и са похапвали пасти със захарна глазура.

— Знаеш ли какъв експлозив са използвали? — прекъсна я Ив.

— Имало е и дечица — продължи Ан, сякаш не я беше чула, после гласът ѝ пресекна. — Бебета в колички... Тези типове пет пари не дават колко души ще убият.

Ив нямаше нужда от описания, защото прекалено образно си представяше гледката. Знаеше, че разкъсаните трулове ще я преследват в кошмарите ѝ. Ала нямаш избор, освен да запази спокойствие. Обърна се към Ан и промълви:

— Не можем да помогнем на мъртвите, нито да се върнем във времето и да предотвратим експлозията. Злото е сторено. Единствената ни възможност е да се опитаме да предотвратим следващото кръвопролитие. Спешно ми трябва докладът ти.

— Както обикновено те вълнува само работата, така ли? — Ан я сграбчи за ризата, а Ив дори не се опита да ѝ попречи. — Как можеш да наблюдаваш тази трагедия и да мислиш за работата си?

— За враговете ни няма почивка. Ако искаме да ги спрем, не бива да губим нито минута.

— Не съм ти безчувствен дроид. Махай се!

— Лейтенант Малой! — Пийбоди се приближи и докосна рамото ѝ.

Ив беше забравила за присъствието на помощничката си и когато чу гласа ѝ, поклати глава.

— Отдръпни се, полицай. Наистина ще взема дроид, ако не получа доклада ти, Малой.

— Ще го получиш, когато имам конкретни данни — тросна ѝ се Ан. — А сега не ми се мотай в краката. — Грубо блъсна Ив и започна да си пробива път сред развалините.

— Тя не беше на себе си, лейтенант — обади се Пийбоди.

— Не съм ѝ обърнала особено внимание — промърмори Ив, но осъзна, че думите на Ан са я засегнали. — Ще се съвземе. Моля те да изтриеш записа на разговора ни. И двете с нея ще съжаляваме за репликите, които си разменихме. А сега донеси маски и предпазни очила, без които не ще можем да работим.

— Но какво ще правим?

— Единственото, което е възможно. — Ив потърка зачервените си клепачи. — Ще помогнем на санитарите да съберат трупите.

Работата беше отвратителна — човек никога нямаше да забрави преживяното, освен ако насила не го прогонеше от съзнанието си.

Ив си повтаряше, че не пренася обезобразени трупове, а обикновени веществени доказателства. Всеки път, когато въображаемият ѝ щит заплашваше да падне, тя отново го „повдигаше“, заповядваше си да не мисли за нищо и продължаваше да работи.

Когато отново излезе на улицата заедно с Пийбоди, вече се смрачаваше. Тя се обърна към помощничката си.

— Как си?

— Добре... Държа се... Господи, лейтенант, какъв ужас!

— Прибери се вкъщи, вземи успокоително, напий се, повикай Чарлс и се люби с него. Направи всичко, за да прогониш кошмара от съзнанието си.

— Май ще изпълня и трите ви указания. — Пийбоди тъжно се усмихна, сетне забеляза приближаващия се Макнаб и усмивката ѝ помръкна.

— Искам да пийна нещо! — Младежът преднамерено говореше само на Ив. — Всъщност искам да се напия. Трябва ли да се връщаме в управлението?

— Не. Предостатъчно ни беше за днес. Искам те на работа утре в осем.

— Слушам — отвърна младежът, седне се престаши да погледне към Пийбоди. — Искаш ли да те закарам до дома ти?

— Аз... ами... — Тя смутено запристъпва от крак на крак. — Не... не желая.

— Възползвай се от предложението — намеси се Ив и прокара пръсти през сплъстената си коса. — Уморена си до смърт, а по това време всички обществени превозни средства са претъпкани.

— Не искам... — За огромно учудване на Ив помощничката ѝ се изчерви. — Май ще е по-добре... — Закашля се, сетне смотолев: — Благодаря за предложението, Макнаб, но предпочитам да се прибера сама.

— Лейтенант Далас има право — изглеждаш адски уморена — промърмори младежът, а Ив видя с нарастващо удивление как той също се изчерви. — Преживяхме нещо ужасяващо.

— Нищо ми няма. — Пийбоди наведе глава. — Добре съм.

— Е, щом казваш... Лейтенант, утре в осем ще бъда на линия. Довиждане. — Той пъкна ръце в джобовете си с престорена небрежност, но Ив, която го проследи с поглед, забеляза, че той върви леко приведен, сякаш носи тежко бреме. Обърна се към помощничката си и попита:

— Какво се е случило между вас?

— Нищо. Абсолютно нищо. — Пийбоди рязко вдигна глава и против волята си се загледа в отдалечаващия се Макнаб. — Защо мислите, че има нещо нередно? Няма нищо...

„Престани да бърбориш като робот!“ — мислено си заповяда тя, ала потокът от безсмислени думи продължаваше да се лее от устата ѝ. Внезапно забеляза, че Рурк слиза от току-що спрялата лимузина и зарадвана от възможността да отвлече вниманието на началничката си, възкликна:

— Май и вие няма да използвате обществения транспорт — дойдоха да ви вземат.

Ив вдигна глава и видя съпруга си, който стоеше на отсрещния тротоар, а въртящите се червени лампи на линейките хвърляха алени отблясъци по лицето му.

— Вземи моята кола — каза тя на Пийбоди. — Утре ще дойда на работа с автобуса или с метрото.

— Слушам, лейтенант — промърмори помощничката ѝ, но Ив не я чу, тъй като вече прекосяваше улицата.

— Ужасяващо преживяване, нали, лейтенант? — Рурк понечи да я погали по страната, но тя рязко се отдръпна.

— Не ме докосвай. Потънала съм в мръсотия. — По изражението му забеляза, че той няма да се подчини, затова побърза сама да отвори вратата на колата. — Поне засега. Не още... разбираш ли? — Настани се на задната седалка, а Рурк седна до нея, нареди на шофьора да ги закара до дома им, после натисна бутона, за да вдигне стъклото, преграждащо задната част на лимузината.

— А сега мога ли да те прегърна? — промълви и се обърна към съпругата си.

Тя безмълвно се отпусна в прегръдките му и се разрида.

Ив се почувства по-добре, след като риданията ѝ стихнаха. Помогна ѝ и неизказаното съчувствие на Рурк, който мълчаливо изчака кризата да премине. Когато се прибраха вкъщи, тя побърза да вземе горещ душ, а щом излезе от банята, съпругът ѝ ѝ поднесе чаша изстудено вино. Помисли си колко му е благодарна, задето беше запазил мълчание — това сякаш ѝ бе подействало успокояващо.

Вечеряха в спалнята. Ив си мислеше, че не ще хапне нито залък, толкова стегнато беше гърлото ѝ, но когато преглътна първата лъжица гореща супа, усети колко е гладна.

— Благодаря. — Тя едва чуто въздъхна и се облегна на възглавниците на канапето. — Благодаря за разбирането. Трябваше ми поне час, за да се съвзема.

Рурк се втренчи в мъртвешки бледото ѝ лице със сенки под очите и си помисли, че ѝ е необходимо много повече от час. Ала познаваше съпругата си и знаеше, че не бива да действа прибързано.

— Отидох на мястото на експлозията преди няколко часа. — Той изчака, докато Ив отвори очи. — Щях да ти помогна, но не допускаха

цивилни.

— Така е. — Клепачите ѝ отново се спуснаха.

Макар да беше останал само няколко минути пред хотела, Рурк беше видял окървавените и разкъсани тела и своята съпруга, която действаше наглед спокойно, но очите ѝ издаваха неопикуемото ѝ страдание.

— Не ти завиждам заради професията ти, лейтенант.

Устните ѝ потрепнаха в едва забележима усмивка.

— Мисля, че е точно обратното, тъй като неизменно изникваш на местопрестъплението. — Без да отваря очи, тя хвана ръката му. — Не успях да проверя, но мисля, че хотелът беше твой.

— Така е. Ето защо нося отговорност за всички жертви.

— Не е вярно! — Тя вдигна клепачи и гневно го изгледа. — Грешии!

— Защо мислиш, че мъртвците са само твой „приоритет“? — Рурк скочи на крака и си наля чаша бренди, въпреки че изобщо не му се пиеше. — Този път е различно. Портиерът, чиято ръка е откъсната при експлозията и който може би ще умре, е мой приятел. Познаваме се от десет години и по моя покана той напусна Лондон, защото мечтаеше да живее в Ню Йорк.

— Съжалявам...

— Сервитьорите, музикантите, чиновниците на рецепцията и пиколата загубиха живота си, тъй като бяха мои служители. — Той се обърна, очите му гневно проблясваха. — Чувствам се виновен за смъртта на всички посетители!

— Не бива да възприемаш случилото се по този начин. Не, не бива — повтори Ив, когато видя упоритото му изражение. Стана и го хвана за рамото. — Разбери, че терористите не се интересуват от теб — просто искат да докажат на какво са способни.

— Изобщо не ме е грижа какво ги интересува — важното е да ги открия и да им отмъстя.

— Това е моя работа. Обещавам, че ще отмъстя за невинните жертви.

Рурк остави чашата си, приближи се до Ив и вдигна брадичката ѝ.

— Нали не възнамеряваш да ме изолираш от разследването?

Ив усети как в сърцето ѝ припламна гняв, отчасти причинен от собственическото отношение на съпруга ѝ. После си каза, че в подобен момент не бива да бъде дребнава, освен това се нуждаеше от помощта на Рурк. Ето защо промърмори:

— Не...

Той пусна брадичката ѝ, нежно докосна трапчинката и подигравателно изрече:

— Забелязвам известен прогрес.

— Да се разберем... — започна Ив.

— О, как бих желал.

Младата жена ядно възкликна:

— Престани да говориш като английски аристократ! И двамата знаем, че си израснал по улиците на Дъблин и си се прехранвал с кражби.

Рурк се усмихна.

— Ето, че вече се разбираме. Нали не възразяваш, ако се настаня по-удобно преди лекцията? — Седна на канапето, запали цигара и отново взе чашата с бренди, наблюдавайки как яростта на Ив нарастваше.

— Май се опитваш да ме раздразниш? — възкликна тя.

— Честно казано, това винаги ми се е удавало прекалено лесно. — Той дръпна от цигарата си и бавно изпусна ароматния дим. — Всъщност не се налага да ми четеш конско, защото предварително знам какво ще кажеш: че не бива да се бъркам в работата ти, нито тайно да събирам информация и тъй нататък.

— Тогава защо правиш точно обратното?

— Защото искам и защото мисля, че съм полезен. Ако се бях подчинил на заповедите ти, никога нямаше да се доберете до данните в компютъра на Майстора. — Той отново се усмихна, когато видя смаяното ѝ изражение. — Успях да декодирам защитното устройство и веднага въведох кода в компютъра на Макнаб. Той също щеше да го открие, просто аз действах по-бързо. Но не му го казвай, не искам да наранявам самочувствието му.

Тя се намръщи и промърмори:

— Не очакваш благодарности, нали?

— Надявах се, че ще се реваншираш по подобаващ начин. — Изгаси цигарата си и остави на масичката чашата си, от която беше

отпил само една-две глътки. Посегна да прегърне Ив, но тя скръсти ръце на гърдите си.

— Изобщо не се надявай, приятел. Чака ме много работа.

— И против волята си ще ме помолиш да ти помогна, нали? Но преди това... — Леко я целуна по устните и добави: — Нуждая се от теб.

Ив се готвеше да запротестира, но не можа да устои на нежните му думи. Прокара пръсти през косата му и прошепна:

— Мисля, че ще успея да ти отделя няколко минути.

Рурк се засмя и я притисна към себе си.

— Бързаш, така ли? Добре.

Впи горещите си устни в нейните — жадната му целувка накара кръвта ѝ да закипи във вените. Реакцията беше неочаквана за самата Ив, но Рурк винаги успяваше да я изненада дори с едно докосване, с един поглед.

Непреодолимото желание да се люби я накара да забрави ужаса и болката от преживяното през този ден.

— Да, бързам! — прошепна и дръпна ципа му. — Искам те в мен, дълбоко в мен.

Рурк смъкна широките панталони, които беше обула, след като бе излязла от банята. Без да престане да я целува, повдигна бедрата ѝ и проникна в нея.

Изпита чувството, че е попаднал в бълващ лава вулкан. Прилепи устни към устните на Ив и сякаш погълна стенанието ѝ, а по тялото му премина сладостна тръпка. Сетне тя се раздвижи под него, налагайки трескав ритъм, който само за миг я накара да изпита върховната наслада.

Рурк почувства как мускулите ѝ се стегнаха и сякаш го сграбчиха в желязна хватка, помисли си, че всеки момент ще достигне върха на удоволствието. Задъхвайки се, вдигна глава и се втренчи в нея. Господи, колко обичаше да наблюдава лицето ѝ в подобни моменти! Опияняваха го потъмнелите ѝ от страстта незрящи очи, сочните ѝ, полуотворени устни. Тя отметна глава и Рурк притисна устни към гърлото ѝ.

Усети аромата на сапун... уханието на Ив.

Почувства как тя отново се издига на гребена на вълната от удоволствие и този път остави на страстта да погълне и двамата им.

След секунда се отпусна върху Ив, въздъхна и прошепна:
— Да се залавяме за работа.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Използваме твоята техника не защото искаме да избегнем службата по компютърна охрана — заяви Ив, когато Рурк седна пред контролния пулт на нелегалния си компютър.

— О, да — промърмори той.

Младата жена гневно присви очи, при което Рурк побърза да добави:

— Ще се придържам към твоята версия, скъпа.

Ив ядно се усмихна.

— Задръж си хитрите коментари, приятелче. Принудена съм да го направя, защото съм убедена, че мръсниците от „Касандра“ са не по-малко безскрупулни от теб и навярно също притежават свръхмодерна техника. Възможно е вече да са проникнали в служебния и в домашния ми компютър. Опасявам се да не проследят всеки етап от разследването.

Рурк се облегна назад и кимна.

— Тази версия също изглежда напълно правдоподобна. Ако вече си успокоила съвестта си, донеси по чаша кафе.

— Мразя да ми се подиграваш!

— Дори когато имам основание, така ли?

— Най-вече тогава. — Тя се приближи до автоготвача. — Имаме работа с безскрупулни убийци, които очевидно разполагат с неограничени финансови ресурси, притежават технически умения и способността да преодоляват всякакви охранителни системи. — Ив взе двете чаши, приближи се до съпруга си и се усмихна. — Все едно, че описвам наш общ познат.

— Нима? — Невинно попита Рурк и взе чашата с кафе.

— Точно поради тази причина — продължи тя, сякаш не го беше чула — искам да те използвам. Да използвам неограничените ти финансови възможности, техническите ти умения и това, че разсъждаваш като нарушител на закона.

— Скъпа, разчитай на безрезервната ми подкрепа. В тази връзка искам да те уведомя, че научих нещо интересно за „Маунт олимпъс“ и нейните подразделения.

— Така ли? — Тя наостри уши. — Защо не ми го каза веднага?

— Имаше по-важни... въпроси. Трябваше да отдъхнеш поне час, освен това се нуждаех от теб.

— Но това е много по-важно... — започна Ив, сетне млъкна и поклати глава. Знаеше, че ако започне да го убеждава, само ще си загуби времето. — Хайде, сподели какво си научил.

— Почти нищо.

— Но нали току-що спомена, че си ги открил?

— Казах, че съм научил нещо интересно, а именно, че тези компании не съществуват.

— Не може да бъде! — гневно възкликна тя. — Нали ги открих в компютъра — компании за производство на електроника, складове, служебни сгради, производители...

— Съществуват само в компютъра. Може да се каже, че „Маунт олимпъс“ е виртуална компания, но в действителност не съществува. Няма сгради, служители, клиенти, само служи за прикритие.

— Виртуално прикритие ли? Ама че глупост! Какъв е смисълът... — Внезапно млъкна и се замисли, сетне възкликна: — Как не се досетих по-рано! Компанията е измислена, за да отвлече вниманието ми, да ме накара да загубя ценно време. Знаели са, че ще се заема с проучването на „Касандра“, което ще ме насочи към „Маунт олимпъс“ и другите несъществуващи компании...

— Почакай, не всичко е загубено — прекъсна я Рурк. — Едва ли са предполагали, че толкова бързо ще разкрием измамата. А онзи, който е заложил капана — признавам, че всичко е гениално замислено — не знае, че не си попаднала в него.

Ив замислено кимна.

— Ще решат, че все още вървя по фалшивата следа. Ето защо ще продължим издирването чрез полицейския отдел по електроника, като инструктираме Фийни да действа по-мудно и да заблуди престъпниците, че още сме в безизходица.

— По този начин бдителността им ще бъде притъпена, което ще ти позволи да насочиш вниманието си към други проблеми.

Ив само кимна и започна да се разхожда из кабинета, като машинално опитваше от кафето си.

— Добре, ще се обадя на Фийни. А сега ми трябва възможно най-подробна информация за групата „Аполон“. Натоварих Пийбоди с проучването, но тя ще действа по каналния ред и няма да открие сведенията, които са ми необходими, или пък ще ѝ бъде нужно много време. Не ме интересуват политическите им лозунги и пропагандни брътвежи — добави и се обърна към Рурк. — Искам да знам истинската им същност, което ще ми помогне да се добера до хората от „Касандра“.

— Тогава ще започнем с „Аполон“.

— Трябват ми имената на членовете на групата, независимо дали са живи или починали. Интересува ме къде живеят, какво се е случило с тях. Освен това искам имената на техните брачни партньори или любовници, на братята или сестрите им, на децата и на внуците им. — Замълча, а Рурк забеляза, че очите ѝ се бяха променили — сега бяха безжалостните очи на ченге. — В дневника си Майстора споменава за отмъщение. Искам да разбера кои от най-близките на избитите терористи са живи. Интересуват ме и онези, които са били приближени на Джеймс Роуън.

— Сигурен съм, че тези хора имат досиета във ФБР, но документите са засекретени. — Рурк иронично вдигна вежди, като забеляза, че в душата ѝ се борят противоречиви чувства. — Ако спазваш буквата на закона, проучването ще ти отнеме доста време.

— С каквото не разполагам. Възможно ли е да използвам някой от допълнителните компютри? Ще проверя дали някой свързан с „Аполон“ е работел или работи в трите сгради, набелязани от „Касандра“.

Рурк ѝ посочи съседния компютър.

— Използвай този. Ще се заема с хората от помощния персонал. По принцип там мерките за сигурност не са толкова строги и е възможно да се промъкне предател.

В продължение на двацет минути Ив се постара да събере всички налични сведения за взривяването на Пентагона. Рурк пък невъзмутимо проникна в главния компютър на ФБР и се зае да търси засекретените файлове.

Знаеше как да го стори, тъй като го беше правил и преди — промъкна се през закодираните нива както сянката незабележимо се плъзга през мрака. От време на време си доставяше удоволствието да надникне във файла, обозначен „Рурк“.

Сведенията бяха учудващо малко за човек с неговото бурно минало, но още като юноша той беше изтрил и унищожил, или поне бе променил голяма част от информацията. В компютрите на ФБР, Интерпол, Ирландската секретна служба и Скотланд Ярд се съдържаха само онези подробности от биографията му, които бе пожелал самият той.

Твърдо беше убеден, че човек има право на личен живот, в който тайните служби не бива да си пъхат носа.

Съжаляваше, че откакто се беше запознал с Ив, нито една от въпросните агенции нямаше причина да се заинтересува от „дейностите“ му.

Любовта го беше преобразила — беше се превърнал в почтен гражданин, който много рядко се отклоняваше от закона.

— Информацията вече постъпва — промълви той, а Ив рязко вдигна глава.

— Как успя толкова бързо?

— Момчетата от ФБР не са толкова големи специалисти. — Рурк се облегна назад и нареди на компютъра да изнесе данните на огромния стенов монитор. — Ето главатарят на „Аполон“ — Джеймс Томас Роуън, роден в Бостън на 10 юни 1988 година.

— Обикновено тези типове приличат на безумци, но господинът е приятно изключение — отбеляза Ив, докато разглеждаше снимката.

Роуън беше испански красавец — имаше изпъкнали скули, устни, по които играеше лека усмивка, и прекрасни светлосини очи. Тъмната му коса беше прошарена, което му придаваше вид на висш служител в компания или на политик.

— Джейми, както са го наричали приятелите му, произхожда от солидно семейство. — Рурк наклони глава, докато четеше сведенията. — Предците му са били богати янки в Нова Англия. Посещавал е най-добрите частни училища, след което е завършил политология в Харвард. Навярно се е подготвял да влезе в политиката. Отбил е военната си повинност, като е служил в специалните части. За кратко е

работил в ЦРУ. Родителите му са мъртви. Има една сестра на име Джулия Роуън Питърман.

— Професионална детегледачка, вече пенсионерка — продължи да чете Ив. — Живее в Тамна. Ще я проверим. — Тя се изправи. Искаше ѝ се да се поразтъпче и да погледне по-отблизо монитора. — През 2015 Роуън се е оженил за Моника Стоун, от брака си има две деца: Шарлот, родена на 14 септември 2016, и Джеймс младши, роден на 8 февруари 2019. Къде е сега Моника?

— Искам последната информация за Моника Роуън — нареди Рурк на компютъра. — Раздели екрана на две.

Ив разгледа снимката и си каза, че съдейки по възрастта на жената снимката беше направена наскоро. Което означаваше, че ФБР не я изпуска от погледа си. Навярно някога Моника е била красавица. Лицето ѝ още носеше следите от миналата хубост, но от двете страни на устата ѝ се бяха врязали дълбоки бръчки, а погледът ѝ издаваше нескрита горчивина. Прошарената ѝ коса беше небрежно подстригана.

— Живее в Мейн — замислено каза Ив. — Не е омъжена и не работи. Живее от пенсията си. Обзалагам се, че по това време на годината в Мейн е кучешки студ.

— Ще се наложи да си obuеш дълги гащи, лейтенант.

— Няма значение. Какво е малко студ пред възможността да се запозная с Моника. Къде са децата?

Рурк поиска данните, но когато ги прочете, Ив озадачено смръщи чело.

— Предполага се, че са мъртви. И двете ли са починали в един и същи ден? Трябва ми по-подробна информация, Рурк.

— Един момент. — Той се приведе над клавиатурата и добави: — Забележи, че датата съвпада с деня, когато е бил убит Джеймс Роуън.

— 8 февруари 2024. Да, направи ми впечатление.

— Загинали са при експлозия. Хората от ФБР са взривили къщата му... Макар всички да подозираха, че той го е сторил. — Рурк отново вдигна глава, лицето му беше изопнато и преbledняло. — Ако този файл потвърждава, че експлозията е извършена от федералните агенти. Изглежда, че децата са били заедно с Роуън.

— Нима искаш да кажеш, че от ФБР са взривили къщата му, за да го премахнат, при което са загинали две невинни деца?

— Не само те, но и любовницата на Роуън, един от най-доверените му хора и трима членове на „Аполон“. — Рурк стана и отиде да си налее още кафе. — Прочети информацията, Ив. Агентите са го проследили до дома му. Издирвали са го от деня, в който неговата група е поела отговорността за взривяването на Пентагона. Не се учудвам от постъпката им — правителството е жадувало за отмъщение, а те са били разярени от случилото се с хилядите невинни жертви. — Донесе чаша кафе и на Ив, после продължи: — След унищожаването на Пентагона Роуън преминал в нелегалност и никога не оставал дълго на едно място. Подвизавал се под различни имена, понякога дори променял външността си. — Рурк застана зад съпругата си, докато четяха сведенията. — Все още успявал да прави своите видеоклипове и да ги излъчва в ефир. В продължение на няколко месеца успешно успявал да се измъкне от преследвачите си.

— Заедно с децата си — добави тя.

— Според засекретената информация почти никога не се разделял с тях. После агентите на ФБР го проследили, заобиколили къщата му и я вдигнали във въздуха. Искали са да го отстранят завинаги, за да пречупят гръбнака на „Аполон“, и са постигнали целта си.

— Не е трябвало да постъпват по този начин.

— Имаш право. — Той я погледна в очите. — Но по време на война нито една от враждуващите страни не мисли за невинните жертви.

Първото, което Ив си помисли, беше защо децата не са били при майка си. После горчиво се усмихна — откога беше станала такъв капацитет? Собствената ѝ майка я беше оставила в ръцете на човек, който години наред я беше пребивал и изнасилвал.

Дали жената, която ѝ беше дала живот, имаше тъжни очи като на непознатата на снимката? Дали изглеждаше също така сурова и неприветлива?

Всъщност това нямаше значение.

Ив прогони предателските мисли и отново отпи от кафето си. За пръв път ѝ се стори горчиво, въпреки че беше от най-скъпото, което се намираще на планетата.

— Отмъщение — промълви тя. — Ако Майстора е разгадал правилно мотивите им, именно това е в основата на нещата. Ние сме

верни... Всяко послание съдържа тази фраза. На кого са верни? На Роуън ли? Или на паметта му?

— Предположението ти е логично.

— Фийни спомена, че някой си Фредерик Хенсън е бил дясната ръка на Роуън. Разполагаме ли със списък на мъртвите членове на „Аполон“?

Данните се появиха на монитора и Рурк ужасено промълви:

— Боже мой, избити са били стотици.

— Доколкото ми е известно, агентите са ги издирвали и преследвали години наред. — Ив набързо прочете имената. — И изобщо не са подбирали жертвите си. Името на Хенсън не фигурира в този списък.

— Ще го издира.

— Благодаря. Прехвърли информацията на моя компютър и продължавай да търсиш.

Рурк нежно я помилва и промълви:

— Развълнувана си от новината за гибелта на децата, нали?

— Не. По-скоро ми напомни какво е да нямаш избор и да си в ръцете на човек, който гледа на теб като на вещь, която може да използва и да изхвърли, когато му омръзне.

— Някои хора обичат лудо. — Рурк я целуна по челото. — За други това чувство е непознато.

— Да видим какво са обичали Роуън и неговите терористи. — Тя отново се обърна към компютъра си. Струваше ѝ се, че отговорът на загадката се крие в серията от изявления, които членовете на „Аполон“ бяха направили през трите години, докато групата бе съществувала.

„Ние сме боговете на войната.“

Всяко изявление, започващо по този начин, което издаваше самоувереност, склонност към насилие и мания за величие.

„Установихме, че правителството е корумпирано и е използвано за експлоатация на трудещите се, потискане на прогреса и за продължаване на безсмисленото

съществуване. Политическата система е порочна и трябва да бъде заличена. Върху димящите ѝ развалини ще бъде изграден нов режим. Подкрепете ни всички, които вярвате в справедливостта, в почтеността, в бъдещето на нашите деца, плачещи за храна и утеха, докато войните на обреченото правителство разрушават градовете ни.

Ние от «Аполон» ще се опълчим с оръжие срещу тях. И ще победим. Граждани на света, разкъсайте веригите, с които сте привързани към затлъстелите и безмозъчни правителствени служители. Обещаваме ви свобода.“

Ив си помисли, че тактиката им е била да нападат правителството и да търсят подкрепата на милионите обикновени хора. Да оправдават масовото убийство на хиляди невинни и да обещават светло бъдеще.

Ние сме боговете на войната.

Днес, точно в дванайсет на обяд, гневът ни се изля върху сградата, наричана Пентагона. Символът на военната мощ на тази загниваща държава беше унищожен. Всички, които се намираха в зданието, бяха виновни. Всички те са мъртви.

Отново призоваваме за безусловна оставка на правителството. Така нареченият главнокомандващ трябва да обяви, че се отказва от властта. Настояваме всички военни лица и полицаи да сложат оръжие.

Ние от „Аполон“ обещаваме да пощадим всички, които се подчинят в разстояние на седемдесет и два часа. Ще бъдем безмилостни към всеки, който дръзне да ни се противопостави.

Ив забеляза, че това беше най-дългото изявление на групата. Беше излъчено около шест месеца преди къщата на Роуън да бъде взривена заедно с обитателите си. Тя се запита какво ли е искал този самопровъзгласил се Бог. Навярно онова, което са желали всички

богове: слава и власт, както и да предизвикват страх и обожание в простосмъртните.

— Мечтал ли си да бъдеш владетел на света? — обърна се тя към Рурк. — Или поне на нашата страна?

— Никога! Подобно занимание изисква прекалено много работа и е зле платено. На владетелите почти не остава време да се наслаждават на властта си. Предпочитам да притежавам колкото е възможно по-голяма част от света, но не желая да го управлявам.

Тя неволно се засмя, сетне подпря лакти на бюрото и продължи да разсъждава на глас:

— А Роуън е искал. Ако се абстрахираме от политическите лозунги, ще открием, че той е мечтал да бъде президент, крал или деспотичен владетел... независимо от определението. Не е ламтял за пари, никога не е искал откуп, не е поставял условия. Повтарял е едно и също: „Предайте се, фашистки ченгета!“ или „Подайте оставка и треперете, затлъстели политици!“.

— Произхождал е от богатата фамилия — отбеляза Рурк. — Често децата на богатите не осъзнават колко привлекателни са парите.

— Може би имаш право. — Тя набързо прегледа личното досие на Роуън. — На два пъти е кандидатствал за кмет на Бостън, но винаги се е провалял на изборите. После са издигнали кандидатурата му за губернатор, но не е бил избран. Мисля, че е бил разгневен. Разгневен и луд. Подобна комбинация много често е смъртоносна.

— Налага ли се да търсиш мотивите му за извършеното престъпление?

— Ако не ги знам, не мога да направя пълна преценка на характера му. Шефът на „Касандра“ по някакъв начин е свързан с Роуън. Ала не мисля, че членовете на тази група са подтиквани от гнева си.

— Може би са само луди, а?

— Не, има нещо друго, но засега ми се изплъзва.

Тя се отмести, разходи се из кабинета, после отново седна пред компютъра. Трябваше да сравни имената на хората, които Рурк беше въвел.

Операцията беше бавна и се извършваше предимно от компютъра. Докато се взираше в монитора, Ив неусетно задряма.

Не знаеше, че е заспала и че сънува, докато внезапно се видя да гази в река от кръв.

Плачеха деца. По земята лежаха ранени и онези, които още имаха лица, викаха за помощ. Парливият дим проникна в белите ѝ дробове и я задуши, докато прескачаше жертвите. В главата ѝ се въртеше само една мисъл: „Прекалено много са. Не ще успея да спася всички“.

Безброй ръце, по някои от които плътта липсваше, се вкопчваха в глезените ѝ. Ив се спъна и почувства, че пада в дълбок кратер, пълен с още трупове, които бяха захвърлени като счупени кукли. Нещо я дърпаше надолу, докато тя усети, че ще се удави в морето от мъртъвци.

Задъхвайки се, вкопчайки се в стените на кратера, Ив запълзя нагоре и не се отказа дори когато разрани до кръв пръстите си.

Отново се озова сред дима; продължаваше да пълзи, като се опитваше да си поеме дъх и да прогони паниката, за да направи необходимото.

Дочу тих, сподавен плач и се запрепъва напред през вонящата мъгла, която я заслепяваше. Внезапно видя момиченцето, което седеше на земята, обгърнало с ръце коленете си, и се полюшваше напред-назад, сякаш за да се успокои.

— Не плачи, миличко. — Ив се изкашля, клекна и взе детето в прегръдките си. — Ще се измъкнем от тук.

— Няма къде да отидем — прошепна ѝ то. — Свършено е с нас.

— Ще се измъкнем, ще видиш — повтори Ив. Знаеше, че трябва да го направи. Тръпки я побиваха от ужас, в корема ѝ сякаш се беше скрил рак с ледени щипци. Взе момиченцето на ръце и го понесе.

Чувстваше как сърцето му бие в такт с нейното. Ненадейно отнякъде се дочуха гласове и малката ужасена се вкопчи в спасителката си.

— Искам да се надрусам! Защо нямаме мангизи, че да си купя една доза?

— Затваряй си шибания плювалник!

Ив замръзна на мястото си. Не беше познала гласа на жената, но дрезгавият, подигравателен глас на мъжа я преследваше в най-ужасяващите ѝ кошмари.

Беше гласът на баща ѝ!

— Ти си затваряй устата, мръсно! Ако не бях забременяла, нямаше да се завра в тази дупка с теб и с малката сополанка.

Ив пропълзя още няколко метра. Задъхваше се, детето в прегръдките ѝ тежеше като камък. През гъстия дим смътно различи силуетите на мъж и жена. Моментално позна мъжа — не можеше да не разпознае набитото му тяло, приведените му рамене, начина, по който накланяше глава.

Помисли си: „Нали те убих? Убих те, мръсно! Защо си възкръснал?“.

— Те са чудовища — прошепна ѝ момиченцето. — Чудовищата са безсмъртни.

„Греши — каза си Ив. — Умират, ако човек е по-настоятелен и издържи.“

— Трябваше навреме да се отървеш от копелето. — Човекът, който беше бащата на Ив, нехайно сви рамене. — Ама сега е прекалено късно, сладурче.

— Съжалявам, задето не го направих. Въобще не съм го искала туй дете. Длъжник си ми, Рик. Дай ми мангизи за една доза, иначе...

— Да не си посмяла да ме заплашваш!

— Да пукнеш дано! Цял ден се мъча тук с това сополиво хлапе. Длъжник си ми и още как.

— Ето ти наградата! — Ив отскочи назад, когато чу хрущенето на счупени кости и пронизителния вик на жената. — Ето какво дължа на теб и на копелето!

Остана като парализирана, докато той преби жената и я изнасили. Внезапно осъзна, че момиченцето още е в прегръдките ѝ, и нададе писък.

— Ив, престани! Хайде, събуди се. — Щом чу писъка ѝ, Рурк скочи от стола и я притисна до гърдите си, ала тя продължаваше да се съпротивлява.

— Това съм аз! — Блъсна го, изрита го и отново извика: — Аз съм и не мога да се спася.

— Можеш. Вече си будна, до теб съм, погледни ме. — Той натисна копчето на стената и след миг леглото се появи. — Върни се в настоящето, Ив! С мен си, разбираш ли?

— Добре съм... Пусни ме.

— Не си познала. — Рурк седна на ръба на леглото и още по-силно я притисна към себе си, надявайки се тя да престане да трепери. — Успокой се. Успокой се и се отпусни.

— Заспала съм, това е всичко. Или по-скоро съм задрямала само за миг. — Рурк леко се отдръпна и се втренчи в лицето ѝ. Ив не издържа на погледа му, който излъчваше нежност и безпределна любов. Отпусна глава на рамото му и изстена.

— Божичко, какъв кошмар. Почакай само минута, докато се успокоя.

— Не бързам за никъде.

— Навярно още съм под впечатлението на онова, което се случи днес. Не мога да забравя разкъсаните и обезобразени трупове. Ала това е проява на слабост, която може да ми попречи да изпълнявам задълженията си.

— Но когато се мъчиш да я потиснеш, си раздирана от вътрешни противоречия.

— Може би. Да... понякога.

— Скъпа моя. — Той нежно я целуна. — Винаги си страдала заради жертвите на насилие.

— Имаш право. За мен те не са безжизнени трупове, а хора, които са имали мечти и копнежи. Иначе работата ми се обезсмисля.

— Именно заради това те обичам. — Рурк леко се отдръпна и я помилва по страната. — И все пак се тревожа. Питам се възможно ли е да се раздаваш и да устоиш на невероятното напрежение. Докога ли ще издържиш?

— Докато е необходимо. Има и още нещо... — Тя дълбоко си пое дъх, опитвайки да се поуспокои. — Не зная дали беше сън, или в съзнанието ми е изплувал отдавна забравен спомен.

— Разкажи ми всичко.

Ив знаеше, че той е единственият, с когото можеше да сподели най-съкровенията си тайни. Разказа му как беше намерила момиченцето, как бе видяла неясни силуети сред гъстия дим. Разказа какво беше чула и видяла.

— Мислиш, че жената е била твоята майка, така ли?

— Не знам. А сега трябва да се залавям за работа. — Когато Рурк я пусна, тя машинално потърка раменете си. — Може би съм се пренесла в миналото... Всъщност няма значение. Непрекъснато мисля

за Моника. Питам се каква ли майка е била, та да повери децата си на човек като Джеймс Роуън. Навярно тези мисли са ме подсетили за собствената ми майка.

— Не осъждай прибързано Моника. Не знаем какво се е случило в действителност.

— Факт е, че децата са били оставени в ръцете на баща си, както аз бях изоставена в ръцете на изверга, наричащ се мой баща. Нямам никакви спомени за майка ми, дори не съм виждала някоя нейна вещ.

— Но нали успя да възкресиш в паметта си други събития от миналото. — Рурк се приближи до нея и започна да масажира раменете ѝ. — Може би това е бил поредният спомен. Съветвам те да поговориш с Майра.

— Още не съм готова. — Тя рязко се отдръпна. — Навярно сама ще разбере кога е настъпил подходящият момент.

— Виждам колко страдаш — промълви Рурк. Той също страдаше, когато я гледаше как се терзае.

— Миналото не определя битието ми — поправи го тя. — Само че понякога ми пречи. Фактът, че съм си спомнила коя е майка ми, няма да ми донесе спокойствие. За мен тя е мъртва като баща ми.

Ив се обърна към компютъра, а Рурк си помисли, че призраците от миналото никога няма да ѝ дадат покой.

— Трябва да поспиш.

— Мога да издържа още час.

— Добре. — Той се приближи до нея и я грабна на ръце, при което Ив само смаяно извика. — Един час ще ми бъде достатъчен. Преди малко действах прибързано и то по твое настояване.

— Няма да правим секс!

— Аз ще те любя. Не искам нищо повече. — Рурк я сложи на леглото и се изтегна редом с нея.

За кой ли път тя изпита удивление от начина, по който телата им се привличаха като намагнитизирани. Ала този път трябваше да прояви повече твърдост.

— Май не си чул какво ти казах.

— Чух, че не отказа на предложението ми. — Той я целуна по страната. — Заяви, че няма да правиш секс, което е съвсем различно. Ако ми беше отказала... — Започна да разкопчава ризата ѝ и добави — ... щях да се съобразя с желанията ти.

— Тогава ме чуй...

Преди да довърши, той започна да я целува, а ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ и причиняваха неопишуемо удоволствие. От гърдите ѝ се изтръгна сподавен стон, после тя задъхано прошепна:

— Добре, оставям се във властта ти. Люби ме до полуда.

— Благодаря за разрешението, скъпа. — Той обсипа шията ѝ с жарки целувки.

Люби я в продължение на цял час, доставяйки удоволствие на себе си и на нея. Знаеше, че щом тялото ѝ се отпусне под неговото, Ив мигновено ще потъне в сън.

И че поне през тази нощ няма да я измъчват кошмари.

Когато Ив се събуди, в кабинета цареше мрак, проблясваха само лампичките на командния пулт, както и мониторите. Усещайки, че главата ѝ още е замаяна, тя седна и премигна, после забеляза, че Рурк продължаваше да работи.

— Колко е часът? — попита и едва като стана от леглото, осъзна, че е гола.

— Още няма шест. Установих известни сходства, лейтенант. Записал съм всичко на диск, направил съм и разпечатка.

— Навярно изобщо не си мигнал. — Ив се огледа за дрехите си и видя халата, който беше сгънат върху леглото. Съпругът ѝ винаги предугаждаше желанията ѝ.

— Грещиш, скъпа. Станах преди малко. Предполагам, че отиваш направо в управлението.

— Да. Съвещанието започва в осем.

— Разпечатал съм ти и сведенията за Хенсън, които за съжаление са доста оскъдни.

— Благодаря.

— Днес имам важни... срещи, но винаги можеш да ми се обадиш, ако ти потрябвам. — Рурк се изправи. В полумрака изглеждаше някак заплашителен, брадата му беше набола, черният му халат бе небрежно разгърнат. — В списъка забелязах имената на хора, които познавам.

Ив взе разпечатката и язвително промърмори:

— Противното щеше безкрайно да ме изненада.

— Най-добре познавам Пол Ламонт. Баща му се е сражавал във френските войни, сетне заедно със семейството си е емигрирал тук. Беше изключително сръчен човек и синът му прилича на него. Пол работи в „Аутотрон“ — една от моите компании, която се занимава с производството на дроиди и малки електронни устройства.

— Приятели ли сте?

— Той е мой служител, а преди няколко години заедно разработихме няколко... проекта.

— За които едно ченге не бива да знае, нали?

— Точно така. Пол работи в „Аутотрон“ вече шест години, през които съм го виждал само по времето на съвместната ни работа.

— Ясно. А какви са уменията, които е наследил от стария Ламонт?

— Баща му беше специалист по експлозивите.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Пийбоди беше прекарала безсънна нощ. Докато се приготвяше да излезе, очите ѝ се затваряха за сън, а тялото я болеше, сякаш беше болна от грип. От снощи не беше хапнала нито залък, въпреки че неизменно се радваше на отличен апетит. Пък и кой ли би могъл да се храни, след като в продължение на часове е събирал откъснати крака и ръце?

Всъщност това не беше най-страшното. Докато работеше с Ив, се беше научила да съсредоточава мислите си и цялата си енергия върху работата.

Повече я измъчваше фактът, че през тази нощ мислите ѝ бяха заети изключително с Макнаб. Беше заспала само за няколко минути и беше сънувала нещо толкова еротично и приятно, че сега не ѝ даваше покой.

Едновременно я ужасяваше и възбуждаше.

Не можеше да се изповяда пред Зийк. Брат ѝ нямаше да разбере как ненадейно се беше влюбила в Макнаб. Никога не беше предполагала, че ще изпита привличане към този фукльо. Не ѝ се искаше да разказва и за кошмара в хотел „Плаза“.

Зийк също изглеждаше неспокоен и тази сутрин сякаш я избягваше.

Пийбоди се зарече, че вечерта ще отдели няколко часа, за да го заведе на вечеря в някой клуб, където свиреше оркестър. Зийк обичаше музиката.

„И на двама ни ще се отрази добре“ — помисли си тя, слезе от ескалатора и се опита да прогони умората.

Зави по коридора и връхлетя право върху Макнаб. Младежът отскочи, блъсна двама униформени, които пък събориха на земята чиновничка от отдела за борба с престъпленията.

Пострадалите го обсипаха с гневни думи, от които той се изчерви още повече, а по челото му изби пот. Едва след няколко секунди той се осмели да погледне Пийбоди.

— На съвещанието ли отиваш?

— Да. — Тя подръпна униформената си куртка.

— Аз също. — Двамата замълчаха и се загледаха един в друг, без да забелязват колегите си, които минаваха покрай тях.

— Откри ли нещо ново за „Аполон“? — осмели се да попита Макнаб.

— Не. — Пийбоди се изкашля, отново подръпна куртката си и с огромно усилие на волята накара краката си да се размърдат. — Лейтенант Далас сигурно ни очаква.

— Да... Добре... — Той закрачи редом с нея. — Добре ли спа?

Пийбоди си спомни за еротичния си сън, в който двамата с него се любеха в различни пози, и се загледа в една точка.

— Сравнително добре.

— Аз също. — Толкова силно стискаше зъби, че челюстта го болеше, накрая се предаде. Знаеше, че трябва да повдигне въпроса. — Слушай, онова, което се случи вчера...

— Забрави го! — сопна се тя.

— Вече го забравих. Но ако възнамеряваш да се държиш като някоя важна персона...

— Ще се държа както си искам, глупако. Само опитай да ме докоснеш — ще ти изтръгна белите дробове и ще ги хвърля на уличните кучета.

— Същото се отнася и за теб, сладурче. Предпочитам да целуна задника на някоя бездомна котка.

Пийбоди се задъха от гняв и възкликна:

— Какво пък, дори това ти е много!

— Предпочитам мърлява писана пред наперено ченге, което прави стойки.

— Тъпак!

— Фръцла!

Едновременно влязоха в някаква празна стая, затвориха вратата и се вкопчиха един в друг.

Тя ухапа долната му устна, Макнаб езика ѝ. Пийбоди го притисна към стената, а той пъхна ръце под куртката ѝ. От гърдите им се изтръгваха стенания. Макнаб сграбчи гърдите ѝ и страстно прошепна:

— Страхотна си. Никога не съм предполагал, че си толкова... надарена. — Зацелува я, сякаш искаше да я погълне, сякаш целият свят се беше съсредоточил в тази целувка. Пийбоди се отпусна в прегръдките му. Чувстваше се безпомощна, виеше ѝ се свят. Внезапно осъзна, че Макнаб е разкопчал куртката ѝ, усети пламенното му докосване.

Никога не беше предполагала, че ръцете му могат толкова да я възбудят.

— Не можем... не бива да го правим — прошепна, но той леко захапа шията ѝ.

— Знам. Ще престанем, но след малко. — Ароматът на сапун, който лъхаше от нея, го подлудяваше. Тъкмо се опитваше да разкопчее сутиена ѝ, когато видеотелефонът на бюрото иззвъня и двамата стреснато подскочиха.

Дишаха тежко, очите им бяха замъглени от страстта, дрехите им — разкопчани.

— Божичко! — изстена младежът.

— Веднага се отдръпни! — Пийбоди го блъсна толкова силно, че едва не го събори, и бързо започна да закопчава куртката си, като бърбореше: — Навярно причината е в напрежението, в стреса. Има някаква причина, защото всичко това не може да бъде вярно.

— Имаш право. Не правя ли секс с теб, сигурно ще умра.

— Ако пукнеш, проблемът ще бъде разрешен. — Тя установи, че се е закопчала накриво и изруга.

Докато я наблюдаваше, Макнаб почувства още по-голяма възбуда. Езикът му сякаш увеличи размерите си.

— Най-голямата грешка ще бъде да се любя с теб!

— Съгласна съм. — Пийбоди отново закопча куртката си и го погледна в очите. — Къде ще го направим?

— Може би у вас, а?

— Невъзможно е. Моят брат ми гостува.

— Тогава ще те чакам у дома след края на работното време. Ще го направим и ще се върнеш към нормалния си начин на живот.

— Дадено. — Тя рязко кимна, наведе се и взе кепето си. — Напъхай ризата си в панталона.

— Засега няма да го сторя — ухили се той. — Далас ще се учуди какво е онова огромно нещо.

— Сигурно ще предположи, че е самочувствието ти — презрително изсумтя Пийбоди.

— Навярно ще промениш мнението си, като го видиш, малката.

Тя почувства лек гъдел между краката, но продължи иронично да се усмихва.

— Не ме наричай „малката“ — процеди през зъби и отвори вратата, сетне с гордо вдигната глава тръгна към залата за съвещания.

Изпита угризения на съвестта, като видя, че Ив вече беше там и прикрепваше разпечатките към трите табла.

— Радвам се, че най-после дойде — сухо отбеляза началничката й, без да се обръща.

— Попаднах на... задръстване в движението. Искате ли да довърша вместо вас, лейтенант.

— Вече приключвам. Донеси кафе и програмирай екрана. Ще използваме само разпечатки.

— Нека да го направя аз — обади се Макнаб, който току-що беше влязъл. — С удоволствие бих изпил чаша кафе, Пийбоди. Няма ли да работим с дискове, лейтенант?

— Не. Ще съобщя подробностите, когато се съберат всички.

Двамата млади безмълвно се заловиха за работа. Непривичната тишина накара Ив да потръпне. Помисли си, че помощничката й и Макнаб вече би трябвало да си разменят язвителни реплики, ето защо се обърна и ги изгледа.

Забеляза, че Пийбоди беше поднесла кафето на младежа, което беше странно. Но още по-странно беше, че докато копираше дисковете си, тя тайно му се усмихна.

— Да не сте взимали наркотици тази сутрин — подозрително ги попита и се намръщи, когато двамата се изчервиха. — Хайде, изплюйте камъчето — подкани ги, но в този момент се появиха Ан Малой и Фийни.

— Далас. — Ан се поколеба на прага. — Може ли да поговорим насаме?

— Разбира се.

— Побързайте — намеси се Фийни. — Уитни и началникът на полицията всеки момент ще бъдат тук.

— Само за минутка. — Ан се обърна към колежката си, която се беше приближила до вратата. — Далас, искам да ти се извиня за вчера.

Не биваше да си го изкарвам на теб.

— Сцената беше кошмарна.

— И друг път съм присъствала на подобни сцени. — Тя се огледа и понижи глас. — Държах се отвратително. Обещавам никога повече да не се случи.

— Не се упреквай толкова сурово. Не съм се засегнала.

— А би трябвало. Разследването е поверено на теб, а ние сме длъжни да ти помагаме. Вчера сгреших, издъних се, но искам да знаеш причината. Отново съм бременна.

— Така ли? — Ив премигна и се почувства неловко. — Това добра новина ли е?

— За мен е прекрасна. — Ан тихо се изсмя и докосна корема си. — Вече съм в четвъртия месец, след една-две седмици ще съобщя на командира. Трета бременност ми е и досега състоянието ми не е пречило на работата ми. Вчера изпуснах нервите си... навярно заради мъртвите дечица, но вече владее положението.

— Радвам се. Сигурна ли си, че се чувстваш... работоспособна?

— Разбира се. Но искам още няколко седмици да запазя в тайна състоянието си. Вече два пъти съм минала по този път и знам, че щом всички научат, ще започнат подмятанията и облозите за пола на бебето. — Тя сви рамене. — Искан ми се да приключим разследването, преди да започне този цирк. Дано да приемаш извинението ми.

— Разбира се. Шефовете идват — прошепна Ив. — Дай на Пийбоди доклада си и диска с веществените доказателства, за да ги разпечата. — Тя остана до вратата и отдаде чест на командир Уитни и полицейския началник Тибъл.

— Добро утро, лейтенант. — Тибъл, който беше висок широкоплещест мъж с пронизателен поглед, учтиво ѝ кимна и влезе в залата. Погледна дъските, после скръсти ръце зад гърба си, както му беше обичай. — Моля всички да седнат. Уитни, затвори вратата, ако обичаш.

Тибъл изчака, докато присъстващите се подчиниха на нарежданията му. Беше прочут с търпението и с постоянството си. Беше умен и практичен — качество, типично за всяко ченге — но бе и отличен ръководител. Мълчаливо огледа хората, които Уитни беше включил в екипа си, но безизразното му лице не издаваше дали одобрява избора.

— Преди да започнете рапортите си, трябва да ви уведомя, че кметът и губернаторът на щата настояха в разследването да се включи екип за борба с тероризма. — Забеляза как Ив само присви очи и се възхити от самообладанието ѝ. — Не мислете, че подценяваме способностите ви. Загрижеността на кмета и губернатора подсказва колко е сериозен проблемът. По-късно днес отново ще се срещна с тях, за да им докладвам за хода на разследването и да обсъдим необходимостта от намесата на командосите.

— Извинете, сър. Може ли един въпрос? — Ив говореше престорено невъзмутимо. — Да предположим, че ни наложат присъствието на федералните служители. Кой ще ръководи разследването?

Тибъл вдигна вежди.

— Те, разбира се. Вие само ще им помагате. Предполагам, че идеята няма да допадне нито на теб, лейтенант, нито на хората ти.

— Имате право, сър.

— Добре тогава. — Той се настани на един стол. — Постарай се да ме убедиш, че трябва да оставим разследването в твои ръце. Само за два дни избухнаха три експлозии. Искам да разбера с каква информация разполагате и как възнамерявате да я използвате.

Ив стана и се приближи до първото табло.

— Това е групата „Аполон“ — започна, сетне обобщи цялата информация, която имаха до този момент. — Уилям Дженкинс Хенсън. — Тя замълча, когато на екрана се появи лицето на мъж с квадратна челюст и жестоки очи. Не беше успяла да проучи сведенията, които беше получила от Рурк, ето защо се налагаше да внимава. — Организирай всички акции на Роуън; говори се още, че е бил нещо като генерал в революционната армия. Помагал е на Роуън при изработването на стратегия на бойните действия, при набелязването на обектите за взривяване, както и при обучението на новопостъпилите. Подобно на „началника си“, той също бил служил в армията и то в специален отряд. Първоначално всички били убедени, че Хенсън е загинал при експлозията в бостънския „щаб“ на терористите, но по-късно това твърдение било отречено, най-вече защото трупът му не бил открит.

— Мислиш ли, че той членува в „Касандра“? — запита Уитни, огледа лицето на екрана, сетне извърна поглед към Ив.

— Между двете групи има нещо общо. Смятам, че Хенсън е едно от свързващите звена. Досието му във ФБР още е открито. — Тя разказа за несъществуващите компании — „Аполон“ и „Касандра“ са свързани с „Маунт олимпъс“, „Афродита“ и другите сродни фирми. — След като сравних информацията за двете групи, установих, че съществува голяма прилика между похватите им: умелата манипулация на данните, заложили в компютрите; висококачествените експлозиви, които са използвали; наемането на бивш военен да изработи взривните им устройства. Еднакъв е дори текстът на посланията им. — Тя замълча. Колебаеше се дали да продължи, защото се страхуваше, че ще ѝ се присмеят. — Според гръцката митология Аполон дарил Касандра със способността да предсказва бъдещето. След време се скарали и той проклет пророчицата никой да не вярва на предсказанията ѝ. Ала най-важното е, че ѝ е дал необикновена сила. Хората от „Касандра“ не се интересуват дали им вярваме. Те не се опитват да спасят света, а да го унищожат.

— Интересна теория, лейтенант. И доста правдоподобна. — Тибъл се облегна назад, докато внимателно се взираше в екрана. — Открила си общото между двете групи, както и мотивите за терористичните актове. Справила си се отлично. — Той леко се усмихна и добави: — Федералните агенти вероятно ще се заинтересуват по какъв начин си се добрала до секретната информация на ФБР.

Тя невъзмутимо го изгледа и заяви:

— Използвах всички възможни източници, сър.

— Сигурен съм. — Тибъл скръсти ръце. — Отлична работа, лейтенант.

— Благодаря. — Ив застана пред третото табло. — Ето допълнителни доказателства за връзката между групите „Аполон“ и „Касандра“. Едно от тях е дневникът на Майстора. Предполагам, че всички събрани от него вещественни доказателства вече са унищожени, но в момента това няма значение. Членовете на двете организации използват еднаква тактика. В заключението си доктор Майра пише, че политическото кредо на „Касандра“ е сходно с това на „Аполон“. Ето защо съм убедена, че създателите на „Касандра“ са бивши участници в „Аполон“...

Тибъл я прекъсна:

— Възможно ли е да са последователи на групата, която е била разбита преди години? Може би са проучили методите на „Аполон“ и им подражават?

— Има известна вероятност, сър.

— Ако са подражатели — намеси се Фийни, — ще ни бъде трудно да ги открием.

— Дори в този случай мисля, че някой от участниците е бивш член на „Аполон“. Групата се е разпаднала, след като Роуън и неколцина от приближените му са били убити. Това се е случило преди повече от трийсет години, освен това на обществеността не са били известни подробности за организацията. Кого го е грижа за нещо, което се е случило толкова отдавна? Името на Роуън дори не се споменава в учебниците по история, тъй като никога не е било доказано, че той е бил начело на терористите. Информацията по този въпрос е дълбоко засекретена. Хората от „Аполон“ поели отговорността за взривяването на няколко сгради и на Пентагона, после сякаш изчезнали. Ето защо съм убедена, че между „Аполон“ и „Касандра“ има някаква връзка — заяви тя. — Не мисля, че става въпрос за подражание. Вчера водачите на „Касандра“ убиха стотици невинни хора и то само за да докажат възможностите си. Бомбите в Рейдио Сити са били поставени само за да отвлекат вниманието ни. Главната цел на терористите е бил хотелът. Сега ще ви представя доказателства, че „Аполон“ са действали по същия начин. — Посочи към екрана и продължи: — Първата сграда, която са взривили, била празен склад извън някогашния окръг Колумбия. Полицията била предварително уведомена, поради което нямало жертви. Последвало предупреждението, че в центъра „Кенеди“ са заложени взривни устройства. Хората, намиращи се в зданието, били изведени, обезвредени били всички бомби, с изключение на една, която причинила минимални разрушения. Ала тази акция незабавно била последвана от изненадващ взрив във фойето на хотел „Мейфлауър“. Загинали много хора. От „Аполон“ поели отговорност и за трите експлозии, ала само последният бил отразен в репортажите на медиите.

Уитни се приведе и се втренчи в екрана.

— Коя е била следващата им „мишена“?

— Огромна баскетболна зала. Четиринайсет хиляди души са били ранени или убити. Ако от „Касандра“ вървят по стъпките на предшествениците, очаквам да вдигнат във въздуха Медисън Скуеър Гардън или Плежър Доум. Ето защо предпочетох да не въвеждам събраната информация в главния компютър. Терористите не ще знаят какви разкрития сме направили, което ще ни позволи винаги да бъдем на една крачка пред тях.

— Благодаря, лейтенант Далас. Лейтенант Малой, да чуем рапорта ти за експлозивите.

Ан се изправи и застана до второто табло. В продължение на трийсет минути изнесе доклад, изпълнен с технически подробности за експлозиви, часовникови механизми и дистанционни детонатори, за силата на различните ударни вълни.

— В момента продължаваме събирането на останки от взривните устройства, които незабавно се подлагат на лабораторен анализ — завърши изложението си тя. — Засега знаем, че са били изключително сложни и изработени ръчно. По всичко личи, че небезизвестният майстор е предпочитал да използва веществото пластон. Все още не сме сигурни какъв е обхватът на дистанционния детонатор, но предполагахме, че е изключително голям. Това не са бомби, изработени с подръчни материали, а първокласни взривни устройства. Подкрепям мнението на лейтенант Далас относно Рейдио Сити. Ако терористите са искали да взривят сградата, са щели да я изравнят със земята.

Тя седна, а мястото ѝ беше заето от Фийни, който показва на присъстващите устройство с размерите на окръжността, образувана при допирането на върховете на палеца и показалеца му.

— Това е една от двама и петте наблюдателни камери, които хората ми откриха в Рейдио Сити. Изработена е изключително професионално. Терористите са наблюдавали всяка наша стъпка и са имали възможност за секунда да ни заличат от лицето на земята. — Фийни прибра устройството в специалното пликче и продължи: — Отделът по електроника работи съвместно с екипа на лейтенант Малой за създаването на по-широкообхватен и по-чувствителен скенер за откриване на бомбите. Сигурен съм, че хората от ФБР са опитни специалисти, но нашите също са изключително способни. Има и още нещо: това е нашият град, който сме задължени да пазим. Най-важното в случая е, че терористите са съсредоточили вниманието си върху

Далас. Ако отстраните от разследването нея и екипа ѝ, към който се числя и аз, ще нарушите баланса. Възможно е това да доведе до фатални последици.

— Ясно. Далас! — Тибъл ѝ направи знак. — Имаш ли представа защо от „Касандра“ са избрали именно теб?

— Само предполагам, сър. Всички сгради, които до този момент са обект на акциите им, принадлежат на съпруга ми Рурк. Навярно съвпадението им се струва забавно. В дневника си Майстора споменава, че за престъпниците това е игра, която им доставя удоволствие. Той говори и за необходимостта от отмъщение. — Ив се изправи и посочи снимката на Моника Роуън. — Тази жена има повод да жадува за мъст, освен това като съпруга на шефа на „Аполон“ отлично е познавала методите на групата.

— С помощничката ти незабавно ще отпътувате за Мейн — отсече Тибъл. — Уитни, какво е заключението ти?

— Според мен екипът за изключително кратко време е събрал огромно количество информация и много веществени доказателства. — Уитни стана и добави: — Мисля, че не се налага намесата на ФБР.

— За щастие лейтенант Далас и хората ѝ ми дадоха достатъчно материал, за да запуша устата на политиците. — Тибъл също се изправи. — Далас, продължаваш да ръководиш разследването до второ нареждане. Искам да ме информираш за всичко, което възнамеряваш да предприемеш. Да запазим нашия град, капитан Фийни — добави и излезе.

— Най-сетне! — изпъшка Макнаб, когато и Уитни напусна залата. — Отървахме се от федералните пуяци.

— Но не завинаги. Ако не искаме да ни командват, трябва да се скъсаме от работа. — Ив иронично се усмихна. — Няма да ти остане време за любовни похождения, малкия. Широкообхватният скенер ни е необходим много спешно. Искам да бъдат проверени за експлозиви всички стадиони и спортни зали в Ню Йорк и в Ню Джързи.

— Ще ни бъде необходима цяла седмица, лейтенант, та нали сме една шепа хора, пък и не разполагаме със съвременни уреди.

— Давам ви един ден — отсече тя, после пъкна ръце в джобовете си и след кратко колебание добави: — Обади се на Рурк. Може би ще ти предложи уред, който да задоволи изискванията ти.

— Страхотна идея! — Младежът доволно потри ръце и се усмихна на Ан. — Направо ще откачиш, като видиш играчките на Рурк.

— Фийни, има ли начин да блокираме този компютър? Или пък да ме снабдиш с нова машина със защитен код?

Вечно печалното му лице се проясни и той се усмихна.

— Ще измислим нещо, миличка. Но да не си споменала пред никого, че съм ти помогнал да избегнеш зоркото око на компютърната охрана.

— Гроб съм! Пийбоди, да тръгваме.

— Хей, кога ще се върнете? — провикна се след тях Макнаб.

Ив се обърна и го измери с поглед, а на Пийбоди й идваше да потъне вдън земя.

— Когато свършим работата си, детектив. Мисля, че ти също имаш доста важна задача.

— Да... разбира се... само се питах... — Той се усмихна. — Приятно пътуване.

— Не отиваме на риболов — промърмори Ив, поклати глава и излезе.

— Лейтенант, дали ще се върнем до края на работното време? — плахо попита Пийбоди.

— Слушай, ако си уговорила да се чукаш с някого, трябва да се примириш, че няма да бъде точно днес.

— Не, не ме разбрахте... Само исках да съобщя на Зийк, че заминавам извън града. — Внезапно тя се засрами, че изобщо не беше помислила за брат си.

— Ще останем там колкото е необходимо. Но преди да потеглим на север, трябва да се отбием на едно място.

— Какво ще кажете да пътуваме с някой от джетовете на Рурк? — попита Пийбоди, а щом забеляза гневния поглед на началничката си, побърза да добави: — Предложих го, защото те са много по-бързи от обществените превозни средства, дори от совалките.

— Интересува те само високата им скорост, така ли? — Двете са качиха в асансьора, а Ив натисна бутона за нивото, където се намираще гаражът. — Изобщо не си била съблазнена от мисълта за луксозните седалки, богатия избор на видеофилми или отлично заредения бюфет.

— Древните са казвали, че удобствата подпомагат мисловната дейност.

— Много си изобретателна, няма що! Обикновено действаш поумело, когато се опитваш да ме хързулнеш. Днес не си във форма.

Пийбоди си спомни за случилото се между нея и Макнаб и промърмори:

— Дори не подозирате колко сте права.

Зийк работеше бавно и прецизно, съсредоточавайки цялото внимание върху парчето дърво и удоволствието, което изпитваше от физическия труд.

Знаеше, че сестра му е прекарала безсънна нощ. Докато лежеше на кушетката в дневната, беше чул как Дий се разхожда напред-назад. Искаше му се да ѝ предложи да медитират заедно или да ѝ приготви от екологично чисти продукти напитка за успокояване на нервите, но нямаше смелост да я погледне в очите.

Мислите му изцяло бяха завладени от Клариса. Спомняше си как се бе сгушила в прегръдките му, колко сладки бяха устните ѝ. Лицето му пламтеше от свян. Беше възпитан да вярва в светостта на брачната институция. Досега не се беше обвързвал с момиче, защото беше убеден, че ако даде клетва за вярност, ще трябва да я спазва до края на живота си.

Никога не беше обичал достатъчно някоя жена, за да ѝ се обрече.

Влюбил се бе до полуда в Клариса, но тя принадлежеше другиму.

Измъчваше го мисълта, че съпругът ѝ не осъзнаваше какво съкровище притежава, че се отнасяше зле с нея и ѝ причиняваше страдания. Един брак не биваше да съществува, ако причиняваше страдания на партньорите.

Не, нямаше право да разговаря с Дий, докато подобни мисли обсебваха съзнанието му, не можеше да ѝ предложи съчувствие.

Беше гледал по телевизията репортаж за бомбения атентат. Видяното го беше потресло. Не беше толкова наивен и разбираше, че не всички подкрепяха идеята за премахване на насилието, която беше залегнала във веруюта на хората от Свободна ера. Знаеше, че някои негови съмишленици се отклоняваха от вярата, за да живеят според

желанието си, но това не беше престъпно, тъй като всяка религия подлежеше на промени.

Знаеше, че понякога хората са жестоки, че всеки ден се извършват убийства. Но никога не се беше сблъсквал с подобно пренебрежение към живота, каквото беше видял чрез телевизионния репортаж.

Съществата, които бяха способни на такова зверство, не заслужаваха да бъдат причислявани към човешкия род. Те бяха само безсърдечни страхливци, които убиваха от засада. Зийк се надяваше, че те са само единици, странни мутанти в един свят, който не приемаше безсмислената жестокост.

Беше изненадан и потресен, когато видя Ив сред кланицата. Лицето ѝ беше безизразно, дрехите ѝ бяха изпръскани с кръв. Хрумнало му беше, че изглежда изтощена, отчаяна и същевременно изключително смела... после се беше досетил, че навярно и сестра му е там.

Ив бе разговаряла само с една репортерка — красива жена с чипо носле и тъжни зелени очи.

„Ужасяващата гледка е достатъчно красноречива, Надин. Смятам за неуместно да давам изявления точно сега.“

А когато сестра му се прибра и той забеляза колко е изтощена, предпочете да не я разпитва.

Надяваше се да е постъпил правилно. Не искаше да разговарят за онова, което Дий беше видяла и направила, дори не му се мислеше за кървавата баня. Отказваше да мисли и за Клариса, но не успяваше да прогони образа ѝ, който непрекъснато се натрапваше в съзнанието му.

След днешния инцидент тя дори нямаше да се доближава до него, което може би беше за добро. Той щеше да приключи работата си тук и да се върне в Аризона, където щеше да пости, да медитира и да се опита да забрави тази жена.

Най-добре беше няколко дни да си устрои лагер в пустинята, докато съзнанието и чувствата му отново се уравнишат.

Внезапно през вентилационните отвори долетяха звуци. Гневният смях на мъж, нежен женски глас, в който се долавяха плачливи нотки.

— Казах ти, че искам да те чукам. И без това не ставаш за друго.

— Моля те, Доналд. Не се чувствам добре тази сутрин.

— Хич не ми пука как се чувстваш. Важното е да си отваряш краката, когато пожелаеш.

Последва приглушен вик, който затихна, сякаш някой беше запушил устата на жената. Стъклена чаша падна на пода и се счупи.

— Искам те на колене, мръсницо!

— Причиняваш ми болка. Моля те...

— Я да видим дали можеш да използваш устата си за друго, освен да хленчиш. Да, да, точно така. Хайде, положи малко усилия. Истинско чудо е, че ми става в твое присъствие. По-силно, мръсницо! Знаеш ли къде го пъхах снощи? Къде пъхах онова, дето сега го смучеш? Оправях новата телефонистка. Честно казано, заслужаваше си мангизите. — Той загрухтя като животно, а Зийк стисна клепачи и отправи молитва към Бога да прекрати мъчението на Клариса.

Ала Доналд не се отказваше. Риданията на Клариса подсказваха, че сега я изнасилваше. Чуваха се стенанията и животинските звуци, които Брансън издаваше.

Зийк не знаеше как се е озовал до стълбата. С изумление забеляза, че стискаше тежък чук, а кръвта бушуваше във вените му.

Внезапно се запита какво прави тук. Остави чука и забеляза, че ръцете му треперят. В този миг отблъскващите звуци секнаха. Чуваха се само риданията на Клариса. Зийк колебливо се изкачи по стъпалата.

Трябваше да прекрати издевателствата на Брансън и да спаси бедната жена. Но щеше да го стори като истински мъж, без да напада с оръжие беззащитния си противник.

Прекося кухнята, но двата домашни дроида не му обърнаха внимание. Той излезе в широкия коридор, премина покрай прекрасно обзаведените стаи и се насочи към стълбата, водеща към горния етаж.

Хрумна му, че може би не бива да се намесва, после си каза, че никой няма право да измъчва човек, както Брансън измъчваше съпругата си.

Зави надясно, опитвайки се да прецени коя стая се намира над работилницата. Вратата беше открената, отвътре се разнасяха ридания. Зийк притисна длан до полираното дърво и широко отвори вратата. Клариса беше свита на кълбо на леглото, по голото ѝ тяло вече се появяваха синини.

— Клариса!

Тя вдигна глава; очите ѝ бяха широко отворени, подпухналите ѝ устни трепереха.

— О, Божичко! Не, не влизай! Не искам да ме виждаш в подобно състояние. Върви си!

— Къде е той?

— Не зная. Отиде си. Моля те, върви си. — Тя притисна лице към измачканите чаршафи.

— Но откъде е минал? Току-що се изкачих по стълбището.

— Използвал е страничния вход... Все така прави... Слава богу, че не те е срещнал, защото можеше да...

— Това трябва да престане. — Зийк се приближи до леглото и я зави с чаршафа. — Не бива да му позволяваш да ти причинява такива страдания.

— Не го прави нарочно... има право, нали е мой съпруг... — Клариса тежко въздъхна и сърцето на Зийк сякаш се преобърна. Любовта му беше толкова безнадеждна. — Нямам къде да отида, никой няма да ме приюти. Доналд нямаше да ме малтретира, ако не бях толкова глупава, ако му се подчинявах, ако...

— Престани! — извика младежът и сам се изненада от резкия си тон. Докосна рамото на Клариса, но тя се отдръпна. — Онова, което се случи преди малко, не беше по твоя вина.

Тази жена имаше нужда от психотерапевт, от пречистване. Трябваше ѝ жилище, където да бъде в безопасност и да възвърне самочувствието си, което съпругът ѝ беше погубил.

— Искам да ти помогна — прошепна ѝ. — Ще те отведе оттук. Временно ще живееш при сестра ми, докато решиш какво да правиш. Чувал съм, че има специални програми за оказване на помощ на малтретираните жени. Но преди това трябва да подадеш оплакване в полицията.

— Не! Няма да стъпя в полицията! — Тя се уви с чаршафа и се изправи. Тъмновиолетовите ѝ очи издаваха страха ѝ. — Доналд ще ме убие, ако го направя. Има много познати в полицията и то от големите клечки. Никога няма да подам оплакване.

Беше се разтреперила, затова Зийк побърза да я успокои:

— В момента това не е най-важното. Ще ти помогна да се облечеш и ще те заведа при лечител... на лекар — поправи се той, като си спомни къде се намира. — После ще решим какво да предприемем.

— О, Зийк — прошепна тя и отпусна глава на рамото му. — Няма да предприемем нищо. Нима не разбираш, че съм обречена на доживотен затвор? Доналд многократно ми е заявявал, че никога няма да ми разреши да си отида. Знаеш ли какво ще ми причини, ако се опитам да го напусна? Нямам сили да му окажа отпор.

Младежът я прегърна и започна да я полюшва като дете, после промълви:

— Имам сили и за двама ни.

— Толкова си млад. — Клариса поклати глава. — Прекалено възрастна съм за теб.

— Не е вярно. Чувстваш се безпомощна, защото винаги си била сама. Но никога повече няма да бъдеш! Ще ти помогнем — не само аз, но и цялото ми семейство.

Помилва я и усети разкошната ѝ коса под пръстите си.

— Ще отидем у дома — заговори отново, като се стараеше гласът му да звучи напевно и успокояващо. — Там е тихо, никой няма да те тревожи. Спомняш ли си колко огромна е пустинята? Тишината и спокойствието ще ти помогнат да се излекуваш.

— Когато бях там, се чувствах щастлива. Харесвах ми просторът и небето, обсипано със звезди. Радвах се, че си до мен. Ако вярвах, че двамата с теб имаме шанс...

— Дай ми възможност да ти то докажа. — Той нежно вдигна брадичката ѝ и сърцето му се сви при вида на синините по лицето ѝ. — Обичам те.

Класира се просълзи.

— Не го казвай. Не знаеш какво съм правила.

— Не се срамувай от онова, което си вършила по принуда. Моите чувства нямат значение, важното е, че не можеш да останеш тук.

— Не бива да те въвличам в тази история, Зийк.

— Няма да те изоставя. — Младежът нежно я целуна. — Щом си в безопасност, ще напусна живота ти, ако пожелаеш. Но само когато се убедя, че си на сигурно място.

— На сигурно място — едва чуто прошепна тя. — Вече не вярвам, че ще намеря убежище. Ако имаше някаква възможност... — Отдръпна се и го погледна в очите. — Трябва ми време да обмисля всичко.

— Клариса...

— Искам да съм сигурна, че ще имам достатъчно сили, за да предприема толкова решителна стъпка. Моля те, опитай се да ме разбереш. Позволи ми да си помисля... Само днес... — Стисна ръката му и добави: — Доналд няма да дойде повече при мен, бъди спокоен. Позволи ми да надникна в душата си, за да разбера дали е останало нещо, което да предложи на теб или на когото и да било.

— Не желая нищо от теб.

— Но аз искам. — Тя тъжно се усмихна. — Ще ми дадеш ли номера на твоя видеотелефон, за да те потърся? Прибери се у дома. Доналд няма да се върне до утре следобед... трябва да остана сама.

— Добре. Но ми обещавай, че ще ми се обадиш независимо какво е решението ти.

— Непременно. — Клариса взе от нощното шкафче бележника и му го подаде. — Обещавам да ти позвъня още довечера. — Зийк написа номера, а тя прибра бележника в чекмеджето. — А сега си върви. Дано да успея да събера отломките от разбития си живот.

— Помни, че винаги ще бъда твоя опора.

Вече беше стигнал до вратата, когато Клариса го повика.

— Зийк, почакай. Когато за пръв път те видях в Аризона... в душата ми се пробуди чувство, което отдавна смятах за мъртво. Не съм сигурна, че е любов. Не знам дали още съм способна да изпитвам подобно чувство. Но съм сигурна, че ако някога се влюбя в някого, това ще бъдеш ти.

— Обичам те и ще се грижа за теб. Обещавам ти, че този човек никога повече няма да ти причини болка.

Отвори вратата и излезе, ала това му струваше неимоверни усилия.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Докато прекосяваше гаража, Ив намръщено огледа многострадалната си кола. След като Зийк и Рурк се бяха потрудили върху нея, двигателят ѝ беше в отлично състояние, но външният ѝ вид беше направо отблъскващ.

— Истински позор е, че лейтенант от отдел „Убийства“ е принудена да пътува с такава браква, докато на детективите от „Наркотици“ са отпуснати всъдеходи. — Тя алчно изгледа блестящата машина, паркирана наблизо.

— Колата ви ще стане като нова, след като се закърпи каросерията и се пребоядиса. — Пийбоди се настани на предната седалка.

— Мисля, че ченгетата от „Убийства“ винаги получават таратайките. — Ив тресна своята врата, която моментално отхвъркна обратно. — Само това ми липсваше!

— Още вчера забелязах този дребен дефект. Трябва да повдигате вратата, докато я дърпате към себе си, така ще се затвори. Зийк ще я поправи при първа възможност. Снощи забравих да му кажа.

Ив протегна ръце и няколко пъти вдишва и издишва, сетне заяви:

— Ясно, ще се примиря и ще престана да се оплаквам.

— Оплакванията ви са като музика за моите уши, лейтенант.

Ив я погледна изпод око, докато се опитваше да затвори вратата.

— Хей, Пийбоди, така ми харесваш. Бях започнала да се безпокоя, след като цели два дни не чух от теб нито една хаплива забележка.

— Май съм позагубила форма — промълви помощничката ѝ и стисна устни. Струваше ѝ се, че още усеща жарките устни на Макнаб.

Ив най-сетне се справи с непокорната врата и загрижено попита:

— Какво те измъчва?

— Аз... — Искаше ѝ се да сподели с някого, но унижението беше прекалено голямо. — Нищо. Добре съм. Споменахте, че ще се отбием някъде. Какъв е адресът?

Ив учудено вдигна вежди — за пръв път помощничката ѝ отказваше да ѝ се довери. Напомни си, че всеки има право на личен живот и изкара колата от гаражната клетка.

— Отиваме в компанията „Аутотрон“. Не съм сигурна за адреса.

— Знам го. Компанията е близо до моето жилище. Намира се на ъгъла на Девето и Дванайсетото авеню. Защо отиваме там?

— За да се срещнем с човек, който обича бомбите.

Докато пътуваха, тя разказа на сътрудничката си подробностите.

След петнайсетина минути влязоха в гаража на „Аутотрон“. Човекът от охраната погледна колата и се приближи, а Ив му показва значката си.

— Уведомени сме за посещението ви, лейтенант. Запазено ви е място за паркиране. Номер 36 на първо ниво. Завийте наляво и ще го откриете.

— Кой ви е уведомил? — попита тя, макар предварително да знаеше отговора.

— Рурк. Вземете асансьора до осми етаж, където ще ви посрещнат.

Ив подкара колата, докато гневно мърмореше:

— Този мой съпруг! Непрекъснато си пъха носа в работата ми.

— Не му се сърдете — обади се Пийбоди. — По този начин не губим време.

Искаше ѝ се да каже, че не бърза, но това щеше да бъде най-голямата лъжа. Ето защо замълча, въпреки че вътрешно кипеше от яд. След миг възкликна:

— Ако си е позволил да разпита Ламонт, ще завърша езика му на фльонга!

— Ще ми разрешите ли да наблюдавам? — Пийбоди се усмихна широко, когато началничката ѝ гневно удари спирачки. — Май успях да си възвърна чувството за хумор, а?

— По-добре отново да го загубиш! — Ив нервно тресна вратата, а когато тя отскочи от асфалта, грубо изруга. Ритна я два пъти, изливайки гнева си, намести я и замарширува към асансьора, като се озъби на помощничката си:

— Да не съм чула нито дума!

Пийбоди също се качи в асансьора, скръсти ръце и се втренчи в проблясващите цифри над вратата, обозначаващи етажите.

На осмия етаж беше разположен просторен кабинет и огромно помещение с много бюра, заети от служители на фирмата, повечето от които носеха елегантни костюми. Обзавеждането беше в пастелни сини и сиви цветове, на фона на които се открояваха яркочервените полски цветя, засадени в саксиите, подредени под прозорците и в центъра на залата.

Ив си помисли, че Рурк има слабост към цветята — всичките му служебни помещения бяха богато украсени с най-екзотични растения.

Още не беше посегнала към значката си, когато към нея се приближи висок мъж със строг черен костюм, който учтиво се усмихваше.

— Лейтенант Далас, Рурк ви очаква. Моля двете дами да ме последват.

Искаше ѝ се да му се сопне: „Уведоми шефа си да не ми се бърка в работата!“, но успя да се въздържи. Непременно трябваше да разговаря с Ламонт. Налагаше се да преглътне намесата на съпруга си, иначе щеше да загуби ценно време.

Двете с Пийбоди последваха изискания чиновник по коридора. Минаха покрай по-люксово обзаведени канцеларии, сетне човекът ги въведе в просторна зала. В центъра ѝ стоеше огромна маса от дебело стъкло, а от двете ѝ страни бяха подредени столове, тапицирани в тъмносиньо. Ив се огледа и забеляза, че тук не липсваха последните постижения на техниката, както и всички удобства, от които Рурк не беше свикнал да се лишава.

Видя огромен автоготвач, хладилник, свръхмодерно устройство за комуникации и скъпа музикална уредба. Големият прозорец беше закрит със специална щора, предпазваща от слънчевите лъчи и едновременно служеща като охранителна система.

На огромния стенен монитор се въртеше някаква сложна схема.

Човекът, който седеше на председателското място, извърна поглед от екрана, вдигна вежди и широко се усмихна на съпругата си.

— Добър ден, скъпи дами... Благодаря, Гейтс. — Изчака служителят му да излезе, после посочи към столовете. — Заповядайте, седнете. Желаете ли кафе?

— Нищо не желая... — започна Ив.

— Бих искала чаша кафе — обади се Пийбоди, но се сви като ударена, когато забеляза леденото изражение на началничката си. —

Всъщност размислих и...

— Седни и млъкни! — озъби й се Ив.

— Слушам, лейтенант. — Тя седна и отправи съчувствен поглед към Рурк, предчувствайки какво го очаква. Искаше й се да бъде невидима, сляпа и глуха.

— Помолила ли съм те да ме посрещаш? — нахвърли се Ив върху съпруга си. — Да съм те молила да присъстваш на разговора ми с Ламонт? Известно ли ти е, че се занимавам с необикновено труден случай и от ФБР заплашват да ми го отнемат? Не желая името ти да присъства в официалните ми доклади, освен ако не е абсолютно наложително. Ясно ли ти е? — Приблужи се до него и подчерта думите си, като заби пръст в гърдите му.

— Колко си хубава, когато си разгневена — промълви Рурк и се усмихна, щом тя изсъска като змия. — Продължавай, излей си гнева.

— Не се шегувам, приятелче. Свършиха ли се планетите, които възнамеряваш да купиш? Защо не си гледаш своята работа?

— Точно това правя. — Той вече не се усмихваше, изражението му беше сериозно. — Мисля, че разговорът с Ламонт засяга и мен, както ме засяга трагедията в хотела. Искам да разбера дали мой служител е замесен в незаконна дейност. Мисля, че се разбрахме по този въпрос, лейтенант.

— Не носиш вина за случилото се вчера.

— Щеше ли да ме послушаш, ако ти кажех същото?

Тя мълчаливо го изгледа. Не й се искаше да признае, че както винаги Рурк има право.

— Дано поне не си разпитал Ламонт.

— За кого ме вземаш? Само уредих така, че да присъствам на разговора ви. Още не съм изпратил да го повикат. Знаех, че ще ме направиш на бърз и коприва.

Ив реши, че е крайно време да преосмисли поведението си — очевидно действията й бяха предсказуеми.

— Ще пия чаша кафе, преди да повикам Ламонт — промърмори.

Рурк шеговито разроши косата й и се приближи до автоготвача. Ив се тръсна на стола и се намръщи на помощничката си.

— Какво си ме зяпнала?

— Дори не ви гледам, лейтенант. — Пийбоди извърна глава и си помисли колко е интересно да наблюдава толкова влюбени мъж и жена.

Дори когато се караха, не успяваха да прикрият истинските си чувства и сякаш взаимно четяха мислите си.

Не можеше да си представи каква е тази духовна връзка, при която дори едно шеговито докосване означава признание в неугасваща любов.

Навярно беше въздъхнала, защото Рурк изпитателно я погледна.

— Уморена ли си? — прошепна ѝ и сложи ръка на рамото ѝ.

Както винаги, когато погледнеше красивото му лице, Пийбоди се изчерви и за миг го пожела. Ала знаеше, че началничката ѝ не бива да заподозре чувствата ѝ.

— Прекарах безсънна нощ — промърмори и наведе глава.

Рурк леко стисна рамото ѝ, при което сърцето ѝ лудо затуптя, после се обърна към Ив:

— Ламонт ще бъде тук всеки момент. Вече ти казах, че настоявам да присъствам на разговора ви. — Той ѝ направи знак да не го прекъсва. — Преди да заявиш, че нямам право да присъствам на официален разпит, ще ти напомня, че отдавна познавам Ламонт и ще разбера дали лъже.

Ив забарабани с пръсти по масата. Знаеше, че съпругът ѝ има право — погледът му не пропускаше дори най-незначителните подробности и той по нищо не отстъпваше на опитните полицаи, провеждащи разпити.

— Съгласна съм, но при условие, че бъдеш само наблюдател. Не бива да му задаваш въпроси или да коментираш изявленията му, освен ако те помоля да го сториш.

— Дадено. Ще заминаваш ли за Мейн?

— След като свършим тук, с Пийбоди ще отпътуваме със совалката.

— Един от реактивните ми самолети е свободен. Предлагам да го използвате.

— Ще вземем совалката — повтори Ив, а лицето на Пийбоди помръкна.

— Не упорствай — спокойно заяви Рурк. — Ако приемеш предложението ми, ще спестите много време и нерви. И да не забравиш да ми донесеш няколко омара за вечеря — казват, че в Мейн развъждат най-вкусните омари.

Тъкмо когато тя щеше да възкликне: „Как не!“, на вратата се почука.

— Представлението започва — промърмори Рурк и се облегна назад. — Влез.

Ив любопитно изгледа новодошлия. Ламонт имаше гладки розови страни и закачливи сини очи, а на брадичката му беше татуирана стрела, която липсваше на снимката на личната му карта. Очевидно си беше пуснал коса, дългите му къдрици му придаваха вид на невинен ангел. Накратко, беше съвършено различен от консервативно облечения млад човек, когото Ив беше видяла на снимките.

Носеше бяла престилка, бяла риза, която беше закопчана догоре, и тесен черен панталон. Тя забеляза, че елегантните му ботуши са ръчно изработени. Знаеше, че са скъпи, тъй като Рурк също предпочиташе подобни ботуши и притежаваше поне сто чифта.

Ламонт учтиво ѝ се поклони, огледа униформената Пийбоди, сетне се обърна към Рурк:

— Наредил си да ме повикат. — Говореше с едва забележим френски акцент.

— Това лейтенант Далас от нюйоркската полиция. — Рурк не стана да го посрещне, нито го покани да седне. С този жест показваше, че Ив командва положението. — Тя иска да ти зададе няколко въпроса.

— Нима? — Ламонт учтиво се усмихна, но изглеждаше леко озадачен.

— Седнете, господин Ламонт. Преди да започнем ви предупреждавам, че имате право да повикате своя адвокат.

Той смаяно премигна.

— Защо ми е адвокат?

— Не знам. Може би сам ще си отговорите.

— За какво намеквате? — Човекът седна, но очевидно беше като на тръни. — Не разбирам за какво става дума.

— За бомби. — Ив леко се усмихна. — Включи записващото устройство, Пийбоди — добави и съобщи на Ламонт какви са правата му. — Какво знаете за вчерашния бомбен атентат в хотел „Плаза“?

— Гледах телевизионните репортажи. Тази сутрин съобщиха, че са загинали повече от триста души.

— Работил ли сте с пластон, господин Ламонт?

— Да.

— Следователно познавате свойствата му.

— Разбира се. — Той неспокойно се размърда на стола. — Това е лека, еластична и изключително нестабилна субстанция, която често се използва като детонатор при взривните устройства. — Ив забеляза, че леко беше пребледнял, а в очите му вече не проблясваха пламъчета. — Нашата компания изпълнява както правителствени поръчки, така и заявки на по-малки концерни за производство на експлозиви, при което се използват минимални количества пластон.

— Познавате ли гръцката митология?

Той преплете пръсти, после ги отпусна.

— Извинете, не ви разбрах.

— Какво ви говори името Касандра?

— Абсолютно нищо.

— Познавате ли Хауард Баси, известен като Майстора?

— Не.

— Как прекарвате свободното си време?

— Какво?

Ив отново се усмихна. Промяната в ритъма го беше объркала — точно това беше целта ѝ.

— Имате ли хоби, спортувате ли? Какви забавления предпочитате? Надявам се, че Рурк не ви принуждава да работите по двайсет и четири часа.

— Ами... не. — За миг той погледна към Рурк, сетне отново се втренчи в нея. — Понякога играя хандбал.

— Участвате ли в някой отбор или играете сам?

Ламонт избърса устните си с опакото на дланта си.

— Предимно сам.

— Баща ви е изработвал взривни устройства по време на френските войни. Сам ли действаше или с екип?

— Ами... работеше за АСР — Армията за социални реформи. Би могло да се каже, че това е екип.

— Навярно е изпълнявал поръчките на онези клиенти, които са му плащали най-добре.

Ламонт се зачерви от гняв и възкликна:

— Не го обиждайте! Баща ми беше патриот.

— Извършвал е саботажи в името на някаква кауза. Терористите често наричат себе си патриоти. — Ив говореше спокойно, но внимателно следеше реакциите му и забеляза гневното проблясване в очите му. — Вярвате ли в атентатите, които са в подкрепа на някаква политическа идея, Ламонт? Вярвате ли в избиването на невинни хора в името на справедливата кауза?

Той понечи да ѝ отговори, стисна устни, после дълбоко си пое дъх.

— Войната... е нещо различно. Когато баща ми работеше за АСР, управлението на страната беше узурпирано от бюрократи и експлоататори. След втората революция френският народ получи обратно онова, което по право му принадлежеше.

— Да разбирам ли, че отговорът ви е положителен?

— Изработваните от мен взривни устройства не се използват за политически атентати, а в мините, за разрушаване на стари, необитаеми сгради, както и за извършване на различни опити от армията. — Той се беше успокоил и сякаш четеше лекция. — Нашата компания се ползва с голям авторитет.

— Точно така. Харесва ли ви да правите бомби?

— В „Аутотрон“ изработваме само свръхмодерни взривни устройства — язвително отговори Ламонт, а френският му акцент се усили. — Нашите продукти са най-доброто, което се предлага на пазара.

— Добре. Ще ви задам въпроса по друг начин: харесва ли ви да правите свръхмодерни взривни устройства?

— Да. Харесвам професията си. А вие харесвате ли вашата?

„Окопите се — помисли си Ив — и дори стана прекалено наперен. Интересна реакция.“

— Харесват ми постигнатите резултати — отговори му. — А на вас?

— Приятно ми е да работя онова, което умея — уклончиво отвърна той.

— На мен също. Благодаря ви, господин Ламонт. Това е всичко.

Самодоволната му усмивка помръкна.

— Свободен ли съм?

— Да. Изключи записващото устройство, Пийбоди. Рурк, благодаря, че ми разреши да използвам залата.

— Нашата фирма винаги с удоволствие съдейства на полицията.
— Обърна се към служителя си и въпросително го изгледа. —
Лейтенант Далас приключи разпита. Върни се на работното си място.

— Да, сър. — Той се изправи, поколеба се, сетне се обърна и
излезе.

Ив се облегна назад и заяви:

— Този човек лъжеше.

— Точно така — съгласи се Рурк.

— За какво? — намеси се Пийбоди, тъй като любопитството ѝ
надделя.

— Знае за „Касандра“ и за Майстора. — Ив замислено докосна
брадичката си. — Отначало беше изплашен и неуверен, после сякаш
доби смелост. Останах с впечатлението, че не обича ченгетата.

— Кой ли пък ги обича? — обади се Рурк. — Повечето хора
подценяват интелекта на полицаите. Нашият „приятел“ допусна
същата грешка. Накрая дори си въобрази, че те води за носа.

Ив презрително изсумтя и се изправи.

— Аматьор. Пийбоди, обади се в управлението и уреди някой да
следи Ламонт. Рурк, от теб искам да...

— Да прегледам всичките му работни файлове, да проверя какво
количество взривни устройства е произвел, колко и какви материали е
използвал. — Той също стана. — Справката вече се изготвя.

— Фукльо!

Рурк хвана ръката ѝ и шеговито я ухапа — винаги се
възбуждаше, докато наблюдаваше съпругата си в ролята на ченге.

— Обещавам да държа Ламонт под око.

— По-добре се дръж на разстояние. Не искам да разбере, че го
наблюдават. Остави го да мисли, че е успял да ме излъже. Пийбоди...
— Тя се обърна и се намръщи, като видя замечтаното изражение на
помощничката си. — Пийбоди, престани да витаеш в облаците!

— Слушам, лейтенант. — Тя премигна и рязко скочи на крака,
при което столът ѝ се преобърна. Докато гледаше как Рурк целува
ръката на Ив, си беше представила какво двамата с Макнаб ще правят
след няколко часа.

— Слез на земята, ако обичаш. Довиждане, Рурк. Ще се чуем по-
късно.

— Непременно. — Той ги изпрати до вратата, задържа за миг Пийбоди и ѝ прошепна: — Голям късметлия е.

— Моля? Кой?

— Онзи, за когото мечтаеше.

Тя широко се усмихна.

— Още не съм го ощастливила, но скоро ще го направя.

— Пийбоди!

Младата жена забели очи и забърза, за да настигне началничката си.

— Вземете моя самолет — извика им Рурк.

Ив се обърна. Красивият ѝ съпруг стоеше на прага, стройното му тяло се очертаваше в рамката на вратата. Внезапно съжали, че не е сама, за да се върне и да впие устни в неговите.

— Ще си помисля. — Вдигна рамене и тръгна към асансьора.

В края на краищата се съгласи да пътуват с реактивния самолет. Помисли си: „С един куршум ще убия два заека: Пийбоди ще престане да се цупи и ще спестим време“.

Когато слязоха на летището в Мейн, ги лъхна смразяващ вятър. Както винаги Ив беше забравила ръкавиците си, ето защо побърза да пъхне ръце в джобовете си.

Служител на летището, облечен с термогащеризон, се приближи до нея и ѝ подаде кодиращо устройство за лека кола.

— Какво е това?

— За вашето транспортно средство, лейтенант Далас. Паркирано е на второто ниво, клетка номер пет.

— Ах, този Рурк! — промърмори тя и пъхна устройството в джоба си.

— Позволете да ви отведе до паркинга — обади се служителят.

— С удоволствие.

Прекошиха пистата и влязоха в сградата на летището. Залата за пътуващите с частни самолети беше тиха като катедрала, докато в другите зали цереше обичайното оживление: забързаните пътници се блъскаха и крещяха, надвиквани от амбулантните търговци, предлагащи сандвичи или сувенири.

Слязоха с асансьора до паркинга, където служителят ги заведе при бляскава черна кола, която при необходимост се движеше и във

въздуха. В сравнение с нея най-модерните возила, които използваха детективите от „Наркотици“, изглеждаха като таратайки.

Служителят добави:

— Ако предпочитате друг модел, имаме нареждане да задоволим желанията ви.

— Не. Благодаря. — Изчака докато човекът се отдалечи, сетне гневно възкликна: — Ще забраня на Рурк да постъпва по този начин.

Пийбоди с възхищение докосна блестящата задна броня и престорено невинно попита:

— Защо?

— Просто така — отвърна Ив, тъй като не успя да измисли правдоподобно обяснение. Отключи вратата с устройството и нареди на сътрудничката си: — Програмирай указанията, необходими да стигнем до дома на Моника Роуън.

Пийбоди се настани на удобната седалка и потри ръце, докато разглеждаше таблото.

— Как ще пътуваме? По магистралата или по въздух?

— По магистралата — процеди Ив.

— Каквото и да изберем, съм сигурна, че тази красавица направо лети. — Пийбоди се приведе и разгледа вградената компютърна система. — Това е върхът, лейтенант!

— Престани да възклициваш като шестнайсетгодишна хлапачка и избери маршрута.

— Какво пък, нима е толкова лошо да си на шестнайсет — промърмори по-младата жена, но се подчини.

На монитора на таблото се появи карта, указваща най-краткия път до адреса, който търсеха.

— *Желаете ли аудио указания по време на пътуването?* — попита приятен баритонов глас.

— Мисля, че ще се справим и без теб, приятел. — Ив подкара към изхода.

Както желаете, лейтенант Далас. Разстоянието, което предстои да изминете, се равнява на шестнайсет километра и петстотин метра. Като се вземат предвид натовареността на движението и ограниченията на скоростта, се очаква да изминете въпросното разстояние за дванайсет минути и осем секунди.

— Възможно е да се придвижим още по-бързо. — Пийбоди подкупващо се усмихна. — Какво ще кажете, лейтенант?

— Не сме тук, за да участваме в автомобилно рали. — Ив с умерена скорост излезе от района на аерогарата. Ала щом се озоваха на магистралата, не издържа и натисна педала.

— Господи! Как мечтая за такава кола! — усмихнато възкликна Пийбоди, когато скоростта нарасна дотолкова, че сякаш летяха. — Как мислите, скъпа ли е такава красавица?

Този модел се продава за сто шейсет и две хиляди долара. В цената не са включени данъците и таксите.

— Леле майко!

— Още ли се чувстваш като на шестнайсет? — Присмехулно попита Ив и зави към изхода от магистралата.

— Да. Искам да получавам повече джобни пари.

Движеха се по шосе, от двете страни на което бяха построени търговски центрове и хотелски комплекси. Движението стана понатоварено, в небето също летяха много превозни средства, но нямаше задръствания, водачите не си разменяха гневни реплики.

Внезапно Ив пожела да бъде в Ню Йорк, където по мръсните улици се блъскаха нервни минувачи и нахални амбулантни търговци.

— Как ли оцеляват местните жители в тази скука? — обърна се тя към Пийбоди. — Имам чувството, че някой е изрязал картинки от туристически пътеводител, направил е няколко хиляди копия и ги е разлепил във всеки провинциален град. Няма друго обяснение на факта, че тези градчета си приличат като две капки вода.

— Някои хора предпочитат еднообразието. Действа им успокояващо. Когато бях малка, с родителите ми предприехме и пътувахме до Мейн. Посетихме националния парк.

Ив потръпна и заяви:

— Националните паркове гъмжат от туристи и гадни буболечки.

— О, да, в Ню Йорк няма никакви насекоми.

— Е, виждала съм по някоя хлебарка...

— Заповядайте в моето жилище. Ще видите цели пълчища.

— Оплачи се на управителя на сградата.

— Непременно. Сигурно ще си вземе бележка.

Ив зави надясно и намали скоростта, тъй като улицата се стесни. Дву- и триетажните сгради бяха неприветливи и построени прекалено

близо една до друга. Моравите имаха печален вид, изпод разтопения сняг стърчеше осланена трева. Тя спря до тротоара, застлан с напукани плочки, и изключи двигателя.

Пътуването приключи за девет минути и четирийсет и осем секунди. Не забравяйте да заключите колата.

— Щяхме да спестим още две минути, ако бяхме пътували по въздуха — промърмори Пийбоди, когато слязоха.

— Престани да се хилиш. Искам да изглеждаш като истинско ченге. Моника наднича от прозореца.

Двете преминаха по затрупаната със сняг алея, Ив почука на вратата.

Дълго чакаха, макар че домакинята трябваше да направи само няколко стъпки, за да отвори. Ив не очакваше радушно посрещане и не остана излъгана.

Вратата леко се откряна и Моника надникна през процепа.

— Какво искате?

— Аз съм лейтенант Далас от нюйоркската полиция, а това е помощничката ми. Искаме да ви зададем няколко въпроса. Може ли да влезем?

— Щом сте от нюйоркската полиция, нямате право да ме разпитвате.

— Налага се да ви зададем няколко въпроса — повтори Ив. — Имаме разрешение да ви разпитаем. Мисля, че ще ви бъде по-удобно да поговорим тук, отколкото в Ню Йорк.

— Невъзможно е да ме заведете там принудително.

Ив въздъхна и прибра значката си.

— Възможно е, госпожо Роуън. Но предпочитаме да не го правим. Обещавам, че няма да ви отнеме много време.

— Неприятно ми е, когато ченгета влизат в дома ми. — Все пак жената отвори вратата и добави: — Не пипайте нищо.

Влязоха в тясно помещение, което архитектът навярно шеговито беше наричал „антре“ и което беше с размери метър на метър. Подът беше застлан с избелял, но безупречно чист линолеум.

— Използвайте изтривалката, преди да влезете в чистия ми дом — подвижна домакинята.

Ив послушно се подчини. Докато старателно бършеше ботушите си, успя да разгледа жената.

Моника Роуън изглеждаше точно като на снимката в досието ѝ. Лицето ѝ, сивите ѝ очи бяха сурови, косата ѝ беше прошарена — накратко казано, външността ѝ беше отблъскваща. Носеше плътен дълъг халат, а в къщата беше толкова топло, че Ив веднага се изпоти.

— Затворете вратата! Нямам възможност да отоплявам жилището както трябва. Само ако знаете какви сметки плащам! Онези типове от комунални услуги са пладнешки разбойници.

Пийбоди също изтри подметките си, пристъпи в антрето и затвори вратата, при което се блъсна в началничката си.

Мотика стоеше със скръстени ръце и намръщено се взираше в неканените посетителки.

— Хайде, задавайте глупавите си въпроси и се омитайте.

„Знаех, че янките са негостоприемни, но подобно посрещане минава всякакви граници“ — помисли си Ив и се обърна към домакинята:

— Тук е малко тясно, госпожо Роуън. Възможно ли е да отидем в дневната и да поседим?

— Постарайте се да приключите по-бързо. Имам си работа. — Жената се обърна и ги въведе в помещение с размерите на стая в къщичка за кукли.

И тук беше безупречно чисто, единственият стол и канапето бяха покрити с полиетиленово платно. Абажурите на двете лампи също бяха увити с прозрачен найлон. Внезапно на Ив ѝ се отщя да сяда. Единствената светлина нахлуваше през тясната пролука между спуснатите завеси.

Ив с насмешка си помисли, че ако тук случайно проникнеше прашинка, щеше да изпищи от ужас и да избяга, подгонена от безмилостния парцал на домакинята. Върху блестящото стъкло на масичката бяха подредени дузина керамични човечета с усмихнати лица. Котка дроид от най-евтините модели бавно се надигна от мястото си, дрезгаво измяука и отново се отпусна на килима.

— Питайте каквото ще питате и се махайте. Трябва да чистя — всичко е разхвърляно.

Ив ѝ прочете правата, а Пийбоди включи записващото устройство.

— Ясно ли ви е какви са правата и задълженията ви, госпожо Роуън?

— Ясно ми е, че неканени нахълтахте в дома ми и че прекъсвате работата ми. Не желая да ме защитава някой адвокат с либерални убеждения, дето ще се преструва, че му пука за мен. Тези типове са марионетки на управляващите и шпионират почтените хора. Започвайте!

— Била сте съпруга на Джеймс Роуън, нали?

— Да, докато капиталистите убиха него и децата ми.

— Доколкото разбрах, сте били разделени.

— Това не означава, че не съм била негова жена.

— Така е, госпожо. Ще обясните ли защо не сте живеели заедно с него и децата ви?

— Проблемът не ви засяга — нямате право да си пъхате носа в личния ми живот. — Тя още по-силно притисна ръцете си до гърдите си. — Джейми трябваше да мисли и да се грижи за толкова много неща. Беше велик човек. Всяка жена е длъжна да се съобразява с нуждите и желанията на съпруга си.

Ив иронично вдигна вежди.

— Май не сте се съобразявала с нуждите и желанията на вашите деца.

— Те трябваше да бъдат близо до него. Джейми ги обожаваше.

„Но теб не те е харесвал“ — помисли си Ив.

— А вие, госпожо Роуън, обожаваште ли децата си? — Жестоките думи неволно ѝ се изплъзнаха и тя съжали, че ги е изрекла.

— Нали съм ги родила, какво повече? — Моника войнствено вдигна брадичка. — Носила съм ги в утробата си, дадох им живот сред болка и кръв. Изпълнявах майчиния си дълг, грижех се винаги да бъдат чисти и нахранени, а управляващите ми подхвърляха мизерни помощи. По онова време дори проклетите ченгета взимаха повече от мен. Кой ставаше посред нощ, когато малките плачеха? Аз! Кой почистваше след тях? Аз! Децата страшно цапат. Никога не можеш да поддържаш дома си чист, ако в него живеят деца.

„И тази жена смее да твърди, че е била добра майка!“ — мислено възкликна Ив, но си напомни, че всъщност бяха дошли да научат нещо по-важно.

— Знаехте ли за нелегалната дейност на съпруга ви, за участието му в терористичната акция на „Аполон“?

— Пропаганда и лъжи! Лъжи на управляващите! — презрително възкликна тя. — Джейми беше велик човек, герой. Ако го бяха избрали за президент, тази страна нямаше да тъне в мръсотия и разврат.

— Помагахте ли му в работата?

— Задълженията на съпругата са да поддържа чистота в дома, да бъде добра готвачка и да ражда деца. — Презрително се усмихна и добави: — Вие двете може би мечтаете да бъдете мъже, но аз знам защо Бог е създал жената.

— Споделяше ли с вас с какво се занимава?

— Не.

— Познавахте ли съмишлениците му?

— Като негова съпруга бях длъжна да приютявам в дома си хора, които вярваха в Джейми.

— Например Уилям Хенсън.

— Уилям Хенсън беше изключително лоялен и интелигентен човек.

— Знаете ли къде да открия този лоялен и интелигентен човек?

Моника печално се усмихна.

— Копоите на управляващите го проследиха и го убиха, както избиха и всички верни на каузата.

— Така ли? Не разполагам с данни, които потвърждават смъртта му.

— Всички патриоти станаха жертви на подъл заговор. Делата на убийците умело са прикрити от господарите им. — Докато говореше, от устата ѝ летяха слюнки. — Насила отвличаха почтените хора от домовете им, заключваха ги в килии, подлагаха ги на глад и на изтезания. А после ги екзекутираха.

— Вас изтезаваха ли, госпожо Роуън?

Моника гневно присви очи и процеди:

— Не, защото не знаех нищо, което да им бъде от полза.

— Ще ми съобщите ли имената на хората, които са „вярвали“ в Джейми? Интересуват ме само онези, които са живи.

— Не си ги спомням. От онова време са изминали повече от трийсет години. Тези хора вече са мъртви.

— Ами децата и съпругите им? Навярно семействата ви са общували помежду си.

— Цялата къща ми беше на главата. Нямах време да общувам.

Ив се огледа. Направи ѝ впечатление липсата на телевизор.

— Следите ли новините, госпожо Роуън?

— Не ме интересува какво става по света.

— Тогава сигурно не знаете, че вчера терористи, които наричат групата си „Касандра“, взривиха хотел „Плаза“ в Ню Йорк. Загинаха стотици, между тях жени и деца.

Сивите очи на Моника за миг проблеснаха, после отново станаха безжизнени.

— Наказани са били, задето не са си стояли по домовете.

— Нима не ви притеснява фактът, че терористи избиват невинни хора? Че групата им навярно е свързана с тази на покойния ви съпруг?

— Нито един смъртен не е невинен.

— Това отнася ли се и за вас, госпожо? — Преди жената да отговори, Ив продължи: — Обаждал ли ви се е някой от „Касандра“?

— Не, не разговарям почти с никого. Не знаех за взривения хотел, но според мен за страната щеше да е много по-добре, ако целият дяволски град беше хвъркнал във въздуха. А сега престанете да ми губите времето. Махайте се, или ще повикам адвоката си.

Ив направи последен опит.

— Госпожо Роуън, съпругът ви и неговите съмишленици никога не са поставяли условия за откуп, били са идеалисти. Хората от „Касандра“ заплашват да унищожат целия град, само и само да получат пари. Мислите ли, че Джеймс щеше да одобри подобно поведение?

— Нямам представа. Искам да си вървите.

Ив извади от джоба си картичка и я постави на масата пред фигурка, изобразяваща смееща се жена.

— Ако си спомните нещо, което би могло да ни помогне, моля да ми се обадите. Благодаря, че се съгласихте да поговорим.

Двете излязоха, а Моника ги следваше по петите, сякаш се страхуваше, че ще останат в дома ѝ.

Когато се озоваха на улицата, Ив дълбоко си пое въздух и възкликна:

— Да потънем отново сред мръсотията и разврата!

— От тази жена тръпки ме побиха. — Пийбоди потрепери. — Предпочитам да имам за майка бясна вълчица, отколкото такова чудо.

Ив се обърна и забеляза, че домакинята отново ги наблюдава през пролуката между завесите.

— Каква е разликата?

Моника стоя до прозореца, докато колата на неканените гостенки се отдалечи. После се приближи до масичката и взе картичката. Помисли си, че в нея може би е монтирано подслушвателно устройство... Още помнеше всичко, на което я беше научил Джейми. Отиде в кухнята, пхна картичката в боклукомелачката и натисна бутона.

След това се приближи до видеотелефона и внимателно го огледа. Може би гадните ченгета бяха монтирали и там подслушвателно устройство. От тях можеше да се очаква абсолютно всичко. Устните ѝ се разтегнаха в ужасяваща гримаса. Извади от чекмеджето уред за заглушаване на сигнала и го прикрепи към видеотелефона.

Беше изпълнила дълга си. Години наред дори не беше изразила недоволство. Време бе да получи дължимото ѝ. Програмира номера, а когато от другата страна ѝ се обади, изсъска:

— Искам си моя дял! Ченгетата бяха тук, задаваха ми въпроси. Мълчах като риба, но следващия път може да се разприказвам. Знам нещо, което сигурно ще заинтересува лейтенант Далас от нюйоркската полиция. Искам моя дял, Касандра — повтори тя и машинално избърса едва забележимо петно на кухненския плот. — Заслужила съм го!

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Скъпи другарю,
Ние сме Касандра.
Ние сме верни.

Надяваме се, че си получил съобщенията за извършеното от нас и че си доволен от резултата. Продължаваме да действаме според плана, пристъпваме към следващите етапи. Всичко това напомня шахматните картини, които разигравахме през онези безкрайни и тихи нощи — жертваме пешки за царица.

С настоящето искам да те помоля да направиш нещо вместо нас, тъй като времето ни е ограничено и трябва да съсредоточим цялото си внимание върху изпълнението на плана. През следващите дни всяка секунда ще бъде ценна.

Приложени са необходимите сведения за една личност, която отдавна трябваше да бъде екзекутирана. Възнамерявахме в бъдеще сами да се справим с този проблем, но обстоятелствата налагат незабавни действия.

Не се безпокой, всичко ще бъде наред.

А сега трябва да свършвам — не бива да разговаряме дълго, за да не ни засекаат.

Не забравяй да споменеш за нас на митинга довечера.
Ние сме Касандра.

Зийк остана в апартамента през целия ден. Не посмя да отскочи дори до гастронома на ъгъла, защото се страхуваше да не би Клариса да го потърси точно в този момент. Проклинаше се, защото не се беше досетил да ѝ даде номера на своя портативен видеотелефон.

Тъй като не можеше да стои със скръстени ръце, се зае с нещата, за които на сестра му все не ѝ оставаше време. Отпуши кухненската мивка, затегна капещото кранче, изстърга с гласпапир ръбовете на

вратите и прозорците, за да се затварят по-добре, поправи и електрическия ключ в банята. Реши, че преди да се върне в Аризона, трябва да ремонтира електрическата инсталация.

Но дали ще му остане време? Може би с Клариса още тази вечер щяха да заминат на запад.

Господи, защо тя не му се обаждаше?

Установи, че не откъсва поглед от видеотелефона, затова отиде в кухнята и се зае с боклукомелачката. Разглоби я, почисти я и я сглоби.

После се загледа в една точка и се унесе в мечти. Знаеше какво ще се случи, когато заведе Клариса в Аризона.

Не се съмняваше, че семейството му ще я приеме с отворени обятия. Последователите на движението Нова ера вярваха, че трябва да оказват безрезервна подкрепа на всеки изпаднал в беда. Освен това Зийк знаеше, че сърцата на родителите му са отворени за ближния.

Ала знаеше и това, че майка му веднага щеше да прозре чувствата му, колкото и да се опитваше да ги запази в тайна. Сигурен беше, че няма да одобри увлечението му по Клариса.

Стори му се, че чува гласа ѝ: „Тя трябва да се излекува, Зийк. Трябва да я оставим на спокойствие и да ѝ дадем време да осъзнае истинските си чувства. Когато човек е изпитал душевна травма, не реагира адекватно. Бъди само неин приятел. Нито ти, нито тя имате право да бъдете повече от приятели.“

Зийк знаеше, че съветите на майка му ще бъдат правилни. Но въпреки усилията си едва ли щеше да я послуша, тъй като беше влюбен до уши.

Обеща си да бъде внимателен с Клариса, за да ѝ помогне да излекува раните си. Ще я накара да посещава психотерапевт, за да възстанови унищоженото си самочувствие. Ще я запознае със семейството си, за да ѝ покаже колко задружно живеят.

Ще бъде много, много търпелив.

А когато тя напълно се възстанови, ще я люби толкова нежно, че тя ще осъзнае прелестта на сексуалната връзка между мъжа и жената и ще забрави преживяното и страховете си.

Толкова беше изплашена!

Синините по тялото ѝ щяха да избледнеят, но раните в душата ѝ щяха да останат отворени и да я терзаят. Брансън трябваше да заплати за мъките, които ѝ беше причинил. Зийк се срамуваше от жаждата си

за мъст, която противоречеше на убежденията му. Опитваше се да мисли само за Клариса и за това как тя щеше да разцъфне като пустинно цвете, щом избяга от големия град, но някакъв глас му нашепваше, че злодеят трябва да бъде наказан.

Искаше Брансън да бъде затворен сам в килия, да бъде измъчван от страховете си и да моли за пощада, както беше молила Клариса.

Каза си, че желанията му са безсмислени, че съдбата на Брансън е без значение за Клариса, която щеше да бъде щастлива, след като бе далеч от жестокия си съпруг. Беше възпитан да вярва, че всеки трябва да следва житейския си път без чужда намеса, че склонността на човека да съди и да наказва ближните си пречи за преминаването му на следващото ниво от съществуването. Ала сега убежденията му бяха подложени на изпитание.

Вече беше произнесъл присъдата над Доналд Брансън и жадуваше извергът да бъде наказан. Но най-смайващо беше желанието му сам да изпълни присъдата. Никога не беше подозирал, че в съзнанието му се таи кръвожаден звяр.

Опита се да прогони предателската мисъл, но тя продължаваше да му се натрапва. Машинално сви юмруци и отново погледна към видеотелефона, сякаш чрез волята си искаше да накара Клариса да му се обади.

В този момент като по магия се разнесе дългоочакваният звън. Зийк стреснато подскочи, за миг се втренчи в апарата, после натисна бутона.

— Ало?

Лицето на любимата му жена се появи на екрана. Личеше си, че е плакала, но щом видя младежа, направи опит да се усмихне и прошепна:

— Зийк, моля те, ела.

Сърцето му подскочи, стори му се, че се задушаваше.

— Идвам веднага.

Пийбоди нетърпеливо се въртеше на стола, очаквайки края на последното съвещание за деня. Никога досега не се беше чувствала толкова изнервена. Макнаб, който се беше настанил срещу нея, от време на време тайно ѝ намигаше или леко настъпваше крака ѝ, сякаш

за да ѝ напомни какво ще се случи, ако някога успеят да се измъкнат от управлението.

Сякаш би могла да забрави!

През целия ден се питаше дали постъпва разумно. Няколко пъти едва не позвъни на Макнаб, за да отмени срещата. Тревожните мисли не ѝ позволяваха да се съсредоточи върху работата си.

— Ако имаме късмет — говореше Ив, докато крачеше напред-назад, — довечера Ламонт ще се опита да се свърже с „шефа“ си. Възложила съм на двама души да го следят. Мисля, че Моника Роуън е пълна откачалка, но все пак помолих за разрешение видеотелефонът ѝ да бъде подслушван. По принцип властите трудно се съгласяват на подобни мерки, но губернаторът е изнервен от случилото се и навярно ще окаже натиск върху съдията.

Замълча за миг и пъкна ръце в джобовите си. Споменаването на Рурк във връзка със служебни въпроси винаги я изнервяше.

— Освен това се надявам Рурк да се добере до някакви доказателства за дейността на Ламонт, без заподозреният да се досети, че го следят.

— Ако има подобни доказателства, той непременно ще ги открие — кимна Фийни.

— След малко ще му се обадя, за да проверя дали има някакъв резултат. Макнаб...

— Какво? — Младежът, който тъкмо намигаше на Пийбоди, подскочи като ужилен и се закашля. — Извинете... Слушам ви, лейтенант.

— Да не би да си получил тик?

— Тик ли? — Той се огледа, сякаш търсеше нещо. Стараеше се погледът му да не попада върху Пийбоди, която се престори, че киха, за да прикрие усмивката си. — Не, лейтенант.

— В такъв случай може би ще благоволиш да докладваш какво си свършил.

— Да докладвам ли? — повтори младежът, а мислено възкликна: „Как да се съсредоточа, когато само Пийбоди ми е в главата?“. — Ето какво съм свършил: след като съобщих на Рурк, че го молите за скенер с по-голям обхват, заедно с Дрискол от сапъорския отдел отидохме в лабораторията на „Троуджън секюрити“. Рурк и началникът на лабораторията демонтираха скенер, който се подготвя за масово

производство. Истинско чудо на техниката, лейтенант. — Във въодушевляването си той скочи на крака и разпалено продължи: — Обхватът му е цели петстотин метра, прониква дори през стоманена преграда с дебелина осемнайсет сантиметра. Като го видя, Дрискол едва не се подмокри...

— Физиологичните проблеми на Дрискол не ме интересуват — прекъсна го Ив. — Важното е дали устройството може да се използва не само в лабораторни условия.

— Още не са приключили с финото настройване, но скенерът действа отлично и е далеч по-чувствителен от уредите, с които разполага нюйоркската полиция. Рурк разпореди производството да започне веднага и хората да работят дори през нощта. До утре ще имаме поне четири скенера.

— Ан, ще бъдат ли достатъчни?

— Ако устройството наистина е толкова мощно и чувствително — в което не се съмнявам, щом Дрискол се е възхитил от него — ще ни свърши добра работа. През целия ден нашите екипи изследваха стадиони и спортни зали. До момента не сме открили нищо подозрително, но работата върви бавно. Освен това хората ми са малко — някои още са заети в „Плаза“.

— Лошото е, че не разполагаме с време — въздъхна Ив. — Остават ни само два дни, ако терористите се придържат към схемата на „Аполон“. Ала не бива да разчитаме на това. В момента не можем да направим нищо повече. Предлагам да се приберем по домовете си и да се насипим добре, за да бъдем във форма утре сутринта.

Пийбоди и Макнаб веднага скочиха от местата си, а тя намръщено ги изгледа.

— Май и двамата имате проблеми с пикочния мехур.

— Не... само че бързам да се обадя на брат ми — смотолеви Пийбоди.

— Аз също. Не, искам да кажа... — Младежът нервно се засмя. — И аз трябва да се обадя на някого.

— Не забравяйте, че докато всичко приключи, трябва непрекъснато да бъдете на разположение — напомни им Ив, а когато двамата излязоха, промърмори: — Какво им става на тези двамата? Напоследък не са на себе си.

— Нито съм видял, нито съм разбрал. — Фийни също стана. — Щом получим разрешението, ще уредя да подслушват видеотелефона на онази Роуън.

— Какво не си видял? — възкликна тя, но ирландецът вече бързаше към вратата. — Тук има нещо гнило.

— Всички сме прекалено напрегнати — отбеляза Ан. — Отгоре на всичко днес е мой ред да приготвя вечерята. До утре, Далас.

— Чао! — Ив взе якето си, преди да си тръгне, още веднъж прегледа разпечатките, прикрепени на таблата.

Апартаментът на Макнаб се намиреше на три пресечки от управлението. Двамата забързаха по улицата, подгонени от силния вятър и студения дъжд.

— Ето как ще постъпим... — започна Пийбоди. Беше решила веднага да си изяснят нещата, за да избегнат бъдещи разочарования.

— Не ме учи какво да правя, сладурче. — Тъй като вече се бяха отдалечили от управлението, той закачливо я потупа по задника.

— Ще го направим само веднъж. — Тя отмести ръката му, макар да изпитваше удоволствие от докосването му. — Отиваме в апартамента ти, любим се и край на цялата история. От утре нещата ще си бъдат както преди.

— Добре. — В момента Макнаб би се съгласил да се разходи гол по „Гаймс“, само и само да я накара да свали проклетата униформа.

— Първо ще се обадя на брат ми. — Пийбоди извади портативния си видеотелефон. — Ще го предупредя, че ще позакъснея.

— Предупреди го, че ще се прибереш много късно. — Младежът я целуна зад ухото и двамата влязоха в скромната жилищна кооперация.

Пийбоди усещаше, че страстта ѝ нараства с всеки изминал миг, което едновременно я разгневи и възбуди.

— Зийк още не се е прибрал. Слушай, стой извън обсега на монитора. Не искам брат ми да разбере, че ще закъснея, защото ще се чукам с някакъв кльоцав компютърен гений.

Макнаб отстъпи встрани, усмихна се и възкликна:

— Много си романтична, няма що!

— Млъквай! — Тя чу изщракването, което означаваше, че се е включил телефонният секретар, и задиктува съобщение: — Зийк, ще позакъснея. Навярно и на теб се е наложило да останеш по-дълго на работа. Ще се прибера след час... — Младата жена замълча за миг, като видя, че Макнаб е вдигнал два пръста, сетне добави: — Или след два. Стига да не си прекалено изморен, ще отидем в един клуб, където навярно ще ти хареса. Ще ти се обадя отново, за да се уточним.

Прибра видеотелефона в джоба си, а когато се качиха в асансьора, се обърна към младежа:

— Да приключваме по-бързо, Макнаб. Не искам брат ми да се пита къде съм и да му причинявам безпокойство.

— Слушам, лейтенант. Щом нямаме време, ще започнем още сега. — Сграбчи я, притисна я до стената на кабината и страстно я зацелува, заглушавайки протестите ѝ.

— Почакай! — задъхано възкликна тя, щом Макнаб ухапаше шията ѝ. — В асансьора има ли камери.

— След като работя в полицията, смяташ ли, че ще живея в неохранявана сграда? — промърмори младежът, докато разкопчаваше палтото ѝ.

— Тогава престани! Почакай... това е незаконно...

Той чувстваше как сърцето ѝ лудо бие под дланта му.

— Не ме интересува! — обърна се, натисна някакъв бутон и кабината спря между етажите.

— Какво правиш?

— Ще преживеем нещо, за което цял живот съм мечтал. — Извади от джоба си чантичка с инструменти и се залови с устройството, което задействаше камерата.

— Тук ли? Тук ли? — При мисълта за това кръвта нахлу в главата ѝ. — Знаеш ли колко наредби нарушаваш?

— Като свършим, може да ме арестуваш. — Той забеляза, че ръцете му треперят. Никога досега не му се беше случвало. Изръмжа доволно, когато охранителната камера престана да работи. Изключи и алармената система, пусна отвертките на пода и се обърна към Пийбоди.

— Макнаб, това е пълна лудост!

— Знам. — Той свали палтото си и небрежно го хвърли встрани.

— Но ми харесва.

Младежът отново я сграбчи и се усмихна.
— Така и предполагам.

Когато Зийк се добра до къщата на Брансън, заваля сняг, който бързо покри заледените тротоари и уличните платна. Вятърът носеше снежинките, които проблясваха под светлината на уличните лампи и като ледени иглички обсипваха лицето на младежа.

Той си мислеше колко горещо е сега в Аризона, как земята е напечена от палещото слънце. Навярно Клариса ще се почувства прекрасно там.

Позвъни и самата Клариса му отвори. Беше много бледа, личеше, че е плакала. Когато стисна дланта му, той забеляза, че ръката ѝ трепери.

— Толкова се забави... изплаших се, че няма да дойдеш.

— Извинявай — прошепна Зийк. Искаше му се да притисне лице към разпуснатата ѝ коса. — Лошото време затруднява движението на транспортните средства. Питам се как издържате.

— Повече не искам да живея тук! — Клариса затвори вратата и се облегна на нея. — Страхувам се... Омръзна ми този постоянен страх.

— Вече не бива да се боиш. — Той нежно обгърна лицето ѝ с дланите си и си каза, че никога не е обичал толкова силно. — Повече никой няма да ти причини зло. Ще се грижа за теб.

— Знам. — Тя затвори очи. — В мига, в който те видях, разбрах, че животът ми ще се промени. — Сграбчи го за китките и възкликна: — Божичко, направо си замръзнал! Ела да се стоплиш до камината!

— Искам час по-скоро да те изведа от тук.

— Да... и аз съм готова да те последвам. — Ала тя влезе във всекидневната, приближи се до камината и като потрепери, каза: — Прибрах някои от личните си вещи в една чанта и я оставих в спалнята. Дори не си спомням какво съм взела. — Въздъхна, а когато Зийк сложи ръце на рамената ѝ, се притисна към него. — Оставих бележка на Доналд. — Щом утре се прибере, ще я прочете... но не знам как ще реагира. Страхувам се от гнева му, Зийк, и съжалявам задето те замесих в тази история и те използвах като буфер между мен и съпруга ми.

— Нямам нищо против да ме използваш. — Той я обърна с лице към себе си и я погледна в очите. — Искам да ти помогна.

Клариса се намръщи.

— Навярно го правиш от съжаление.

— Правя го, защото те обичам.

В очите ѝ отново проблеснаха сълзи — напомняха капчици роса върху диви теменужки.

— Обичам те, Зийк! Невероятно е, че още съм способна да изпитвам силни чувства, но повярвай, че това е самата истина. Имам усещането, че цял живот съм чакала теб. — Прегърна го през кръста и му поднесе устните си. После прошепна: — Може би точно това ми е помогнало да изтърпя всички унижения.

Зийк нежно я целуна, сякаш за да я успокои и да ѝ обещае, че винаги ще бъде до нея. Клариса отпусна глава на гърдите му, а той я притисна още по-силно до себе си.

Останаха така няколко секунди, сетне Зийк още веднъж я целуна и промълви:

— Ще взема чантата ти и ще напуснем този дом.

Тя усмихнато го погледна.

— Да, ще се махна оттук! Завинаги! Побързай, Зийк.

— Вземи си палтото. Навън е много студено — поръча ѝ младежът и тръгна нагоре по стълбата. Сърцето му биеше до пръсване. Не можеше да повярва, че тя ще тръгне с него, че го обича. Това беше истинско чудо. Чантата беше оставена на леглото, а бележката за Брансън беше подпряна на възглавницата. Зийк си помисли, че само смел човек би постъпил като Клариса. Рано или късно тя щеше да разбере, че притежава неподозирана смелост.

Почти беше достигнал до горния етаж, когато чу писъка на Клариса.

Пийбоди, която беше полугола, се облягаше на стената, опитвайки да си поеме въздух. Макнаб притискаше лицето си до гърлото ѝ и се задъхваше като парен локомотив.

Само преди минути взаимно се бяха разсъблекли, действайки с трескава бързина. В страстта си бяха дори груби, но не усещаха болката. И бързо бяха достигнали до кулминацията.

Когато съзнанието ѝ започна да се прояснява, ѝ хрумна, че никога не е имала по-невероятно преживяване.

— Господи! — прошепна Макнаб и накара сърцето ѝ отново лудо да затупти.

Струваше му се, че не би могъл да помръдне, дори ако животът му е поставен на карта. Никога не беше предполагал, че под идеално изгладената униформа на Пийбоди се крие толкова разкошно тяло, мечтата на всеки мъж. Копнееше да я положи в леглото и да я люби до забрава.

Тя здраво го беше прегърнала, не ѝ се искаше да го пусне. Спомняше си съвсем смътно какво бяха направили и как бяха успели да го направят. През изминалите десет минути съзнанието ѝ беше обгърнато от мъглата на сексуалната наслада. Струваше ѝ се, че беше прекрачила границата на лудостта.

— Хайде да се махаме от тук.

— Добре — промърмори младежът, но още миг устните му останаха притиснати до гърлото ѝ — жест, който дълбоко я трогна. После той отстъпи назад, премигна и я огледа от главата до петите. — Божичко, колко си красива!

Пийбоди знаеше колко абсурдно е възхищението му. Сутиенът ѝ висеше само на едната презрамка; още беше с една обувка, но униформеният ѝ панталон беше смъкнат до глезените. Пликчетата ѝ липсваха — навярно бяха разкъсани.

И макар ежедневно да правеше по двайсет и четири коремни преси, не изглеждаше като филмова актриса.

Все пак като всяка Евина дъщеря изпита удоволствие от комплимента на Макнаб, подсилван от пламения му поглед. Почувства се задължена да му отговори със същото и промълви:

— И ти не изглеждаш зле.

Беше толкова слаб, че ребрата му се брояха, коремът му беше плосък като дъска. При други условия това щеше да я подразни. Ала когато погледна дългата му разрошена коса и кожата му, настръхнала от студа, тя неочаквано за самата себе си се усмихна.

Макнаб също се ухили и обяви:

— Още не съм приключил.

— Добре. Аз също.

Зийк изтича надолу по стълбата. Втурна се във всекидневната и видя Клариса просната на пода. Притискаше длан до страната си, а под разперените ѝ пръсти се виждаше яркочервен отпечатък.

Доналд Брансън стоеше до нея и се олюляваше, а очите му бяха помътнели от ярост.

— Къде си тръгнала? — Той сграбчи палтото от пода и заплашително замахна към нея. — Наредих да не излизаш, а ти си намислила да се измъкнеш, докато ме няма, мръсницо!

— Да не си посмял отново да я удариш. — Зийк говореше спокойно, въпреки че трепереше от гняв.

— Ах, колко мило! — Брансън се обърна, отново залитна и младежът долови миризмата на уиски. — Уличницата и дърводелецът. — Блъсна Зийк и добави: — Разкарай се от дома ми.

— Точно това ще направя, но Клариса ще дойде с мен.

— Зийк, недей! Слушай, Доналд, момчето не знае какво говори! — Тя застана на колене, сякаш се молеше. — Само отивах да се поразходя.

— Лъжеш, гадино! Искал си да опиташ онова, което е мое, а? — Брансън отново блъсна младежа. — Казвала ли ти е с още колко мъже се е чукала?

— Не е вярно! — изхлипа Клариса. — Никога не съм... — Тя се приведе, за да избегне удара на съпруга си.

— Затваряй си плювалника! Не говоря на теб. Искал си да поработиш допълнително по време на отсъствието ми, така ли? — Брансън подигравателно се усмихна на Зийк. — Жалко, че отложих пътуването. А може би вече си успял да я треснеш, а? Не, не си. — Той се засмя и за пореден път грубо побутна Зийк. — Иначе щеше да знаеш, че мръсницата не я бива в леглото. Жалко, че е толкова красива, като любовница е пълен боклук. Но ми принадлежи...

— Вече не е ваша — прекъсна го младежът.

— Зийк, престани! Искам да си отидеш — едва успя да каже Клариса. Трепереше, зъбите ѝ тракаха. — Не мисли за мен... ще се оправя. Побързай, върви си.

— Ще тръгнем заедно — спокойно заяви Зийк и се наведе да вземе палтото ѝ. Не видя как Брансън замахна, не очакваше удара с юмрук, който попадна в челюстта му. Болката беше толкова силна, че

за миг пред очите му причерня, а ушите му забучаха. Сякаш отдалеч дочу вика на Клариса:

— Не го удрай, моля те, не го удрай. Кълна се, че няма да замина... — Тя отново изпищя, тъй като Брансън я сграбчи за косата.

Всичко се случи за секунди. Зийк имаше усещането, че е обгърнат от червеникава мъгла. Хвърли се към разярения съпруг, удари го, а с другата си ръка сграбчи Клариса. Брансън политна назад, подхлъзна се, падна по гръб и удари главата си в ръба на мраморната камина. От дълбоката рана бликна кръв.

Младежът стоеше като хипнотизиран, без да изпуска Клариса, и ужасен се взираше в локвата от червеникава течност.

— Господи! Мили боже! Ела, седни... — Младата жена се беше отпуснала в ръцете му и той я занесе на канапето, после изтича при Брансън и докосна шията му с треперещите си пръсти. — Няма пулс. — Дълбоко си пое дъх, разкъса ризата му и замасажира сърцето. — Повикай линейка, Клариса.

Ала знаеше, че е прекалено късно. Очите на Доналд бяха изцъклени, кръвта продължаваше да се лее. Насила погледна към Брансън и изтръпна — аурата му беше изчезнала.

— Мъртъв е. Мъртъв е, нали? — повтаряше Клариса. Взираше се в Зийк с разширени от ужас очи, а от шока зениците ѝ бяха станали колкото главички на топълйки. — Какво ще правим, какво ще правим?

Младежът се изправи и почувства, че му прилошава. Беше убил човек. Пренебрегнал беше убежденията си и бе отнел човешки живот.

— Трябва да повикаме линейка, после ще се обадим в полицията.

— Не, не, никаква полиция! — Клариса започна да се полюшва напред-назад, изопнатото ѝ лице беше бледо като платно. — Ще ме арестуват и ще ме изпратят в затвора.

— Мила моя. — Той коленичи пред нея и хвана ръцете ѝ, макар да се чувстваше омърсен от стореното. — Не си сторила нищо. Аз го убих.

— Ти... ти... — Внезапно младата жена го прегърна. — Направи го заради мен. Аз съм виновна за всичко.

— Виновен е съпругът ти. Успокой се, трябва да бъдеш силна.

— Да... трябва. — Въпреки че продължаваше да трепери, тя се облегна назад и се втренчи в лицето му. — Обещавам, че ще бъда

силна. Господи, какво се случи? Трябва да размисля. Знам, че... Ох, колко ми призля. Моля те, донеси ми чаша вода.

— Добре. Не мърдай от стола.

Зийк имаше чувството, че краката му са от каучук, но с усилие на волята ги раздвижи. Челото му беше оросено с ледена пот.

Беше убил човек!

Когато влезе в кухнята, двата дроида дори не го погледнаха. За миг спря и се облегна на вратата. Не си спомняше защо е дошъл тук, но още чуваше ужасяващия звук от счупването на черепа на Брансън.

— Вода — прошепна той. Повдигна му се от миризмата на печеното месо и соса, който врише на печката. — Госпожа Брансън иска чаша вода.

Жената дроид безмълвно отиде до хладилника. Като в сън Зийк наблюдаваше как тя наля минерална вода в голяма чаша, после прибави парченце лимон и кубчета лед.

Целият трепереше, затова взе чашата с две ръце, кимна на прислужницата и се върна в дневната. Подскочи от изненада, като видя, че Клариса беше застанала на колене и се опитваше да избърше кръвта от пода. Трупът на Брансън беше изчезнал.

— Какво си сторила? Какво правиш? — Зийк беше обзет от паника. Остави чашата и изтича при Клариса. Тя вдигна глава.

— Правя каквото е необходимо. Няма да изпадна в истерия, а ще прикрия следите. Остави ме да свърша.

Младежът се наведе и се опита да ѝ попречи, а Клариса размаха ръце, блъсна го и зариде. Миризмата на кръв беше нетърпима.

— Престани! Престани, Клариса! Къде е трупът?

— Няма го. Никой няма да разбере.

— Какви ги говориш? — Зийк издърпа от ръката ѝ окървавения парцал. — За бога, какво си направила?

— Накарах дроида да го вземе и да го скрие в багажника на колата — отговори младата жена, а очите ѝ блестяха, сякаш имаше висока температура. — Ще хвърли трупа в реката, а ние ще изчистим кръвта. После ще заминем и ще забравим този кошмар.

— Не, не съм съгласен.

— Няма да позволя да те хвърлят в затвора. — Тя го сграбчи за ризата. — Няма да позволя да те осъдят. Не ще го понеса. — Отпусна глава на гърдите му и се притисна към него. — Ще умра без теб.

— Трябва да понеса последствията. — Той нежно стисна раменете ѝ. — В противен случай няма да си простя до края на живота си.

Усети, че Клариса ще рухне на пода, грабна я в прегръдките си и я занесе на канапето.

— Ще се обадиш в полицията, нали? — едва прошепна тя.
Младежът кимна.

Най-сетне се бяха добрали до леглото. Пийбоди се питаше как са успели да го сторят, след като непрекъснато се целуваха и прегръщаха. След като мъглата в съзнанието ѝ се поразсея, забеляза, че Макнаб лежи до нея, а измачканите чаршафи са на пода. Въпреки че току-що отново се бяха любили, от тялото ѝ се излъчваше топлина като от разпалена пещ.

— Още не съм свършил — дрезгаво прошепна Макнаб.

Тя истерично се разсмя, после промълви:

— Аз също. Хей, май напълно сме откачили.

— Може би като го направим още няколко пъти, ще се успокоим.

— Още няколко пъти и ще бъдем мъртви.

Макнаб погали гърдата ѝ. На Пийбоди ѝ хрумна, че е влюбена в изящните му пръсти.

— Искаш ли да проверим какво ще се случи?

— Защо не?

Той докосна с език зърното ѝ и прошепна:

— Обожавам гърдите ти! Страхотни са.

— Благодаря за комплимента.

Макнаб само промърмори нещо, а тя почувства как езикът му разпалва страстта ѝ. Ни в клин, ни в ръкав заяви:

— Естествени са. — В мига, когато го изрече, вече ѝ идваше да отхапе езика си. Слава богу, че беше тъмно, та Макнаб не видя как се е изчервила. — Не съм посещавала пластичен хирург, нито пък са ми слагали инжекции...

— Знам, Дий — прекъсна я младежът. — Повярвай ми, нищо не може да подобри сътвореното от природата.

Пийбоди се изчерви още по-силно, но този път от гняв. Не искаше той да я нарича Дий. По този начин отношенията им

изглеждаха по-интимни, отколкото ѝ се нравеше. Понечи да му го каже, но не успя, защото опитните му ръце отново започнаха да я милват.

— Толкова си... женствена — прошепна Макнаб. Испита желание да я целува, докато и двамата останат без дъх. В този миг се разнесе звън.

— Мамка му! — изруга той, нареди на осветлението да се включи и се обърна към Пийбоди: — Чий видеотелефон иззвъня?

За миг се бяха превърнали от страстни любовници в делови ченгета. Тя посегна към джоба на палтото си.

— Мисля, че е моят. Навярно не ни търсят от службата, обаждането е по портативния ми апарат. — Тя блокира изходящия видеосигнал, отметна косата от челото си и включи устройството. — Пийбоди.

— Дий, чуваш ли ме? — Лицето на Зийк се появи на монитора и тя изтръпна. Стотици пъти беше виждала изражението, изписано на лицето на брат ѝ. Така изглеждаха хората, изпаднали в шок.

— Какво се е случило? Ранен ли си?

— Не! Не! Дий, обади се на Далас, после елате в дома на Клариса Брансън. Преди малко убих съпруга ѝ.

Ив прочете написаното на разпечатката, която Рурк ѝ беше дал, и се облегна на стола си.

— Излиза, че през последните шест месеца Ламонт е крал материали от „Аутотрон“.

— Бил е изключително предпазлив и е успял да прикрие следите си. — Рурк не можеше да се примири с мисълта, че е давал заплата на човека, който го е измамил. — Предоставил му бях свобода на действие при закупуването на материалите. Поръчвал е малко повече от необходимото и тайно го е изнасял.

— За да го даде на Майстора. Спокойно можем да го арестуваме за кражба на взривоопасни материали. Като го попритиснем, ще си признае всичко.

Рурк запали цигара, после промърмори:

— Навярно няма да се съгласиш да отложиш ареста, като лично уволня този негодник.

— Предпочитам да го вкарам в затвора, преди да си го пребил, иначе ще се наложи да арестувам и теб... Слушай, благодаря ти за помощта.

— Какво каза? Чакай да донеса електронния си бележник, после го повтори, за да го имам на запис.

— Много смешно, няма що. Признателна съм ти за помощта, но това не означава да се главозамайваш. — Тя машинално потърка слепоочията си; предчувстваше, че ще получи страхотно главоболие. — Спешно трябва да разберем кой е следващият обект, набелязан за взривяване от терористите. Ще арестувам Ламонт още тази вечер, за да прекара нощта в килия, което навярно ще развърже езика му... Макар да се съмнявам, че знае обекта и кога ще бъде извършен атентатът.

— Със сигурност познава някого от терористите. — Рурк заобиколи бюрото, застана зад нея и започна да масажира напрегнатите ѝ раменни мускули. — За няколко минути престани да мислиш за разследването. Повярвай, че съзнанието ти ще се проясни.

— Добре, ще те послушам. — Тя наведе глава и почувства, че ръцете му вършат чудеса. — Колко време можеш да продължиш?

— Много повече, ако сме голи.

Ив се засмя и за голяма негова изненада заразкопчава блузата си.

— Ще проверим дали само не се хвалиш... Да му се не види! — Тя побърза да закопчее блузата си, когато комуникаторът избръмча. — Далас слуша.

— Господи, лейтенант... случи се нещо ужасно!

— Пийбоди, успокой се. — Тя скочи на крака.

— Брат ми... брат ми Зийк...

Ив се вкопчи в ръката на Рурк и се насили да говори спокойно.

— Хайде, не го увъртай. Кажу какво се е случило.

— Зийк твърди, че е убил Доналд Брансън и че се намира в дома му. Вече съм на път.

— Ще се срещнем там. Дръж се. Не предприемай нищо. Разбра ли? Не прави нищо, докато дойда.

— Слушам. Лейтенант...

— Идвам след пет минути. — Ив прекъсна връзката и се втурна към вратата.

— Ще те придружа. — Рурк я последва.

Тя понечи да възрази, но си спомни ужасения поглед на Пийбоди и кимна.

— Ще вземем някой от твоите автомобили, тъй като са много побързи.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив беше доволна, че е пристигнала на местопрестъплението преди помощничката си. Видя кръвта около камината и начина, по който Зийк прегръщаше Клариса, и веднага ѝ се повдигна. Помисли си: „Мамка му! Положението е сериозно“.

— Къде е трупът.

— Отървах се от него. — Клариса понечи да се изправи, но краката ѝ се подкосяваха.

— Седни — прошепна ѝ Зийк и ѝ помогна отново да седне на канапето. — Изпаднала е в шок. Трябва да я прегледа лекар.

Ив си каза, че не бива да изпитва съчувствие, но не пропусна да забележи синините по лицето на Клариса. Пристъпи към нея и попита:

— Какво искаш да кажеш? Как си се отървала от трупа?

— Много лесно. — Тя си пое дъх и здраво сплете пръстите си. — След... след като се случи... онова, изпратих Зийк да ми донесе вода. — Погледна към чашата, която стоеше на масичката. Водата се беше изплискала и бе повредила политурата. — Когато той отиде в кухнята, програмирах един от дроидите да изнесе мъртвеца и да го хвърли в река Ийст. Умея да програмирам дроидите...

— Не беше на себе си — прекъсна я младежът. — Всичко се случи толкова бързо и аз...

— Зийк, ела да седнеш на канапето — нареди Ив.

— Не е виновна за нищо. А го сторих. Аз блъснах съпруга ѝ. Нямах намерение да го убивам, но той ѝ причини болка...

— Седни, Зийк. Рурк, моля те, отведи госпожа Брансън в спалнята ѝ. Мисля, че трябва да полежи известно време.

— Разбира се. Ела, Клариса.

— Зийк не е виновен. — Тя отново се разрида. — Всичко се случи заради мен. Той само се опитваше да ми помогне...

— Не се тревожи — опита се да я успокои Рурк. — Ив ще се погрижи за всичко. Ела с мен. — Обърна се и безмълвно изгледа съпругата си, преди да отведе Клариса.

— Онова, което ще ти кажа, е неофициално, Зийк. Не — продължи, като тръсна глава, — не говори, преди да си ме изслушал. Искам да знам абсолютно всичко. Не пропускай дори най-незначителната подробност.

— Аз го убих, лейтенант...

— Предупредих те да не говориш — прекъсна го тя и се разгневи, задето не я беше изслушал внимателно. — Ще ти съобща правата, после ще поговорим. Имаш възможност да повикаш адвокат, но като... като приятелка на сестра ти те съветвам да не избързваш. Разкажи ми всичко, после ще отидем в управлението, където официално ще те разпитам в присъствието на защитника ти. След малко ще включа записващото устройство, след това искам да ме гледаш право в очите. Ясно ли е? Не бива да увърташ, нито да се колебаеш. Предполагам, че си извършил убийството по невнимание и при самозащита, но Клариса е объркала всичко, като е накарала дроида да изнесе трупа.

— Искала е само да...

— Млъкни, глупчо! — Ив нервно разроши косата си. — Има начини да бъдеш оправдан — ето защо ти е необходим адвокат. Ще наредя да бъдеш подложен и на психиатричен преглед, което също ще помогне. Но сега ще ми кажеш какво точно се случи, без да пропуснеш абсолютно нищо. Не мисли, че ако пропускаш подробностите, ще защитиш Клариса. Ефектът ще бъде обратен. Помни, че всичко, което ще кажеш, се записва.

— Ще направя както казвате, лейтенант. Моля ви да не арестувате Клариса, защото се страхува от полицията и е толкова изнервена. Съпругът ѝ беше истински звяр, какво ли не ѝ причини. Арестувайте само мен, ако е възможно.

Ив приседна на ръба на масичката и си помисли: „Господи, колко е млад, почти момче“. Но сега не трябваше да проявява слабост.

— Имаш ли доверие на сестра ти, Зийк?

— Да.

— Тя също ми се доверява. — Ив чу шума в коридора и добави: — Навярно ще влезе тук всеки момент. Ще се държиш ли мъжки?

Той кимна и се изправи, когато Пийбоди се втурна в дневната.

— Зийк! Зийк, добре ли си? — Извика тя, хвърли се в прегръдките му, после се отдръпна и заопипва главата, рамената,

гърдите му. — Ранен ли си?

— Не съм, Дий. — Младежът притисна чело до нейното. — Извинявай, че ти създадох неприятности.

— Няма значение. Ще уредим всичко, не бой се. Трябва да повикаме адвокат.

— Не. Не още.

Пийбоди рязко се обърна към началничката си, в насълзените ѝ очи се четеше страх.

— Необходим му е адвокат. Лейтенант, нали няма да го арестувате? Няма да позволя брат ми да попадне в ареста.

— Млъкни, Пийбоди — сопна ѝ се Ив. — Изпълнявай заповедите ми! — Забеляза, че помощничката ѝ вече плачеше и за миг изпита паника. Мислено си повтаряше: „Дръж се, Пийбоди! Дръж се!“.

— Седни, полицай.

С крайчеца на окото си забеляза Макнаб, но сега нямаше време да изяснява как е попаднал тук.

— Макнаб, вземи нейното записващо устройство. Ще заместиш Пийбоди, докато разпитвам брат ѝ.

— Лейтенант... — опита се да възрази помощничката ѝ.

— Не бива да участваш при разпита — сама разбираш причините. Готов ли си, Макнаб?

— Да. — Младежът се приближи до Пийбоди и ѝ прошепна: — Дръж се, всичко ще бъде наред. — Взе записващото устройство и го прикрепил към яката на измачканата си розова риза. — На ваше разположение съм, лейтенант.

— Включи устройството, започваме. Лейтенант Ив Далас. Намирам се в дома на Доналд Брансън, където е извършено убийство. Разпитвам Зийк Пийбоди във връзка с предполагаемата смърт на Доналд Брансън. — Тя се облегна на масичката и без да откъсва поглед от лицето на младежа, отново го уведоми за правата му. Пийбоди приглушено изстена.

— Зийк, разкажи ми какво се случи.

Младежът си пое дъх.

— Ще започна от самото начало. Съгласна ли сте?

— Добре.

Той се подчини на инструкциите ѝ — докато говореше, я гледаше в очите и не се колебаеше. Разказа какво беше чул още първия ден в

работилницата и за последвалия разговор с Клариса.

От време на време гласът му потреперваше, но Ив само кимваше и му даваше знак да продължи. Искаше камерата на записващото устройство да запечата ужасения му поглед, бледото му лице.

— Докато слизах по стълбите с чантата ѝ, я чух да крещи. Влязох във всекидневната и я видях на пода — плачеше и държеше страната си. Съпругът ѝ крещеше, усетих, че е пиан. Изплаших се, че ще я пребие... Трябваше да му попреча. — Той напосоки протегна ръка и сграбчи дланта на сестра си. — Единственото ми желание беше да я спася от него... не, не е вярно. — За миг затвори очи и се замисли. Ив му беше казала да не пропуска нищо. — Исках да накажа този човек, да му отмъстя заради онова, което беше причинил на Клариса, но знаех, че трябва да я отведе на безопасно място. Той я хвана за косата и я задърпа — очевидно искаше да ѝ причини болка. Опитах се да я изтръгна от ръцете му, блъснах го и... тогава падна.

— Намесил си се, за да му попречиш отново да удари Клариса, така ли? — за пръв път го прекъсна Ив. — Блъснал си го и той е паднал.

— Точно така. Политна назад, а аз само го наблюдавах, сякаш бях хипнотизиран. Не можех да помръдна, нито да разсъждавам. Краката му се подкосиха, после той падна по гръб. Чух как главата му се удари в ръба на камината, рукна кръв. Проверих пулса му, но не го усетих. Очите му бяха отворени, а аурата му беше изчезнала.

— Каква е тази аура?

— Нещо като ореол, който символизира жизнената му сила.

— Добре — промърмори Ив, предпочиташе да не навлизат в странните теории на хората с неговата вяра. — Какво направи после?

— Казах на Клариса, че трябва да повикаме линейка. Знаех, че Брансън не може да бъде спасен, но смятах, че е редно. После щях да се обадя на полицията. Клариса трепереше, беше изплашена до смърт, непрекъснато се самообвиняваше. Повтарях ѝ, че не бива да се отпуска, тя като че ли се посъвзе. Помоли ме да я оставя да си помисли за минута и да ѝ занеса чаша вода. Ако се бях досетил какво е намислила... — Той замълча и стисна устни.

— Зийк, довърши разказа си. Няма да ѝ помогнеш, като я прикриваш.

— Направила го е заради мен, страхувала се е какво ще ми се случи. Нима не разбирате, че е била в шок? — Той умоляващо изгледа Ив, сякаш търсеше съчувствие. — Изплашила се е, казала си е, че всичко ще бъде наред, ако почисти кръвта и се отърве от трупа. Още беше под въздействието на онова, което ѝ беше сторил Брансън. Не е чудно, че се е страхувала.

— Обясни какво се случи, след като отиде да ѝ донесеш вода.

Младежът въздъхна, после кимна и довърши разказа си.

Ив се облегна назад и се замисли.

— Добре. Благодаря ти. Налага се да отидеш в управлението, където ще се проведе официалният разпит.

— Знам.

— Макнаб, съобщи на диспечера, че на този адрес имаме убийство. — Тя погледна към помощничката си, която нервно скочи от мястото си. — Предполагаме, че е извършено при самозащита. Нека изпратят екип от лабораторията. Трябва ни и още една група, която да претърси реката. Зийк, двама униформени ще те заведат в управлението. Не си под арест, но ще бъдеш задържан, докато колегите снемат отпечатъците тук и докато получим официалното ти самопризнание.

— Мога ли преди това да видя Клариса?

— Не бива. Макнаб! — Тя му направи знак да остане при Зийк. — Пийбоди, ела с мен.

Излязоха в коридора. В този момент Рурк слезе по стълбата и обясни, че Клариса е заспала.

— Няма да е задълго — отбеляза Ив. — Пийбоди, стегни се и внимателно слушай какво ще ти кажа. Ще придружиш брат ти до управлението. Ще наредя да го задържат в залата за разпити, не да го затворят в килия. Искам да го убедиш да се подложи на психотест и на детектора на лъжата. Майра ще ни помогне. Ще я помолим да побърза и да приключи доклада си още утре. До довечера ще наемем адвокат на Зийк и ще го освободим. Може би ще го принудят да носи специална гривна, за да не избяга, докато заключението на Майра стане известно. Сигурна съм, че ще го оправдаят, тъй като историята му изглежда правдоподобна.

— Лейтенант, не ме отстранявайте от разследването.

— Никога не съм те отстранявала. Не настоявай — гневно прошепна тя, когато помощничката ѝ запротестира. — Ще направя всичко възможно да оправдаят брат ти. Ако работиш по случая, магистратите ще се усъмнят в безпристрастието ти. Дори на мен няма да ми бъде лесно — може би командирът ще отстрани и мен.

Пийбоди не успя да сдържи сълзите си.

— Бяхте толкова добра към него. Успяхте да го накарате да говори убедително по време на записа. Дори отсъствието на адвокат е в негова полза — имахте право.

Ив пхна ръце в джобовете си.

— Слушай, дори слепец ще види, че Зийк и на мравката път прави. Никой няма да се усъмни, че е действал при самозащита. — А мислено добави: „Особено ако открием трупа“. — Бъди спокойна, всичко ще бъде наред.

— Трябваше да се грижа за него — разрида се Пийбоди. Ив погледна към Рурк и безпомощно разпери ръце.

Той правилно изтълкува жеста ѝ и взе по-младата жена в обятията си.

— Успокой се, скъпа. — Галеше я по косата, полюшваше я като малко дете и виждаше как жена му страда. — Позволи на Ив да се погрижи за него.

— Искам да разпитам жената — промърмори Ив. Сърцето ѝ се късаше, докато слушаше риданията на сътрудничката си. — Макнаб ще изчака пристигането на униформените. Ще се справиш ли... с нея?

Рурк кимна, а Ив се качи в спалнята на Клариса.

— Извинявай — прошепна Пийбоди, облегнала глава на гърдите на Рурк.

— Няма за какво. Сега ще се почувстваш много по-добре.

Тя поклати глава и потърка зачервените си очи.

— Не биваше да изпадам в истерия.

Рурк нежно вдигна брадичката ѝ.

— Пийбоди, всеки от нас е изпадал в отчаяние.

Ив използва всичките си връзки, оспорва, доказва и дори стигна до заплахи, ала получи правото да разследва смъртта на Доналд Брансън.

Уреди да затворят Зийк и Клариса в отделни зали за разпит, заплаши с дисциплинарни наказания служителите от лабораторията и „метачите“, ако се бавеха прекалено дълго, непрекъснато се свързваше с хората, претърсващи реката, и им пречеше да работят, накара Макнаб да поработи над дроида на семейство Брансън, а когато пристигна в управлението, главата ѝ сякаш щеше да се пръсне от болка. Ала беше доволна, защото беше свършила което си бе набелязала. Малко преди да започне разпитите, позвъни на Майра и уреди на следващия ден задържаните да бъдат подложени на тестове.

Първо се зае с Клариса. Очакваше, че щом тя излезе от шока, ще поиска адвокат, който ще я посъветва да мълчи. Беше сигурна, че за да се спаси, Клариса бе готова да жертва Зийк.

Ала когато влезе в залата за разпити, завари задържаната сама. Беше бледа, пръстите ѝ машинално се свиваха и разпускаха около празна чаша. Ив направи знак на униформения да излезе и затвори вратата.

— Как е Зийк? — побърза да попита Клариса.

— Добре е. А ти как се чувстваш?

Жената въртеше чашата между пръстите си и дълго не отговори. Най-сетне промълви:

— Струва ми се, че сънувам. Не мога да повярвам, че съпругът ми е мъртъв. Мъртъв е, нали?

Ив се приближи до масата и се настани на стола.

— В момента не мога да ти отговоря. Още не сме извадили тялото му.

Клариса потръпна и стисна клепачи.

— Вината е изцяло моя. Бог знае защо го направих. Но бях толкова изплашена, че не можех да разсъждавам.

— Време е да събереш мислите си. — Ив съзнателно говореше прекалено студено и делово. Ако беше проявила съчувствие, задържаната отново щеше да избухне в сълзи. Включи записващото устройство, продиктува задължителната информация и се приведе към Клариса.

— Разкажи ми какво се случи тази вечер.

— Повиках Зийк у дома. Щяхме да заминем заедно... завинаги.

— Любовници ли сте?

— Не. — Вдигна поглед, а Ив неволно си помисли, че никога не е виждала толкова красиви очи. — Никога не сме се... само веднъж се целунахме. Сигурно ще ви се стори абсурдно, но се влюбихме един в друг от пръв поглед. Зийк беше много нежен с мен. Искях да се почувствам в безопасност... копнеех за сигурност. Повиках го и той дойде.

— Къде щяхте да заминете?

— Не съм сигурна. Мисля, че Зийк говореше за Аризона. — Докосна слепоочията си, сякаш искаше да се съсредоточи, и продължи: — Не се интересувах къде ще отидем, стига да беше далеч от Ню Йорк. Събрах най-необходимото в една чанта, а Зийк отиде в спалнята на горния етаж, за да я вземе. Докато обличах палтото си, мислех все едно и също: че заминавам с любимия, че никога повече няма да бъде подложена на тормоз. В този момент се появи съпругът ми. Изненадах се, защото беше казал, че тази нощ няма да се прибере. — Гласът ѝ стана колеблив, тя се разтрепери. — Беше пиян. Като видя, че съм с палто и се готвя да изляза, ме удари силно. Паднах на пода. — Замълча за миг и докосна синината на страната си. — Зийк влезе и извика на Доналд да ме остави на мира. Мъжът ми започна да ругае и да го удря... Не си спомням точно какво му каза, но беше ужасно. После ме сграбчи за косата... закрепях... а Зийк се нахвърли върху него и го блъсна, защото искаше да ме защити. Доналд политна назад, падна... дочу се страшен звук, видях кръвта. Цялата камина беше в кръв. — Тя замълча и отново наведе глава.

— Клариса, какво направи Зийк, след като съпругът ти падна и си разби главата?

— Той... не съм сигурна.

— Помисли. Опитай да си спомниш.

— Ами... — Сълзите ѝ закапаха по масата. — Накара ме да седна и се наведе над Доналд. Каза ми да повикам линейка. Настояваше да побързам, но сякаш бях парализирана. Знаех, че Доналд е мъртъв... виждах локвата кръв, изцъклените му очи. Зийк повтаряше, че трябва да съобщим на полицията. Бях изплашена до смърт, молех го да избягаме, но той категорично отказа. Твърдеше, че непременно трябва да повикаме полиция.

Тя замълча и опита да се овладее. Трепереше толкова силно, че зъбите ѝ тракаха. Сетне погледна Ив в очите и прошепна:

— Доналд често ме предупреждаваше, че ако реша да се оплача на някого, задето ме бие и тормози, щял да се обърне към неговите приятели в полицията. Те щели да ме изнасят и да ме тикнат в затвора.

— Намираш се в полицейското управление. Някой да те е изнасил или да те е заключил в килия? — с леден тон попита Ив.

Клариса сведе поглед.

— Не, обаче...

— Какво се случи, след като Зийк заяви, че ще се обади в полицията?

— Измислих предлог да го изпратя в кухнята. Въобразявах си, че ще успея да залича следите от случилото се. Програмирах дроида да сложи... трупа в багажника на колата, после да го хвърли в реката. После се опитах да избърша кръвта... имаше локва кръв.

— Действала си изключително съобразително и бързо.

— Налагаше се. Трябваше да свърша всичко, преди Зийк да се върне, знаех, че ще се опита да ме спре. Така и стана. — Тя наведе глава. — Ето, че сме тук. Зийк се обади на полицията, а сега ще отиде в затвора. Ще пострада заради мен.

„Няма“ — помисли си Ив, после попита:

— Откога си омъжена за Доналд Брансън?

— Почти от десет години.

— Нима непрекъснато те е малтретирал? — Спомни си как Клариса се беше вкаменила, когато съпругът ѝ я беше прегърнал, докато адвокатът четеше завещанието. — Биел ли те е?

— Не... не отначало. — Тя прокара ръка по страната си. — Отначало не ме биеше, после започна да се дразни, защото не правех нищо както трябва. Толкова съм глупава... Когато за пръв път ме удари, Доналд заяви, че иска да ми вкара малко разум в главата. Да ми покаже кой командва в този дом.

„Никога не забравяй кой командва тук, момиченце! Никога не го забравяй!“

Ив почувства как заедно с познатите думи се връща страхът, който я беше сковавал в детството ѝ. Стисна зъби и се насили да продължи разпита.

— Питам се какво те е спирало да го напуснеш.

— Нямахте къде да отида. — В погледа на Клариса се четеше отчаяние. — Където и да се скриех, той щеше да ме намери.

— Би могла да намериш убежище при роднини или приятели — каза Ив и си помисли, че самата тя не беше имала роднини и приятели.

Клариса поклати глава.

— Нямам приятели, а родителите ми са мъртви. Хората, които познавам и които Доналд одобряваше, го мислят за велик човек. Биеше ме, когато поискаше, изнасилваше ме, когато му хрумнеше. Нямаме представа какво чудовище беше. Не знаете какво е да се живее с такъв човек. Никога не знаех в какво настроение ще бъде, когато се прибере, нито какво ще ми причини.

Ив стана, приближи се до двупосочното огледало и се втренчи в отражението си. Клариса не подозираше, че жената, която я разпитваше, беше преживяла същия кошмар. Ив се страхуваше, че съчувствието, което изпитваше към нея, може да попречи на обективната ѝ преценка.

— Какво усещаш сега, когато знаеш, че съпругът ти няма да се върне и да те измъчва?

— Облекчение. Облекчение, защото съм сигурна, че никога повече няма да ми причини зло — откровено отговори Клариса, а Ив се обърна и я изгледа. — Ала до края на живота ще ме терзае мисълта, че заради мен един прекрасен човек извърши убийство. Тази вечер завинаги загубих възможността да бъда щастлива заедно със Зийк. — Облегна глава на масата и сърцераздирателно зариде.

Ив изключи записващото устройство, излезе в коридора и нареди на униформения полицаи да заведе Клариса в болницата и да я остави там до сутринта.

Откри Макнаб при автомата. Младежът намръщено оглеждаше изложените сандвичи, които изглеждаха доста неапетитни.

— Какво научи от дроида?

— С него ударихме на камък. Няколко пъти анализирах програмата му, но научих само, че е изпълнявал нейните заповеди: да вдигне трупа, който лежи до камината, да го скрие в багажника на колата, сетне да го хвърли в реката. Не открих нищо друго. Клариса е изтрила всичко, съхранено в паметта му.

— Как смяташ, дали го е сторила случайно или нарочно?

— Не мога да преценя. Бързала е, била е изнервена. Нищо чудно по погрешка да е изтрила предишните програми.

— Колко прислужници работят в дома на Брансън?

Макнаб направи справка с бележника си.

— Четирима.

— Невероятно е, че никой не е чул и не е видял какво се е случило.

— По времето, когато е било извършено убийството, двама са били в кухнята, камериерката е била на горния етаж, а пазачът — в къщичката си.

— Как така в къщичката? Невъзможно е на този студ...

— И четиримата прислужници са дроиди — от най-скъпия модел.

— Естествено. — Ив потърка зачервените си от умора клепачи. Каза си, че по-късно ще се занимае с това. Сега най-важното беше да направи така, че на Зийк да не бъде предявено официално обвинение.

— Добре. Отново ще разпитам нашето момче. Пийбоди при него ли е?

— Да, също и адвокатът. Няма ли начин да се избегне повторният разпит?

Тя отпусна ръце и строго го изгледа.

— Ще действаме според нормите на закона, дори още по-стриктно, ако е възможно. Ще документираме всяка стъпка, която предприемаме. До сутринта новината ще бъде разгласена от медиите. Представям си заглавията: „Финансов магнат е убит от любовника на съпругата си. Заподозреният е брат на полицай от отдел «Убийства». Разследването е в задънена улица. Трупът е изчезнал“.

— Ясно, ясно. — Той вдигна ръка. — Разбрах те.

— Единственият начин да избегнем скандала е да изпреварим репортерите. Трябва да докажем, че Зийк е действал при самозащита и да открием проклетия труп. Обади се на „метачите“ — нареди тя и се отправи към залата за разпит. — Ако още не са свършили, предай им да побързат.

Когато Ив влезе в залата, Пийбоди вдигна глава, но не пусна ръката на брат си. От другата страна на Зийк седеше защитникът. Тя го позна — беше един от адвокатите, работещи за Рурк.

Изпита едновременно задоволство и гняв и мрачно си помисли, че това още повече ще затрудни задачата ѝ. Съпругът на ченгето, което разследва случая, предоставя своя адвокат като защитник на обвиняемия. Прекрасно, няма що!

Поздрави адвоката и без да погледне към Пийбоди, седна и включи записващото устройство.

След половин час приключи. Когато излезе от залата, сътрудничката ѝ я последва.

— Лейтенант, може ли да поговорим?

— Нямам време.

Пийбоди я изпревари и ѝ препречи пътя.

— Налага се.

— Добре. — Ив влезе в дамската тоалетна, отиде до умивалника и нареди на устройството да пусне студената вода.

— Казвай по-бързо. Чака ме много работа.

— Благодаря.

Ив очакваше скандал, не благодарности. Престана да плиска лицето си и попита:

— За какво ми благодариш?

— Задето се грижите Зийк да не пострада.

Ив спря водата и включи сешоара. От уреда се разнесе тракане, лъхна студен въздух.

— Слушай, Пийбоди, нямам време за празни приказки. Ако благодариш за адвоката, сбъркала си адреса. Това е работа на Рурк и ще ми създаде допълнителни неприятности.

— Позволете да ви изкажа благодарността си.

Ив смаяно я изгледа. Очакваше помощничката ѝ да се нахвърли върху нея с думите: „Защо се опитвате да съсипете брат ми? Как е възможно да бъдете толкова коравосърдечна?“.

Вместо това Пийбоди ѝ благодареше и дори изглеждаше гузна. Прокара длани по страните си и затвори очи.

— Разбрах защо се държахте толкова сурово с него. Сега няма да имат повод да го обвинят, ще му повярват и дори ще му съчувстват. Изплаших се... — Тя замълча и дълбоко въздъхна. — Щом се поуспокоих, главата ми се избистри. Изплаших се, че ще се отнесете снизходително с него, както бих сторила аз. Но вие постъпихте така, че да го спасите. Затова ви благодаря.

— Няма защо. — Ив отпусна ръце. — Бъди спокойна, брат ти няма да бъде обвинен.

— Зная. Разчитам само на вас, вие сте единствената ми опора.

— Недей! — Сопна ѝ се Ив и се обърна. — Недей!

— Не, позволете ми да се доизкажа. На този свят най-много обичам семейството си. Макар да живеем разделени, обичта ни не намалява. На второ място е професията ми, а вие сте нейното олицетворение.

— Грешиш.

— Така е, лейтенант. Вие сте олицетворение на идеалния полицай. Имах късмет, че съдбата отреди да бъда ваша помощничка. Разчитам на вас, защото знам, че никога няма да ме подведете.

Сърцето на Ив биеше до пръсване, идваше ѝ да заплаче.

— Нямам време да слушам излиянията ти. — Тръгна към вратата, но на прага се обърна и строго каза: — Полицай Пийбоди, погледни на какво приличаш!

Помощничката огледа куртката си и видя, че едно копче виси — Макнаб не беше успял да го откъсне.

— Мамка му! — изруга и дръпна копчето.

Ив имаше усещането, че в главата ѝ са се скрили танцьори на степ. Хрумна ѝ, че този път главоболието ѝ няма да мине, ако не вземе хапче. Влезе в канцеларията си и видя Рурк. Както винаги носеше елегантен костюм, а скъпото му палто беше на грозната окачалка. Изглеждаше не на място в мизерно обзаведеното миниатюрно помещение. Настанил се беше на дървения стол и макар да приближаваше полунощ, водеше делови разговор по видеотелефона.

Тя намръщено го изглежда, най-вече защото беше облегал краката си върху бюрото ѝ. Не ги отмести, но удари с юмрук обувката му.

— Допълнително ще уточним подробностите — каза той на събеседника си и прекъсна връзката. Огледа съпругата си, забеляза колко е уморена, помътнелите ѝ очи издаваха, че я измъчва главоболие. Познаваше я прекалено добре и знаеше, че тя едва успява да прикрие чувствата си. Свали краката си от бюрото и промърмори:

— Седни, лейтенант.

— Ама че нахалство! Може би си забравил, че се намираш в моята канцелария.

— Не съм. — Той се приближи до автоготвача и макар да знаеше, че ще предизвика недоволството ѝ, програмира уреда да приготви бульон вместо кафе.

— Не трябваше да ме чакаш.

— Разбира се.

— Прибирай се вкъщи. Имам още работа. Смятам да подремна тук.

„Няма да ти позволя“ — каза ѝ Рурк, но не се залови да спори, а безмълвно ѝ поднесе бульона.

— Искам кафе.

— Вече си голямо момиче. Сигурно се разбрала, че е невъзможно да имаш всичко, което искаш. — Без да обръща внимание на гневната ѝ гримаса, побърза да затвори вратата.

— Точно сега нямам нужда от дървен философ.

Той иронично вдигна вежди.

— Уча се от теб, скъпа моя. Ти си от онези, които трудно можеш да надговориш.

— Ако натисна този бутон, след секунди ще се появят двама души от охраната. Безкрайно удоволствие ще им достави да изхвърлят един изискан господин.

Рурк се настани на другия стол, протегна крака, въпреки че му беше доста трудно в миниатюрното помещение, и впери поглед в лицето ѝ.

— Скъпа, седни и изпий бульона си.

Ив безмълвно се подчини. Само преди миг едва се беше съдържала да не запрати чашата в стената.

— Току-що за втори път разпитах Зийк. В продължение на половин час направо го изторможих, обсипах го с обвинения. „Искал си да чукаш чужда жена, а? Убил си съпруга, за да го отстраниш от пътя си. При това си спечелил и още нещо — богата вдовица. Много хитро си постъпил, Зийк. За теб остават съпругата и парите, а за Брансън — разкошно погребение.“ После му отправих още по-обидни обвинения.

Рурк мълчаливо я чакаше да излее мъката си. Ив отпи от бульона, тъй като гърлото ѝ беше пресъхнало.

— Когато приключих вербалното изтезание, Пийбоди ме последва навън и ми благодари. Това ме довърши. — Тя с длани закри лицето си.

Рурк стана и сложи ръце на рамената ѝ, но Ив го отблъсна.

— Недей. Стига ми толкова съчувствие за днес.

— Разбирам чувствата ти. — Той нежно я целуна. — Но не се самообвинявай. Пийбоди е твоя сътрудничка от доста време. Сигурен съм, че вече умее де чете мислите ти.

— В момента в главата ми цари пълен хаос. Клариса сподели, че години наред съпругът ѝ системно я е пребивал и изнасилвал.

За миг Рурк неволно се вкопчи в раменете ѝ.

— Навярно си се почувствала ужасно, скъпа.

— И друг път съм чувала подобни изповеди, не позволявам да ми влияят. Ала всяка ми действа като удар под пояса. — За секунда си позволи да се отпусне в прегръдките му, после стана. — Време е да продължа работата си. И още нещо — не биваше да се обаждаш на твоя адвокат. По този начин само ме затрудняваш. Цялата история е много неприятна, поставена съм в изключително деликатно положение.

— Пийбоди ме помоли. Никога не съм я виждал толкова разтревожена. Ти как би постъпила на мое място?

Ив само го погледна. Притисна с длани слепоочията си, сякаш искаше да прогони главоболието.

— Стореното — сторено. Надявам се да се справя. Ще се обадя на Надин.

— Сега ли?

Тя въздъхна и се обърна. Погледът ѝ се беше прояснил.

— Ще ѝ предложи да ме интервюира веднага. Нашата приятелка ще бъде на седмото небе от радост, а ние ще предотвратим медийните сензации и ще представим ситуацията както желаем. — Тя се приближи до видеотелефона, но мимоходом подхвърли: — Върви си къщи, Рурк.

— Добре. Но само с теб.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк постигна целта си и я накара да се приберат у дома. Всъщност настойчивостта му се оказа излишна. Ив осъзна, че в момента присъствието ѝ в управлението не е наложително. Зийк беше освободен срещу гаранция и в девет сутринта трябваше да се яви в кабинета на доктор Майра. Бяха закарали Клариса в луксозната частна клиника, където лекарят ѝ беше дал приспивателно, пред стаята ѝ имаше охрана.

Репортажът на Надин беше излъчен в полунощ. Репортерката беше представила убийството като обикновен трагичен инцидент — точно както Ив желаше.

Веществените доказателства, иззети от местопрестъплението, вече бяха в лабораторията. Трупът още не беше изваден от река Ййст. В момента не можеше да се предприеме нищо повече.

Беше два през нощта, когато се прибраха вкъщи. Ив набързо се съблече и се приготви да си легне. Рурк се огледа и видя, че кобурът с оръжието е върху нощното шкафче и тя не може да го достигне. Повика я, а когато Ив се обърна към него, насила пъхна в устата ѝ таблетка против главоболие. Преди тя да е успяла да я изплюе, притисна голото ѝ тяло до себе си и впи устни в нейните.

Ив се задави, машинално преглътна и усети докосването на езика му.

— Подла постъпка! — Отблъсна го и се закашля. — Истинско безобразие.

— Но необходима. — Рурк я помилва по страната и леко я побутна към леглото. — Ще видиш, че утре сутринта ще се чувстваш много по-добре.

— Обещавам, че утре сутринта ще ти откъсна главата.

Той легна до нея и я прегърна.

— Едва сдържам търпението си. А сега заспивай.

— Няма да ти бъде толкова смешно, когато ти го върна — прошепна Ив и отпусна глава на рамото му.

След четири часа се събуди и установи, че дори не е помръднала. Поради преумората беше спала непробудно. Озърна се и забеляза, че Рурк също е буден и я наблюдава.

— Колко е часът? — прегракнало изрече тя.

— Шест и пет. Защо не полежиш още няколко минути?

— Не мога. Най-добре е да ставам. — Олюлявайки се отиде в банята. Влезе в кабинката за душа, потърка очи и с изненада осъзна, че главоболието ѝ е преминало. Нареди водата да се стопли до четирийсет градуса и пусна душа. Когато парата я обгърна, изстена от удоволствие. После очите ѝ се разшириха от изненада, защото Рурк незабелязано беше застанал зад нея.

— Реших да се поваря заедно с теб. — Подаде ѝ чаша кафе и се засмя, като забеляза подозрителния ѝ поглед. Познаваше я отлично и по изражението ѝ разбираше, че вече не изпитва болка. — Днес ще поработя няколко часа у дома. — Отпи от кафето си и добави: — Искам да ме държиш в течение и на двата случая, които разследваш.

— Ще ти казвам всичко, което не е поверително.

— Съгласен съм. — Той насапуниса ръцете си и започна да я масажира.

— И сама мога да се измия. — Ив отстъпи назад, тъй като кръвта ѝ мигновено закипя. — Тази сутрин нямам време за играчки под душа.

Вместо отговор Рурк плъзна ръце по корема ѝ и нагоре към гърдите ѝ, което я накара да потръпне. Понечи да запротестира, но той леко я ухапа по рамото.

— Престани, Рурк!

— Харесва ми, когато си мокра и хлъзгава като змиорка. — Взе чашата ѝ и преди да я е изпуснала, я постави до своята. После притисна Ив до стената, по която се спускаха мощните водни струи и прошепна: — Отпусни се. — Пръстите му проникнаха в нея... вътре, вън, вътре, пулсирайки в бавен ритъм.

Тя отметна глава и забрави всичко, освен онова, за което копнееше плътта ѝ.

— Господи! — изстена, когато удоволствието сякаш изригна от центъра на тялото ѝ и достигна чак до върховете на пръстите ѝ.

— Забрави всичко — прошепна ѝ Рурк и тя усети горещия му език върху шията си.

Разперила ръце, тя се облегна на мокрите плочки, а тялото ѝ пулсираше. Горещата вода сякаш забиваше хиляди иглички в плътта ѝ. Рурк усети, че любимата му приближава върховния момент, каза си, че ще ѝ подейства пречистващо, а след миг вече не беше в състояние да мисли. Обърна я към себе си и жадно зацелува гърдите ѝ.

Както всеки път се чувстваше напълно безпомощна, изцяло отдадена на властта му, но и благодарна. Докато Рурк я целуваше, вплете пръсти в дългата му мокра коса, сякаш за да го насърчи, пламъкът на страстта ѝ отново се разпали.

Опитните му милувки отново я накараха да потъне в океана на насладата, като стенеше от удоволствие и шепнеше името му.

Рурк усети как ноктите ѝ издраскаха гърба му и се възбуди още повече. Чувстваше биенето на сърцето ѝ до своето и докато страстно я целуваше, мислеше само, че тази прекрасна жена му принадлежи.

— Желая те — изстена и повдигна бедрата ѝ. — Завинаги ще бъдеш моя.

Ив не виждаше нищо, освен очите му, които блестяха като огромни сапфири. Понякога се плашеше от силата на любовта си към този мъж, от ненаситната си страст към него.

— Мой си — промълви в отговор, лудо го зацелува, а когато той проникна в нея, се повдигна, за да го посрещне.

Ив с насмешка си мислеше, че четирите часа непробуден сън, сексът и топлата закуска ѝ бяха помогнали да възвърне формата си. В седем и петнайсет вече седеше пред домашния си компютър. Чувстваше се невероятно бодра и изпълнена с енергия.

Оказваше се, че бракът предоставя неподозирани преимущества.

— Изглеждаш... отлично, лейтенант.

Тя вдигна поглед.

— Дано. Предстои ми напрегнат ден. Ще поработя половин час тук, после отивам в управлението. Още не сме открили следващия обект на „Касандра“... налага се Пийбоди да поработи по-здраво в тази насока.

— Докато ти се занимаваш и с убийството на Доналд Брансън. Знаеш ли, приличаш ми на жонгльор, който прави няколко неща едновременно.

— Такава ни е професията — промърмори тя. Вече беше измислила как да действа, за да спаси Зийк. — Ще възложи допълнителни задачи на Макнаб. Налага се да ми помогне при случая с Брансън. Радвам се, че снощи случайно се озова на местопрестъплението... — Млъкна и смръщи чело. — Всъщност откъде беше научил за убийството? Така и не ми остана време да го попитам.

— Отговорът е повече от очевиден. — Рурк се засмя, когато тя неразбиращо го изгледа. — Ама и ти си голям детектив? Не се ли досети, че е бил с Пийбоди?

— С нея ли? Но защо? Снощи не бяха дежурни.

Той се втренчи в нея и разбра, че изумлението ѝ е неподправено. Изкиска се, приближи се до нея и докосна трапчинката на брадичката ѝ.

— Не разбираш ли какво се е случило?

Тя недоумяващо го погледна, сетне възкликна:

— Не може да бъде! Намекваш, че са правили секс, така ли? Но това е нелепо.

— Защо?

— Защото... защото го знам. Пийбоди смята Макнаб за нахален досадник, а той прави всичко възможно да я дразни. Впечатленията ти са погрешни, драги. Моята сътрудничка излиза с Чарлс Мънро. Макнаб... — Тя млъкна. Ненадейно си спомни странните погледи, които двамата си разменяха, продължителното им мълчание, гузните им изражения. Отчаяно задърпа косата си и възкликна: — Господи, само това ми липсваше — двамата ми сътрудници правят секс!

— Защо толкова се вълнуваш? Какво те засяга?

— Засяга ме. Те са ченгета, а Пийбоди дори е моя помощничка. Любовните истории пречат на работата, нарушават концентрацията. Двамата известно време ще се гледат влюбено, после неизбежно ще започнат да се карат.

— Защо смяташ, че връзката им няма да продължи дълго?

— Знам го от опит. Когато човек е съсредоточен върху работата си, няма време и енергия за друго. Всичко се променя, когато служебните отношения прераснат в интимни. Тези двамата не бива да имат сексуална връзка. Ченгетата нямат...

— Нямам право на личен живот, така ли? — прекъсна я той с леден тон. — Нямам право да избират чувства, нито да избират партньорите си.

— Не преиначавай думите ми. И все пак мисля, че не бива да смесват емоции и секс с работата си.

— Много благодаря.

— Не се обиждай, не говоря за нас.

— Значи не си ченге и не смесваш емоции и секс с работата си, така ли?

Ив мислено се прокле, задето беше заговорила на тази тема.

— Не става въпрос за нас, а за двама души, които ми помагат при разследването на тежки престъпления.

— Преди час с теб се любихме страстно. — Погледът му беше суров като думите му. — Ти се чувстваше прекрасно, беше забравила проблемите си. Кога ще признаеш, че животът е невъзможен без секс и любов?

— Погрешно си ме разбрал. — Тя стана и с изненада установи, че краката ѝ се подкосяват.

— Нима?

— Не ми приписвай думи, които изобщо не съм изрекла. Точно сега нямам време за семейни скандали.

— Прекрасно, защото не ги понасям. — Рурк ѝ обърна гръб, влезе в кабинета си и тресна вратата. Ив му се закани с юмрук, но тъй като се почувства гузна, гневно удари с юмруци слепоочията си. Въздъхна и отвори вратата между двата кабинета. Рурк, който седеше зад бюрото си, безмълвно я изгледа и вдигна вежди.

— Погрешно си ме разбрал — повтори тя. — Но може би именно в това е проблемът. Сигурна съм, че ме обичаш, ала не проумявам защо. Поглеждам те и се питам защо си избрал тъкмо мен. Нямам самочувствие, липсва ми увереност. Знам, че не би трябвало да съм твоя съпруга, но знам и че ще умра, ако някога го осъзнаеш.

Рурк понечи да стане, ала тя поклати глава.

— Не. Наистина нямам време. Исках да ти обясня защо реагирах така остро. Знаеш, че Пийбоди вече претърпя дълбока душевна травма. Влюбила се беше в ченге, което се оказа престъпник. Няма да позволя отново да ѝ причинят болка. Това е всичко. Отивам в управлението. Ще ти се обадя, ако се наложи да ти съобщя нещо.

Побърза да излезе, а Рурк не се опита да я спре. Каза си, че по-късно отново ще си поговорят и че ще ѝ го върне заради тази сутрин.

Когато Ив влезе в полицейското управление, установи, че прекрасното ѝ настроение се е изпарило. Всъщност това беше за предпочитане. Щеше да работи по-добре, ако беше нервирана. Щом видя Пийбоди, ѝ направи знак да я последва в канцеларията.

Бледото, изопнато лице на помощничката ѝ подсказваше, че тя е прекарала безсънна нощ. Ив не се съмняваше, че младата жена е нещастна, очакваше го. Задържа вратата, докато Пийбоди влезе, после я затвори.

— Заповядам ти да престанеш да се безпокоиш за Зийк. Обещавам, че с него всичко ще бъде наред. Крайно време е да обърнеш по-сериозно внимание на задълженията си.

— Слушам, лейтенант. Но...

— Не съм свършила, полицай! Ако не можеш да се съсредоточиш и да вложиш цялата си енергия в разследването на терористичните актове, искам да напуснеш екипа и да излезеш в отпуска. Още сега.

Пийбоди понечи да ѝ възрази, но бързо стисна устни, за да не изрече нещо, за което ще съжалява. Когато се овладя, кимна.

— Ще положи максимални усилия, лейтенант.

— Надявам се. Снощи са арестували Ламонт. Обади се да го доведат за разпит. Уведоми ме, веднага щом пристигнат скенерите от „Проджан секюритис“. — Нарочно товареше сътрудничката си с повече работа, за да отвлече мислите ѝ от Зийк. — Свържи се с Фийни и провери дали е получил разрешение за подслушване на видеотелефона на Моника Роуън. Спала ли си с Макнаб?

— Да, лейтенант... Какво?

— Само това липсваше! — Ив пхна ръце в джобовете си, отиде до прозореца, върна се и се втренчи в помощничката си. — Да му се не види! Да не си откачила, Пийбоди?

— Проявих моментна слабост. Няма да се повтори — промърмори сътрудничката ѝ и се зарече при първа възможност да каже същото и на Макнаб.

— Нали не си влюбена в него?

— Повтарям, че беше проява на слабост, предизвикана от неочаквано физиологично стимулиране. Не желая да го коментирам, лейтенант.

— Добре. Аз пък изобщо не искам да мисля за случилото се. Доведи Ламонт.

— Веднага отивам. — Пийбоди побърза да излезе, за да прекрати неприятния разговор.

Ив се залови да проверява съобщенията, записани от телефонния секретар. Щом чу името на Ламонт, изруга и натисна някакъв бутон.

— Защо обаждането не е било прехвърлено на домашния ми видеотелефон?

Поради временна повреда в системата всички обаждания през периода между един и шест сутринта са били оставени на изчакване.

— Повреда! — Тя изкара яда си на компютъра, като го удари с юмрук. — Тук всичко непрекъснато се поврежда. Искам разпечатка на сведенията за Ламонт.

Работя...

Ив се свърза по комуникатора си с Пийбоди:

— Не търси Ламонт. Той е в моргата.

— Слушам. Току-що донесоха пощата. Онези типове са изпратили нов диск.

— Чакам те в залата за съвещание. Свържи се с другите от екипа и им кажи да побързат.

След като провери дали в кутията с пратката няма експлозив, Ив копира диска, пхна го в компютъра и зачете поредното послание:

„Ние сме Касандра.

Ние сме верни.

Ние сме боговете на справедливостта.

Знаем какво правиш и се забавляваме с усилията, които полагаш. Тъй като успя да ни разсмееш, ще ти отправим последно предупреждение. Нашите съмишленици трябва да бъдат освободени. Докато тези герои гният в затворите, няма да прекъснем терористичните актове против корумпираните управляващи, марионетките от армията, фашистката

полиция. Ще пострадат и невинни хора, които са потискани и осъдени на смърт от своите управници. Искаме откуп заради убийствата и изтезанията на борците за справедливата ни кауза, възлизащ на един милион долара. Сумата ще бъде изплатена в бонове на приносителя.

Днес до шестнайсет часа искаме да бъде потвърдено освобождаването на несправедливо осъдените политически затворници. Всеки от тях ще направи изявление, предавано на живо по националната телевизия. Ако в затвора остане дори един, ще устроим нов бомбен атентат. Ние сме верни. Ние имаме дълга памет.

Откупът ще бъде предаден в седемнайсет часа лично от лейтенант Далас. Боновете трябва да бъдат в обикновено черно куфарче. Лейтенант Далас да отиде на гара Гранд Централ, деветнайсети коловоз западна посока, където ще получи допълнителни инструкции.

В случай, че е придружавана от друг полицейски служител, или направи опит да приеме или предаде някакво съобщение, тя ще бъде екзекутирана, а набеязаният обект — взривен.

Ние сме Касандра, пророците на новата държава.“

— Изнудване — промълви Ив. — Всичко се свежда до парите, затворниците изобщо не ги интересуват. Дори дете ще се досети, че можем да направим монтаж на изявленията по националната телевизия. — Стана и нервно започна да кръстосва залата. — Изявленията им са за заблуда. Интересуват ги единствено парите. Сигурна съм, че дори да ги получат, ще взривят сградата. Защото изпитват удоволствие да убиват.

— Каквато и да е причината, ти ще бъдеш изложена на смъртна опасност. Освен това за броени часове трябва да открием обекта, който възнамеряват да вдигнат във въздуха — обади се Фийни.

— Разполагаш ли с устройство за подслушване и проследяване, което те не ще открият?

— Бог знае какво могат да открият. Убеден съм, че техниката им е свършена.

— Все пак се постарай да измислиш нещо. — Обърна се към Ан: — Твоите хора умеят ли да работят с новите скенери?

— След двацет минути екипът ни ще се срещне с един от служителите на Рурк, който ще ни обясни всичко. После незабавно започваме да действаме.

— От вас се иска да откриете къде са поставени експлозивите. Аз ще се заема с предаването на откупа.

— Уитни няма да разреши да отидеш сама — заяви Фийни и се изправи.

— Няма да бъда сама, но трябва да измислим как да ги заблудим. Освен това са ни необходими един милион долара в бонове на приносителя. — Иронично се усмихна и добави: — Мисля, че познавам човек, който да ни ги осигури.

— Поздрави Рурк от мен — ухили се Фийни.

Ив строго го изгледа.

— Престани да се смееш. Побързай да се свържеш с Уитни, после се погрижи за устройството, което ще нося със себе си.

— С Макнаб ще измислим нещо.

— Макнаб ми трябва още малко.

Ирландецът последователно изгледа нея и младежа, сетне кимна.

— Ще помоля някой друг от хората ми да се заеме с приспособлението, докато приключа разговора с командира. Но имай предвид, че ще ни трябва поне един час да го изпробваме, след като го монтираме на теб.

— Ще бъда на ваше разположение. Пийбоди, идваш с мен. Чакай ме при колата, идвам след пет минути. Макнаб, последвай ме. — Докато вървяха към канцеларията, тя побърза да му съобщи задачите. — Първо се обади на Майра и вземи заключението от психиатричната експертиза на Зийк. После притисни онзи тъпанар Дики от лабораторията. Щях и сама да разговарям с него, но не искам да замесвам Пийбоди.

— Ясно.

— Опитай със заплахи, но ако не се поддаде, подкупи го с билети за следващия голям бейзболен мач. Ще осигуря две места в ложата за високопоставени личности.

— Брей! — Очите на младежа светнаха. — Лейтенант, защо не сте казала, че имате толкова големи връзки? Следващият мач ще бъде най-интересният през сезона. Ако успея да сплаша Дики, ще получа ли билетите вместо него?

— Подкуп ли искаш, детектив? — Леденият ѝ тон сякаш го смрази.

— Защо ми се сърдите, лейтенант?

— А ти защо правиш секс с помощничката ми?

Очите му гневно проблеснаха.

— Не знаех, че тя трябва да ви поиска разрешение да излезе с някой мъж.

— Не да излезе, а да се чука, и то когато се занимаваме с труден случай. — Тя влезе в канцеларията си и грабна якето си от закачалката.

— Може би искате да ви докладва с кого ще си легне, а?

Ив рязко се извърна.

— Поведението ти е безобразно, детектив.

— Нямате право да се бъркате в живота ми, лейтенант!

Тя смаяно го изгледа — никога не го беше виждала толкова разгневен. Очите му бяха студени, изглеждаше напрегнат, сякаш беше готов да се нахвърли върху нея. Доскоро почти не го беше забелязвала. Смяташе го за способно ченге с усет към подробностите и със златни ръце. Намираше го за прекалено суетен празнодумец, който не се интересува от нищо, освен от работата си. Опита се да се овладее, облече якето си и процеди през зъби:

— Не се бъркам в живота ти. Но преди време Пийбоди беше изиграна от ченге с красиво лице. Не ще позволя отново да страда, защото много държа на нея.

— Аз също — спонтанно изрече младежът, после съжали за откровеността си. — Макар че на нея изобщо не ѝ пука. Днес ми съобщи, че връзката ни е приключила, ето защо нямам повод за безпокойство. — Той гневно ритна стола, който се блъсна в стената. — Омръзна ми от женски капризи!

— Не мога да повярвам на ушите си — ядосано възкликна Ив. — Да не си се влюбил в нея? — Печалният му поглед беше по-красноречив от всякакъв отговор. Идваше ѝ да си изскубе косите от отчаяние. — Знаех си! Знаех си, че ще ми направите някакъв номер!

— Може би е само моментно увлечение — промълви младежът.
— Ще го преодоляя.

— Непременно, чуваш ли? Точно сега не е време за... всъщност вашата връзка изобщо не бива да съществува, камо ли точно сега. Забрави я... или вземи някакви мерки. Брат ѝ е заплашен от затвор, бомби са заложени из целия град, имаме един труп в моргата и друг в реката. Не мога да си позволя двама от помощниците ми да бъдат неработоспособни, защото са се забъркали в нелепа любовна история.

Неочаквано за самия себе си Макнаб се изсмя.

— Бива си ви — за вас не сме човеци, а работи, които участват в разследването.

— Не е точно така — възрази Ив, но си спомни укорителния поглед, с който Рурк я беше изпратил тази сутрин. — Просто си гледам работата. — Въздъхна и добави: — Искам да дадеш всичко от себе си, Макнаб.

— Разчитайте на мен.

— Дано — промърмори тя и излезе.

Ив си помисли, че днес не прави друго, освен да оскърбява и обижда хората, които ѝ бяха най-симпатични и най-скъпи. И без това всичко беше тръгнало наопаки, по-добре да опита да се сдобри с Рурк. Докато вървеше към гаража, позвъни в дома си по портативния видеотелефон. На екрана се появи лицето на Съмърсет. Тя стисна зъби и с учудване установи, че гневът ѝ влияе благотворно. Без да поздрави икономата, процеди:

— Търся Рурк.

— В момента разговаря по другата линия.

— Слушай, кривоглед тъпако, търся го във връзка с полицейско разследване. Веднага ме свържи.

Забеляза как ноздрите му се разшириха от гняв и настроението ѝ се повиши.

— Ще проверя дали е удобно да разговаря с вас — високомерно заяви икономът и екранът потъмня.

Ив не се съмняваше в нахалството му да прекъсне връзката, но все пак преброи до десет, до двайсет, тъкмо приближаваше трийсет, когато Рурк се обади.

— Какво обичаш, лейтенант? — В мелодичния му глас се долавяха гневни нотки.

— Необходими са ни един милион долара в бонове на приносителя. Боновете трябва да бъдат добри фалшификати, но не толкова съвършени, че да заблудят банковите служители. И още нещо — всеки да бъде на стойност десет хиляди.

— За кога ти трябва?

— Най-късно в два следобед.

— Ще ги имаш. — Той замълча за миг. — Желаш ли нещо друго?

Искаше й се да извика: „Съжалявам! Държах се глупаво. Как да изкупя вината си?“. Ала отсече:

— Това е всичко. Нашият отдел...

— Знам, знам — благодарите ми за съдействието. Слушай, прекъснах междупланетен разговор заради теб. Ако нямаш друго желание...

— Не, да приключваме. Щом ми съобщиш, че боновете са готови, ще изпратя да ги вземат.

— Ще ти се обадя. — Той прекъсна връзката.

Ив се намръщи и прошепна:

— Успя да ми го върнеш, приятел! — После гневно пъкна видеотелефона в чантата си.

Постара се да изпълни собствения си съвет към Макнаб и да не се издава, но вероятно изражението й подсказваше настроението й, защото Пийбоди само я изгледа и не продума, докато пътуваха към моргата.

Последният дом на мъртъвците повече напомняше на оживен бар по време на голяма конференция. Коридорите бяха пълни с лаборанти, асистенти на анатомопатолозите и медицински кадри от местните болници, привлечени на помощ. Въздухът беше изпълнен със специфичната миризма, която неизменно се усещаше в моргата.

Ив спря човек от персонала, когото познаваше.

— Чеймбърс, къде е Морис? — Искаше й се предварително да се консултира с главния патолог.

— Не може да си вдигне главата от работа. Клиентите ни се увеличиха след атентата в хотела. Повечето са на парчета. Вече имам чувството, че сглобяваме картинна мозайка.

— Интересува ме „гост“, който е пристигнал рано сутринта. Името му е Пол Ламонт.

— Не ме занимавай с маловажни неща, Далас. Трябва да идентифицираме всички трупове.

— Този мъртвец има нещо общо с атентата.

— Добре де, добре. — Макар очевидно да беше озадачен, Чеймбърс провери в компютъра. — Твоят човек се намира в отделение Д, чекмедже №12.

— Искам да го видя. Интересуват ме личните му вещи, както и докладът на онзи, който е приел трупа.

— Ще ти услужа, но те моля да побързаш. — Чеймбърс тръгна по коридора, а тя го последва. Когато стигнаха до отделение Д, служителят отключи вратата, въведе Ив и ѝ напомни: — Мъртвецът е в №12. Използвай шперца си, аз ще свърша останалото.

Тя разкодира шифъра. Чекмеджето се плъзна навън, обгърнато от облаче пара. Като видя мъртвеца, Ив процеди през зъби:

— Добре са го подредили.

— Така си е. Тук е записано, че докато е стоял на тротоара, върху него връхлетял черен пикап, марка „Еърстрим“. Още не сме го аутопсирали, само го пъхнахме в хладилника. В момента изобщо не ни е до него.

— Имаш право, може да почака. — Ив пъкна обратно чекмеджето. — Къде са личните му вещи?

— Ето ги: петдесет долара в кредитни жетони, ръчен часовник, лична карта, ключове, пакетче ментолови бонбони, портативен видеотелефон, бележник... Хей, виж това. — Той разгледа ножа с дълго острие. — Май дължината му надвишава разрешената от закона.

— Искам да взема видеотелефона и бележника.

— Готово. Само подпиши тук и са твои. Слушай, трябва да се връщам на работа. Не бива да карам клиентите да ме чакат.

Ив се разписа, че взема вещите, после попита:

— Проверихте ли ги за отпечатьци?

— Да пукна, ако знам. Приятно забавление.

Щом служителят излезе, Ив се обърна към помощничката си:

— Първо ще снемем отпечатъците. Включи записващото устройство.

Пийбоди неспокойно се огледа.

— Не може ли да го направим другаде?

— Защо?

— Ами... тук е пълно с мъртъвци.

— Нали искаш да работиш в отдел „Убийства“?

— Да, но при вида на толкова много мъртъвци изтръпвам. — Все пак тя отвори чантичката с инструментите и се залови за работа. — Има ясни отпечатъци.

— Ще ги проверим чрез компютъра, но първо ще прослушаем записите на видеотелефона и ще прегледаме бележника. Нищо чудно отпечатъците да са на самия Ламонт.

Тя взе видео устройството и го разгледа. Беше от най-скъпите модели, последна дума на техниката. Спомни си модерните му обувки, които бе забелязала при срещата им.

— Питам се какви ли заплати раздава Рурк на служителите си — промърмори, после включи устройството, за да прослуша всички разговори, проведени през последното денонощие. Видя как цифрите пробягваха на дисплея, сетне озадачено поклати глава. Видеото беше блокирано, но гласовете ясно се различаваха.

— Ало?

— *Преследват ме. — Това бе Ламонт. Ив го позна по едва забележимия френски акцент и по гласа, който беше станал писклив от страх. — Ченгетата бяха тук. Само да знаеш как ме зяпах! Сигурен съм, че подозират нещо.*

— *Успокой се. Знаеш, че ще те защитим. Не бива да го обсъждаме по видеотелефона. Къде се намираш?*

— *Няма значение. В безопасност съм. Избягах от работа, след като ченгетата ме разпитаха. Рурк също присъстваше.*

— *Какво им каза?*

— *Нищо. Няма да изкопчат нищо от мен. Обаче не желая да загазя заради вас. Искам да се чупя. Искам повече пари.*

— *Ако те чуеше, баща ти щеше да се разочарова.*

— *Не съм баща ми и знам кога трябва да изляза от играта. Дадох ви всичко, което пожелахте. Приключвам сделката ни. Щом си*

получа моя дял от парите, веднага ще изчезна. И без това повече не съм ви необходим.

— Имаш право. Искаме да се държиш нормално, за да не се усъмнят, че подозираш нещо. По-късно ще ти се обадим къде и кога ще ти бъдат предадени парите. Трябва да бъдем изключително предпазливи — твоята мисия приключи, но нашата едва сега започва.

— Дайте ми моя дял и до сутринта ще съм заминал.

— Разбира се. Ще ти се обадим.

— Глупак — промърмори Ив. — Подписал е смъртната си присъда. — Поклати глава и добави: — Дали действително е бил толкова алчен, или пък е бил кръгъл глупак?

Следваше нов разговор — Ламонт се обаждаше в пътническото бюро, за да си запази място на космическия кораб за Вегас II. Съобщи на чиновничката не своето, а някакво измислено име, както и фалшив номер на личната си карта.

— Обади се в управлението да изпратят екип в дома му, Пийбоди. Обзалагам се, че нашият човек е бил готов да отпътува.

На следващия запис механичен глас даваше кратки указания:

Точно в един на ъгъла на Шесто Авеню и Четирийсет и трета улица.

Ламонт беше търсил по телефона още двама души, но не беше успял да разговаря с тях.

— Провери на кои абонати се водят двата номера, Пийбоди — нареди Ив и взе бележника.

— Вече го правя. Първият е закодиран.

— Използвай моите пълномощия, за да го получиш. Човекът, с когото разговаряше Ламонт, не е подозирал, че той се обажда по собствения си видеотелефон, иначе е щял да вземе устройството след убийството. Или пък не е имал достатъчно време, тъй като нашите хора, които следяха Ламонт, след секунда са се озовали на местопрестъплението.

— Кодът е секретен — каза Пийбоди. — Отказват да ми го съобщят.

— Ще го съобщят и още как! — Ив извади комуникатора си. След трийсет секунди вече разговаряше с началника на полицията Тибъл, а след около две минути лично губернаторът беше разрешил проблема.

— Страхотна сте! — възхитено възкликна Пийбоди. — Развихахте се на самия губернатор.

— Как да не му крещя, като взе да дрънка за нарушаване на човешките права! Всички политици са от един дол дренки. — Тя стисна зъби, докато нетърпеливо чакаше да бъде преодоляна последната бюрократична бариера. — Господи, не може да бъде!

— Какво? С кого е разговарял Ламонт?

— Номерът е на Доналд Брансън.

Пийбоди пребледня като платно.

— Но Зийк... снощи е бил там...

— Прехвърли записите в компютъра на Фийни. Кажи му да провери дали действително се е обаждал Брансън. — Докато бързаха по коридора, продължи да дава нареждания: — Веднага се обади в болницата и предупреди охраната пред стаята на Клариса да не пуска никого.

Щом излязоха на улицата, извади комуникатора си и се свърза с Макнаб:

— Незабавно отиди при доктор Майра, вземи Зийк и го отведи в управлението. Не го изпускай от поглед, докато ти се обадя.

— Брат ми няма нищо общо с „Касандра“, лейтенант. Никога не би...

Ив седна зад волана, погледна помощничката си и промълви:

— Зийк е бил използван като оръдие за извършване на убийството.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Клариса беше изчезнала. Ив знаеше, че е безсмислено да мъмри полицаия от охраната, но все пак му вдигна страхотен скандал.

— Погледнала го е умоляващо, усмихнала се е през сълзи и го е помолила да ѝ разреши да поседи в градината — обясняваше тя, като мачкаше бележката, оставена от Клариса. — После е приложила изпитания номер с чашата вода, с който е измамила и Зийк, а нашият глупак е хукнал да ѝ услуги.

Гневно кръстосваше залата за съвещания, докато чакаше да доведат младежа.

— И защо не? Къде би могла да отиде една беззащитна жена? Съобщил е за изчезването ѝ едва след трийсет минути, тъй като е мислел, че тя още е в болницата. Изобщо не се е досетил да провери в стаята ѝ, иначе щеше да види бележката!

Тя отново разгърна листчето. Пийбоди благоразумно мълчеше.

„Много съжалявам за случилото се. За всичко съм виновна само аз. Моля да ми простите. Зийк не бива да бъде обвиняван. Отивам си, защото мисля, че така ще бъде най-добре за него. Никога не ще мога да го погледна в очите.“

— Изчезва и го оставя да понесе последствията. Край на голямата ѝ любов. — Ив вдигна ръка да не я прекъсват, въпреки че Пийбоди мълчеше като риба. — Докато е в работилницата, Зийк чува съпрузите да се карат. Звуците долитат от вентилационната шахта. Брансън знае, че младежът е в работилницата. Клариса твърди, че съпругът ѝ е държал никой да не научи за садистичното му отношение към нея. Тогава защо не е запушил отвора? Домашната прислуга се състои само от дроиди, но сега в къщата има чужд човек.

— Нима намекувате, че е искал Зийк да чуе скандала?

— Следвай мисълта ми, Пийбоди. — Ив раздвижи рамената си, сякаш за да се освободи от напрежението. — Още снощи се досетих какво се е случило.

— Снощи ли? — смаяно зяпна помощничката ѝ. — Но в предварителния ви рапорт не се споменаваше за... — Тя млъкна, защото леденият поглед на Ив я смрази.

— Кой ти е разрешил да четеш рапорта ми?

— Не можех да постъпя по друг начин, щом става въпрос за съдбата на брат ми. Готова съм да понеса най-тежкото наказание.

— Няма да ти се размине, но ще го отложим за по-късно. Не отразих подозренията си в предварителния доклад, тъй като най-голямата ми грижа беше да сменя обвиненията от Зийк. Но нещо ми подсказваше, че брат ти е станал жертва на отлично подготвен заговор.

— Изобщо не се досетих, че са му устроили капан.

— Защото си била заслепена от страха си за съдбата му. Ето какво се е случило: първо Брансънови наемат дърводелец чак от Аризона. Не се съмнявам в способностите на брат ти, но съм сигурна, че и в Ню Йорк има добри майстори на мебели. Но те избират именно него — защото е ерген и последовател на учението на Свободна ера. Само помисли: ревнивият Брансън пребива съпругата си до смърт, същевременно ѝ разрешава да наеме млад и красив работник. Поръчва да му бъдат изработени мебели и шкафове, докато замисля най-жестоките терористични актове след приключването на Градските войни.

— Струва ми се напълно безсмислено.

— Така е, но само докато схванеш връзката. Необходима му е била изкупителна жертва.

— Но нали Зийк го е убил?

— Съмнявам се. Все още не са намерили трупа. Освен това е невероятно как изплашената Клариса се е отървала от мъртвеца за по-малко от пет минути.

— Тогава кой е бил убит?

— Никой. Виждала съм дроиди, които скоро ще се произвеждат от компанията на Рурк. Толкова приличат на истински хора, че не можеш да разбереш измамата дори ако внимателно ги разгледаш. — Тя се обърна, когато Зийк влезе, придружен от Майра.

— На какво дължим присъствието ти, Майра?

— Младежът е мой пациент и е преживял силен стрес. — Психиатърката му помогна да се настани на стола, сетне добави: — Щом се налага да бъде разпитан, държа да присъствам.

— Зийк, искаш ли да повикаш своя адвокат? — попита Ив, но младежът само поклати глава. Тя едва сдържаше съчувствието си — от опит знаеше как се чувства всеки, подложен на тестовете на Майра. Включи записващото устройство и започна разпита:

— Ще ти задам само няколко въпроса. Колко пъти си се срещал с Брансън?

— Виждал съм го само два пъти. Веднъж разговаряхме по видеотелефона, вторият беше... снощи.

Съмненията ѝ се потвърждаваха. Невероятно беше мъртвопияният Брансън веднага да е познал младежа, след като го беше виждал само веднъж и то по видеотелефона. Дори беше възкликнал: „Уличницата и дърводелеца!“.

— Следователно си контактувал с него предимно чрез Клариса. Често ли беше заедно с нея?

— Не. Докато тя беше в Аризона, понякога разговаряхме. Два пъти обядвахме заедно. — Той вдигна поглед. — Отношенията ни бяха съвсем невинни.

— За какво разговаряхте?

— Беседвахме на съвсем... ежедневни теми.

— Тя караше ли те да ѝ разказваш за себе си?

— Понякога. Беше толкова спокойна и щастлива. Когато я видях отново тук, беше съвсем различна. Разпитваше ме за работата ми, за принципите на нашата вяра. Твърдеше, че ѝ се стрували много справедливи.

— А сега искам откровен отговор — предложи ли ти да спиш с нея?

— Не! — Той изпъна рамене. — Отношенията ни не бяха такива. Знаех, че е омъжена, че помежду ни не може да има нищо, освен приятелство. Клариса беше много самотна. Сигурен съм, че ме обичаше — наивно добави младежът, а думите му накараха сърцето на Ив да се свие от съжаление. — Влюбихме се един в друг след първата ни среща, но никога не бихме направили нещо, което да разруши семейството ѝ. Тогава още не знаех за издевателствата на съпруга ѝ, но подозирах, че е нещастна.

— Снощи за пръв път си видял Брансън... „на живо“. Никога ли не е идвал да провери как върви работата?

— Не, не е стъпвал в работилницата.

Ив се облегна назад. Беше готова да се обзаложи, че Зийк никога не е виждал истинския Брансън.

— Нямам повече въпроси. Зийк, засега ще останеш тук.

— Ще ме затворите ли в килия?

— Не, но не бива да напускаш управлението.

— Мога ли да видя Клариса?

— По-късно ще обсъдим този въпрос. — Ив се изправи. — Полицаят ще те заведе в помещението, което използваме за почивка. Има и спалня с няколко легла. Препоръчвам ти да вземеш приспивателно и да си легнеш.

— Никога не вземам приспивателно.

— Аз също. — Тя му се усмихна. — Все пак те съветвам да поспиш.

— Зийк! — възкликна Пийбоди. Искаше ѝ се да му каже истината, да го успокои, но нямаше право да го стори. Погледна го в очите и каза: — Довери се на лейтенант Далас.

— След минута ще бъда при теб. — Майра докосна рамото му. — Ще приложим медитация, за да заспиш. — Изчака, докато полицаят го изведе, и се обърна към Ив: — Резултатите от тестовете ще бъдат готови още днес, което ще ми позволи незабавно да представя заключението си...

— Не ми е необходимо — прекъсна я Ив. — Подготви го, за да бъде приложено към делото, но искам да знаеш, че обвинението срещу Зийк ще отпадне.

Психиатърката видимо се успокои. Отношението ѝ към младежа не беше като към пациент, а като към близък човек.

— Не можеш да си представиш колко страда, Далас. Терзае го мисълта, че макар и случайно е отнел човешки живот...

— Не е било случайност — обясни Ив. — Зийк е попаднал в грижливо подготвен капан. Ако не греша, Доналд Брансън е жив и здрав и най-вероятно е заедно със съпругата си. Нямам време да ти обяснявам как съм го разбрала. Навярно си прочела изявлението на Клариса и си гледала видеозаписа на разпита ѝ.

— Да. Класически случай на малтретиране и унищожено самочувствие.

— Точно така. Все едно, че е описан в учебник по психология — кимна Ив. — Голяма умница е тази Клариса.

— Не те разбирам.

— Изнежена, безпомощна жена без приятели и без родители, която е подлагана на тормоз от по-възрастния си съпруг. Той редовно се напива, бие я и я изнасилва, но жената отказва да го напусне, защото няма при кого да отиде.

Майра скръсти ръце.

— Навярно я мислиш за слабохарактерна, тъй като не е намерила смелост да промени съдбата си. Знам за много подобни случаи.

— Точно това исках да подчертая — случаят е прекалено типичен. Отначало всички се хванахме на въдицата на Клариса. Зийк, аз, дори и ти. Но хитрушата е знаела, че скоро ще разбереш измамата, поради което е побързала да изчезне. Сигурна съм, че ако се обадим в банката, ще разберем, че и парите в сметките на Брансън са изчезнали.

— Какво ги е накарало да инсценират убийството на Доналд?

— Същата причина, поради която са устроили убийството на другия брат. Парите са в основата на всичко. Оказа се, че членовете на групата са се интересували най-вече от откупа, а с политическите лозунги са искали да хвърлят прах в очите ни. Рано или късно ще докажем връзката им с „Аполон“. Грижи се за Зийк. Дано да се окаже, че теорията ми е вярна. Тогава ще го успокоим, че не е убил никого. Да тръгваме, Пийбоди.

— Главата не ми го побира — промълви помощничката й. — Струва ми се толкова невероятно.

— Ще ти се изясни, когато научим всички подробности за коварния им план. Още сега провери в банката — навярно ще бъдеш изненадана.

Тя продължи към гаража, а сътрудничката й скоро я настигна и възкликна:

— Лейтенант, Брансън е прехвърлил петдесет милиона — по-голяма част от наличните пари на компанията — в кодирана сметка в извънпланетна банка. Направил го е снощи, два часа преди Зийк да...

— Провери личните сметки на двамата съпрузи.

Докато оперираше с джобния компютър, Пийбоди седна в колата.

— Имали са шест сметки, във всяка между двайсет и четирийсет хиляди. Изтеглил е всичко още вчера.

— Солидна сумичка за „Касандра“ — Ив се свърза с Фийни, който заяви:

— Тестовете потвърдиха, че човекът, който е говорил с Ламонт, и Доналд Брансън са едно и също лице. Обаче се питам как ще арестуваме мъртвеца.

— Ще измислим нещо. Отиди в компанията „Тулс енд тойс“ и разгледай новите модели дроиди, които още не се произвеждат масово. Получихме ли разрешение за подслушване на видеотелефона на Моника Роуън?

— Вече се подслушва, но досега няма нито едно обаждане.

— Дръж ме в течение. — Тя прекъсна разговора. — Пийбоди, свържи се с полицията в Мейн. Нека изпратят патрулна кола да наблюдава дома на Моника.

Лизбет очевидно не беше очарована от посещението на двете полицейски служителки. Втренчи се в Ив, като че гледаше през стъкло и се престори, че не забелязва Пийбоди.

— Не желая да разговарям с вас. Адвокатът ме посъветва...

— Спести си думите — промърмори Ив и безцеремонно влезе в апартамента.

— Превишавате правата си, лейтенант. Ако се оплача на моя защитник, ще отнемат значката ви.

— Какви бяха отношенията между братята Брансън, Лизбет?

— Моля?

— Джей Си навярно е споделял всичко с теб. Как мислиш, разбирали ли са се двамата?

— Отношенията им бяха нормални. — Лизбет вдигна рамене. — Заедно управляваха компанията, понякога помежду им възникваха незначителни недоразумения.

— Караха ли се?

— Джей Си беше човек, който и на мравката път правеше. — За миг в очите ѝ проблесна тъга, после изражението ѝ отново стана невъзмутимо. — От време на време бяха на различно мнение по важни въпроси.

— Кой на практика управляваше компанията?

— Доналд. — Лизбет махна с ръка. — Джей притежаваше дарбата да се сработва с хората, доставяше му удоволствие да осъществява на практика творческите си замисли.

— Какви бяха взаимоотношенията му с Клариса?

— Харесваше я, разбира се. Тя е очарователна. Мисля, че понякога дори малко се страхуваше от нея. Въпреки че изглежда крехка и деликатна, тя е доста високомерна.

— А вие двете бяхте ли приятелки?

— Не бяхме много близки, но отношенията ни бяха приятелски. Други не можеха и да бъдат, след като бяхме партньорки на двама братя.

— Оплаквала ли се е, че съпругът ѝ я малтретира?

— Какво? — Лизбет се изсмя. — Доналд я обожава. Тя буквално го върти на малкия си пръст — достатъчно е да запърха с клепачи и да замърка като котка.

Ив погледна към телевизора и забеляза, че е изключен.

— Май напоследък не си гледала новините.

— Не ме интересуват. — Лизбет извърна глава и за миг лицето ѝ се изопна — изглеждаше уморена и напрегната. — Искам да уредя някои лични дела, преди да замина за рехабилитационния център.

— Сигурно не знаеш, че Доналд Брансън е бил убит снощи.

— Какво?

— Паднал и си счупил черепа, докато се опитвал да отблъсне младежа, който искал да му попречи да пребие Клариса.

— Това е пълен абсурд. Доналд и с пръст не би я докоснал. Та той я обожава.

— Клариса твърди, че години наред съпругът ѝ я е подлагал на физически тормоз.

— Глупости! — сопна се Лизбет. — Винаги се е отнасял с нея като с принцеса. Ако тя действително ви го е казала, значи е долна лъжкия.

Внезапно млъкна и пребледня като платно.

— Не си намерила снимките в пощенската кутия, нали, Лизбет? Дал ти ги е някой, на когото си имала доверие, някой, за когото си смятала, че обича Джей Си.

— Н-н-америх ги...

— Няма смисъл да лъжеш, за да защитиш Доналд и Клариса. Той е мъртъв, а съпругата му е напуснала града. Кой ти даде уличаващите снимки? Кой ти каза, че Джей Си ти е изневерявал?

— Видях го. Видях го с очите си. Той беше с онази руса мръсница.

— Кой ти даде снимките?

— Клариса. — Тя премигна един-два пъти, от очите ѝ рiekнаха сълзи. — Донесе ми ги и се разплака. Непрекъснато повтаряше колко съжالياва. Помоли ме да не казвам на никого, че ми е дала снимките.

— Как са попаднат в ръцете ѝ?

— Така и не я попитах. Погледнах ги и обезумях от гняв. Тя заяви, че връзката продължавала няколко месеца и как вече не могла да се преструва, че не знае. Не могла да понесе мисълта за страданията ми, но не искала Джей Си да си съсипе живота заради някаква уличница. Господи, сега разбирам! Знаела е колко съм ревнива и ме е изиграла. Побързах да отида при Джей Си, а той отрече всичко. Каза ми, че съм се побъркала, че няма никаква блондинка. Но аз бях видяла снимките. Преди да осъзная какво правя, грабнах бормашината... О, господи! Какво направих, Джей Си!

Тя се разрида.

— Дай ѝ нещо за нерви, Пийбоди — без капчица съчувствие нареди Ив. — Ще повикаме кола да я закара в управлението. Когато се успокои, Макнаб да запише показанията ѝ.

— Знам, че нямате време — заяви Пийбоди, когато отново седнаха в колата. — Но моля да ми обясните какво се случва.

— Брансън е свързан с „Касандра“. Клариса е негова съпруга. Зийк е влюбен в Клариса. Искали са да повярваме, че братята трагично загиват в разстояние на една седмица. Междувременно парите от всички сметки са били изтеглени. Довеждат Зийк от другия край на страната под предлог, че ще изработва някакви шкафове. Само след няколко дни той се сбива с Брансън заради Клариса и го „убива“, Клариса твърди, че е наредила на дроида да хвърли трупа в реката, за да спаси Зийк. Това ми се стори най-съмнително, но сме склонни да повярваме на човек, който твърди, че е извършил убийство. Но така и не успяхме да намерим тялото, а дроидът не беше програмиран да

прикрепи тежести към него, че да го потопи на дъното. Помислих си, че е невероятно трупът да не изплува, нито да не бъде открит от свръхчувствителните сензори.

— Дроидите потъват на дъното, а сензорите са пригодени да търсят плът и кости.

— Ето, че започваш да разбираш. А сега да свържем всичко, което знаем. Оказва се, че Зийк е убил не човек, а дроид. Лизбет твърди, че Клариса никога не е била малтретирана — със сигурност щеше да знае, ако това се беше случвало. По една „случайност“ Зийк чува как Доналд бие и изнасилва съпругата си, после тя се обръща за помощ към брат ти. Вече подробно е проучила характера и схващанията му и най-вероятно е измислила перфиден начин да го съблазни, без наивният младеж да осъзнае какво се случва.

— Зийк няма опит с жените — промълви Пийбоди. — Всъщност той още си е дете.

— Дори когато стане стогодишен, пак не би могъл да разбере коварните замисли на Клариса. Тази жена е по-опасна от гърмяща змия. С Доналд са се отървали от другия брат, което ми подсказва, че Джей Си не е бил замесен с „Касандра“. Имал е влияние в компанията, затова са го отстранили. Когато са разбрали, че ще разследвам смъртта му, са започнали бомбените атентати, за да отвлекат вниманието ми и да ми попречат да науча истината от Лизбет. Взривявали са сгради и са предизвикали смъртта на стотици невинни хора, само и само да не разбере кой е замислил коварното убийство.

— Най-голямата им грешка е била, че са подценили способностите ви, лейтенант.

— Кой те научи да се подмазваш така елегантно, Пийбоди?

— Упражнявах се, лейтенант.

— Политическите искания също са целели да ни заблудят, да отвлекат вниманието ни, да ни накарат да загубим ценно време. Мръсниците се интересуват само от парите и изпитват наслада да рушат и да избиват хора.

— Но те са богати!

— Хората като тях са ненаситни. Алчността е страшен порок, особено ако си прекарал младостта си в непрекъснато укриване от властите и в мечти за разкошен живот. Искаш ли да се обзаложим, че Клариса Брансън е израснала в групата „Аполон“?

— Твърде смело предположение, лейтенант.

— Ние сме верни — замислено повтори Ив, докато вкарваше колата в подземния паркинг на небостъргача, където беше кантората на Рурк.

Пийбоди смаяно се огледа, когато се качиха в частния асансьор, но преди да заговори, видеотелефонът на Ив иззвъня.

— Лейтенант Далас, обажда се капитан Съли от бостънската полиция. Току-що получих съобщение от патрулната кола. Моника Роуън е станала жертва на бомбен атентат.

— Закъснях! Искам подробен доклад и то колкото е възможно по-бързо, капитане.

— Ще се постарая. Съжалявам, че не можем да ви помогнем с нещо друго.

— Аз също. — Тя прекъсна връзката. — Да му се не види, трябваше да прибера Моника на сигурно място.

— Човек не може да предвиди всичко.

— Досетих се какво ще се случи, но беше прекалено късно. — Тя излезе от асансьора и мина край секретарката, като само ѝ кимна.

Ала жената вероятно беше успяла да предупреди Рурк. Когато Ив стигна до кабинета му, той сам ѝ отвори вратата.

— Лейтенант, не предполагам, че ще дойдеш лично.

— Нямам време за празни приказки. Притисната съм до стената. — Погледна съпруга си в очите, копнееше да му каже, че съжалява. — Нишката започва да се разплита, всяка минута е ценна.

— Следователно идваш за „примамката“. Предполагам, че фалшивите бонове са ти необходими именно за това. Подозирам още, че самата ти си част от примамката.

— Стесняваме кръга около престъпниците. Ако имаме късмет, операцията с предаването на откупа ще ни помогне да ги заловим. Слушай... — започна тя, после промърмори на сътрудничката си: — Пийбоди, отиди да се поразходиш.

— Моля?

— Излез навън.

— Слушам, лейтенант.

— Рурк, не ме... — От притеснение Ив машинално разроши късата си коса. — Действително нямам време, ето защо не ще навлизам в подробности... Искам да ти се извиня за сутринта.

— Подозирам, че ще поискаш друга услуга.

— Наистина съжалявам за онова, което ти наговорих... Позна, ще те помоля за услуга.

— Лична или служебна?

Очевидно този път нямаше лесно да ѝ прости. Ив сведе поглед и толкова силно стисна зъби, че едно мускулче на страната ѝ заигра.

— И лична, и служебна. Интересува ме абсолютно всичко за Клариса Брансън. Сведенията са ми необходими много спешно. Фийни също не разполага с време, но дори да имаше възможност, ти ще се справиш много по-бързо и много по-дискретно от него.

— Къде да ти изпратя информацията?

— Обади ми се по личния ми портативен видеотелефон и включи устройството против подслушване. Не искам Клариса да разбере, че се интересувам от нея.

— Бъди спокойна. — Обърна се и ѝ подаде стоманено куфарче. — Ето боновете, лейтенант.

Ив опита да се усмихне.

— Няма да те питам как успя толкова бързо.

— По-добре недей — напълно сериозно отговори Рурк.

Тя кимна и взе куфарчето. Чувстваше се отвратително. Никога досега не се беше случвало да бъдат заедно с Рурк и той да не я докосне, за да изрази чувствата си. Дотолкова беше свикнала с нежността му, че приемаше липсата ѝ като плесница.

— Благодаря. Трябва да... О, предавам се! — Сграбчи го за косата, преглътна гордостта си и страстно го целуна по устните. — Доскоро — промълви, обърна се и избяга от кабинета.

Рурк леко се усмихна и се зае със задачата, която му беше поставила.

— Как се чувстваш, Далас?

— Страхотно, идва ми да затанцувам. — Тя беше само по долна фланелка и джинси, което смуцаваше не само нея, но и Фийни.

— Ако искаш, ще накарам някоя колежка да... довърши вместо мен.

— Как не! Не желая да ме опипва някоя яка мадама от твоя отдел. Приключвай и туй то.

— Както кажеш. — Ирландецът се изкашля и изпъна рамене. — Устройството е безжично. Ще го прикрепим на гърдите ти точно където е сърцето. Терористите ще те сканират, но ще прикрием уреда ето с това — то е като кожа, използват го при дроидите. Ако изобщо го забележат, ще си помислят, че е някакъв дефект.

— Значи ще си кажат, че имам гнойна пъпка на гърдата. Добре, нямам нищо против.

— Май беше по-добре да изпратим Пийбоди...

— Престани да мърмориш, Фийни. — Подготвяйки се за неприятното изпитание, Ив се втренчи в стената зад него и вдигна фланелката си. — Действай по-бързо.

Следващите пет минути бяха истинско мъчение и за двама им. Накрая ирландецът каза:

— Остани така още една-две минути, докато парчето изкуствена кожа прилепне по-плътно.

— Добре.

— Лично ще следя показанията на устройството за проследяване. Ще определяме местоположението ти чрез пулса. Вградихме микрофон в този ръчен часовник. — Подаде ѝ го и добави: — Нискочестотен е и няма да бъде засечен от скенерите, но обсегът му е минимален. Трябва да говориш право в него, за да те чуваме. Ще го използваш в краен случай.

— Ясно. — Ив свали своя ръчен часовник и сложи този с микрофона. — Имаш ли да ми кажеш още нещо?

— Нашите хора ще заемат позиции в Гранд Централ. Няма да предприемат нищо, докато не им дадеш сигнал, но знай, че във всеки миг могат да ти се притекат на помощ.

— Действа ми окуражаващо.

— И още нещо — бронезилетката ще заглуши сигналите на устройството.

Тя смаяно го зяпна.

— Искаш да кажеш, че ще бъда напълно беззащитна.

— Избирай — подслушвателен апарат или бронезилетка.

— Какво пък, и без това сигурно ще ме застрелят в главата.

— Престани да предизвикваш съдбата.

— Само се шегувах. — Но тя потърка с длан устните си. — Разбрахте ли коя сграда възнамеряват да взривят?

— Още не сме.

— Отби ли се да видиш дроидите, произвеждани от компанията на Брансън?

— Да. Подготвили са за масово производство нов модел. Много „по-умен“ от досегашните. — Той се поусмихна. — И с ново покритие, което е почти като човешка кожа. Но това са играчки. Не видях нито един с човешки ръст.

— Това не означава, че не съществуват. Възможно ли е подобен дроид да е участвал в инсценираното убийство в дома на семейство Брансън?

— Ако беше висок метър и осемдесет вместо осемнайсет сантиметра, отговорът ми щеше да бъде положителен. Като гледах онези играчки, направо настръхнах.

В този момент видеотелефонът ѝ иззвъня.

— Трябва да прекъснем за момент — заяви тя. — Извинявай, Фийни, но разговорът е личен.

— Ще почакам отвън. Обади се, когато свършиш.

Щом остана сама, Ив извади портативния си видеотелефон и си сложи слушалките.

— Далас слуша.

— Имам информацията, която те интересуваше. — Той присви очи. — Хей, къде е ризата ти?

— Тук някъде. — Ив побърза да се облече. — Хайде, казвай какво си научил.

— Веднага открих данни за нея. Родена е в Канзас преди трийсет и шест години, родителите ѝ са учители, типични представители на средната класа, има една омъжена сестра и племенник. Учила е в местното училище, известно време е работила като продавачка в универсален магазин. Преди десет години се е омъжила за Брансън и е заживяла в Ню Йорк. Навярно всичко това вече ни е известно.

— Интересуват ме фактите, които не знам.

— Така и предположих. Хората, които са записани в досието ѝ като нейни родители, действително са имали дъщеря Клариса, родена преди трийсет и шест години. Само че момиченцето е умряло, когато е било на осем. Оказва се, че мъртвото дете е ходило на училище, работило е в магазин и има свидетелство за брак.

— Фалшива самоличност, така ли?

— Да. Ако надникнем в медицинския картон на Клариса Бауър, ще установим, че всъщност тя е на четирийсет и шест. Съдейки по сведенията, излиза, че се е преродила преди дванайсет години. Няма абсолютно никакви данни за предишния ѝ живот — всичко е изтрито от компютъра. Мога да изровя нещичко, но не очаквай бързи резултати.

— Засега това ми е достатъчно. Искала е нова самоличност и е намалила истинската възраст с десет години.

— Ако направиш елементарно изчисление, ще установиш, че по времето на експлозията в щаба на „Аполон“ е била на възрастта на Шарлот Роуън.

— Вече го изчислих, благодаря за подсещането.

— Следвайки инструкциите ти, направих още по-задълбочено проучване.

— Какво?

— Навярно няма да се съгласиш с мен. — Той многозначително я изгледа. — Но обикновено мъжът и жената в едно семейство знаят всичко за желанията и работата на партньора си.

Ив отново изпита остро чувство за вина.

— Слушай, Рурк...

— Млъкни — промърмори съпругът ѝ и тя се подчини. — След като установих, че Клариса е свързана с „Аполон“ и с Роуън, отново проверих данните за Доналд Брансън. Не открих нищо особено, освен че е внасял големи суми по сметката на дружество „Артемис“.

— Артемис също ли е бил древногръцки бог?

— Да. Бил е близък на Аполон. Мисля, че дружеството е поредната компания фантом. Научих нещо още по-любопитно — бащата на братята Брансън е дарявал огромни суми на същата организация. Според досието му в ЦРУ Франсис Брансън не само е познавал Джеймс Роуън, но и за кратко време е бил негов сътрудник.

— Ето връзката между семействата Брансън и Роуън. Доналд и Клариса са закърмени с идеите на „Аполон“. След години са поели по пътя на бащите си. „Ние сме верни“ — така започваха посланията си. — Тя въздъхна. — Благодаря ти.

— Няма за какво. Ив, страхувам се, че поемаш прекалено голям риск. Имам ли право?

— Хората на Фийни ще бъдат разпръснати около мен.

— Отговори на въпроса ми.

— Фасулска работа, няма нищо страшно... Благодаря за помощта.

— Винаги можеш да разчиташ на мен.

Искаше ѝ се да му каже, че съжалява за случилото се сутринта, че много го обича... В този момент Фийни отвори вратата.

— Време е да тръгваме, Далас.

— Готова съм... Ще се видим довечера — обърна се към Рурк и леко се усмихна.

— Пази онова, което е мое, лейтенант.

Ив отново се усмихна. Знаеше, че съпругът ѝ няма предвид куфарчето с боновете.

Макар да знаеше, че е заобиколена от колегите си и че устройството за проследяване определя местоположението ѝ, Ив се чувстваше сама и беззащитна, докато си пробиваше път през тълпата на гарата. Забеляза няколко познати ченгета, но с безразличие отмести поглед. Те също се престориха, че не я познават.

От високоговорителите се разнасяше монотонен глас, който оповестяваше пристигащите и заминаващите влакове. Пред обществените видеотелефони се редяха пътници, които искаха да се обадят къщи, на любовниците си или на посредниците за залагания.

Ив отмина редицата кабинни. Фийни, който наблюдаваше мониторите в паркираната през две пресечки камионетка, забеляза, че пулсът ѝ е силен и равномерен.

Тя мимоходом си помисли, че хората от охраната ѝ ще прогонят навън скитниците, дошли да се постопят. Търговците предлагаха вестници, евтини сувенири, топли напитки и студена бира.

Предпочете да слезе по стълбите, вместо да вземе ескалатора и тръгна към мястото на срещата. Вдигна ръка като че ли да отметне косата си и прошепна в скрития микрофон.

— Напускам централната зона. Още не съм забеляза нищо подозрително.

Усети как земята потрепери, дочу оглушителен вой, влак с аеродинамична форма напусна гарата.

Ив стоеше на перона. Стискаше куфарчето, а свободната си ръка държеше така, че евентуалните нападатели да я виждат. Ако бяха намислили да я очистят, можеха да го направят още тук, за да използват прикритието на многобройните пътници. Единият ще я убие, другият ще грабне куфарчето, после ще се изгубят сред тълпата, използвайки суматохата.

„Така бих постъпила“ — помисли си Ив.

С крайчеца на окото си забеляза Макнаб, който беше издокаран със светложълто яке, сини обувки и скиорска шапка. Седеше в чакалнята и се преструваше на задълбочен в някаква компютърна игра.

Тя си представи как в момента терористите я сканират. Ще разберат, че е въоръжена, но това едва ли ще ги изненада. Ако има късмет, няма да открият устройството за проследяване.

Общественият видеотелефон зад нея иззвъня. Без да се колебае, Ив се обърна и се обади:

— Далас слуша.

— Вземи влака за Куинс; купи си билет от кондуктора.

— Куинс — повтори тя в микрофона, монтиран в ръчния ѝ часовник. Терористът вече беше прекъснал връзката. — Влакът идва.

Обърна се и тръгна към края на перона. Вече чуваше шума на приближаващия се влак. Макнаб пхна в джоба си компютърната игра и последва Ив. Тя крадешком го погледна и си помисли, че бяха направили добър избор. Младежът изобщо не приличаше на ченге. Носеше уокмен и се кълчеше в такт с музиката, която уж звучеше в слушалките. Движеше се така, че с тялото си прикриваше Ив.

Влакът спря на перона, пътниците се блъскаха, докато слизаха или се качваха.

Тя не потърси свободно място за сядане, а остана в коридора. В последния момент преди влакът да потегли, се качи и Макнаб. Мина покрай Ив, като си тананикаше една от песните на Мейвис.

Макар и кратко, пътуването до Куинс беше неприятно поради жегата и претъпкания с пътници вагон. Ив мислено благодареше на Бога, че не е чиновничка, която е принудена всеки ден да използва обществения транспорт.

Когато слезе в Куинс, Макнаб я последва, сетне влезе в сградата на гарата.

Последваха нови обаядания, които я изпратиха в Бронкс, а от там — в Бруклин, Лонг Айленд и отново в Куинс. Идваше ѝ да вдигне ръце и да помоли да я убият, но да не я карат да предприема ново пътуване.

Пътниците на перона вече не бяха толкова много, ала докато ги наблюдаваше, Ив осъзна какъв ад е ежедневното пътуване за онези, които живееха в отдалечените квартали на Ню Йорк.

Хората около нея вървяха приведени, с изопнати лица, погледите им бяха безжизнени. Тя се запита с какво ли ги привлича животът в предградията, та са готови всеки ден да се подлагат на това изпитание.

Внезапно забеляза двамата терористи — приближаваха се към нея отляво и отдясно. Позна ги по описанието на Майстора. Навярно тези двамата бяха взимали „стоката“ от работилницата, а накрая му бяха видели сметката.

Тя се измъкна от тълпата уморени пътници, а преследвачите се прилепиха до нея. Единият разгърна палтото си, за да покаже, че носи полицейска електрошокова палка. Ив разбра, че това са отчаяни главорези, които нямаше да пощадят живота ѝ.

Нарочно се блъсна в някакъв човек и вдигна ръка, сякаш за да запази равновесие.

— Двама са. Вържени.

— Лейтенант. — Единият терорист сложи ръка на рамото ѝ. — Аз ще взема откупа.

Тя се обърна и го изгледа. Не беше човек, а дроид. Подозренията на Майстора се потвърждаваха.

— Ще ви предам парите само след като ни съобщите коя сграда възнамерявате да взривите. Такава беше уговорката.

Дроидът се усмихна.

— Настъпи известна промяна в плановете ни. Ще вземем парите, колегата ми ще те разреже с лазерния си бластер, а сградата ще бъде взривена в името на справедливата ни кауза.

В този момент Ив видя как Макнаб тича към нея. Младежът вдигна палец, за да ѝ покаже, че са открили къде е заложена бомбата. Тя злобно се усмихна и заяви:

— Не съм съгласна.

Сетне рязко се обърна, замахна с куфарчето и удари дроида, който беше зад нея. Светкавично се хвърли на земята и го сграбчи за

глезените. Той стреля и в гърдите на колегата му зейна огромна дупка.

Ив извика на пътниците да залегнат, спусна се към дроида и изви ръката му. Той отново стреля и едва не я улучи. Хората крещяха от ужас, тичаха като обезумели към изходите, отнякъде се разнасяше тътенът на приближаващ се влак.

Ив се хвърли върху дроида, двамата паднаха на перона и се затъркаляха, поваляйки бягащите хора.

Тя посегна към оръжието си, но не успя да го извади, а бластерът на нападателя беше пометен от тълпата. Чуваше оглушителен грохот, перонът вибрираше. Дроидът замахна, в ръката му проблесна дълъг нож.

Ив го ритна в слабините, ала той не се преви от болка, както би направил мъж, само политна назад и размаха ръце, за да запази равновесие. Тя скочи на крака, опита се да го сграбчи, но не успя.

Дроидът падна на релсите и беше пометен от приближаващия се влак.

— Божичко! Лейтенант, добре ли сте? Не успях да си пробия път през тълпата. — Зачервеният и задъхан Макнаб я сграбчи за рамото. — Улучиха ли ви?

— Не. Да му се не види! И с двата дроида е свършено. Сега няма да научим нищо от тях. Повикай подкрепление — трябва да овладеем положението и да успокоим хората. Коя сграда е набеязана от терористите?

— Медисън Скуеър Гардън. В момента извеждат цивилните, а нашите хора обезвреждат взривните устройства.

— Да се махаме от Куинс.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Първата бомба избухна в сектор Б точно в осем и четирийсет и три. Първата четвъртина от оспорвания хокеен мач между Рейнджърите и Пингвините още не беше завършила. Резултатът беше нулев, когато защитникът на Пингвините извърши грубо нарушение срещу нападател на противниковия отбор.

Пострадалият беше изнесен на носилка, от носа и от устата му бликаше кръв. Вече го бяха вкарали в линейката, когато бомбата избухна.

Щом откриха в коя сграда са поставени експлозивите, полицаите мигновено реагираха. Мачът беше прекъснат, по уредбата съобщиха, че зрителите незабавно трябва да напуснат залата.

Съобщението беше посрещнато с освирквания и ругатни, привържениците на Рейнджърите започнаха да хвърлят празни кутии от бира.

Нюйоркските запалняковци не можеха да се примирят с прекъсването на решителния мач.

Въпреки съпротивата на зрителите, полицаите сравнително лесно успяха да изведат мнозина. Леки наранявания получиха само петима блюстителни на закона и дванайсетина граждани. Четирима бяха арестувани за непристойно отношение към органите на властта.

Междувременно други полицаи извеждаха пътниците от станцията на метрото, намираща се под сградата на Медисън Скуеър. Движението на мотрисите беше спряно. Дори най-оптимистично настроените ченгета не очакваха да открият всички просяци и бездомници, които се криеха в станцията от зимния студ или с цел да изпросят някоя дребна монета от пътниците. Ала бяха положени максимални усилия цивилните да бъдат изведени, като полицията претърси обичайните свърталища на бездомниците.

Когато бомбата избухна и във въздуха полетяха стоманени отломки, парчета дърво и части от тялото на пияницата, който спеше

под скамейките на последния ред, зрителите панически хукнаха към изходите.

Ив, която току-що беше пристигнала, си помисли, че сградата сякаш бълва хора.

— Действай! — извика на Макнаб. — Отведи ги по-далеч от тук!

— Какво сте намислила? — Младежът се опитваше да надвика воя на сирените и писъците на изплашените хора. Опита се да я спре, но тя му се изплъзна. — Не бива да влизате, лейтенант.

Ала Ив вече си пробиваше път през тълпата.

Два пъти я удариха толкова силно, че ушите ѝ забучаха, но тя успя да преодолее стената от хора, опитващи се да излязат, и се втурна в залата.

Зрителите прескачаха седалките и задръстваха пътеките към изходите. Ив забеляза, че хората на Малой потушаваха пламъците, изригнали от мястото на взрива. Счупените скамейки бяха овъглени и димяха.

— Малой! — извика тя в комуникатора си. — Ан, чуваш ли ме? Къде се намираш?

Дочу пращане, после откъслечни думи:

— Три... са обезвредени... общо са десет...

— Къде се намираш? — повторно извика Ив.

— Екипите работят по...

— Слушай, кажи къде се намираш. Тук съм напълно безполезна. — Чувстваше се безпомощна, докато наблюдаваше как хората се бореха с нокти и зъби да излязат от залата. Някакво момченце се промъкна между краката им и падна по лице на ледената пързалка.

Ив изруга и прескочи мантинелата. Падна на четири крака, изпързала се, но успя да спре, като заби токовете си в леда. Сграбчи детето за яката и го дръпна, за да не бъде потъпкано от озверелите от страх хора.

— Обезвредихме петата. — Гласът на Ан се чуваше по-ясно. — Докъде стигнахте с евакуирането?

— Не мога да преценя. Тук е като в зоологическа градина. — Ив докосна лицето си и с изненада видя кръв по дланта си. — Мисля, че повече от половината зрители вече са изведени. Нямам връзка с нашия екип. Къде се намираш?

— В подземието на станцията. Придвижваме се към втория сектор. Побързайте с извеждането на цивилните.

— Тук има ранено дете. — Ив погледна към момченцето. Беше бледо като платно и на челото му имаше голяма подутина, но за щастие дишаше. — Ще го изнеса и ще се върна.

— Побързай, Далас. Нямаме много време.

Ив успя да се изправи, подхлъзна се, но успя да се хване за мантинелата.

— Прекрати търсенето на останалите бомби, Малой. Изведи хората си навън.

— Обезвредихме шест, остават само четири. Не бива да се отказваме, Далас. Ако бомбите избухнат, ще унищожат метростанцията и Медисън.

Ив метна момчето на рамо и успя да се добере до стъпалата.

— Изведи ги, Ан. Сградата не е по-важна от живота на хората ти. Запромъква се между седалките, като отместваше с крак чантите и палтата, които хората бяха захвърлили в паническия си бяг.

— Остават само три. Ще успеем.

— За бога, Ан, не се бави.

— Ще послушам съвета ти.

Ив премигна, защото в очите ѝ се стичаше пот и видя Рурк едва когато той грабна момченцето.

— Изнеси го навън. Отивам за Малой! — извика му.

— Няма да ти позволя.

В този миг подът се затресе. Рурк видя как в стената се появи пукнатина и мигновено се разшири.

Сграбчи Ив за ръката и двамата хукнаха към вратата, където полицаи в пълно бойно снаряжение буквално изхвърляха навън последните цивилни. Миг преди да чуе грохота от експлозията, Ив почувства как нещо сякаш притисна тъпанчетата ѝ. После върху тях връхлетя вълна от нажежен въздух. Усети, че полита нагоре и едва не загуби съзнание от трясъка и нетърпимата горещина. Ударната вълна ги запрати към вратата. Зад тях се разнесе оглушителен гръм.

Инстинктът им за оцеляване ги спаси. Все още хванати за ръце, двамата се изправиха на крака и машинално продължиха да вървят напред. Отвсякъде се сипеха камъни, стъкла и стоманени отломки.

Шумът беше ужасяващ: скърцане на извиващи се метални подпори, трошене на стъкла и трясък на разрушаващи се стени.

Ив се спъна в нещо и изтръпна, като видя, че беше труп на човек, затиснат от огромен бетонен блок. Усещаше парене в белите си дробове, димът я задушаваше. Полетяха остри стъклени отломки, понесени във въздуха от нови експлозии.

Когато се посъвзе и се огледа, Ив видя стотици хора с изкривени от страх лица, ужасни разрушения и много трупове.

В този миг леденият вятър сякаш я зашлеви и тя осъзна, че е жива.

— Ранен ли си? — извика на Рурк, без да забелязва, че още стиска ръката му.

— Не. — Дори в паническото си бягство той не беше изпуснал момченцето, което носеше на рамо. — А ти?

— И аз не съм. Поне така ми се струва... Занеси малкия при линейките. Необходима му е спешна медицинска помощ. — Тя се обърна и премигна. Отвън сградата изглеждаше почти непокътната. От назъбените дупки, зейнали на мястото на вратите, излизаше дим, улиците бяха осеяни с метални и тухлени отломки, но Медисън Скуеър Гардън си беше на мястото.

— Обезвредиха всички... освен последните две. — Ив замълча при мисълта какво се е случило в станцията на метрото... мотрисите, пътниците... амбулантните търговци... — Трябва да се върна, да проверя какво...

Рурк я задържа. Миг преди взривната вълна да ги изхвърли през вратата, беше видял всичко.

— Няма смисъл да влизаш обратно.

— Не разбираш. — Тя пусна ръката му и леко го отблъсна. — Моите хора още са там. Занеси момчето при лекарския екип. Страхувам се да не е получило сътресение след падането.

— Ив... — По изражението ѝ позна, че няма смисъл да настоява. — Ще те чакам.

Тя прекоси улицата, като внимаваше да не настъпи горящите парчета дърво и нажежените каменни отломки. Забеляза, че мародерите вече тичаха към местопроизшествието и разбиваха витрините на магазините. Сграбчи за рамото някакъв полицай, а когато той ѝ нареди да се отдалечи, му показа значката си.

— Извинете, лейтенант. — Беше блед като мъртвец, погледът му подсказваше, че е изпаднал в шок. — Трудно е да контролираш озверели от страх хора.

— Повикай подкрепление, постарайте се да предотвратите ограбването на магазините. Опитайте се да отцепите района, монтирайте охраняващи сензори. — Хей, ти! — извика на друг униформен. — Осигурете условия за работа на лекарския екип. Започнете да записвате имената на ранените.

Продължаваше да върви към сградата и да дава нареждания, макар мислите ѝ да бяха заети с Ан. Когато се приближи, видя, че Рурк е имал право. Нямахме смисъл да се връща.

Някакъв човек седеше на земята, закрил с длани лицето си. По блестящата жълта ивица на якето му Ив позна, че непознатият е един от сапъорите.

— Полицай, къде е лейтенант Малой?

Непознатият вдигна глава и тя видя, че човекът плаче.

— Бяха прекалено много... нямахме достатъчно време... не успяхме! — изхълца той.

— Полицай... — Дъхът ѝ спря, за миг сърцето ѝ престана да бие. — Къде е лейтенант Малой?

— Когато останаха само две бомби, тя ни накара да излезем. Каза, че с още двама колеги ще се справят. Обезвредиха едната. Чух Снайджер да съобщава на лейтенанта, а тя им нареди да напуснат сградата. Уби ги последната! Последната шибана бомба!

Той наведе глава и захлипа като дете.

— Далас! — задъхано извика Фийни, който едва сега беше успял тичешком да се добере до местопрестъплението. — Господи, задръстването от коли и хора е страхотно. Не чувах нищо по комуникатора.

Ала непрекъснато долавяше биенето на сърцето ѝ, благодарение на устройството за проследяване. Това му беше помогнало да запази разсъдъка си.

— Боже господи! — Той погледна към входа на сградата и сграбчи рамото на Ив.

— Ан... Ан остана вътре...

Фийни още по-силно стисна рамото ѝ, после безмълвно я прегърна.

— Бях между последните, които напуснаха сградата. Само две бомби не бяха обезвредени. Казах ѝ да вземе хората си и да излязат. Не ме послуша...

— Трябвало е да довърши работата си.

— Ще повикам спасителен отряд. Може би... — Тя замълча. Знаеше, че не бива да храни напразни надежди. Ан е била най-близо до избухналата бомба. — Трябва да влезем там. Може би има оцелели.

— Ще се разпоредя. А теб трябва да те прегледат, цялата си в кръв.

— Не съм ранена. — Тя тежко въздъхна. — Ще се обадя в управлението, за да науча адреса на Ан.

— Ще помогна с каквото мога тук, после ще те придружа.

Ив се обърна и се втренчи в безжизнените тела, в останките от автомобилите, които са били паркирани близо до сградата, в разкривените стоманени подпори.

Навярно гледката в метростанцията беше още по-страшна. Невъобразимо ужасяваща.

Гневът изригна в нея като гейзер. Сигурна беше, че невинни хора отново бяха загинали заради алчността на един престъпник, жаден за пари. Престъпник, който убиваше в памет на фанатик, посветил живота си на измислена кауза.

В този миг се закле, че ще го накара да плати.

Едва след час се върна при Рурк. Завари го да помага на санитарите, които товареха ранените в линейките.

— Как е момченцето? — побърза да попита тя.

— Ще се оправи. За щастие открихме баща му, който беше полудял от страх за детето си. — Рурк избърса мръсотията от страната ѝ. — Говори се, че жертвите не са много. Повечето са загинали при опита си да избягат от залата. Успокой се, Ив, можеше да бъде много по-лошо, да умрат хиляди, вместо около четиристотин.

— За мен всеки човешки живот е ценен, не мога да се примиря със загубата му.

— Понякога не ни остава нищо друго.

— Днес загубих приятелка.

— Знам. — Той обгърна с длани лицето ѝ. — Съчуствам ти.

— Ан имаше съпруг и две деца. — Тя извърна поглед, сякаш се опитваше да види нещо в мрака. — Наскоро ми довери, че е бременна.

— Господи! — Понечи да я прегърне, но Ив поклати глава и отстъпи назад.

— Не бива. Предстои ми тежката задача да уведомя семейството й, не искам да се отпускам.

— Ще те придружа.

— Не, това е задължение на полицаите. — За миг тя притисна с пръсти клепачите си. — Ще отидем с Фийни. Не знам кога ще се прибера вкъщи.

— Засега ще остана тук. Имат нужда от помощници.

Тя кимна и понечи да се обърне.

— Ив — промълви Рурк.

— Какво?

— Върни се по-скоро у дома. Трябва да си починеш.

— Добре. — Ив наведе глава и отиде да потърси Фийни, за да съобщят печалната вест на семейството на Ан.

Рурк остана на местопроизшествието още два часа, успокоявайки ранените и онези, които бяха изпаднали в истерия. Изпрати да донесат огромни количества кафе и супа, осъзнавайки, че понякога си безсилен пред обстоятелствата, дори да имаш купища пари. Докато наблюдаваше как товарят труповете, за да бъдат изпратени във вече препълнената морга, внезапно си помисли, че Ив ежедневно се сблъсква със смъртта. Миризмата на кръв сякаш се беше пропила в кожата му, повдигаше му се. А какво ли изпитваше съпругата му, след като животът ѝ минаваше сред кръв и ужасяващи гледки?

Хвърли поглед към сградата и си каза, че разрушенията могат да бъдат заличени. Стоманената конструкция с каменни стени щеше да бъде възстановена, макар и с цената на много труд и средства.

Изпитваше странна вътрешна потребност да притежава подобни здания, превърнали се в символ на Ню Йорк. Естествено печалбата не беше за пренебрегване, помисли си и се наведе да вземе парче бетон. Ала не се налагаше да се консултира с доктор Майра, за да разбере защо човек, прекарал детството си в схлупена къщурка с течащ покрив и счупени прозорци, е обзет от манията да притежава, да съхранява и да строи нови сгради.

Навярно желанието му да компенсира лишенията се беше превърнало в стремеж да докаже могъществото си.

Притежаваше достатъчно средства, за да финансира възстановяването на сградата. Щеше да се посвети на тази задача като своеобразно отмъщение срещу терористите.

А Ив щеше да отмъсти заради жертвите.

Обърна се и бавно тръгна към дома си, за да чака съпругата си.

Зазоряваше се, когато Ив седна зад волана на колата си и се отпрати към къщи. Докато шофираше по безлюдните улици, погледът ѝ неволно беше привлечен от стотиците пъстроцветни реклами: „Купи това и ще изпиташ наслада“, „Виж онова и ще останеш смаян“, „Ела при нас и ще бъдеш удивен“. Ню Йорк никога не заспиваше.

От вентилационните отвори по улиците излизаха облаци пара; покрай нея мина огромен автобус и спря, за да качи работници, които бяха приключили нощната си смяна.

Няколко изпаднали на вид улични проститутки подвикваха след работниците:

— Аз ще те повозя, сладур. Даваш дващсетак и ще те закарам право в рая.

Мъжете се качиха в автобуса, очевидно бяха прекалено уморени и не им беше до секс.

Някакъв пияница се клатушкаше по тротоара и размахваше бутилката като полицейска палка. Неколцина юноши пребъркваха джобовете си, търсейки пари за сандвичи със соеви наденички.

С понижаването на температурата уличните търговци покачваха цените — типичен пример за пазарна икономика.

Тя рязко спря до тротоара и се приведе над волана. Изобщо не чувстваше умора, тялото ѝ вибрираше от нервното напрежение, мислите не ѝ даваха покой.

Беше отишла в спретнатата къщичка в Уестчестър и бе произнесла фаталните думи. Беше съобщила на един мъж, че съпругата му е мъртва, бе чула как децата плачат за майка си, която никога повече нямаше да видят.

Сетне беше отишла в управлението, за да напише рапорта си. Накрая извади всички вещи от шкафчето на Ан, защото знаеше, че все някой трябва да го направи.

Най-учудващото беше, че след всичко това все още забелязваше рекламните, хората, всичко, което предлагаше нощният Ню Йорк.

Това беше нейният град. Еднакво обичаше мръсните му задни улички и ярко осветените булеварди, придаващи му неповторим драматизъм. Тук живееха проститутки и мошеници, закоравели циници и богаташи. Огромното сърце на града сякаш пулсираше в такт с нейното.

— Госпожо! — Някой чукаше по стъклото. — Госпожо, искате ли да си купите цвете?

Ив погледна към човека, който надничаше през стъклото. Беше старец с глуповато изражение, а лицето и ръцете му бяха толкова мръсни, като че ли не бяха виждали сапун поне от десет години.

Тя свали стъклото.

— Изглеждам ли ти като човек, който си пада по цветя?

— Последната е. — Старецът се ухили, при което разкри беззъбите си венци, и подаде на Ив някакво жалко подобие на роза. — Ще ви я дам почти без пари — само за петачка.

— Пет долара ли? Засрами се, човече. — Понечи да вдигне стъклото, после машинално бръкна в джоба си. — Имам само четири.

— Става. — Сграбчи кредитните жетони, хвърли розата на скута ѝ и тичешком се отдалечи, като накуцваше.

— Ще влезе в първия магазин за алкохол — промърмори Ив и потегли, без да вдигне стъклото. Вонящият дъх на стареца още изпълваше купето.

Когато премина през портала, видя, че Рурк е оставил включено осветлението.

След ужаса, който беше преживяла, едва не се разплака при вида на осветения прозорец.

Безшумно отвори входната врата. Хвърли якето си върху парапета и се заизкачва по стълбите. Обгърна я познатият аромат на скъпи парфюми и на цветя. Дървената ламперия и подовете бяха лъснати до блясък.

С удивление тя си помисли, че тази прекрасна къща ѝ принадлежи.

Както ѝ принадлежеше и мъжът, който я чакаше.

Рурк беше по халат и гледаше телевизия. Надин Фарст предаваше от мястото на експлозията. Изглеждаше потресена и беше

бледа като платно. Ив забеляза, че съпругът ѝ не е стоял със скръстени ръце, а е работил на компютъра в спалнята, уреждайки неотложни сделки.

Пристъпи към него, като криеше розата зад гърба си. Внезапно ѝ хрумна, че постъпката ѝ е абсурдна.

— Защо не си си легнал?

— Поспах час-два — отвърна Рурк, но устоя на желанието да я вземе в прегръдките си. Изглеждаше толкова уморена и... крехка, сякаш щеше да се разпадне при най-лекото докосване. Клепачите ѝ бяха зачервени, очите ѝ подсказваха ужаса, който беше преживяла. — Ти също трябва да си починеш.

— Не ще мога да заспя. — Устните ѝ се разтегнаха в измъчена усмивка. — Прекалено съм напрегната, пък и след няколко часа трябва да се върна на работа.

— Ив... — Той пристъпи към нея, без да я докосне. — Ако продължаваш така, ще се разболееш.

— Добре съм, честна дума. По едно време почувствах замайване, но ми премина. Когато всичко свърши, сигурно ще рухна, ала засега се държа. Искам да поговорим.

— Целият съм слух.

Ив мина край Рурк, като държеше цветето така, че той да не го види, приближи се до прозореца и се загледа в мрака.

— Не знам откъде да започна. През последните дни ми се събра прекалено много...

— Навярно най-трудно ти е било да съобщиш тъжната вест на семейство Малой.

— Имаш право. — Тя опря чело на стъклото. — Най-ужасяващото е, че близките на загиналите винаги разбират какво се е случило още като ни видят на вратата. Те живеят с този страх ден след ден. Когато им позвъниш, знаят какво ще им съобщиш, но не желаят да го повярват — израженията им го подсказват. Някои се вцепеняват и безмълвно се взират в теб, други те канят да влезеш и повеждат банален разговор, а погледите им сякаш говорят: „Не ни съобщавай страшната вест“. Сякаш ако не я чуят, всичко ще си бъде постарому.

— А ти разбиваш илюзиите им.

Тя се обърна, погледна го и промълви:

— Това е ежедневието ми... и все пак не мога да свикна, всеки път страдам.

— Така е... — Той не откъсваше поглед от лицето ѝ. — Аз също.

— Съжалявам за онова, което се случи тази сутрин...

— Вече ми го каза. — Рурк пристъпи към нея и нежно докосна страната ѝ. — Няма значение, не ти се сърдя.

— Но за мен има. Позволи ми да се доизкажа.

— Добре. Седни.

— Не мога. Не мога... — Тя нервно закрачи напред-назад. — Имам усещането, че нещо кипи вътре в мен.

— Постарай се да се успокоиш. — Рурк я хвана за ръката и видя цветето. — Какво е това?

— Според мен е роза мутант. Купих я, за да ти я поднеса. — Тя едва сдържа смеха си, като видя изуменото му изражение. Почти нищо не можеше да изненада съпруга ѝ.

Втренчи се в нея, а на Ив ѝ се стори, че погледът му изразява едновременно смайване и удоволствие. После Рурк сведе очи към розата и промълви:

— Подаряваш ми цвете...

— Доколкото знам, така се постъпва в подобни случаи. Ако се чувстваш виновен, поднасяш цвете и нещата се оправят.

— Скъпа Ив... — Той взе розата. Беше попарена от студа, а цветът ѝ беше жълтеникав като на избледняваща синина или на урина. — Признавам, че непрекъснато ме смайваш.

— Цветето е доста жалко, а?

— Напротив. — Той се осмели да я помилва по страната. — Прекрасно е.

— Ако мирише като човека, който ми го продаде, сигурно ще го изхвърлиш.

— Престани, не разваляй удоволствието ми. Мислех те за неспособна на подобни жестове — прошепна Рурк и леко я целуна по устните.

— Такава съм си — всичко развалям. — Ив неволно се отдръпна. — Повярвай, че не го правя нарочно. Не се отричам от онова, което казах тази сутрин, макар да се дразниш от думите ми. Според мен ченгетата не бива да сключват брак — като свещениците например, — за да не пренасят в дома си греха и мъката на хората.

— Самият аз съм допускал много грешки — спокойно каза Рурк.
— Един-два пъти беше принудена да понесеш последствията от младежките ми грехове.

— Знаех си, че отново ще те нервирам.

— Имаш право — разгневи ме. Но знай, че ми причиняваш неопишуема мъка.

Тя смаяно го изгледа, устните ѝ потрепнаха, сякаш щеше да се разплаче. Сетне промълви:

— Не исках да страдаш.

Помисли си: „Именно в това е проблемът. И аз трябва да го разреша“. После продължи:

— Не умея да се изразявам като теб, не ме бива да говоря нежности. Виждам любовта в очите ти, чувам неизказаните ти думи и... сърцето ми сякаш спира.

— Мислиш ли, че ми е лесно, след като те обичам прекалено силно?

— Според мен прекомерната любов е невъзможна. Не ми се сърди — побърза да добави, като видя как гневно проблеснаха очите му. — Остави ме да се доизкажа.

— Дано да успееш да се аргументираш. — Рурк остави розата на масичката. — До гуша ми дойде да доказвам чувствата си пред жена, която притежава сърцето ми.

— Изваждаш ме от равновесие. — Презираше се, задето издаваше пред него най-съкровени си чувства, защото именно той беше причината за несигурността ѝ. — От време на време успявам да се овладеея, казвам си, че трябва да свикна с новия си живот. Ала когато те погледна, сякаш политам в бездна. Не мога да си поема дъх, задушавам се, защото чувствата ми към теб като че ли ме сграбчват за гърлото. В подобни мигове не знам как да реагирам. Повтарям си, че съм твоя съпруга вече шест месеца, но много често сърцето ми престава да бие, щом те видя. — Въздъхна, замисли се и продължи: — Ти си моето щастие, живея за теб. Понякога се плаша от силната си любов към теб, но ако ми се предостави възможност да избирам, няма да променя живота си. А сега... можеш да ме наругаеш, защото свърших.

— Как да ти се разсърдя след подобно признание? — Рурк се приближи до нея и забеляза, че по устните ѝ пробяга плаха усмивка.

Хвана я за раменете, после спусна ръце надолу. — Аз също не бих избрал друг живот, скъпа.

— Значи няма да спорим, така ли?

— Мисля, че не се налага.

Без да откъсва поглед от лицето му, Ив развърза колана на халата му и промърмори:

— Бях събрала запас от енергия в случай, че трябваше да те убеждавам и да отстоявам позициите си.

Той се наведе и шеговито ухапа долната ѝ устна.

— Жалко, че не успя да я изразходваш.

— О, не се притеснявай. — Повече го към леглото, поставено на нисък подиум. — Докато на връщане шофирах през града, се почувствах щастлива, задето съм жива. — Разгърна халата му и го ухапа по рамото. — Ела, ще ти покажа колко съм щастлива.

Повали го на леглото и впи горещите си устни в неговите. Усещаше необикновен прилив на енергия като през първата им нощ заедно, когато беше отхвърлила всички свои задръжки и се бе оставила във властта на Рурк.

Този път тя контролираше положението, ръцете и устните ѝ бяха ненаситни.

Бледата светлина на зимното утро проникваше през таванския прозорец и разсейваше мрака в спалнята. Рурк чувстваше как погледът му постепенно се замъглява, но не откъсваше очи от жената, чието тяло го довеждаше до лудост. Неволно забеляза синините, свидетелстващи за преживяното през тази нощ, които сякаш бяха медали на доблестен воин.

За миг Ив вдигна глава, очите ѝ блестяха, защото знаеше, че сега този прекрасен мъж е във властта ѝ, че ласките ѝ го карат да изживява неповторимо удоволствие.

Задъхвайки се, го яхна, прие го в себе си и се напрегна като опъната тетива. Рурк сграбчи бедрата ѝ, прошепна името ѝ, сетне вълната на наладата помете и двама им.

Тялото ѝ блестеше от пот, когато тя се отпусна върху него, сякаш искаше да се слоят в едно. Опря глава на гърдите му и чу биенето на сърцето му. Рурк я прегърна и прошепна:

— Опитай се да заспиш.

— Не мога. Трябва да се върна... там имат нужда от мен.

— Не си спала цяло денонощие.

— Чувствам се добре. — Тя седна в леглото и с длани приглади косата си. — Дори отлично. Май „това“ ми беше по-необходимо от съня. — Забеляза погледа му и вдигна вежда. — Откажи се, ако си намислил насила да ми дадеш приспивателно. — Стана от леглото и добави: — Трябва да тръгвам. Ако ми остане свободно време, ще подремна в помещението за отдых в управлението. — Тя се огледа за халата си, но като не го видя, облече робата на Рурк. — Необходима ми е услуга.

— Сега е най-подходящото време да я поискаш.

Ив усмихнато го погледна — приличаше на добре нахранен котарак.

— И аз си помислих същото. Та ето каква е услугата: не искам Зийк да остане в полицията, но ми се ще да бъде някъде, където ще бъде в безопасност.

— Изпрати го тук.

— Добре... Хрумна ми да взема някоя от твоите коли и да оставя моята таратайка в гаража. Ако Зийк има с какво да се занимава, времето му ще минава по-бързо.

Рурк я изгледа.

— Възнамеряваш ли днес да си близо до място, където ще избухне бомба?

— Нищо чудно и това да се случи.

— Можеш да вземеш която и да било кола с изключение на ЗХ-2000. Карал съм я само веднъж.

Ив язвително се усмихна и заяви, че към колите си мъжете са като децата към играчките, но той беше в добро настроение и се престори, че не е чул забележката ѝ.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

„Скъпи другарю,
Ние сме Касандра.
Ние сме верни.

Сигурни сме, че си наблюдавал по телевизията как медийните марионетки на проклетите либерали отразяваха експлозиите в Ню Йорк. До гуша ни дойде от съзливите им репортажи. Осъждат разрушаването на смешните символи на заслепените от властта управляващи, които държат в подчинение народа чрез репресивни мерки, и това само ни забавлява. Ала не можем да се примирим с отношението им към този важен проблем. Реакцията им е наивна и предсказуема.

Нима са загубили вярата си? Нима не разбират?

Все още не осъзнават какво представляваме, не подозират, че сме бъдещите им господари.

Тази вечер нанесохме удар, обзети от гнева на боговете. Тази вечер наблюдавахме как хора бягаха като изплашени плъхове. Но това е нищо в сравнение с делата, които предстоят.

Жената, с която обстоятелствата отредиха да влезем в схватка, се оказа труден противник. Установихме, че разбира от работата си, че е силна по дух и неуморна, но поради това предизвикателството е по-голямо. Вярно е, че заради нея загубихме известна сума, която, доколкото разбираме, ти е била необходима. Не се безпокой. Разполагаме с достатъчно средства, а преди да приключим с този град, ще вземем всичко, което ни принадлежи.

Имай ни вяра — ще довършим започнатото. Не позволявай да те обземат съмнения, бъди докрай верен на каузата. Скоро, много скоро ще падне най-забележителният

символ на тази корумпирана и разглезена нация. Предстои последният акт.

Когато го извършим, те ще платят.

С теб ще се видим след четирийсет и осем часа. Необходимите документи са готови. Следващата победна битка ще ръководим лично. Такава щеше да бъде волята му, ако беше жив.

Подготви се за следващия етап, скъпи другарю. Скоро ще бъдем заедно и ще прием за човек, който ни насочи по този път. Ще отпразнуваме победата си и ще подготвим необходимото за установяването на новата ни република.

Ние сме Касандра“

Пийбоди бързаше към залата за съвещания. Току-що се беше разделила със Зийк и още не можеше да се успокои след разговора, който бяха провели по видеотелефона с родителите си. Бяха ги убедили да не идват в Ню Йорк — нито един от двамата им не желаше присъствието им, макар и по различни причини.

Зийк не можеше да понесе мисълта, че ще го видят при подобни обстоятелства. Не беше в затвора, но подозренията срещу него не бяха напълно отпаднали.

Пийбоди пък беше твърдо решена да направи всичко, за да изтрие позорното петно от челото на брат си.

Сърцето ѝ се свиваше, като гледаше как майка ѝ се бори със сълзите, а баща ѝ изглеждаше замаян и безпомощен. Печалните им лица дълго нямаше да ѝ дават покой.

Реши да потърси спасение в работата. Ще открие онази мръсница Клариса и ще ѝ извие тънкия врат като на пиле.

Докато в съзнанието ѝ продължаваха да кръжат мислите за саморазправа, влезе в залата и се сблъска с Макнаб.

„Само това ми липсваше“ — каза си и тръгна към автомата за кафе. Без да поглежда младежа, промърмори:

— Подранил си.

— Реших, че и ти ще дойдеш по-рано. — Освен това беше решил как да постъпи. Предприе първата стъпка от плана си, като затвори

вратата. — Няма да ти позволя да ме изолираш, без да ми обясниш причината.

— Не ти дължа никакво обяснение. Искахме да правим секс и задоволихме нагона си. Край на тази глупава история. Получихме ли резултатите от лабораторията?

— Според мен „историята“ не е приключила. — Макнаб осъзнаваше, че интимните им отношения нямат бъдеще. Ала дни, седмици, дори месеци пред очите му изникваше сериозното ѝ лице, представяше си пищното ѝ тяло. След като беше чакал толкова дълго, той щеше да каже кога да приключи връзката им.

— Заета жена съм, Макнаб. Имам много по-важни занимания, отколкото да мисля за нараненото ти самочувствие. — Тя отпи от кафето си и подхвърли: — Например да отида на зъболекар.

— Откажи се да ме обиждаш, докато измислиш нещо по-оригинално, с което действително да ме засегнеш. Плоските ти подмятания са безсилни. Не забравяй, че си лежала под мен.

„И върху теб“ — помисли тя, но заядливо заяви:

— Точно така — лежала. В минало време.

— Ще ми обясниш ли защо ме прогонваш?

— Просто така.

Той се приближи до нея, взе от ръката ѝ чашата и я тресна на масата.

— Защо?

Пийбоди усети как сърцето ѝ лудо затуптя. Разгневи се на слабостта си — не би трябвало да усеща нищо.

— Защото това е желанието ми.

— Защо?

— Ако не се бях търкала в леглото ти, щях да бъда със Зийк, а сега нямаше да ми се налага да обяснявам на родителите си как лейтенант Далас се опитва да го спаси от затвора.

— Нито ти, нито аз сме виновни за случилото се. — Младежът говореше бързо, опитвайки да я успокои. Страхуваше се, че всеки момент тя ще се разплаче. Мисълта за това го ужасяваше. — Главните виновници са Клариса и Доналд Брансън. Далас няма да позволи брат ти да бъде наказан за престъпление, което не е извършил. Успокой се, Дий.

— Не биваше да го оставям сам. Трябваше да бъда с него, не с теб.

— Беше с мен. — Той я хвана за раменете и я разтърси. — Не можеш да го промениш. Искам отново да бъдем заедно. Повярвай, че не съм ти се наситил.

Започна да я целува, в гърдите му се бореха противоречиви чувства — безпомощна ярост, похот и объркване. Пийбоди тихо изстена, сякаш изпита облекчение, после впи устни в неговите, забравила гнева си.

В този миг влезе Ив и като ги видя, се вцепени. Едва успя да възкликне:

— Боже мой!

Двамата толкова страстно се целуваха, че изобщо не я чува.

— Майчице! — Тя притисна с пръсти клепачите си, напразно надявайки се двамата да са се разделили, когато отвори очи. — Престанете! — Пъхна ръце в джобовете си, забели очи и се престори, че не забелязва как Макнаб опипва задника на сътрудничката ѝ. — Престанете!

Влюбените най-сетне я чува и подскочиха като ужилени. Макнаб се удари в стола, който се преобърна и се втренчи в Ив така, сякаш я виждаше за пръв път.

— Ами... ние...

— Млък! Не искам да чувам гласа ти — предупреди го тя. — Седни и си дръж езика зад зъбите. Пийбоди, какво си ме зяпнала? Защо още не си ми поднесла кафето?

— Кафето ли? — Помощничката ѝ замаяно премигна. — Кафе... какво кафе?

— Поръчай на автоготвача да ми направи кафе. — Ив посочи към машината, сякаш говореше на дете, после демонстративно погледна часовника си. — От този момент започва работният ви ден. Всичко, което се е случило преди това, е било през свободното ви време. Ясно ли е?

— Разбира се. Слушайте, лейтенант...

— Млъкни, Макнаб! Не желая никакви обяснения, нито да обсъждам онова, с което вие двамата се забавлявате, когато не сте на работа.

— Ето кафето, лейтенант. — Пийбоди подаде чашата на началничката си и предупредително стрелна с поглед Макнаб.

— Пристигнаха ли резултатите от лабораторията?

— Веднага ще проверя. — Пийбоди, която изпита огромно облекчение, побърза да седне пред компютъра.

В този момент влезе Фийни. Изглеждаше ужасно, торбичките под очите му заплашваха да увиснат до носа му. Щом го видя, Пийбоди стана и поръча още кафе.

Ирландецът разсеяно ѝ кимна в знак на благодарност, седна до масата и веднага заговори:

— Спасителните екипи успяха да проникнат до мястото на последната експлозия... където загина Малой. — Той задавено се изкашля, после отпи от кафето си. — Взривът е отнесъл предпазния ѝ щит. Смъртта ѝ е била мигновена.

За миг никой не проговори, сетне Ив се изправи.

— Лейтенант Малой беше способно ченге — това е най-голямата похвала за всекиго от нас. Загина при изпълнение на служебния си дълг, опитвайки се да спаси подчинените си. Наш дълг е да открием виновниците за смъртта ѝ и да се погрижим да бъдат справедливо наказани. — Отвори папката, която беше донесла, извади две снимки и ги прикрепи на таблото. — Клариса Брансън, известна и като Шарлот Роуън. Доналд Брансън. Няма да прекъснем работата си, няма да се примирим, докато тези двамата не бъдат хвърлени в затвора! — възкликна Ив. Очите ѝ блестяха, лицето ѝ беше сурово. — Провери резултатите от лабораторията, Пийбоди. Макнаб, спешно искам записите от видеотелефона на Моника Роуън. Фийни, искам да разпиташ Зийк. Може би ще успееш да научиш нещо повече от мен. Възможно е младежът да си спомни някаква подробност, която да ни подсказва къде да търсим престъпниците.

— Добре, Далас.

— После ще разпиташ и Лизбет Кук. Ако имаш време, отиди в дома ѝ — навярно ще научиш повече, ако се престориш, че ѝ съчувстваш.

— От ревливите ли е?

— Нищо чудно.

— Ще се запаса с носни кърпи — въздъхна ирландецът.

— Трябва да попаднем на следите им — продължи Ив, докато се взираше в сътрудниците си. — Да разберем къде са се укрили, къде ще отидат след това, коя е следващата им „мишена“ и кога възнамеряват да я взривят. Навярно вече знаят, че разследваме групата „Аполон“ и ще предположат как рано или късно ще разберем, че Клариса е дъщеря на Джеймс Роуън. — Приближи се до таблото и прикрепи нова снимка. — Това е майката на Шарлот Роуън. Мисля, че собствената ѝ дъщеря е заповядала да я екзекутират. Следователно имаме работа с дяволски умна и коравосърдечна жена. Изкусна актриса, която не се спира пред нищо, дори пред убийство. Заедно със съпруга си е уредила да бъдат ликвидирани четирима души, между които собствената ѝ майка и деверът ѝ. Освен това е виновна за смъртта на стотиците жертви на терористичните актове, които са само за прикритие на истинската ѝ цел — изнудването. Тя без колебание ще убива отново и отново. Няма съвест, нито морал и е вярна само на себе си и на човек, който е мъртъв отпреди повече от трийсет години. Не действа импулсивно, а по предварителен план, който е изработвала в продължение на три десетилетия. И трябва да призная, че засега се справя изключително успешно.

— Унищожихте два нейни дроида — изтъкна Макнаб. — А тя не получи парите.

— Ето защо мисля, че отново ще нанесе удар и то силен, за да ни заболи. До известна степен е мотивирана от парите, но това не е всичко. Според психологическия профил, съставен от доктор Майра, престъпничката има прекалено голямо самочувствие, горделива е и си въобразява, че има важна мисия на този свят. Всичко това ме навежда на мисълта, че именно тя е Касандра. — Ив замислено докосна снимката. — Навярно не се смята за обикновена жена, а се отъждествява с цялата група. Снощи самочувствието и гордостта ѝ бяха засегнати, освен това още не е приключила мисията си. Невъзможно е да водим преговори или да се споразумеем с нея, тъй като е лъжкия и се изживява като всевластна богиня. Вярва на думите си, дори когато мами.

— Ще действаме със скенерите — обади се Макнаб. — Поне те не бяха унищожени при експлозията.

— Точно така. Колегите на Ан са потресени и жадуват за отмъщение. Готови са да работят денонощно.

— Резултатите от лабораторията, лейтенант. — Пийбоди ѝ подаде распечатката. — Пробите от кръвта, парченцата кожа и космите, открити върху ръба на камината, съответстват на ДНК на Доналд Брансън.

Ив забеляза тревожния поглед на помощничката си и побърза да я успокои:

— Престъпниците са помислили за всичко. Докато се е преструвала, че почиства, Клариса е оставила уличаващите следи.

— Най-важното доказателство е, че още не е намерен никакъв труп — намеси се Макнаб, а Пийбоди признателно го изглежда. — Знам, защото непрекъснато поддържам връзка с екипа на водолазите.

Пийбоди едва се сдържа да не се разплаче. Стисна устни и отривисто кимна в знак на благодарност.

— От Мейн вече са изпратили видеотелефона на Моника Роуън — продължи младежът. — В кухнята ѝ са открили специални заглушаващи устройства и апаратура за предаване на кодирани съобщения. Записващото устройство на видеотелефона е било блокирано, но мисля, че ще се справя с него.

— Залавяй се за работа. Аз ще се заема с дома и кантората на Брансън. Ако научите нещо ново, незабавно ми се обадете. — В този момент комуникаторът ѝ избръмча. Тя нервно го извади: — Тук Далас.

— Обажда се сержант Хауард от спасителния отряд. Водолазите откриха нещо. Мисля, че ще ви заинтересува.

— Съобщете къде се намирате. Незабавно тръгвам. — Ив погледна към Макнаб. Младежът стана, а Пийбоди скочи от мястото си.

— Лейтенант, разбирам съображенията ви да ме изолирате от това разследване. Мисля, че този път те не са валидни. Моля да ми разрешите да ви придружа в качеството си на ваша помощничка.

Ив се замисли, сетне се сопна:

— По този начин ли ще ми говориш? Ще се отнасяш с мен официално и ще използваш високопарни изречения, така ли?

— Да, лейтенант... ако не изпълните молбата ми.

— Осмеляваш се да ме заплашваш, а? Възхищавам се от упорството ти. Добре, идваш с мен.

Леденият вятър сякаш забиваше хиляди иглички в лицата им и караше мътната река да клокочи. Ив стоеше на обсипания с боклуци кей и се взираше във водата. Изтръпна, когато един от водолазите докосна рамото ѝ. Обърна се и се вледени от страх — ужасяваше се от онова, което щеше да види, когато откриеха трупа.

— Навярно скоро нямаше да го открием, ако не ни бяхте предупредили да търсим дроид — говореше водолазът. — Освен това имахме късмет — реката е пълна с какви ли не боклуци. — Приклепна до Ив и отбеляза: — Ако беше труп на човек, щеше да изглежда отвратително след толкова дълго време във водата. А този нито се е подул, нито се е разложил. Рибите са опитали да го изгризат, но очевидно не си падат по синтетичните материали.

— Очевидно — съгласи се тя. Виждаше разрезите и дупките, оставени от зъбите на рибите. Една неуспешно се беше опитала да изтръгне лявото око на дроида. Но водолазът има право — това тук съвсем не беше разложен труп.

„Мъртвецът“ досущ приличаше на Доналд Брансън — беше красив, мускулест, макар и доста мръсен от престоя в реката. Ив го хвана за брадичката, обърна главата му и разгледа огромната рана на тила му.

— Като го видях във водата, си казах, че сензорът се е повредил — бърбореше водолазът. — Никога не съм виждал толкова изкусно изработен дроид. Щях да си помисля, че е току-що удавил се човек, ако не беше ръката му.

На китката имаше рана, а отдолу се показваше металната конструкция, осеяна със сензори и чипове.

— Разбира се, когато го извадихме и хубаво го огледахме...

— Имаш право. Не е точно като човек. Направихте ли снимки?

— Разбира се.

— Ние също ще го снимаме, за да прикрепим снимките към нашия рапорт. Постарай се да го хванеш от различни ъгли, Пийбоди.

Стана, отдалечи се от насъбралите се водолази и се обади на Фийни.

— Изпращам дроида в лабораторията. Искам някой от твоя отдел да работи съвместно с хората на Дики. Много важно е да успеем да върнем програмата му до началната ѝ точка. Възможно ли е да я

включим в нашата система, за да разберем какво се е случило през онази нощ?

— Може би ще успеем.

— Какво ще кажеш, ако те помоля да откриеш и времето, по което е бил програмиран?

— Ще преценя, когато видя дроида. Големи ли са уврежданията?

Тя се обърна и погледна снимката на черепа, направена от Пийбоди, на която се виждаше огромната дупка, и мрачно отговори:

— Да.

— Ще направим всичко възможно. Откриването на дроида ще помогне ли да отпадне обвинението срещу Зийк?

— Разбира се. Не може да бъде осъден заради „убийството“ на робот. Има вероятност да го обвинят в унищожаване на имущество, но се съмнявам, че семейство Брансън ще се оплачат в полицията заради загубата на дроида.

Фийни се усмихна.

— Браво, лейтенант, отърва момчето. Искаш ли да му съобщя приятната вест?

— Не. — Ив погледна сътрудничката си. — Нека да я чуе от сестра си. — Пъхна комуникатора в джоба си и се обърна към Пийбоди: — Нямаме повече работа тук. Да тръгваме.

— Лейтенант... — Помощничката ѝ се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ. — Ако знаете колко се страхувах, когато дойдохме тук! Боях се, че предположението ви няма да се оправдае. Сигурна бях, че дори Зийк наистина да е убил Брансън, то го е направил неволно. Може би брат ми нямаше да отиде в затвора, но до края на живота си щеше да се чувства виновен.

— Сега можеш да му съобщиш добрата новина.

— Вие трябва да му я кажете, защото повярвахте, че е невинен. Ще бъде по-спокоен и щастлив, ако я чуе от вас.

Зийк седеше с наведена глава и се взираше в ръцете си така, сякаш ги виждаше за пръв път.

— Не разбирам... — заговори колебливо. Струваше му се, че чува гласа на непознат. — Казвате, че е бил дроид, който е приличал на господин Брансън.

— Точно така. Не си убил никого. — Ив се приведе към него. — Престани да се самообвиняваш.

— Но той падна... удари си главата. Навсякъде имаше кръв.

— Падането е било програмирано, а под кожата му е била инжектирана кръвта на Брансън. Всичко е било направено с цел да си помислиш, че си го убил.

— Защо? Извинете, лейтенант, но теорията ви е направо налудничава.

— „Убийството“ е само част от гениално замисления план на Брансънови. За света той е мъртъв, а изплашената и малтретирана съпруга набързо се отървава от трупа, после изчезва. Сега двамата имат нова самоличност и могат да живеят където пожелаят, тъй като са много богати. Надявали са се да натрупат още повече пари, докато разкрием хитроумния им план. Подозирам, че са се съмнявали в способностите ни и са се смятали за недосегаеми.

— Но той я удари! — Зийк рязко вдигна глава. — Видях го със собствените си очи.

— Било е умело разиграна сцена. Какво са няколко синини в сравнение с перспективата да спечелиш милиони? Двамата вече са отстранили Джей Си, като са предизвикали Лизбет да го убие. По този начин са получили достъп до всички налични средства на компанията. Преди да „умре“ Доналд, заклеял като човек, който е малтретирал и изнасилвал съпругата си, е изтеглил парите от банковите сметки. Надявали са се да изтълкуваме постъпката му като акт на един отмъстителен човек. Оказа се, че планът им не е свършен, че са допуснали груби грешки.

Зийк упорито поклати глава. Едва сдържайки нетърпението си, Ив продължи да обяснява:

— Как си представяш, че ревнивец като Доналд ще разреши на жена си да отиде в лечебен център чак в Аризона и да остане две седмици там? По време на разпита Клариса се оплака, че дори не ѝ позволявал да излиза сама. Същевременно ѝ е разрешил да те покани в дома им. Едва ли ревнивец ще се съгласи съпругата му по цял ден да бъде в компанията на привлекателен младеж. Друго противоречие — според думите на Класира едва е станала от леглото след нанесения ѝ побой, но след това, въпреки че уж е в шок, реагира мълниеносно и за пет-шест минути успява да се отърве от трупа на съпруга си.

— Не мога да повярвам, че е замесена — прошепна Зийк.

— Не биха могли да осъществят плана си без нейното участие. Помисли — живяла е близо десет години с човек, който я е малтретиран, но внезапно решава да избяга с теб. При това почти не те познава.

— Влюбихме се един в друг.

— Клариса не е способна на обич. Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но тя те е използвала.

— Не бива да говорите така! — гневно възкликна младежът. — Не знаете какво изпитвахме, какви бяха чувствата й към мен.

— Зийк... — извика Пийбоди.

Ив й направи знак да не се намесва.

— Имаш право, не знам какви са били чувствата ви. Но знам, че не си убил никого, че жената, която е твърдяла, че те обича, те е набелязала за изкупителна жертва. Знам, че същата жена е отговорна за смъртта на стотици хора, които загинаха през тази седмица. Сред жертвите е и моя колежка и приятелка.

Скочи на крака и понечи да излезе, в този миг вратата се отвори и Мейвис се втурна в стаята и усмихната до уши извика:

— Здравсти, Далас! Върнах се.

Буйните й къдрици бяха обагрене в пурпурно червено, носеше контактни лещи и очите й бяха със странния цвят на бакър. Разпери ръце и яркозелените ресни на дрехата й, спускащи се от мишниците до китките й, се полюшнаха.

Ив се опита да „превключи на друга скорост“. Само допреди миг утешаваше опечален влюбен, а сега се появяваше ексцентричната й приятелка, преливаща от щастие.

— Здравей, Мейвис. Мислех, че ще се върнеш през следващата седмица.

— Май не знаеш кой ден сме днес, Далас. Турнето беше разтърсващо! Хей, Пийбоди, защо си провесила нос? — Усмивката й помръкна, когато забеляза опечаленото изражение на Зийк. Дори в еуфорията си осъзна, че младежът страда. — Извинете. Май съм дошла в неподходящ момент.

— Не, не се притеснявай. Да излезем в коридора и да си поговорим. — Ив направи знак на Пийбоди да опита да успокои брат си и двете с певицата излязоха от канцеларията. — Радвам се да те

видя. — Внезапно осъзна, че самовлюбената Мейвис с безвкуските тоалети и екстравагантно боядисаната коса беше идеалният лек за обзелото я отчаяние. — Нямах представа колко се радвам — повтори и силно прегърна певицата. Мейвис се изкиска и я потупа по гърба.

— Брей, никога не си била толкова... буйна. Сигурно съм ти липсвала.

— Така е. Наистина ми липсваше. — Ив я пусна и се усмихна. — Навярно си побъркала публиката.

— Абсолютно! — Въпреки че коридорът беше тесен, Мейвис направи пирует. — Турнето беше направо вълшебно, умопобъркващо! Оттук отивам право при Рурк и те предупреждавам, че ще го разцелувам.

— Само не му пускай език.

— Ама и ти си една! Винаги намираш начин да ми развалиш удоволствието. — Тя разтърси пурпурните си къдрици и наклони глава. — Какво ти е, Далас! Изглеждаш адски скапано.

— Много благодаря. Точно това беше необходимо, та да ми се повиши настроението.

— Не се обиждай, но говоря съвсем сериозно. Нямах време да гледам телевизия, но чух какво разправяха хората. Хич не ми се вярва отново да започва Градска война. Кому е притрябвало да избива стотици хора? Подобни неща са типични за миналия век. Хайде, откряни ме какво става в действителност.

Ив се усмихна и внезапно се почувства малко по-добре.

— Нищо особено, скъпа. Само дете някакви откачени терористи взривяват най-прочутите сгради в града и искат като откуп милиони долари. Двамина дроиди се опитаха да ме убият, но успях да ги ликвидирам. Братът на Пийбоди пристигна от Аризона и се забърка в голяма каша: влюби се в една лъжлива уличница, която принадлежи към терористичната групировка, и беше обвинен в убийството на съпруга ѝ.

— Това ли е всичко? Нямахше ме доста време. Очаквах да ми разкажеш нещо по-интересно.

— С Рурк се скарахме, после правихме страхотен секс... за да се сдобрим.

Мейвис цялата грейна.

— Това е новина! Вземи си един час почивка и ми разкажи най-подробно.

— Невъзможно е. Опитвам се да предотвратя разрушаването на града. Слушай, ще направиш ли нещо за мен?

— Разбира се, заслужила си го. За какво става въпрос?

— Трябва да скрием някъде Зийк, брата на Пийбоди. Никакви репортери, никакъв контакт с хора. Бях решила да го изпратя у дома, но Рурк е зает. Не искам да оставя бедното момче в ръцете на Съмърсет. Възможно ли е да го вземеш под крилото си?

— Естествено. Леонардо е много зает с новата си колекция, поради което имам свободно време. Бъди спокойна, ще забавлявам горкичкия Зийк.

— Много ти благодаря. Обади се на Съмърсет да ти изпрати кола.

— Сигурна съм, че ако го помоля, ще изпрати лимузина. — Сияеща от удоволствие, тя с танцови стъпки се отправя към вратата. Обърна се и промърмори: — Май беше по-добре да ме запознаеш с този Зийк, та да му е ясно коя ще бъде бавачката му днес.

— По-добре е Пийбоди да ви запознае. Младежът не може да ме гледа, в момента търси на кого да изкара яда си. Кажи на помощничката ми да ме чака в гаража. Предстои ни много работа.

— Много ти се е събрало, Зийк. — Мейвис облиза от пръстите си розовата глазура, докато се колебаеше дали да изяде още една от пастите, които им беше поднесъл Съмърсет. Лакомията ѝ надделя и тя посегна към чинията.

— Ужасно се тревожа за Клариса — печално заяви младежът.

Мейвис, чиято уста беше пълна, само промърмори нещо.

Отначало Зийк се смущаваше и тя беше принудена да му измъква думите като с ченгел. Ето защо в продължение на цял час беше разказвала за турнето си и за Леонардо, като не пропускаше да спомене и Пийбоди, с което напълно спечели доверието му.

Когато го видя за пръв път да се усмихва, се почувства победителка. Накара го да ѝ разкаже за работата си и макар да не разбираше нито дума, не отделяше поглед от него и ахкаше от възхищение.

Седяха в големия салон до камината, която Съмърсет беше запалил, щом беше уведомен за пристигането на Мейвис. Икономът беше донесъл чай, пасти и сандвичи, ала отначало младежът не посегна към храната.

Но след като Мейвис го накара да ѝ разкаже цялата история, той установи, че без да забележи, е изпил две чаши чай и е изял два сандвича.

Почувства се по-добре, сетне съвестта започна да го гризе. Докато беше задържан в полицейското управление, се успокояваше с мисълта, че по този начин плаща за извършеното от него престъпление и задето не е успял да спаси Клариса. Ала сега седеше пред камината в разкошната къща на Рурк и пиеше ароматен чай, сякаш беше заслужил награда заради греховете си.

Мейвис седеше на канапето и се чувстваше не по-малко удобно от котарака, който спеше до нея.

— Далас каза, че си убил дроид.

Зийк се сепна, сетне остави чашата си.

— Струва ми се невъзможно.

— Какво каза сестра ти?

— Че от реката са извадили робот, обаче...

— Може би е искала да те успокои. — Тя го изгледа любопитно.

— Представи си, че те прикрива. О, сетих се! Сигурно изнудва Далас да приеме версията ѝ, за да се отървеш от пандиза.

Предположението ѝ беше толкова абсурдно, че при нормални обстоятелства Зийк щеше да се изсмее. Ала сега не му беше до смях.

— Дий не е способна на подобна постъпка!

— Нима? — Мейвис се намръщи, замисли се, сетне вдигна рамене. — Какво пък, може би ти е казала истината. Сигурно си утрепал дроид, който е прилича на онзи Брансън. Сестра ти никога не би излъгала, та да наруши закона...

Думите ѝ накараха Зийк да прозре онова, което Ив и Пийбоди напразно се бяха опитвали да му внушат. Почувства се объркан, в съзнанието му се въртяха противоречиви мисли.

— Но ако наистина е бил дроид... Клариса е организирала всичко, както твърди Далас. Не, невъзможно е, сигурно греша.

— Може би. Макар че досега никога не се е лъгала за подобни неща. — Мейвис се протегна, без да изпуска от погледа си Зийк.

Помисли си, че едва сега бедничкият започваше да проумява горчивата истина. — Да допуснем, че Клариса не е знаела за дроида двойник на Брансън. Помислила си е, че наистина си пречукал съпруга ѝ, затова... не, не става. — Тя сбърчи вежди. — Ако трупът е бил на местопрестъплението, ченгетата веднага са щели да разберат, че „убитият“ не е човек, а дроид. Казват, че тя е наредила на домашния робот да хвърли тялото в реката. Вярно ли е?

— Да. — Сърцето му биеше до пръсване, страхуваше се да признае пред себе си жестоката истина. — Беше... беше обезумяла от страх.

— На нейно място всеки би се изплашил, но ако не беше изхвърлила трупа, планът им щеше да се провали. Мислейки, че Брансън е мъртъв, полицаите са загубили ценно време, което му е дало възможност да изтегли всички налични пари и да се скрие. — Тя наклони глава. — Убедена съм, че никога нямаше да открият тялото, ако Далас не се беше досетила, че става въпрос за дроид. Щяха да си мислят, че трупът е бил изяден от рибите, а Клариса е избягала, защото се е изплашила от случилото се. Хитро, нали?

Мейвис, която досега лениво се изтягаше, седна на канапето, сякаш беше поразена от току-що хрумналата ѝ мисъл.

— Следователно ако Далас не беше разгадала плана им и не се бе постарала да открие доказателства, престъпниците щяха да се измъкнат, а ти до края на живота си щеше да се измъчваш, заедно си убил човек.

От гърдите му се изтръгна изтерзан вик:

— Господи! Какво направих?

— Нищо не си направил, миличък. — Мейвис се приведе и хвана ръката му. — Онези подлеци са ти скроили мръсен номер. Вината ти е в това, че си наивен и вярваш в доброто, без да подозираш, че повечето хора са зли.

— Остави ме... остави ме да размисля. — Олюлявайки се, той се изправи на крака.

— Разбира се, сладурче. Искаш ли да си полегнеш? Тук има страхотни стаи за гости.

— Не... Обещах да поправам колата на лейтенанта. Ще отида да поработя. Разсъждавам по-добре, когато съм зает с някаква физическа работа.

— Добре. — Тя го накара да облече палтото си, после приятелски го целуна по страната. Затвори вратата след него, обърна се и изненадано възкликна, когато видя Рурк.

— Искан ми се да имах повече приятели като теб, Мейвис — усмихнато промълви той.

— Рурк! — извика певицата и се затича към него. — Искан да ти се отблагодаря. Далас ми разреши. — Сграбчи го в прегръдките си и шумно го целуна.

Рурк мислено отбеляза, че не е очаквал такава сила от наглед крехката Мейвис.

— Аз ти благодаря, скъпа.

— Ще ти разкажа най-подробно за турнето, но не сега. Далас каза, че си много зает.

— За съжаление е точно така.

— С Леонардо сме решили да ви поканим на вечеря в някой ресторант. Какво ще кажеш за следващата седмица? Ще отпразнуваме успешното ми турне, ще ти разкажа всичко. Благодаря ти, Рурк. Даде ми възможност да осъществя мечтата си.

— Няма защо да ми благодариш. Ако беше бездарна, нямаше да постигнеш нищо дори с моя помощ. — Той закачливо дръпна една от спираловидните ѝ къдрици и с учудване забеляза, че кичурът се разтяга и свива като пружина. — Надявах се да заведем Ив на последния ти концерт в Мемфис, но се случиха непредвидени събития.

— Разбрах. Слушай, жена ти изглежда ужасно. Когато тази история приключи, ще ми помогнеш ли да я отвлека. Ще накарам Трина да се погрижи не само за външния ѝ вид, а да приложи терапия за релаксиране.

— С удоволствие ще ти съдействам.

— И ти изглеждаш преуморен — отбеляза Мейвис и си помисли, че никога досега не беше проявявал признаци на изтощение.

— Беше кошмарна нощ.

— Може би Трина трябва да се занимае и с теб. — Тя забеляза, че Рурк не я слуша, и се усмихна. — Няма да ти отнемам повече време. Може ли да поплувам в басейна?

— Искан ли питане?

— Още веднъж ти благодаря. — Тя грабна огромната си чанта и тръгна към асансьора. Още днес щеше да се обади на Трина и да

уговори час за Ив и Рурк. Смяташе да им предложи да опитат и еротична терапия. От опит знаеше, че резултатите са превъзходни.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ив провери всички папки и дискове в кантората на Брансън, докато накрая се убеди, че той добре е заличил следите си. Записите на телефонния секретар бяха изтрити. Беше изпратила апарата на Фийни, но се съмняваше, че ирландецът ще открие каквото и да било.

Тя разговаря с помощниците на двамата братя, но искреното удивление и объркване на служителите ѝ подсказа, че не са замесени в играта.

После отиде в лабораторията и огледа моделите дроиди, които още се разработваха. Подозренията за вината на Брансънови напълно се потвърдиха, когато началникът на лабораторията ѝ съобщи, че са изработили два дроида — копия на братята Доналд и Джей Си — по поръчка на Клариса, която твърдяла, че иска да изненада съпруга и девера си. Поръчката не била регистрирана в отчетите на лабораторията.

Дроидите били закарани в дома на семейство Брансън преди три седмици.

„Тъкмо навреме“ — помисли си Ив, докато разглеждаше минидроидите и играчките, подредени на полиците. Взе една, която беше точно копие на полицейска електрошокова палка, и поклати глава.

— Тези трябва да бъдат забранени. Знаете ли колко обири на денонощни магазини се извършват ежемесечно с тях?

— Когато бях малка, тайно си купих такава палка. — Пийбоди се усмихна, припомняйки си детството си. — Родителите ми не разрешаваха в дома ни да се внасят играчки, напомнящи за насилието.

— Напълно споделям убежденията им. — Ив остави палката и продължи да разглежда сувенирите. Почувства, че силите я напускат, усещаше се така, сякаш се движеше във вода. — Господи, кой купува тези предмети?

— Туристите страшно си падат по тях. Зийк вече си е купил медальонче за ключове, стъклени глобуси и магнити, които се

прикрепват към вратата на хладилника.

„Отделът“ за Ню Йорк беше пълен с медальони, писалки, фигурки, залепващи се върху таблото на колата, и още много сувенири, с които бяха претъпкани сергиите и магазините, посещавани от туристите.

Ив видя стъклени топки, пълни с вода, в които бяха поставени миниатюрни копия на Емпайър Стейт Билдинг, сградата на Обединените нации, Медисън Скуеър, хотел „Плаза“. Ако разклатиш топката, в нея се развихря изкуствена снежна буря.

„Каква ирония на съдбата — помисли си тя, — че именно някои от тези сгради бяха взривени.“

— Обзалагам се, че в момента точно тези топки много ще се търсят — мрачно отбеляза Пийбоди.

— Още едно доказателство, че обществото започва да се изражда. Сядай в колата — отиваме в къщата на милото семейство. — Тя потърка очите си. — Имаш ли от ободряващите таблетки?

— Да, разполагам с разрешеното количество.

— Дай ми една. Мразя ги, защото ме изнервят, но чувствам, че няма да издържа.

— Откога не сте спала?

— Един бог знае. Шофирай ти. — Мразеше да губи контрол над положението, но ако не шофираше Пийбоди, трябваше да превключи на автопилот. — Надявам се хапчето скоро да подейства, тогава ще те сменя на волана.

Настани се на дясната седалка, отпусна глава на облегалката и затвори очи. Само след пет минути почувства необичаен прилив на енергия. Отвори очи и възкликна:

— Чувствам се страхотно!

— Въздействието на таблетката продължава от четири до шест часа. После непременно трябва да си легнете, иначе ще рухнете като повалено дърво.

— Ако не открием престъпниците до шест часа, по-добре наистина да рухна. — Тя се свърза с Макнаб. — Изпратиха ли ти видеотелефона на Моника Роуън?

— Вече работим върху него. Имала е първокласен заглушител, но скоро ще получим резултат.

— Донеси всичко у нас — ще работя в домашния си кабинет. Донеси цялото устройство, ако до пет часа не успееш да се добереш до записаната информация. Кажи на Фийни, че му изпращам персоналния компютър на Брансън. Данните в паметта са заличени, но може би ще се добере до нещо.

— Бъдете спокойна. Стига да има някаква информация, ще я открием.

После Ив се свърза с Уитни.

— Сър, приключих в компанията на Брансън, в момента пътувам към дома му.

— Има ли някакъв напредък?

— Засега не сме открили нищо съществено. Предлагам да се извърши сканиране и евакуация на сградата на ООН. — Спомни си за красивите и скъпи сувенири, които беше видяла в лабораторията на компанията. — Навремето третият обект, взривен от групата „Аполон“, е бил Пентагонът. Ако терористите от „Касандра“ вървят по стъпките на предшествениците си, ще изберат сградата на Обединените нации. Би трябвало атентатът да бъде след няколко седмици, но не бива да разчитаме, че те ще се придържат към „графика“ на „Аполон“.

— Съгласен съм. Ще предприемем необходимите мерки.

— Мислите ли, че отново ще ни изпратят предупреждение? — попита Пийбоди, когато Ив прекъсна разговора с Уитни.

— Не вярвам. — Тя набра номера на доктор Майра. Щом лицето на психиатърката се появи на монитора, Ив премина направо към същността на въпроса. — Интересувам се от следното: като имаме предвид тонът на посланията до мен, фактът, че исканията на терористите не бяха изпълнени, както и това, че атентатите бяха сравнително неуспешни и имаше минимален брой жертви, смяташ ли, че от „Касандра“ отново ще си играят на гатанки?

— Съмнявам се. Не си спечелила битките, но не си ги загубила. Терористите не са осъществили целите си, докато полицията вече е по следите им. Според доклада ти, който току-що прочетох, те нямат представа, че си установила истинската им самоличност и схемата им на действие.

— Каква ще бъде реакцията им?

— Ще бъдат разгневени, амбицията им за победа ще нарасне. Мисля, че този път няма да те предупредят, нито да се държат

самодоволно. По време на война всякакви правила отпадат.

— Съгласна съм. Ще ми направиш ли една услуга?

Майра любопитно я изгледа. Ив много рядко молеше за каквото и да било.

— С удоволствие.

— Съобщихме на Зийк за заговора и за участието на Клариса.

— Разбирам. Навярно му е много трудно.

— Да, приема го много зле. В момента е в дома ми в компанията на Мейвис, но мисля, че има нужда от помощта ти. Ако имаш време за визитации по домовете...

— Ще намеря време.

— Благодаря.

— Няма за какво. Довиждане, Ив.

В този момент пристигнаха пред къщата на Брансънови. Пийбоди паркира, сетне се приведе над волана и очите ѝ се насълзиха.

— Да не си посмяла да се разплачеш! — сопна ѝ се Ив.

— Не знам как да ви се отблагодаря, задето мислите за него. Опитвайте се да го спасите, въпреки че си имате толкова други грижи.

— Мисля най-вече за себе си. — Ив отвори вратата на колата. — Не мога да си позволя помощничката ми да е разсеяна, защото се притеснява за член от семейството си.

Пийбоди знаеше, че не бива да ѝ противоречи. Подсмръкна още веднъж, слезе от колата и заяви.

— Напълно съм съсредоточена върху работата, лейтенант.

— Дано да е така. — Ив изключи електронното устройство, с което полицията беше „запечатала“ вратата, и влезе в къщата. — Дроидите са били изключени и пренесени в лабораторията, за да бъдат изследвани. — Докато говореше, разкопча якето си, за да извади оръжието си при необходимост. — Предполага се, че тук няма никого, но имаме работа с хора, притежаващи солидни познания по електроника. Твърде възможно е да са влезли тук въпреки нашето устройство. Искам да си отваряш очите на четири, Пийбоди.

— Слушам, лейтенант.

— Ще започнем с кабинетите.

Работното помещение на Брансън подсказваше мъжко присъствие. Беше издържан в тъмночервено и зелено, с ламперия от

тъмно дърво, кожени кресла и тежки кристални полилеи. Ив застана на прага и поклати глава.

— Не трябваше да си губя времето в завода. Клариса е онази, която дърпа конците, тя е движещата сила.

Прекоси коридора и влезе в кабинета на домакинята, който напомняше на изящно обзаведена всекидневна. Преобладаваха бежовите и розови тонове, върху красивите столове имаше възглавнички в пастелни цветове. На мраморната полица над камината бяха подредени красиви вазички, във всяка имаше цвете. Цветята бяха увехнали и от тях се разнасяше неприятна миризма, смесваща се с нежното ухание на въздуха.

Върху кушетката бяха разхвърляни възглавници, на които бяха избродирани лебеди, лампите бяха с абажури от тъмно стъкло, завесите бяха дантелени.

Ив се приближи до изящното старовремско бюро и разгледа комуникационното устройство с малък обхват и компютъра.

Богатата колекция от дискове съдържаше програми за пазаруване и за мода, няколко сантиментални романа и дневник, в който бяха записани разноски по поддръжката на дома, часове за срещи и покани за светски събития.

— Трябва да има още нещо. Запретни ръкави, Пийбоди. Да претърсим тази отвратителна стая.

— На мен ми изглежда красива.

— Само ненормален може да издържи в този розов кафез.

Погледнаха съдържанието на чекмеджетата, претърсиха и зад тях. В малкия гардероб откриха още канцеларски принадлежности и прозрачен пенъоар, също розов.

Зад акварелите, изобразяващи градини, нямаше нищо, дори прах. Накрая Пийбоди попадна на „скритото съкровище“.

— Диск! — извика победоносно и го показа на началничката си. — Беше във възглавничката с лебеда.

— Да го пуснем. — Ив учудено вдигна вежди, когато пъкна диска в компютъра и той незабавно се включи. — Скрила го е, но не си е направила труда да го закодира. Тук има нещо нередно.

Беше дневник, написан в първо лице, описани бяха побои и изнасилвания.

„Чух го да влиза. Реших, че ако ме помисли за заспала, ще ме остави на спокойствие. Днес внимавах да не направя нещо, с което да предизвикам гнева му. Но още когато чух да се качва по стълбите, разбрах, че е пиян. Щом се приближи до леглото, долових миризмата на алкохол.

Страхувам се повече, когато е пиян, когато е мъртво пиян.

Стисках клепачи, дори престанах да дишам. Молех се да е пил повече и да не ме докосне. Но никой не чува молитвите на беззащитните.“

„Правиш се на заспало, а, момиченце?“ — Думите, гласът, споменът сякаш се забиха в сърцето на Ив като остри кинжали. Долови миризмата на алкохол, примесена с аромата на бонбони, усети пръстите, които безцеремонно опипваха.

„Умолявах го да престане, но беше твърде късно. Той ме стисна за гърлото, за да не изкрещя, после проникна в мен. Изпитвах нетърпима болка, усещах парещия му, вонящ дъх.“

„Недей! Моля те, недей!“ Ив също беше молила, но напразно. Изнасилвачът я беше стискал за гърлото, докато пред очите ѝ затанцуваха червени точки. А после я беше обладал, обливайки лицето ѝ с противния си дъх.

— Лейтенант! — Пийбоди я разтърси за рамото. — Какво ви е? Пребледняхте като платно.

— Нищо... ми няма. — Ив се задъхваше. — Това е фалшификат. Знаела е, че ще го намерим по време на обиска. Прочети го до края.

Приближи се до прозореца, отвори го и се наведе навън. Студеният въздух сякаш обсипа лицето ѝ с хиляди ледени иглички и раздра гърлото ѝ.

Тя си повтаряше, че за нищо на света не бива да позволи на ужасяващите спомени да ѝ повлияят и да я накарат да изгуби контрол.

— Говори за Зийк — извика Пийбоди. — Надълго и нашироко обяснява как са се запознали, какво е почувствала, като е осъзнала, че е влюбена в него. — Тя вдигна поглед и с облекчение забеляза, че Ив вече не е толкова бледа, макар руменината ѝ навярно да се дължеше на ледения вятър. — Разказва как е отишла в работилницата... Съвпада с версията, която вече сме чували. После твърди, че е добила смелост благодарение на Зийк и че най-сетне се е решила да напусне съпруга си. Дневникът завършва с изречението, че вече е събрала багажа си и се готви да се обади на брат ми, за да започне нов живот заедно с него.

— Прекрасно алиби. Ако случайно не е успеела да избяга, „дневникът“ е щял да потвърди версията ѝ. После е решила, че не бива да рискува и да се подлага на психологически тест.

— Но на нас изобщо не помага, напротив, подкрепя историята ѝ.

— Много добре знаем, че тази жена лъже. — Ив затвори прозореца, обърна се и закрачи из стаята. — Това е заблуда... Маска, под която се крие коравосърдечна, амбициозна и кръвожадна жена. Иска ѝ се хората да се отнасят с нея като с богиня, да изпитват страхопочитание и боязън. Не ѝ подхожда розовият цвят, а яркочервеният. — Ив гневно запрати копринената възглавничка към стената. — Клариса не е деликатно цвете. Тя е екзотична и чувствена, но изключително опасна. Навярно изобщо не е стъпвала тук, след като е декорирала стаята в розово.

Ив млъкна и се опита да подреди мислите си, които препускаха във възбуденото ѝ съзнание. „Проклети хапчета!“ — помисли си и нарочно затвори очи.

— Всъщност може би е влизала, за да се надсмее на фалшивия уют. Ненавижда е розовия цвят, изящните миниатюри, вазичките, но всичко това е било като декор на сцената, където е играела години наред. Кабинетът подхожда на нежна и женствена особа, поради което Клариса изобщо не го е използвала.

— Огледах къщата — обади се Пийбоди. — Видях стаи за гости, баня, всекидневна и кухня. — Тя внимателно наблюдаваше работата на началничката си, сякаш искаш да прочете мислите ѝ. — Ако не е работила тук, тогава къде?

— Наблизо. — Ив отвори очи и огледа малкия гардероб. — Спалнята на Брансънови се намира до кабинета, нали?

— Да. Обзаведена е с вграден гардероб, заемащ цяла стена.

— Всички гардероби са големи, освен този. Питам се защо. — Ив се пъхна в тясното пространство и нареди на помощничката ѝ: — Отиди в съседната стая, влез в гардероба, почукай три пъти на стената и се върни. — Докато чакаше, приклепна и извади от чантичката приспособленията с предпазни очила.

Помощничката ѝ се върна и попита:

— Защо ме накарахте да го направя?

— Силно ли почука?

— Да, лейтенант. Дори си разраних кокалчетата на пръстите.

— Не чух нищо. Сигурно има някакъв механизъм за отваряне.

— Мислите за скривалище, нали? Страхотно ще бъде, ако го открием!

— Дръпни се, пречиш ми да виждам. Сигурна съм, че има тайна стая... Почакай... Дай ми нещо остро.

— Веднага, лейтенант. — Пийбоди извади от чантата си многофункционален сгъваем нож, отвори го и го подаде на началничката си.

Ив пъхна тънкото острие в едва забележимата пукнатина на блестящата стена с цвят на слонова кост. След два неуспешни опита успя да го закрепил, тихичко изруга и натисна с всичка сила. Отвори се вратичка, под която имаше контролно табло.

— Дотук добре, сега трябва да открия начин да отворя ключалката. — Тя работи в продължение на пет минути, отпусна се на колене, избърса потта от челото си и отново започна.

— Разрешете да опитам, лейтенант.

— Защо? И двете не разбираме нищо от електроника. Майната му. Отстъпи назад. — Изправи се, при което удари с рамо носа на помощничката си. Пийбоди извика, опипа лицето си да провери дали не ѝ тече кръв, после очите ѝ се разшириха, като видя, че Ив е извадила оръжието си.

— Лейтенант, не трябва да...

Ив стреля в ключалката. Разхвърчаха се чипове, разнесе се жужене на прекъснати вериги, вратата в стената плавно се плъзна встрани.

— Какви бяха вълшебните думи от онази приказка? „Сезам, отвори се.“ — Тя влезе в малкото, конусовидно помещение и разгледа

свърхмодерната апаратура, която ѝ напомни на компютрите, които Рурк държеше под ключ. — Ето къде е работила Касандра.

Натисна няколко клавиша, опита и с устна команда, но апаратурата отказваше да се включи.

— Вероятно има парола — промърмори. — Със сигурност компютрите не са регистрирани и в тях са заложени няколко капана.

— Да повикам ли капитан Фийни?

— Не. — Ив потърка страната си. — Познавам специалист, който живее съвсем наблизко. — Извади комуникатора си и се обади на Рурк.

Той погледна простреляното контролно табло и поклати глава.

— Трябвало е само да ме повикаш.

— Отворих вратата, нали?

— Така е, но ти липсва финес, лейтенант.

— Липсва ми време. Не искам да те притеснявам, но...

— Тогава недей. — Той влезе в стаичката и изчака, докато очите му свикнат с полумрака. — Използвай фенерчето си, докато включи осветлението.

Рурк извади собственото си джобно фенерче и го стисна със зъби, както правеха закоравелите касоразбивачи, докато оглеждаше таблото.

Ив забеляза любопитния и същевременно възхитен поглед на помощничката си. Побърза да застане така, че да прикрива Рурк, и нареди на Пийбоди:

— Вземи колата и отиди у нас. Пригответи се да приемеш информацията, която ще прехвърлим на домашния ми компютър. Обади се на другите от екипа и им съобщи, че всеки момент може да ги повикаме.

— Слушам, лейтенант. — Младата жена за последен път надникна към Рурк, който беше свалил сакото си и бе навил ръкавите на копринената си риза. Помисли си, че никога не е виждала толкова красив мъж. — Сигурна ли сте, че не съм ви необходима тук?

— Изчезвай! — Ив се наведе, за да извади фенерчето си от чантичката с инструментите. — Защо не изпълняваш нарежданията ми?

Пийбоди се обърна кръгом и излезе.

— Как е възможно при всякакви обстоятелства да изглеждаш толкова сексапилен? Отвличаш вниманието на помощничката ми.

— Понякога животът е несправедлив, скъпа. Показа се, че няма нужда от фенерчето ти. — Той нареди на осветлението да се включи.

— Браво. А сега се постарай да откриеш бутона за отваряне на тази картотека. Мога да стрелям в ключалката, но се страхувам да не повредя документите, които са вътре.

— Бъди малко по-търпелива. Ще стигнем и до това. Клариса е разбирала от компютри — всичко, което виждаш тук, е произведено в моите заводи. Отключване... чакай да видя... ето! — Той натисна бутона, при което се дочу изщракване.

— Фасулска работа, а?

— Останалото няма да бъде толкова лесно. Остави ме да поработя на спокойствие.

Ив извади едно чекмедже от картотеката и го занесе във всекидневната. Чуваше жуженето и бръмченето на компютрите, от време на време Рурк изричаше кратка команда. Незнайно защо Ив изпитваше странно задоволство, задето съпругът ѝ работеше близо до нея.

Ала когато започна да преглежда съдържанието на папките, забрави за Рурк и дори за целия свят.

Откри написани с едър почерк писма от Джеймс Роуън до дъщеря му, която той не наричаше Шарлот, а Касандра.

Това не беше сантиментална кореспонденция между родител и детето му, а непрекословни нареждания, каквито командирът дава на войника.

„Налага се да водим безмилостна война до сваляне на сегашното правителство. Битка в името на свободата и за добруването на народа ни, който сега е потискан от онези, наричащи себе си наши лидери. Сигурен съм, че ще победим. А когато настъпи краят ми, ти ще заемеш мястото ми. Ти, Касандра, моя млада богиньо, си надеждата ми за бъдещето. Ти ще бъдеш моята пророчица. Брат ти е прекалено безхарактерен и не е способен да действа

решително. Прекалено много прилича на майка си. Но ти си достойна моя дъщеря.

Запомни, че винаги победата изисква жертви. Не се колебай да платиш необходимата цена. Бъди смела като богиня. Заеми своето място в историята.“

Останалите писма бяха в същия дух. Тя била неговият воин, неговата достойна заместничка. Бил я оформил по свой образ и подобие, както подобава на един бог.

В друга папка Ив намери свидетелствата за раждане и смъртните актове на Клариса и на брат ѝ. Тук бяха съхранени и изрязани от вестници и списания статии, в които се описваше дейността на групата „Аполон“, както и на Джеймс Роуън.

Имаше и негови снимки. На официалните той беше с елегантен костюм, косата му беше грижливо сресана, а усмивката му — топла и дружелюбна. На други снимки Роуън беше в пълно бойно снаряжение, лицето му беше намазано с черна боя, студените му очи се взираха във фотообектива. „Това са очи на убиец“ — помисли си Ив.

Откакто беше ченге, стотици пъти беше виждала хора с подобни змийски очи.

Прегледа снимките и намери някои, на които Джеймс Роуън беше фотографиран с дъщеря си. Косата на приказно красивото момиченце беше завързана с панделка, то държеше бойно оръжие. Устните на малката бяха разтегнати в жестока усмивка, очите ѝ бяха студени като очите на баща ѝ.

Папката съдържаше сведения за някоя си Клариса Стенли: номер на личната ѝ карта, датите на раждането и на смъртта ѝ.

На друга снимка се виждаше Клариса като млада жена. Носеше маскировъчно облекло и беше застанала до намръщен човек, чиято шапка с козирка засенчваше очите му. Зад тях се виждаха заснежени планински върхове.

Ив си каза, че е виждала някъде този мъж. Сложи си увеличаващите очила и отново разгледа снимката.

— Та това е Хенсън — прошепна, извади портативния си компютър и поиска повече информация, за да опресни паметта си.

" Уилям Дженкинс Хенсън, роден на 12 август 1998 в Билингс, Монтана. Женен за Джесика Дийлс. Единственото им дете — дъщеря на име Мадия, е родена на 9 август 2018. Хенсън е бил дясната ръка на Джеймс Роуън..."

— Стоп! — Ив се изправи и заобикаля из тясното помещение. И преди беше проучвала сведенията за този човек. Спомни си, че дъщеря му беше изчезнала след взривяването на къщата в Бостън. Едва сега ѝ стана ясно кое е било мъртвото момиченце, открито сред развалините. След смъртта на Роуън Хенсън беше отгледал дъщеря му като свое дете и беше довърши „обучението“ ѝ!

Отново седна и зарови из документите, търсейки писмо или снимка, които да ѝ помогнат да се добере до истината. Намери други писма от Роуън до дъщеря му и се залови да ги чете.

— Ив, успех. Ела да видиш нещо, което ще те заинтересува.

Тя взе писмата и отиде при Рурк.

— Баща ѝ я обучавал от ранно детство. Преминала е всички нива. А когато загинал, Хенсън продължил да се занимава с девойката. На една снимка двамата са снимани най-малко десет години след експлозията в Бостън. Трябва да им се признае, че са я обучили отлично. — Рурк неволно се беше възхитил от познанията ѝ по електроника, от уменията ѝ да борави с кодове и от хитроумните капани, които беше заложила в компютъра си. — Открих записи на разговори, които е водила с някакъв човек в Монтана, навярно с Хенсън. Тя не споменава името му, но подробно го осведомява за осъществяването на плана си.

Ив се обърна към монитора и видя първия ред, който гласеше: „Скъпи другарю...“. Прочете докрай първото съобщение и заяви:

— Не разбирам от политика. Какво се опитват да докажат тези хора? На кого се опитват да подражават?

— Комунизъм, марксизъм, социализъм, фашизъм... — Рурк сви рамене. — Демокрация, република, монархия. Тези хора не вярват в нито една политическа доктрина, интересуват ги само славата и властта. Правят революция заради самата революция, подчинявайки се на изключително ограничения си мироглед.

— Следват старата максима „Покорявай и владей“, така ли?

— Абсолютно. Погледни към онзи монитор. — Той включи екрана на стената. — Схеми, чертежи, секретни кодове и данни. Това са сградите, взривени от групата „Аполон“.

— Водели са статистика — изумено прошепна Ив. — Стойност на нанесените щети, брой на жертвите... Божичко, има дори поименен списък на загиналите!

— Като по време на война — добави Рурк. — Толкова жертви, дадени от едната страна, толкова — от другата, накрая — равносметка. Ако няма кръв, войната губи своята... привлекателност. А това са данни и снимки на Рокфелер Сентър. С червените точки са обозначени местата, където са били поставени експлозивите.

— Малкото момиче се е превърнало в достойна наследница на баща си.

— Открих имената и местоживеенето на членовете на групата.

— Въведи ги в домашния ми компютър, пред който дежури Пийбоди. Ще започнем арестите. Изброени ли са всички евентуални обекти на бомбени атентати?

— Не съм прегледал списъка. Помислих, че другата информация повече те интересува.

— Имаш право. Изпрати данните на Пийбоди, после ще продължим. — Тя хвърли поглед към писмото, което още държеше, и кръвта ѝ се смрази.

— Господи, след взривяването на стадиона не е бил предвиден атентат срещу Пентагона, а срещу друг обект. Не споменават защо са се отказали, говорят за „проблеми с устройствата“ и за „финансови затруднения“. Не пропускат да споменат, че „парите са необходимо зло“. Какво ли ще хвърлят във въздуха след Медисън Скуеър Гардън? Незабавно намери списъка с „мишените“ на „Аполон“. Какво е набелязано след стадиона?

Двамата безмълвно се взираха в каменната колона, която се извисяваше към небето.

— Паметникът на Вашингтон! Трябвало е да бъде унищожен два дни след комплекса.

Ив се вкопчи в рамото на съпруга си и възкликна:

— Следващият атентат ще бъде довечера, най-късно утре. Няма да чакат, нито да ни предупредят. Вече не могат да рискуват. Кой е

следващият обект?

Рурк натисна един клавиш и на екрана се появиха три снимки.

— Избери си един.

Тя светкавично извади комуникатора си.

— Пийбоди, изпрати екипи сапъори в Емпайър Стейт Билдинг, в Близнаците и на Статуята на свободата. Двамата с Макнаб отивате на първия обект, Фийни да придружи екипа, който ще работи в Близнаците. Подготви един от скенерите с широк обхват. Ще го взема със себе си. Искам всички да действате светкавично. Използвайте пълно бойно снаряжение. Незабавно евакуирайте гражданското население, заградете застрашените райони и не пропускайте никого.

Пъхна комуникатора в джоба си и се обърна към Рурк:

— За колко време ще стигнем с реактивния ти хеликоптер до Либърти Айлънд?

— За много по-кратко, отколкото с таратайките, които използва полицията.

— Тогава побързай с изпращането на данните. Не бива да губим нито секунда.

Двамата тичешком излязоха на улицата. Преди Ив да затвори вратата на колата, Рурк вече беше седнал зад волана и бе включил двигателя.

— Сигурна съм, че искат да взривят Статуята на свободата.

— Имаш право. Това е най-прочутият символ на Ню Йорк. Освен това изобразява жена и в нея има политически елемент. — Той така бясно караше колата, че поради високата скорост Ив сякаш беше прилепнала към седалката. — Не бива да допуснем да го унищожат.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Лейтенант! — Пийбоди се спусна към началничката си, щом тя слезе от колата.

— Върви — обърна се Ив към съпруга си. — Идвам веднага.

— Информацията продължава да постъпва. — Пийбоди се подхлъзна, но успя да запази равновесие. — Обадох се в управлението. Екипите се готвят.

Ив взе скенера.

— Всички да носят специално бойно облекло. Сканирайте за експлозивни, преди да влезете. Не искам никой да пострада.

— Слушам, лейтенант. Командирът иска да му съобща какво транспортно средство ще използвате и къде отивате.

Ив рязко се извърна, когато чу бученето на реактивния двигател; хеликоптерът излиташе от хангара.

— Бог да ми е на помощ — ще пътувам с това чудо. Отиваме на Либърти Айлънд. Щом пристигнем, ще ви уведоим какво е положението.

Приведе се, за да не бъде повалена от въздушната струя, предизвикана от витлото и подхвърли скенера на Рурк. Хвана се за вратата, сложи крак на стълбичката и се прехвърли в кабината. Погледна към съпруга си и промърмори:

— Мразя да летя с хеликоптер.

Рурк широко се усмихна.

— Сложи си предпазния колан, лейтенант, после затвори вратата. Пътуването ще бъде много кратко.

— Знам. — Тя се подчини на нарежданията му и започна да се оплаква, че най-много мрази мига на излитането.

Хеликоптерът се стрелна право нагоре, при което стомахът ѝ се преобърна. Когато потисна гаденето си, Ив се свърза с командира.

— Сър, пътувам към Либърти Айлънд. Предполагам, че информацията вече е постъпила в компютъра ви.

— Да. Изпращаме екипи от отдела за обезвреждане на експлозивни и на трите предполагаеми обекта. След дванайсет минути сапърорите ще бъдат на Либърти Айлънд. Къде се намираш, Далас?

— Кога ще стигнем до местоназначението ни, Рурк? — обърна се тя към съпруга си.

Той лукаво я изгледа и отсече:

— След три минути.

— Но това е невъз... — Ив едва сдържа писъка си, когато Рурк включи реактивните двигатели. Равномерното им боботене прерасна в рев, хеликоптерът се стрелна в небето като камък, изстрелян с прашка. Тя се вкопчи в седалката и мислено запроклина безразсъдния си съпруг, ала се постара да не издаде страха си, когато отговори на въпроса на командира: — Ще бъдем на острова след по-малко от три минути, сър.

— Рапортувай, когато пристигнеш.

Ив прекъсна връзката и се опита да си поеме дъх, след което плачливо заяви:

— Дано да съм жива да рапортувам.

— Не се безпокой, скъпа, довери се на пилотските ми умения.

Рурк направи завой, леко промени курса и хеликоптерът се наклони, сякаш щеше да се преобърне. Ив имаше чувството, че очите ѝ са като стъклени топчета и ще се изтъркалят от орбитите си. Взе скенера и го разгледа.

— Трябва да проучим обекта. Никога не съм използвала толкова нов модел.

Рурк се пресегна и натисна някакъв бутон. От устройството се разнесе тихо жужене.

— Божичко, полудя ли? Не изпускай управлението! — изкрещя тя.

— Ако някога реша да те изнудвам, ще издам пред колегите ти, че страдаш от аерофобия и се страхуваш от високата скорост.

— Ще ти го върна, ако оцелеем. — Ив избърса потната си длан в панталона си, сетне извади електрошоковата си палка. — Ще ти дам резервното си оръжие. Не искам да бъдеш незащитен.

— Бъди спокойна, погрижил съм се за себе си. — Рурк мрачно ѝ се усмихна, докато се носеха над черната вода.

Ив реши да не се заяжда и нареди на вградения в таблото компютър да даде сведенията за евентуалното разположение на експлозивите.

— Би трябвало да са поставени на пет места — от основата до върха — замислено промърмори тя. — Ако нашите „приятели“ са действали според схемата, която открихме в компютъра на Клариса. Как мислиш, за колко време ще успееш да обезвредиш взривните устройства?

— Зависи. Ще преценя едва когато ги видя.

— Подкреплението ще пристигне девет минути след нас. Ако този обект е набелязан за унищожаване, ще се наложи сам да се справиш с обезвреждането.

Рурк нареди да се включи широкообхватния сензор. Мониторът на таблото проблесна. Появиха се светлини, сенки, символи.

— Ето онова, което търсиш — двама души, два дроида и един хеликоптер.

— Включени ли са часовниковите механизми на бомбите?

— Невъзможно ми е да определя с наличното устройство — отвърна той, а мислено се упрекна заради пропуска си. — Но ясно ги виждам.

Ив посочи черните точки на монитора.

— Това ли са дроидите?

— Да. Разположени са в основата на статуята. Разглеждала ли си я отвътре?

— Не.

— Как не те е срам! В долната ѝ част са музеите. Поставена е върху пиедестал и от основата ѝ до върха има дваайсет или дваайсет и два етажа. При тези обстоятелства предпочитам да не използваме асансьорите, а стълбата, която е тясна и с метални стъпала, достигащи до главата на статуята. Там има малка тераса, после стъпалата продължават до факела в ръката на каменната дама.

Ив избърса устните си с опакото на дланта си и промълви:

— Остава да кажеш, че и тя ти принадлежи.

— Тя не принадлежи никому.

— Добре. А сега сниши хеликоптера. — Тя стисна зъби и разкопча предпазния колан. — Искам да се приближим максимално, за да зашеметя с палката двата дроида.

Рурк натисна бутон под таблото. Отвори се тайното отделение, в което Ив видя лазерна пушка с оптически мерник.

— По-добре опитай с това.

— Знаеш ли, че могат да те осъдят на пет години тъмничен затвор за притежаване на оръжие, забранено от закона? — Въпреки това тя не се сдържа и извади оръжието.

Рурк се усмихна и я предизвика:

— Мисля, че ще успееш да ликвидираш дроидите, преди да кацнем. Не се съмнявам в способностите ти, лейтенант.

— Постарай се това чудо да не се клати! — Тя отвори вратата, при което силната въздушна струя я блъсна в лицето, сетне се просна по корем на пода на кабината.

— Единият дроид е вдясно, другият — вляво. Ще нападнем първия, после ще направя завой. Дръж се здраво.

— Ти само се приближи до целта — промълви Ив.

Постепенно от мрака изплува огромната статуя, която беше обгърната от почти прозрачна мъгла. Каменната жена държеше факела, спокойното ѝ лице излъчваше доброта. Светлините, които проблясваха от вътрешността ѝ и онези отвън, и придаваха вид на неземно творение. Беше посрещала хиляди емигранти, които прекосяваха океана, за да започнат нов живот в обетованата земя.

Както повечето нюйоркчани Ив беше свикнала със статуята и изобщо не я забелязваше. Ала сега, когато имаше опасност този символ да бъде взривен, тя се зарече, че няма да допусне унищожаването му.

Първо забеляза другия хеликоптер — беше товарна машина, прикрита в ямката на статуята. През визьора, действащ с инфрачервени лъчи, хеликоптерът изглеждаше червен и се открояваше на зелен фон.

— Наближаваме — предупреди я Рурк. — Виждаш ли дроида?

— Още не... ето го! Още малко, още малко... — промълви тя, сетне натисна спусъка. За миг видя как човекоподобният робот експлодира, усети върху рамото си силния откат на пушката. В този момент хеликоптерът се наклони и направи остър завой.

— Вече се разкрихме — обади се Рурк. — Предпочитам да останем двама срещу двама. Дроидът се приближава към централния изход. Един от онези, които са в статуята, бързо слиза, за да му се притече на помощ.

— Ние ще бъдем по-бързи. Давай! Давай!

— Дроидът също е въоръжен с лазерна пушка — предупреди я Рурк, когато един откос премина на сантиметри от предното стъкло. — Ликвидирай го, Ив!

Тя пхна краката си под седалката, за да не изхвъркне през отворената врата, докато хеликоптерът рязко се снишаваше и издигаше.

— Държа го на прицел. — Стреля, но зарядът експлодира на земята, защото в същия миг дроидът отскочи встрани. — Мамка му! Изпуснах го!

Дълбоко си пое въздух, стараейки се да не забелязва проблясващите изстрели от лазерното оръжие. Отново се прицели в дроида и този път го покоси.

— Рурк, приземявай се! — извика и запълзя към вратата.

— Ако имаш възможност, взриви хеликоптера им. — Постави пушката на седалката и добави: — Едва ли ще предизвикат експлозията, ако знаят, че ще загинат заедно с нас.

Машината стремително се спусна надолу, а Ив извика:

— Ще се опитам да ги задържа, за да имаш повече време за действие.

— Почакай, докато се приземя! — панически изкрещя Рурк, защото беше отгатнал намерението ѝ. — Почакай, чуваш ли!

Тя почувства как машината намалява скоростта си.

— Нямаме време! — извика и скочи. Остра болка прониза краката ѝ. Падна на земята, изтъркала се встрани, после скочи, извади оръжието си и на зигзаг се затича към входа.

Покрай нея премина вълна от нагорещен въздух. Тя се просна на земята, претърколи се и отвърна на огъня. После, докато се изправяше, извади резервното си оръжие, стеля във вратата и се втурна вътре.

Установи, че изстрелите идват от площадката на стълбата. Вдигна поглед и видя Клариса. Беше облечена като командос и въоръжена с лазерна пушка, в кобурите ѝ имаше два ръчни бластера.

— Всичко свърши! — извика ѝ. — Свършено е, Клариса. Открихме тайната ти стая и архива ти. Разговорите с Монтана доказаха вината на Хенсън и на останалите членове на групата. Колегите ми скоро ще ги арестуват.

Силна експлозия разтърси земята. Отвън проблесна ярка светлина. Ив студено се усмихна и си помисли: „Браво на Рурк! Успял е.“

— Хеликоптерът ти е взривен. Не можеш да напуснеш острова. Предай се.

— Ще вдигнем всичко във въздуха. Ще сринем до основи целия град! — Клариса отново стреля. — Ще изпълним завета на моя баща.

— Но теб няма да те има, за да заемеш мястото му. — Ив се притисна до стената. Вече беше видяла първото взривно устройство, поставено в малка метална кутия. Червените лампички премигнаха. Тя ужасено се запита колко ли време остава до експлозията. Реши, че е по-добре да опита да убеди Клариса. — Мечтата на баща ти няма да се сбъдне, ако не продължиш делото му.

— Ще го продължа. Ние сме Касандра. — Отново стреля и хукна нагоре по стълбата.

Ив се втурна след нея. Горещата топлина от изстрелите сякаш изгаряше белите ѝ дробове, от очите ѝ се стичаха сълзи и замъгляваха погледа ѝ.

Чу как Клариса вика съпруга си, как го призовава да сее унищожение и смърт, за да се прослави завинаги. Металната спираловидна стълба се извиваше нагоре, към главата на статуята. Ив видя втора бомба и се поколеба дали да не я обезвреди. Мимолетното колебание ѝ спаси живота. Лазерният заряд премина на косъм от нея и взриви няколко метални стъпала.

— Баща ми беше велика личност! Беше Бог! И бе екзекутиран от фашизираната полиция, служеща на едно корумпирано правителство. Той обичаше хората, защитаваше интересите на народните маси!

— Как е възможно да е обичал хората, след като е избивал невинни дечица и старци?

— Всяка справедлива война изисква жертви.

— Справедлива ли? — Ив изскочи от прикритието си и напосоки стреля към мястото, където предполагаше, че стои Клариса. Дочу писък — не знаеше дали е предизвикан от гняв или от болка, но се надяваше да е улучила обезумялата жена.

Сетне отново започна кошмарното надбягване нагоре по стълбата.

Погледът ѝ попадна на третата бомба. Надяваше се, че Рурк вече е обезвредил първата. Не беше чула изстрели или шум от борба, което я караше да мисли, че мисията на съпруга ѝ е успешна. Мимоходом погледна ръчния си часовник. До пристигането на подкреплението оставаха шест минути.

Мускулите ѝ бяха толкова напрегнати, че сякаш горяха, тя се задъхваше. За миг пред очите ѝ причерня, едва не изпусна оръжията си, които внезапно ѝ се сториха прекалено тежки.

Щеше да падне. Облегна се на стената, докато мислено си повтаряше: „Не сега! Не сега!“. Трябваше да положи усилия, да се овладее.

Чу стъпки зад себе си и обнадеждено възкликна:

— Рурк, ти ли си? Успя ли?

— Обезвредих първата — обади се той. Гласът му беше спокоен и някак делови. — Заемам се с втората. Снабдени са с часовникови механизми и ще избухнат точно в шест.

— Добре, побързай. — Тя отново погледна часовника си. До експлозията оставаха десет минути.

Отблъсна се от стената и продължи да се изкачва. Когато забеляза четвъртата бомба, дори не спря. С експлозивите трябваше да се справи Рурк, нейната задача беше да залови Брансънови.

Достигна до терасата на върха само благодарение на силната си воля. Краката ѝ се подкосяваха. Пийбоди я беше предупредила, че ще почувства силна умора, след като въздействието на ободряващата таблетка премине. За миг погледът ѝ беше привлечен от зашеметяващата гледка, разкриваща се през панорамните прозорци. Последната бомба беше поставена в короната на статуята.

— Клариса!

— Не съм Клариса, а Касандра.

— Слушай, Касандра... — Ив пристъпи крачка напред, опитвайки да огледа пространството около себе си. — Ако умреш, не ще довършиш делото на баща ти.

— Унищожаването на символите на Ню Йорк ще остане в историята. Статуята на свободата ще бъде взривена в памет на баща ми и светът ще научи за подвига ни.

— Никой няма да научи, ако бъдеш погребана под развалините.

— Ние не действаме сами.

— В момента се извършват арести на членовете на групата. — Тя отново погледна часовника си и почувства как по гърба ѝ се стича студена пот. — Знаем къде е Хенсън — добави. Надяваше се да разконцентрира Клариса, да спечели време.

— Никога няма да го заловите! — гневно извика Клариса и стреля. — Беше най-близкият приятел на баща ми. Отгледа ме, научи ме на всичко, което знам.

— Отгледал те е, след като баща ти и брат ти са загинали — продължаваше да бърбори Ив, като си мислеше, че Рурк вече трябва да се е справил с другите бомби. Последната щяха да обезвредят заедно. Все още имаха време. — Не си била в къщата.

— Бях с Хенсън. Дъщеря му загина вместо мен. Добре, че беше там. Макар че се намирахме доста далеч, чухме експлозията. После видях какво са направили онези свине.

— Значи Хенсън те е взел под крилото си. Майка ти не възразяваше ли?

— Тази бездарна мръсница! Съжалявам, че не я убих със собствените си ръце, за да се насладя на предсмъртната ѝ агония. Ах, как щях да ѝ отмъстя, задето все ми се караше. Баща ми я използваше само за да му ражда бебета.

— А когато е изиграла ролята си, я е напуснал и е взел двете ѝ деца.

— Искаше да ни обучи, за да тръгнем по стъпките му. Но аз му бях по-скъпа от зеницата на окото му. Знаеше, че ще бъде негова достойна наследница. За всички останали бях само красиво момиченце с мелодично гласче. Но той знаеше, че съм създадена да воювам, да бъда негова богиня на войната. Хенсън също знаеше истината, както беше известна и на човека, когото избрах за свой съпруг.

Брансън! Ив тръсна глава, опитвайки се да проясни съзнанието си. Напълно беше забравила за него.

— Знаел е всичко от самото начало, така ли?

— Разбира се. Никога нямаше да се омъжа за недостоеен човек като онзи Зийк. Какъв глупак беше това момче, въртях го на малкия си пръст. Именно той спомогна за осъществяването на последната фаза от плана ни. Представи си: братята Брансън са мъртви, а аз съм избягала, преследвана от чувството за вина и от страха си. След като бяхме изтеглили всички пари, с Доналд щяхме да продължим мисията си от

друга държава. И цялото богатство на това корумпирано общество щеше да бъде за нашата кауза.

— Ала това никога няма да се случи. — Ив чу как някой се изкачваше по стълбата. Време беше да действа.

— Не се страхувам от смъртта.

— Добре тогава. — Ив се хвърли към нея, като едновременно стреля. Видя как Клариса политна назад и от бедрото ѝ бликна кръв. Приведе се и изрита оръжието от ръката ѝ. — Все пак предпочитам да останеш в затвора до края на живота си.

— И ти ще умреш заедно с нас! — задъхано възкликна Клариса, докато тя я обезоръжаваше.

— Как ли пък не! Имам таен коз, който още не съм изиграла.

В този момент Рурк застана на вратата. Тя му се усмихна, сетне забеляза сянката зад него.

— Пази се! Зад гърба ти е!

Рурк рязко се обърна и замахна. Брансън стреля и лазерният заряд обгори ръкава на противника му. Ив скочи, щом видя кръвта, процеждаща се от раната на съпруга ѝ. Двамата мъже вече се боричкаха на пода, което ѝ пречеше да стреля. Тъкмо когато се готвеше да скочи върху тях и да опита да спаси Рурк, Клариса я подкоси отзад. Тя се просна на земята, следващият изстрел разби стъпалото. Задуха леден вятър, дочу се бръмчене на хеликоптери и вой на сирени.

— Всичко свърши! — изкрещя Клариса, в широко отворените ѝ очи се четеше безумие. — Убий го, Доналд! Убий го заради мен, пред очите на тази мръсница!

Рурк изпусна оръжието си. Болката парализираше ръката му. Устните му се разтегнаха в страховита гримаса, като усети миризмата на собствената си кръв. Сякаш отдалеч чуваше виковете на Ив, тропота на тичащи хора. Ала погледът му беше прикован към лицето на Брансън, превърнало се в чудовищна маска поради желанието му за мъст.

Доналд отново насочи оръжието си към него, но изстрелът му беше неточен. От тавана полетяха отломки и понесени от вятъра, се забиха като куршуми в лицето на Рурк. Усети как пръстите на противника му се вкопчиха в гърлото му, пред очите му притъмня.

Слепешката се хвърли върху Брансън, двамата полетяха през счупения прозорец.

Ив чу писъци, но не разбираше дали крещи самата тя или Клариса. Намираше се в средата на помещението, когато видя падането на Рурк. Кръвта ѝ се смрази, за миг изгуби способността да разсъждава. Спусна се към прозореца, но светлините на приближаващите се хеликоптери я заслепиха.

Рурк! Струваше ѝ се, че крещи името му, но от гърлото ѝ се изтръгна само задавено ридание. От височината ѝ се зави свят, но все пак видя безжизненото тяло в подножието на статуята.

Надвеси се навън, макар да не знаеше защо го прави... в този момент видя съпруга си, който се беше вкопчил в тесния корниз.

— Дръж се! Моля те, дръж се!

Понечи да му подаде ръка, но Клариса я удари по гърба. Загуби равновесие, стори ѝ се, че ще полети навън. Машинално изрита Клариса първо в гърдите, после в лицето, като крещеше:

— Не ме докосвай, гадино! Не ме докосвай!

Като в просъница чу ридания, но вече се надвесваше през прозореца, без да обръща внимание на ледения вятър. Протегна ръка на Рурк и му извика:

— Хвани се! Чуваш ли, хвани се!

Той осъзнаваше, че скоро ще умре. Пръстите му постепенно се изплъзваха, от рамото му бликаше кръв. И преди се беше сблъсквал със смъртта, знаеше какво е да си мислиш, че може би за последен път си поемаш въздух.

Не, няма да умре пред очите на любимата си, която отчаяно го зовеше и рискуваше живота си, за да го спаси. Стисна зъби и се отпусна на ранената си ръка. От болката му се зави свят, пред очите му причерня, но все пак посегна към Ив. Усети топлата ѝ, силна длан.

Тя заби в стената върховете на обувките си, за да се задържи по-добре, и напрягайки сетните си сили, протегна на Рурк другата си ръка и извика:

— Хвани се здраво. Ще ти помогна. Хайде, побързай.

Вкопчи се в нея, но когато мокрите му от кръвта пръсти се изплъзнаха, за секунда загуби съзнание. Сетне почувства, че тя го е хванала за китката и се опитва да го издърпа. Искаше да ѝ помогне, повдигна се нагоре, после още малко. Видя как потта се стичаше по

лицето ѝ, в очите ѝ. Не откъсваше поглед от очите на любимата си и те сякаш му даваха сила.

Успя да се вкопчи в перваза на прозореца, после с последно усилие се прехвърли вътре и падна върху Ив.

— Божичко, жив си! Жив си, Рурк!

— Нямаме време. — Той скочи и едва не се натъкна на последната бомба. Часовникът показваше, че остават четирийсет и пет секунди до експлозията. — Изчезвай оттук, Ив — нареди ѝ и хладнокръвно се зае с обезвреждането.

— Побързай! — задъхано прошепна тя.

— Няма да успее. — Окървавената, сломена от скръб Клариса бавно се изправи. — Ще загинем, но аз не се страхувам. Двамата мъже, които съм обичала, пожертваха живота си в името на справедливата ни кауза.

— Майната ѝ на твоята кауза. — Ив извади комуникатора си. — Никой да не се приближава до статуята! Работим по обезвреждането на последната бомба. — Тя изключи устройството, без да обръща внимание на командите и заповедите. Обърна се към Клариса, погледна я в очите и промълви: — Загуби играта, независимо дали ще избереш живота или смъртта.

— Ще умра... но както аз пожелаея. — Клариса извика името на баща си и скочи през прозореца.

— Господи! — Идваше ѝ да се отпусне на пода и да заспи, но си спомни за бомбата. — Успя ли да я обезвредиш?

— Не виждаш ли, че правя всичко възможно?

Ала пръстите му бяха лепкави и непохватни, главата му беше замаяна от загубата на кръв. Часовниковият механизъм неумолимо отмерваше времето: двайсет и шест секунди, двайсет и пет, двайсет и четири...

— Ще успея малко преди експлозията. — Той изолира от съзнанието си болката, както правеше в детството си. Трябваше да ликвидира заплахата, за да оцелее. — Тръгвай, Ив. След секунда ще те последвам.

— Дори не си го помисляй. — Тя застана до него. Оставаха петнайсет секунди. Сложи ръка на рамото му и като че това ги обедини. Прожекторите на кръжащия отвън хеликоптер осветяваха лицето на Рурк. „Това е моят съпруг — помисли си Ив. — Моят ангел с

изящни устни като на поет и с очи на древен воин!“ Само от година бяха заедно, но срещата ѝ с него изцяло беше променила живота ѝ. — Обичам те, Рурк.

Той само промърмори нещо, което я накара неволно да се усмихне. Отмести поглед от лицето му и се втренчи в часовниковия механизъм. Девет секунди, осем, седем... Вкопчи се в рамото му и затаи дъх.

— Моля те, лейтенант, повтори онова, което току-що каза.

Ив с облекчение въздъхна, като видя, че цифрите бяха изчезнали от екранчето.

— Обезвредил си бомбата!

— Четири секунди преди взрива. Добро постижение. — Притисна я до себе си и прикова блестящите си сини очи в нейните. — Целуни ме, Ив.

Младата жена се засмя и впи устни в неговите, без да забелязва светлините по прожекторите, воя на клаксоните и непрекъснато бръмчащия си комуникатор.

— Оцеляхме!

— И ще доживеем до дълбоки старини. — Той нежно я целуна по страната. — Между другото благодаря, че ме изтегли.

— Винаги съм на твое разположение. — Ив го прегърна, силно го притисна до себе си, сетне отскочи, стресната от вика му. — Какво ти направих? Господи, ранен си. Изглежда сериозно...

— Така е. — Той избърса кръвта от лицето си, после от нейното. — Но няма да умра.

— Чакай малко. — Тя откъсна ръкава му, намръщи се, като видя дълбоката рана, но сърчно я превърза. — Този път аз ще те заведа в болница, приятел. — Внезапно залитна и поклати глава, щом съпругът ѝ я подкрепи да не падне.

— Обещавам да вземем двойно легло в болницата — прошепна Рурк. — Ранена ли си?

— Не, по-добре да отпразнуваме събитието. — Тя почувства, че говори несвързано и се изкиска. — Проклетите таблетки наистина действат само четири часа. Не, не съм ранена, но непременно трябва да си легна и то веднага.

Но вместо да се отдръпне, прегърна Рурк през кръста и двамата се загледаха в мрака, където блестяха светлините на града.

— Приказна гледка, нали?

Той също я прегърна, сякаш за да запази равновесие.

— Наистина е страхотна. Да се прибираме вкъщи, скъпа.

— Съгласна съм. — Ив извади комуникатора си, докато накуцвайки, слизаха по стълбата. — Говори лейтенант Ив Далас. Опасността е ликвидирана.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.